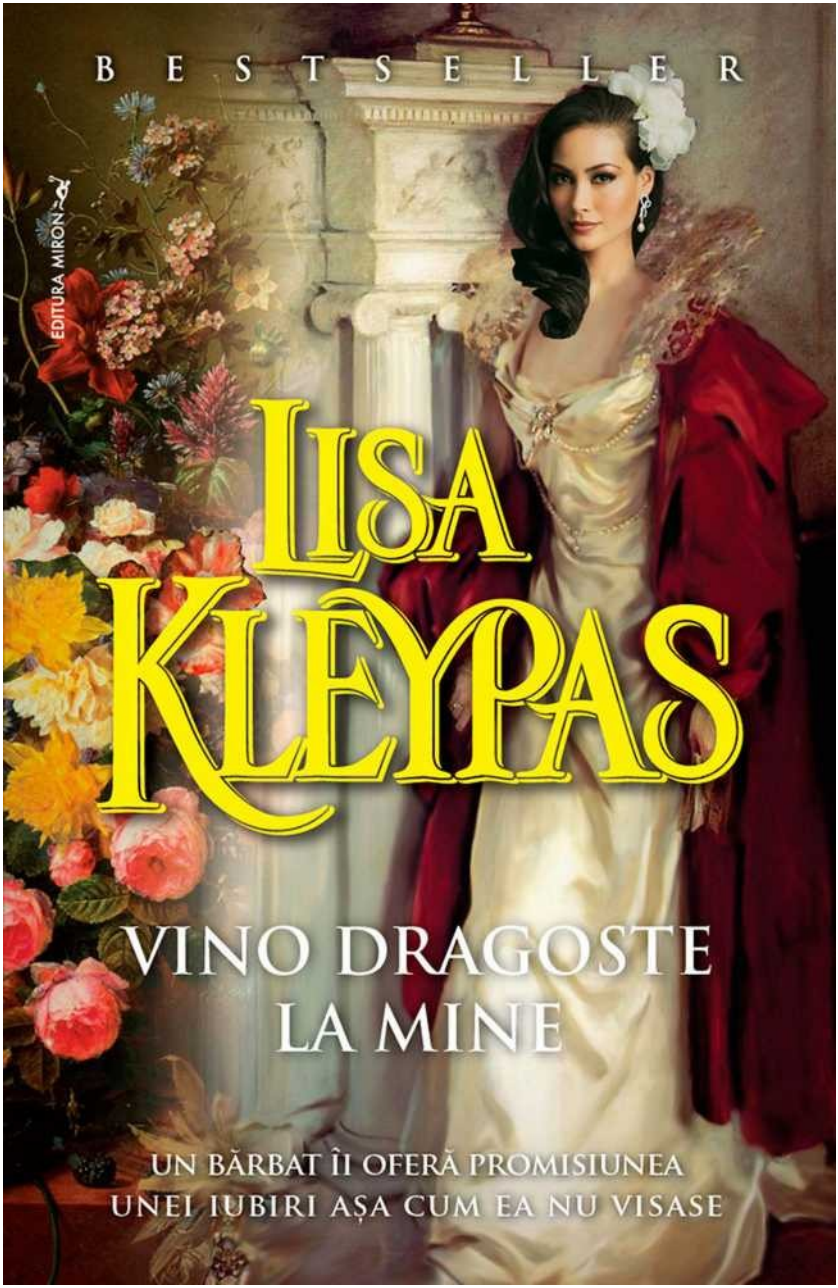
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
VINO DRAGOSTE LA MINE
UN BĂRBAT ÎI OFERĂ PROMISIUNEA UNEI IUBIRI AȘA CUM EA NU VISASE

LISA KLEYPAS
VINO DRAGOSTE LA MINE

Lisa Kleypas
Love, come to me

Editura MIRON

Traducerea: Andreea Radu

Capitolul unu

Heath îşi ridică reverul hainei şi blestemă printre dinţi când simţi o adiere îngheţată de vânt atingându-l pe gât. Era prima iarnă pe care o petrecea aici şi descoperea că New England-ul nu era un ţinut care să le priască celor din Sud. Cizmele din picioarele sale scârţâiau când călca peste straturile de zăpadă care se aşezaseră unul peste altul după ultimele ninsori. Ninsese şi dăduse îngheţul de atâtea ori încât părea că nămeţii se vor topi abia în iunie.

Deşi era îmbrăcat în haine groase de lână, la fel ca toţi cei născuţi în Nord, oricine s-ar fi uitat la el ar fi înţeles dintr-o privire că nu locuia aici de mult. Avea pielea întunecată, bronzată, a cuiva obişnuit cu căldura soarelui din Sud. Era înalt, ceea ce în Kentucky sau în Virginia nu părea mare lucru, dar aici îi putea privi de sus pe majoritatea localnicilor, care erau scunzi şi subţiri. Privirea lui directă şi ochii albaştri păreau a-i face pe aceştia să se simtă foarte incomod. În locul de unde venea el, străinii se salutau când treceau unul pe lângă celălalt pe stradă. Aici nu puteai să te uiţi în ochii cuiva decât dacă erai rudă cu acela, prieten vechi sau partener de afaceri. Se întrebă cum de locuitorii din Massachusetts nu-şi dădeau seama cât de ciudaţi erau. Răceala şi distanţa lor erau inexplicabile, plus că aveau un simţ al umorului foarte neobişnuit. Poate că li se trăgea de la vreme.

Zâmbi când se gândi la asta, un zâmbet cald şi larg, care pe vremuri le făcea pe femeile din comitatul Henrico să tratară bucuroase, şi puse mâna pe coada toporului de ia brâu, pornind în căutare de lemne pentru sobă.

Terminase repede rezervele de lemn pentru foc şi de cărbune, fiindcă încercase din răsputeri să păstreze căldura în casa mică pe care o cumpărase cu o primăvară înainte. Era atât de frig afară că abia dacă reuşea să fluiere, dar în timp ce mergea începu să fredoneze o variantă destul de respectabilă a cântecului *„Linişte pe râul Potomac”*, unul dintre cele mai populare cântece din timpul războiului, compus de un locuitor din Nord, dar cu o melodie plăcută.

Începu să meargă mai încet şi se opri din fluierat când auzi un zgomot venind dinspre râu. Locuia pe un deal din apropiere de mai, iar sunetul înfundat se ridica spre el, adus de briză, pierzându-se printre copaci şi devenind greu de distins. I se păru, totuşi, că este glasul unei femei.

Nu se putea să moară acum, în locul ăsta. Fusese o prostie să încerce să traverseze râul pe aici în loc să mai meargă câteva sute de metri până la pod, dar cu siguranţă că nu merita una ca asta. Nimeni nu merita aşa ceva. După şocul iniţial, când gheaţa se surpase sub ea, Lucy dăduse din mâini şi din picioare până când reuşise să apuce marginea găurii în care căzuse. Nu durase mai mult de cinci secunde până când răceala apei i se strecurase prin haine şi îl ajunsese la piele, intrându-i în oase. Totul se întâmplase foarte repede, într-o clipită. În acel moment abia dacă mai putea respira, avea răsuflarea tăiată şi încerca să se caţere pe gheaţă, dar mănuşile din caşmir alunecau de fiecare dată. Când cădea înapoi, apa îi ajungea până aproape de gură.

— Să mă ajute cineva! Ajutor…

Se opri din strigat şi se uită spre peisajul acoperit de zăpadă al malului de râu, întrerupt pe alocuri de coloane de fum Ieşind din hornurile caselor din apropiere. Nu se putu abţine şi strigă din nou, deşi ştia că asta o sleieşte de puteri, apoi suspină, cu vocea tremurată:

— Sunt în apă! Cineva… să mă ajute! Trebuia să o audă cineva. Trebuia să o ajute cineva. Nu putea să i se întâmple tocmai ei aşa ceva. Nu ei, lui Lucy Caldwell, care fusese protejată şi apărată toată viaţa de orice durere şi de

orice spaimă. Panicată, reuşi să-şi scoată mănuşile şi înfipse unghiile în gheaţă, tuşind şi scuipând apă. Fustele şi pantalonaşii grei şi plini de apă o trăgeau în Jos ca plumbul şi, pentru o secundă înspăimântătoare* se scufundă cu totul în apa rece a râului, înconjurată de întuneric, se luptă cu greutatea care încerca s-o tragă mai adânc. Întinzându-se spre suprafaţă, spre aer, reuşi să se ridice din nou şi să respire. Plângând neajutorată, apucă marginea gheţii şi se sprijini cu obrazul de ea. Nu mai putea să se mişte, dar nu voia nici să se lase luată de ape.

Închise ochii şi îşi înfipse vârfurile degetelor goale în suprafaţa îngheţată. Nu ştia nimeni că e aici. Tatăl ei credea că ea este încă în Connecticut, la mătuşa Elizabeth şi la unchiul Josiah. Nu îi trimisese vorbă nici lui Daniel, ca să-l anunţe că se întoarce mai devreme, fiindcă se certaseră şi fiindcă ea îl forţase să poarte o discuţie în contradictoriu pe care el nu o dorise.

Îmi pare rău, se gândi. Nu îşi mai simţea lacrimile alunecându-i pe obraji. *Mă cert mereu cu tine. Daniel…*

Încet, răceala apei se transformă într-o arsură uscată, iar ea pluti fără să se opună, fără să mai simtă frică, amorţită. Râul părea că îi vorbeşte, iar vocea lui tăcută, insistentă, o atrăgea, îi pătrundea în gânduri.

Cu mulţi ani înainte aici se mai înecase o fată. Oare râul o luase şi pe ea la fel de uşor, cu la fel de mare blândeţe? Oare şi ei i se păruse că visează?

Lasă totul să dispară, o îndemna întunericul. Soarele, primăvara, Daniel, iubirea… Toate numai vise. Nimicuri.

Deodată, cineva o apucă de încheietură cu degete crude şi puternice, care îi provocară durere suficientă cât să-i alunge amorţeala. Se zbătu şi deschise încet ochii. Printre şuviţele ude văzu că un bărbat stătea întins pe burtă, aproape de ea. Ochii lui neobişnuit de albaştri îi priveau chipul palid ca o mască. O strânse mai tare de mână când începu să o tragă afară din râu. Lucy încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să suspine slab.

Omul părea că-i spune ceva, dar că abia dacă-l auzea. Simţi cum o trage mai tare de braţ, şi atunci se scufundă în

întuneric.

Cineva o ducea în braţe, prin pădure. Capul îi era sprijinit pe un umăr îmbrăcat cu o haină din lână. Avea fruntea lipită de gâtul unui bărbat. Picioarele i se legănau încet, lovindu-se din când în când de corpul străinului. Cel care o ducea în braţe călca apăsat peste grămezile de zăpadă adunate pe pământ cu siguranţa unui cal de povară, mergând într-un ritm neobosit. Dându-şi seama că ea îşi revine, el spuse blând, cu un accent sudist foarte pronunţat:

— Căutam lemne de foc când te-am auzit. Nu ştiu ce căutai acolo, drăguţă, dar ar fi trebuit să ai mai multă băgare de seamă şi să nu pui piciorul pe gheaţă. Nu ţi-ai dat seama că râul nu e îngheţat de tot?

Îi era greu să deschidă gura, fiindcă o simţea ca pe o poartă ruginită de fier. Încercă să spună ceva, dar nu auzi decât un sunet ciudat, ca un scârţâit. Îi era prea frig ca să vorbească. Îi era prea frig ca să gândească.

— Nu-ţi face griji. O să fie bine, spuse el pe un ton încurajator.

Ea se simţea mizerabil, era şocată, iar tonul lui i se păru foarte lipsit de consideraţie. Hainele îi erau grele şi îngheţate şi îi atârnau pe trup, făcând s-o doară braţele şi picioarele. În toată viaţa ei, orice tăietură, zgârietură sau nefericire fusese repede oblojită şi ostoită cu foarte mare grijă şi cu multă atenţie. Nu mai simţise niciodată o durere ca aceea, atât de copleşitoare, de completă şi de persistentă. Suferea, şi îşi dădu seama că nu poate să suporte atâta chin. Începu să plângă încet, iar Heath blestemă în şoaptă şi o ridică, sprijinind-o mai bine de umărul său. Avea buzele foarte aproape de urechea ei şi îi murmură încet:

— Ce urechiuşă rece ai. Ascultă-mă, drăguţă. Nu mai durează mult şi o să te simţi mai bine. Te duc într-o cameră frumoasă şi caldă, unde arde focul. Aproape că am ajuns, nu plânge. Mai rezistă doar un minut şi o să vedem cum facem să te dezgheţăm.

Îi vorbea ca unei fetiţe mici şi, deşi o lua de sus, iar

asta ar fi scos-o din sărite oricând altcândva, în acel moment cuvintele lui o liniştiră. În ciuda asigurărilor cum că „mai aveau puţin”, ei i se păru că drumul dură ore întregi. Până la urmă ajunseră la o casă mică şi slab luminată. Lucy intră în panică dându-şi seama că nu simte nimic de la gât în jos. Temeri nebuneşti îi trecură prin minte. Oare era paralizată? Oare pierduse vreun deget? De frică, nu spuse nimic atunci când străinul o duse în casă. După ce închise uşa şi lăsă afară vârtejurile de zăpadă, el o aşeză cu grijă pe o canapea. Părea să nu-şi dea seama că hainele ei aveau să-i ude mobila. Încăperea eră luminată de focul dintr-un şemineu cu grătar. Lucy îi vedea căldura, dar nu o simţea deloc. Îi clănţăneau dinţii în ritm cu sunetele scoase de flăcări.

— O să te încălzeşti imediat, spuse Heath punând nişte lemne pe foc.

— Niciodată, reuşi ea să spună în timp ce tremura din toate încheieturile.

El zâmbi puţin şi aşeză nişte pături pe un fotoliu din apropiere.

— Ba da, o să te încălzeşti. O să te încălzesc eu până când o să-mi ceri un evantai şi un pahar de ceai cu gheaţă.

— Nu simt nimic.

Îi dădură din nou lacrimile, iar el îngenunche lângă canapea, dându-i la o parte de pe faţă şuviţele ude.

— Ţi-am spus să nu plângi, domnişoară Lucinda Caldwell. Aşa te cheamă, nu?

Ea dădu din cap tremurând. §

— Te-am văzut lucrând la magazinul tatălui tău, continuă I, desfăcându-i fularul de caşmir din jurul gâtului. Eu sunt Heath Rayne. Să ştii că îmi doream de mult să te cunosc. Nu-mi plac circumstanţele în care s-a întâmplat asta, dar o să fie nevoie să ne descurcăm cât mai bine cu ceea ce avem.

Îi descheie capa cu mişcări repezi şi impersonale, iar ea făcu ochii mari, cu dinţii clănţănind mai tare.

— Lucinda. Te-ai ghemuit în tine însăţi ca un melc mic. Am nevoie să mă ajuţi. Dă-mi voie să te întorc pe

spate.

— Nu…

— Nu o să-ţi fac nimic. Vreau să te ajut. Nu complica lucrurile, Lucy, şi răsuceşte-te. Da, aşa.

Cu repeziciune, el desfăcu încheietorile rochiei de plimbare şi o deschise larg. Ea se crispă şi dădu să se retragă, înţelegându-i intenţia. Niciun alt bărbat nu o mai dezbrăcase până atunci. Dar cineva trebuia să facă asta, iar ea nu era în stare. Făcu un efort ca să nu se ferească.

— Mă bucur că râul are curenţi atât de slabi, remarcă el sec. Dacă n-ar fi fost aşa, toate hainele şi volanele astea te-ar fi tras la fund imediat.

Lucy închise ochii, dându-şi seama că încă plângea abia când el îi şterse lacrimile de pe tâmple. Rochia, corsetul, crinolina detaşabilă şi jupa dispărură cu repeziciune. Câţiva nasturi îi săriră de pe cizme, făcându-l pe Heath să blesteme încet când îi auzi căzând pe podea. Fundele corsetului erau atât de ude, încât ar fi fost imposibil de dezlegat. El se strâmbă şi scoase din vestă un cuţit de vânătoare cu vârful scurt, apoi tăie legăturile. Materialul întărit cedă, corsetul se desfăcu, iar Lucy tresări şi suspină slab când o durere ca un cuţit îi străpunse coastele. Heath făcu doar o pauză foarte scurtă înainte să-şi treacă degetele pe sub bretelele cămăşuţei ei subţiri şi ude. Deşi părea imposibil, ea se crispă mai mult. Era un coşmar. Doar aşa îşi putea explica lucrurile prin care se vedea nevoită să treacă.

— Îmi pare rău, şopti el dezbrăcând-o de cămăşuţă şi de pantalonii scurţi care se purtau pe sub rochie.

Ei i se păru că-l simte tresărind, dar era posibil ca sunetul să fi venit de la păturile cu care începuse să o învelească şi cu care o acoperi atât de strâns încât nu i se mai vedea decât capul. Frigul îi intrase în încheieturi şi o făcea să geamă de durere şi să-şi încordeze coatele şi genunchii ca să încerce să se încălzească. El o ridică în braţe, aşa înfăşurată în pături cum era, şi se aşeză cu ea într-un fotoliu de lângă foc, strângând-o la piept. Lucy îi simţi, chiar şi prin pături, puterea braţelor.

— Daniel, îl vreau pe Daniel, spuse ea în timp ce lacrimi reci i se rostogoleau pe chip.

Uitase că el nu ştia cine e Daniel.

— Lasă-mă să te ajut.

O mână imensă şi caldă îi mângâie fruntea, dând ia o parte şuviţele încâlcite şi alunecând în jos, spre obraji, ca să-i aline cu blândeţe durerea.

— Mă dor picioarele, îmi zvâcnesc genunchii…

— Ştiu. Am păţit şi eu aşa ceva.

— Nu ca mine…

— Ba pe naiba! Chiar ca tine, spuse el zâmbind. Şi am supravieţuit, iar acum îţi povestesc ţie despre asta. Aşa că nu te teme, s-ar putea să scapi.

— Când…

— În 64, în timpul asediului de la Richmond. Mă ascundeam de nişte lunetişti şi am ajuns într-un lac îngheţat. Iadul nu e un loc fierbinte, drăguţă. Iadul e foarte, foarte rece.

— Ai luptat împotriva… noastră.

Ea ridică privirea şi-l văzu uitându-se cu atenţie la ea. În ochii lui foarte albaştri se citea milă şi un alt sentiment, ceva ce ea nu înţelese.

— Da. Sunt din Virginia.

— Ce faci… aici?

El nu spuse nimic, ci îşi luă doar privirea de la ea şi se uită spre foc. Îi strânse mai aproape trupul tremurând, ţinând-o nemişcată. Lucy se gândi că, dacă situaţia ar fi fost alta, probabil că ar fi murit de ruşine. Nici măcar nu dăduse vreodată mâna cu un sudist, darămite să fie strânsă în braţe de vreunul. Dar orice sau oricine era bărbatul acela, ea se simţea bine strânsă aşa, la pieptul lui, în siguranţă şi protejată de frig.

— Te simţi mai bine? întrebă el până la urmă.

— Nu. Sunt îngheţată pe interior… Mi-a intrat frigul în oase.

Heath o mişcă puţin şi băgă mâna în buzunarul interior al vestei, de unde scoase o sticluţă ponosită din metal, care sclipi stins în lumina flăcărilor.

— O să te ajute o gură dintr-asta.

— Ce este?

El răsuci capacul, iar ea simţi imediat parfumul aspru al alcoolului tare.

— Ai auzit vreodată de whisky?

— Nu pot să beau aşa ceva! spuse ea făcând ochii mari de groază.

Fusese învăţată că e un lucru rău să bei, că băutura te determină să faci tot felul de lucruri imorale, mai ales dacă eşti femeie. Preotul ei, pastorul bisericii First Parish, pe numele lui Grindall Reynolds, îi spusese mereu asta.

— O să-ţi ajungă la oase, Lucinda. Deschide gura.

— Nu, nu vreau!

I-ar fi fugit din braţe dacă n-ar fi fost atât de strâns înfăşurată în pături. Cu uşurinţă, el îi băgă gâtul sticlei între buze şi aplecă recipientul, umplându-i gura cu whisky tare şi amar. Ea înghiţi şi se înecă, apoi înghiţi din nou, până când simţi cum băutura îi arde stomacul. Heath îi luă sticla de la gură, iar ea se uită urât la el, tuşind şi încercând să-şi recapete răsuflarea. Când îşi reveni, deschise gura ca să spună ceva, dar el îi împinse din nou sticla între buze. De data asta băutura alunecă mai uşor, iar ea bău, fiindcă nu avea de ales, cu capul sprijinit de braţul lui. Stânjenită, îşi ascunse chipul în haina lui imediat ce sticlă se îndepărtă. Nimeni nu se mai purtase niciodată atât de nepoliticos cu ea. Avea să-i spună tatălui ei despre asta, imediat cum se va simţi în stare. Probabil că Heath bănuia ce-i trecea ei prin minte, fiindcă zâmbi deodată. Se uită la obrajii ei şi văzu o urmă de whisky pe care o şterse cu vârful unuia dintre degetele sale lungi.

— Păcat, scumpete. Să faci nazuri la o băutură atât de bună din Sud, net superioară alcoolului de-aici.

— Nu, spuse ea, ferindu-se de atingerea mâinii lui.

Spre surpriza ei, el nu se supără şi nu se miră de reacţia ei, ci râse încet.

— Ca să te liniştesc, să ştii că nu, n-am de gând să profit că eşti lipsită de apărare, chiar dacă eşti foarte drăguţă.

— Nu sunt drăguţă, îl contrazise ea ameţită. Arăt ca un lucru pe care… l-ai scos din râu. Ceea ce şi sunt, de altfel.

— Eşti cel mai adorabil lucru pe care l-am ţinut vreodată în braţe. Îmi dau seama că nu mă crezi. De ce nu poţi să ai încredere în mine?

— Eşti sudist, spuse Lucy împleticit.

Simţea că-i vâjâie capul de la whisky. Căldura băuturii o ardea pe dinăuntru.

— Înainte de război am fost unionist, spuse el împăciuitor. Sunt sigur că acum mă vezi într-o lumină mai bună, nu?

— Nu.

El zâmbi văzând-o ameţită şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Eşti adorabilă, spuse pe un ton scăzut. Săraca yankee micuţă.

Lucy era în acelaşi timp iritată şi fascinată de felul în care îi vorbea, cu accentul lui moale, ca şi cum ea ar fi fost cineva care trebuia alintat şi preţuit. Niciun alt bărbat nu o mai dădăcise în felul acela jignitor, nici măcar Daniel.

Închise ochii ca să nu mai vadă lumina flăcărilor care juca pe perete şi oftă obosită, cu buzele aproape lipite de gâtul lui. Durerea devenise suportabilă şi începuse să se retragă.

— Să mă duci acasă repede, şopti ea, destinzându-se în braţele lui.

— Dormi, drăguţă. Am eu grijă de tine.

Lucy adormi, epuizată, şi visă lucruri confuze şi amestecate – amintiri legate de Daniel, cel alături de care crescuse şi cu care ajunsese să fie prietenă după ce se certaseră multă vreme. După aceea, prietenia lor se transformase într-o afecţiune mai profundă. Apoi Daniel plecase la război, frumos îmbrăcat în uniforma indigo cu margini roşii, iar ochii lui căprui străluciseră de mândrie. Chipul frumos îi era împodobit de o mustaţă subţire. Daniel, iubirea ei, dar nu iubitul ei.

În vis, îşi aminti cum venise el acasă după ce sudiştii depuseseră armele. Lucy se bucurase enorm, dar nu-i

scăpase faptul că el părea obosit şi mult mai în vârstă, cu ochii căprui calzi, dar lipsiţi de strălucire.

— Daniel! strigase când el coborâse din tren.

Îl iubise ani întregi cu o ardoare copilărească, dar la întoarcerea lui ea avea deja şaptesprezece ani şi îl dorea cu toată căldura şi pasiunea unei femei în toată firea. Deşi familia şi prietenii lui veniseră să-l întâmpine, el îi vorbise întâi ei.

— Lucy, chiar tu eşti? întrebase, deschizând braţele.

Ea fugise la el zâmbind exuberant, fericită.

— Ai primit scrisorile mele? Le-ai citit? Ai…

— Le-am citit pe toate, spusese el, apoi se aplecase şi o sărutase. Le-am păstrat pe toate.

Îşi amintea cum o ceruse de soţie, îşi amintea braţele lui calde şi ferme care o ţineau strâns, dulceaţa gurii lui pe buzele ei.

Nu o să ne căsătorim imediat, spusese el. Trebuie să aşteptăm un an sau doi, ca să-mi asigur poziţia la companiar; iilor ferate.

— Dar eu te vreau acum…

— Vreau să-ţi dăruiesc atât de multe lucruri! Aşteaptă-mă, Lucy. Promite-mi că nu o să te pierd în favoarea altuia.

— O să aştept la nesfârşit, îi spusese ea cu lacrimi strălucitoare în ochi. N-ai să mă pierzi niciodată. Sunt a ta, atâta timp cât mă vrei şi dacă mă iubeşti.

Trecuseră trei ani, trei ani plini de frustrare, în care îi aparţinuse şi totuşi, nu. El nu era pregătit să se însoare şi nu dădea semne că va fi pregătit prea curând. Între timp, ea i-ar fi dat orice, tot ce avea de oferit. Cu toate astea, nu făcuseră dragoste niciodată. Un domn până la capăt, el nu voia să fie cu ea înainte de noaptea nunţii. Era un bărbat de onoare şi era de părere că asta conta mai mult decât pasiunea. Agitată şi tulburată, se agăţă de el, rugătoare.

— Daniel, spune-mi că mă iubeşti. Rămâi cu mine în noaptea asta. Nu pleca.

El îi sărută cu căldură fruntea, uimit, apăsându-i

tâmpla cu buzele şi mângâindu-i obrajii, pielea subţire de dedesubtul ochilor. Lucy oftă şi se cuibări mai bine în îmbrăţişarea lui caldă. El îi şopti ca să o liniştească, sprijinindu-i capul cu palma şi strângând-o la piept:

— Dormi.

Privirea albastră a lui Heath călători încet peste trăsăturile ei. Lucinda Caldwell dormea în braţele sale. Clătină din cap, uimit. Dintr-un noroc, toate planurile lui atent construite fuseseră dejucate. Cine ar fi crezut că va pune mâna pe ea cu atâta uşurinţă? O strânse mai aproape, simţindu-i trupul în braţele lui. Se potrivea perfect acolo, aşa mică, delicios de mică şi surprinzător de voluptuoasă cum era.

Se întrebase de multe ori cum arăta de aproape, cum îi era pielea, ce formă aveau sprâncenele ei şi cât de lungi îi erau genele. Acum avea răspunsurile în faţă, iar curiozitatea îi fusese mai mult decât satisfăcută. O văzuse destul de des înainte ca să ştie că zâmbeşte cu veselie, fermecător, şi că păşeşte vioi. Acum ştia detalii pe care probabil că nimeni altcineva nu avusese privilegiul să le afle. Ştia cum arăta corpul ei gol, că avea pielea palidă şi perfectă şi că pe sânul stâng îi era desenat un pistrui.

Părea imposibil de tânără, aşa, cu obrajii pătaţi de lacrimi şi cu pielea fină, ca de bebeluş. Gura ei avea o formă atrăgătoare, dar era cam prea largă şi prea clar conturată. Avea sprâncenele întunecate şi arcuite. Combinaţia dintre acele trăsături rigide şi figura ei rotundă îi dădea aerul unui copil foarte hotărât. Cu cât o privea mat mult, cu atât Heath era mai fascinat de ea. Cum ar fi putut vreun bărbat să reziste vulnerabilităţii, dulceţei şi contrastelor de pe acel chip?

Lucy se răsuci şi gemu din cauza unei dureri de cap care o chinuia, apoi încercă să deschidă ochii. Mijind pleoapele, se uită prin dormitorul abia luminat, spre draperiile trase care acopereau fereastra. O geană de lumină se strecura pe lângă ele, trădând faptul că se făcuse dimineaţă.

— Tata? întrebă ea adormită, dându-şi seama că

intrase cineva în cameră… Sunt…

Tăcu atunci când înţelese că intrusul nu era tatăl ei şi îşi aminti întâmplările din ziua precedentă, apoi păli.

— Sunteţi domnul…

— Heath Rayne, spuse el, apropiindu-se de pat cu pas uşor.

Ea se feri imediat, trăgând cuvertura până sub bărbie şi semănând atât de bine cu caricatura unei virgine ultragiate, încât Heath începu să zâmbească.

— Nu-mi spune că n-ai încredere în mine, Lucinda. La cât de bine m-am controlat aseară, merit o medalie, nu suspiciuni.

Înainte ca ea să se poată mişca sau să poată protesta, el îi atinse fruntea, aproape cuprinzând-o cu totul, ca să verifice dacă are temperatură şi o mângâie pe tâmplă cu degetul mare. Lui Lucy nu-i plăcu felul în care o atinsese, de parcă ar fi fost proprietatea lui.

— Ai febră. Nici nu mă mir, la ce ai păţit ieri.

Apoi se aşeză comod într-un fotoliu de lângă pat. Ei îi luă câteva minute ca să-şi adune gândurile împrăştiate.

— Tu m-ai scos din râu.

— Aşa e”.

— Iar eu nici nu ţi-am mulţumit.

— N-a fost prea greu să scot pe cineva atât de mic ca tine.

— Dar eşti sudist. Iar eu sunt…

El o privi cu falsă disperare.

— Şi crezi că un sudist n-ar ajuta pe cineva care are nevoie, chiar dacă acea persoană este din Nord?

— Ei bine…

— Să nici nu-mi răspunzi, spuse el zâmbind. Îţi spun un lucru, Lucinda. Chiar şi un degeneraţi un inamic al Uniunii, ar înţelege clar că tu eşti mult prea preţioasă ca să fii lăsată pradă peştilor.

Era destul de sigură că el o tachinează, dar nu ştiu cum să răspundă. O alarma să fie tratată cu atâta familiaritate de un străin, care se purta cu ea şi cum ar fi cunoscut-o de mult. Indiferent ce făcuse pentru ea sau cât

de bine se stăpânise cu o seară înainte, bărbatul tot îi inspira teamă.

— Mi-ar plăcea să merg acasă acum, spuse pe un ton nesigur.

— Ştiu ce ţi-ar plăcea să faci. Din nefericire, Lucinda, ai febră, şi aş putea la fel de bine să te arunc din nou în lac decât să te las să ieşi afară pe vremea asta. Zăpada pe care o aveţi aici, în Nord, a decis să ne facă o frumoasă şi îndelungată vizită.

— Nu se poate. Nu pot să rămân aici. Nu pot!

— Nu o să te caute nimeni? Tatăl tău, poate?

— Nu. El crede că sunt încă la unchiul şi mătuşa mea, în Connecticut. Nu ştie că m-am hotărât să mă întorc cu două zile mai devreme. Am luat trenul, apoi am încercat să merg pe jos de la gară…

— Şi ai reuşit să cazi în mijlocul râului. Drăguţă, n-are nimeni grijă de tine?

— Ba da, tata şi logodnicul meu, Daniel Collier. Şi niciunul dintre ei n-ar fi prea bucuros să afle că tu-mi spui… aşa.

— Dar ţi se potriveşte, drăguţă.

Rosti cuvântul mai apăsat, ca să o irite, iar ochii lui albaştri străluciră când îi zâmbi lent.

— Presupun că nu le-ar plăcea nici să te ştie la mine în pat.

— Nu trebuie să afle că s-a întâmplat una ca asta. Trebuie să plec. Trebuie să se poată, cumva…

— Chiar crezi că o să poţi să păstrezi secretul ăsta? Crezi că o să poţi să nu spui nimănui ce ţi s-a întâmplat ieri?

— Trebuie. Aş avea mari probleme cu tata şi cu Daniel, care ar vrea să vă luptaţi!

— Crezi că m-ar dovedi? întrebă Heath gânditor.

Era foarte puţin probabil, dar Lucy nu putea să recunoască aşa ceva în Faţa unui străin.

— Ştiu sigur difeăr dovedi. A fost erou în război şi lunetist. Are un dulap plin cu medalii.

— Aha, spuse el, făcând o pauză scurtă. Atunci

presupun că am putea să încercăm să păstrăm secretul.

— Nu-ţi pasă deloc de reputaţia mea. Nu-ţi faci griji decât pentru propria piele!

— Mă tem că ai dreptate. Am petrecut ultimii ani încercând să rămân întreg şi m-am obişnuit aşa. V

Ridică braţele şi îşi privi nepăsător palmele, apoi îi zâmbi lui Lucy din colţul gurii. Ea ezită, apoi îi zâmbi la rândul ei, uitându-se la el cu adevărat pentru prima dată. Cât de diferit era de bărbaţii cu care se obişnuise ea! Chipeş, dar într-un alt fel decât ei. Avea ceva pământesc şi neîmblânzit, o calitate care nu era umbrită de hainele perfect croite şi, evident, scumpe. Pantalonii gri, fără manşete sau dungă, erau croiţi pentru cineva subţire şi se aşezau frumos pe el, aşa bum stătea relaxat în fotoliul său, cu picioarele uşor desfăcute.

Roşind vinovată, Lucy îşi mută privirea de la coapsele lui la nasturii pantalonilor, la piept şi la umeri, privindu-l apoi din nou în ochi. Spre dezamăgirea ei, el zâmbi într-un fel care-i dădu de înţeles că o surprinsese uitându-se la el altfel decât se cădea să o facă domnişoarele binecrescute. Sau măcar cu mai puţină discreţie decât ar fi trebuit. Heath avea ochii atât de albaştri şi atât de strălucitori în contrast cu pielea bronzată, încât uneori păreau de culoarea turcoazului pur. De-a lungul tâmplei avea o cicatrice subţire care-i ajungea aproape de colţul ochiului şi dispărea în ridurile de expresie care se adânceau atunci când zâmbea. Semnul îi dădea un aer de nelegiuit, îl făcea să fie deosebit şi accentua impresia de proscris pe care o lăsa. Întorcând capul, ea se mişcă pe salteaua cu pene de gâscă, încercând să găsească o poziţie mai comodă. Imediat, Heath se ridică şi întinse mâna peste ea, spre perna din cealaltă parte a patului.

— Îţi pun asta la spate…

— Nu, pot să o fac şi eu.

— Nu vreau să ridici un deget, ne-am înţeles?

O prinse pe după umeri şi o ridică destul cât să-i strecoare perna la spate. Câteva secunde, Lucy nu mai reuşi să se gândească decât că el era foarte puternic şi că

îi fusese ridicol de uşor s-o sprijine. Pielea şi hainele lui aveau un parfum atrăgător, de curat, de sănătate şi vitalitate, cea mai plăcută aromă pe care o simţise ea vreodată. Desigur, se corectă în gând cu loialitate, nu mirosea la fel de bine ca Daniel, care se dădea cu colonie scumpă adusă tocmai de la New York.

Heath o sprijini pe perne şi se aşeză la loc pe fotoliul lui, iar ea îşi dădu brusc seama de ce era el atât de diferit de ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Era complet ras. Ea era obişnuită să vadă bărbaţi cu favoriţi, barbă sau mustaţă. Mustaţă pe oală, ca a lui Daniel, sau din aceea răsucită, cu vârfurile cernite, sau în formă de potcoavă, sau cum purtau militarii. Dar acest bărbat nu se încurca cu astfel de fineţuri.

Linia grumazului său era aproape surprinzător de curată, la fel ca şi conturul gurii drepte. Se întrebă o secundă, ca o trădătoare ce era, cum ar fi să fie sărutată de un bărbat fără s-o gâdile mustaţa lui.

Să-ţi fie ruşine, Lucy Caldwell! se certă imediat în gând.

— Îţi place ce vezi? întrebă el lent.

Deodată, ea nu se mai temu de el.

— Arăţi ca un sudist normal, cam prea înalt, din ce văd eu.

— Ce-i drept, noi suntem mai înalţi în Sud. Nu ca mititeii din New England, care petrec prea mult timp între patru pereţi. Dumnezeu ştie că nici nu mâncaţi cum trebuie…

— Ba sigur că mâncăm cum trebuie!

— Dacă tu crezi că peştele şi ciorba sunt mâncare bună, atunci da. În Virginia, noi umplem platourile până la margine, şi cu mâncare adevărată, nu cu bucăţelele de pastă colorată cărora voi le spuneţi mâncare. Puţin aici, puţin acolo… Aş putea să mănânc zile întregi şi să nu mă satur.

— Ţie când eşti aici?

— De aproape un an.

— Nu pari să fi suferit prea mult din cauza bucătăriei

noastre, chiar dacă noi nu mâncăm plăcintă cu piersici sau pui prăjit la fel de des cum mâncaţi voi…

— Pui prăjit, spuse el cu dor. Sau o şuncă bine afumată. Sau fasole cu ciolan.: „Sau cartofi cu unt…

Lucy zâmbi, pentru că nu reuşi să se abţină. Heath avea un farmec lipsit de rafinament căruia cu greu îi puteai rezista. Deodată, îşi dori să-i pregătească o masă bună, cu varză călită, cârnaţi, pâine neagră cu melasă, coaptă ore întregi sub tuci şi plăcintă cu mere la desert. Asta i-ar fi arătat că bucătăria din Nord putea să fie la fel de îndestulătoare ca mesele lor din Sud.

— De ce te-ai mutat în Concord? întrebă ea, iar strălucirea din ochii lui dispăru imediat. Nu are sens. Acum, că s-a terminat războiul şi a început reconstrucţia…

— Reconstrucţia. Ca majoritatea celor de aici, habar n-ai ce înseamnă asta.

— Ba da. Ajutăm Sudul să se pună pe picioare…

— Şi ne sprijiniţi cu cârje putrezite. Nu am înţeles niciodată de ce lumea de pe aici se aşteaptă să vă fim recunoscători pentru că ne-aţi preluat ziarele şi dreptul la vot şi că nu ne daţi voie să spunem nimic în privinţa asta…

— Evident că o să dureze o vreme până când Sudul o să-şi revină, spuse Lucy cu demnitate, dar, până la urmă…

— Până la urmă? Niciodată.

O privi. foarte atent, apoi cită pe un ton scăzut:

— „Cum ţi s-a schimbat felul de-a fi şi cum s-a mai strâmbat chipul tău cel dulce! Vremea a trecut, iar soldaţii ţi-au lăsat doar amintiri şi singurătate”.

Ea se uită fix la el, fascinată de ritmul vocii sale, de cadenţele subtile care sunau atât de blând pentru urechile ei.

— Nu înţeleg.

— Sigur că nu. Cum ai putea?

Se ridică şi îi zâmbi nepăsător.

— A fost scrisă de un corespondent obosit de război. Unul sudist, chiar. Ţi-e foame?

— Da, dar aş vrea să-mi explici…

— Mă pricep să fac nişte pateuri destul de bune.

— De ce ai…

— Şi cafea.

— Bine! Nu te mai întreb nimic.

— Îţi place să pui multe întrebări, aşa e?

— De fapt, ar mai fi ceva.

— Da. Spune.

Lucy ezită şi se uită în jos, la pătura curată, dar ale cărei culori se estompaseră, apoi începu să roşească din ce în ce mai aprins. Avu nevoie de câteva secunde în care să se concentreze înainte să poată întreba:

— Am nevoie să… Ai cumva un lavoar, sau…

— Sigur. Dar nu am un halat pentru tine. Te-ar deranja să porţi o cămaşă de-a mea?

— Nu, deloc. Mulţumesc.

Din fericire, el se dovedi sensibil la stânjeneala. ei şi avu o atitudine foarte practică. Sau poate că, după ce trecuse prin privaţiunile la care te supune un război care durează cinci ani, uitase că funcţiile corpului uman provocau jenă majorităţii oamenilor?

Lucy îl privi îndreptându-se spre dulapul cu haine şi roşi mai mult, dându-şi seama că pe sub aşternut nu purta decât o cămăşuţă şi pantalonii scurţi. Probabil că o îmbrăcase el după ce se uscaseră. O tulbura gândul că Heath era singurul bărbat care o văzuse vreodată dezbrăcată. El şi doctorul Miller, care asistase la naşterea ei, cu douăzeci de ani în urmă. Îi trecură prin minte tot felul de gânduri pe care ar fi trebuit să le dea uitării imediat. Nu se putu opri să se întrebe ce părere avea Heath despre corpul ei. Spre deosebire de idealul la modă pe atunci, ea avea părul închis la culoare şi era micuţă de înălţime, avea o limbă ascuţită şi picioare care se mişcau mai repede decât le putea urma restul corpului. De pe la şaisprezece ani, trupul ei căpătase forme voluptuoase care o făceau să pară mai mică de înălţime decât era de fapt. Ani întregi, Lucy îşi dorise să fie înaltă, subţire şi elegantă. Cu toate astea, i se spusese că are o siluetă plăcută. Oare Heath Rayne era de aceeaşi părere?

Impasibil, el îi aşeză peste genunchi o cămaşă albă,

moale şi o pereche de şosete din lână, apoi se întoarse cu spatele. În timp ce se îmbrăca, Lucy simţi parfumul pe care-l mirosise mai devreme pe pielea lui, aroma de proaspăt, curat şi aspru. Cămaşa era mult prea mare pentru ea. Răsuci fiecare mânecă de câteva ori ca să îi ajungă până la încheieturi. Tivul îi atârna deasupra genunchilor. Tresărind de durere, îşi scoase picioarele de sub cuvertură şi începu să-şi tragă şosetele ale căror călcâie îi ajungeau mult mai sus decât ar fi fost normal. Riscând să ridice privirea, Lucy văzu că Heath întorsese capul într-o parte, destul cât să se uite la ea cu coada ochiului. Imediat ce-şi dădu seama că fusese surprins, îşi retrase privirea şi se uită din nou la perete, ridicând puţin din umeri. Ar fi trebuit să se simtă foarte ofensată de gestul lui viclean, să se teamă şi să nu aibă încredere în el, ciudat era că instinctul îi spunea să facă exact pe dos.

— Domnule Rayne, spuse ea pe un ton sec, nu te porţi ca un gentleman. – Domnişoară Caldwell, răspunse el peste umăr, cu mult timp în urmă, speram sincer să ajung un domn. Am fost crescut în acest spirit. Din păcate, evenimentele ultimilor ani m-au forţat să fac o alegere. Puteam să rămân un domn, sau să rămân în viaţă. În război se aleg domnii şi foarte puţini dintre ei supravieţuiesc. Nelegiuiţii, pe de altă parte…

— Încetează! strigă ea, uitându-se la el cu un amestec de groază şi confuzie, întrebându-se dacă vorbea serios. Există lucruri despre care nu trebuie să glumeşti.

— Sunt de acord. Cu toate astea, nu mi se pare că războiul este unul dintre acele lucruri. Sau crezi că ar trebui să ne amintim de el ca de o acţiune îndreptăţită? Dacă este aşa, să ştii că nu eşti singura. Cei care câştigă îşi amintesc mereu cu drag de război şi găsesc mereu motive ca să-l justifice.

Lucy nu ştia ce să creadă despre el. Nesigură, îl urmă până în baia de la etaj, cu grijă să nu-l atingă nici măcar din întâmplare. Cada lungă era curată şi strălucitoare, făcută din fier smălţuit. În colţ era un lavoar înalt, care semăna cu o santinelă credincioasă. Cât de

frumos aranjată şi de modernă era cămăruţa aceea!

J

— Mi-ar plăcea să fac o baie, spuse Lucy uitându-se la robinetul de alamă care strălucea ademenitor.

— În cinci minute o să te simţi foarte slăbită şi nu cred că ţi-ar plăcea ca eu să intru peste tine şi să te salvez de la înec, deşi pe mine nu m-ar deranja absolut deloc să te scot din cadă…

— Nu o să fac baie, îl informă Lucy scurt, închizându-i uşa în nas.

Ce neruşinat mare şi obraznic era! Urât din partea lui să o tachineze aşa; Mai urât chiar decât că o dezbrăcase cu o seară înainte. Până la urmă, făcuse asta ca să nu facă ea pneumonie, dar de tachinat, o tachina fiindcă era un diavol!

După ce îşi făcu nevoile urgente, Lucy se spălă pe faţă şi îşi descurcă părul lung cu degetele. Nu după multă vreme descoperi că Heath avusese dreptate-se simţea epuizată. Deschise uşa, iar el apăru imediat pe coridor. O privi de sus până jos cu ochii lui albaştri, de la picioarele mici, încălţate cu şosetele, prea mari pentru ea, până la tivul de dantelă al pantalonaşilor şi la cămaşa lui ridicol de lungă pe trupul ei mic.

— Te rog să nu te uiţi aşa la mine, spuse ea. Ştiu că arăt rău.

— Înainte să te cunosc, auzisem că eşti cea mai frumoasă fată din oraş. Nici nu-mi imaginam că o să fii una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut în viaţa mea.

Timidă, ea se uită în jos. Nu-i plăcea complimentul gratuit.

— Eşti un mare mincinos.

Comentariul l-ar fi făcut pe Daniel să încremenească şi să tacă rece. Heath Rayne nu făcu decât să zâmbească larg.

— S-ar putea să înfloresc pe ici, pe colo, despre unele lucruri. Este adevărat. Dar nu fac asta şi în ceea ce te priveşte.

O urmă înapoi în dormitor cu paşi mari şi nepăsători. Lucy îi simţea privirea aţintită asupra ei, lucru care o făcu să se grăbească şi mai tare.

— Acum vreau să dorm, îi spuse ea.

— Nu înainte să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Sunt nişte cărţi lângă pat. Poate ţi-ar plăcea să citeşti ceva cât pregătesc eu micul dejun.

Nu avea rost să se certe. Resemnată, Lucy se băgă în pat şi îşi cuprinse mijlocul cu braţele, privindu-l cu ochii ei mari şi căprui, în timp ce el o învelea atent

— Mulţumesc, dar nu e nevoie să…

— Ştii, îmi aminteşti puţin de femeile de acasă, din Virginia.

Se opri, îi mai aranjă o dată pătura şi o privi cu o strălucire amuzată în ochii turcoaz.

— Eşti o scumpă. Poate puţin răsfăţată… şi atât de bine educată. Chiar eşti atât de nevinovată şi de politicoasă cum pretinzi că ai fi, Lucy?

Ea încercă să găsească un răspuns pentru întrebarea lipsită de respect. Pentru că nu găsi niciunul, se mulţumi să-l privească supărată. El râse şi ieşi din încăpere, absolut deloc deranjat de dispreţul ei.

Febra dispăruse după o zi de odihnă, dar Heath refuza în continuare să o lase să se dea jos din pat. Îi aduse supă şi pâine la cină şi se aşeză pe fotoliul de lângă pat. În timp ce ea mânca, el întinse picioarele şi le încrucişă la glezne, studiind pielea scâlciată din care erau făcute cizmele cu botul scurt.

— Ai spus că te întorci acasă cu două zile mai devreme?

— Da, răspunse ea între două linguri de supă delicioasă. Dar tata nu ştie, aşa că mă aşteaptă abia poimâine.

— Foarte bine. Oricum nu merge trenul până atunci. O să te duc eu acasă şi o să spunem că am trecut pe lângă tine cu trăsura când te întorceai de la gară. Ce facem cu bagajul?

— L-am pierdut când… Când arh căzut în apă. O să inventez o poveste despre cum l-am uitat în tren.

Oftă descurajată.

— Acum e pe fundul râului.

— Nu te mai încrunta atât de mult, drăguţă. De ce nu sunt învăţate femeile de aici să zâmbească mai mult?

f

— Suntem crescute în spiritul economiei, răspunse ea, iar ochii îi străluciră când râse. Nu ne irosim zâmbetele aşa, pentru orice.

— Sau pentru oricine* augă Heath, privind-o atent.

Părea fascinat de ea şi de felul în care se aplecase din nou deasupra tăvii pe care el îi adusese cina.

— De ce ai decis să te întorci mai devreme?

Lucy ridică repede privirea, cu gura plină. Într-o fracţiune de secundă, starea lui de spirit se schimbase. Deşi îi pusese întrebarea pe un ton degajat, în ochi i se citea interesul. Ea înţelese asta şi simţi că-i e greu să înghită. Spera doar că el nu era genul căruia îi plăcea să profite de situaţie.

— Trebuia să-i cer scuze cuiva, spuse scurt.

— Lui Daniel Collier?

— Da. M-am certat cu el, apoi am plecat la rude, în Connecticut, înainte să ne împăcăm.

Ce ciudat. După ce se gândise la el zile în şir, în ultimele câteva ore uitase cu totul de Daniel.

— Trebuia să-i spun că-mi pare rău că m-am certat cu el. Nu mai puteam să aştept.

— La o ceartă participă doi oameni. De ce nu aştepţi să-şi ceară el scuze?

— Cinstit ar fi să-mi cer eu prima, pentru că eu încep mereu. De când eram mici se întâmplă aşa.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse Heath zâmbindu-i larg. Cred că te iartă repede şi pentru aproape orice. Mai ales dacă te uiţi la el cu ochii tăi mari şi căprui.

— Durează câteva zile, spuse Lucy pe un ton grav. Daniel e un bărbat foarte serios. Lucrurile au însemnătate pentru el. Dar după ce vorbim şi îi spun că-mi pare rău,

când ajungem la o înţelegere, ştiu că m-a iertat când mă ia de mână. Şi într-o zi, două, uită de…

— Te ia de mână? spuse el, părând uimit. Genul ăsta de împăcare nici nu merită efortul să te certi. Şi cam din ce motive Vă certaţi voi?

— Nu e treaba ta, spuse Lucy, supărată că el îi criticase relaţia cu Daniel. Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege ce bărbat de onoare este, cât e de tăcut şi gânditor. Îi pasă mult mai mult decât cuiva care vorbeşte tare şi se laudă eu sentimentele sale.

— Da, da, ştiu. Apele liniştite sunt mai adânci. Spune-mi, ai de gând să te măriţi curând?

— Da, curând. Nu am stabilit încă o dată anume, dar suntem logodiţi de trei ani şi suntem amândoi de acord că e timpul să…

— De trei ani? Sunteţi logodiţi de când s-a terminat războiul?

— Nu e nevoie să repeţi tot!

— Incredibil, mormăi Heath. Aităţi spun: voi, cei din nord, sunteţi o specie diferită. NU ştiu ce e mai rău, că el vrea să aştepte sau că tu eşti dispusă să aştepţi. – Aşteptăm până când Daniel are suficienţi bani ca să cumpere o casă frumoasă şi să susţină o familie. Nu îi place să lase lucrurile la voia întâmplării. Vrea ce e mai bun pentru mine.

— Şi nu îi e teamă că o să apară vreun alt bărbat şi o să i te fure?

— Nu poate nimeni să facă asta, spuse ea cu sinceritate. Nimeni nu ar putea să mă ia de lângă Daniel.

— Sunt sigur că amândoi credeţi asta, dar şansele nu sunt în favoarea voastră, mai ales că sunteţi logodiţi de trei ani…

— Am terminat cu supa asta, spuse Lucy aspru, întinzându-i tava. Poţi s-o iei.

El închise gura şi luă tava cu o privire amuzată. Chiar înainte să iasă din cameră, se uită la ea şi îi făcu cu ochiul, iar Lucy îşi dădu seama că el se distrase foarte bine pe seama ei, tachinând-o şi râzând de orgoliul ei.

A doua zi, Lucy se uită pe fereastră şi descoperi uşurată că pe cer nu se vedea urmă de nor.

— Bună dimineaţa.

9

Se răsuci pe călcâie şi îi zâmbi lui Heath. El se sprijini de tocul uşii şi se uită la ea de sus până jos, la gleznele subţiri şi goale. Apoi îi aruncă o privire întunecată şi iritată, iar ea descoperi că era chipeş chiar şi când se uita urât.

— Bună dimineaţa, răspunse.

— Fir-ar să fie, femeie, de ce te-ai dat jos din pat în picioarele goale?

Ea se grăbi înapoi, ca să caute şosetele de lână. Le trase repede în piocamb.

— Nu e nevoie să-mi vorbeşti aşa. – încerci cu tot dinadinsul să te îmbolnăveşti?

Ea îi zâmbi, ignorându-i dispoziţia proastă.

— Nu o să mă îmbolnăvesc. Mă simt foarte bine, iar mâine o să plec acasă… Uită-te cum e afară.

— Deci de asta eşti atât de fericită. Abia aştepţi să te întorci ca să-i ceri scuze logodnicului tău. Spune-mi, Lucinda, ce gust are modestia? E dulce sau amară?

— Nu ţi-ar strica să guşti şi tu din ea.

El îi zâmbi cam fără voie.

— Probabil că ai dreptate.

— Iar mie nu mi-ar strica o baie lungă, continuă ea plină de speranţă.

— Probabil că ai dreptate şi aici.

Îi scoase din dulap o cămaşă nouă şi i-o întinse, atent să nu îi atingă nici măcar degetele.

— Gândeşte-te doar, spuse ea fericită, că mâine nu o să mai fie nevoie să dormi în salon. O să-ţi recapeţi dormitorul.

— Dar nu mă deranjează deloc să dormi tu în dormitorul meu.

După ce-i aruncă o privire dezaprobatoare, ea îi întoarse spatele şi ieşi din cameră, iar el îi zâmbi nevinovat. Heath coborî ca să aprindă focul şi să se

asigure că peste tot e destul de cald, iar Lucy se bucură de baie, săpunindu-şi bine pielea şi părul. Când apăru în salon, eu obrajii îmbujoraţi, caldă şi umedă, el nici măcar nu se uită la ea, ci se grăbi să o aşeze într-un fotoliu şi să o acopere cu pături, încăperea era bine luminată şi avea o atmosferă intimă, prietenoasă. Lucy îşi descâlci cu degetele şuviţele încurcate, apoi îşi pieptănă părul castaniu cu o perie, în timp ce Heath se uita peste nişte ziare mai vechi.

Lucy nu observă că el o privea din când în când, studiind-o cu grijă şi bucurându-se de imaginea ei cu părul desfăcut şi cu pielea strălucind în lumină. Îl atrăgea atât de mult fiindcă, deşi cunoscuse multe femei, niciuna nu era atât de frumoasă, de vulnerabilă şi de inocentă ca Lucy Caldwell, care avea o combinaţie neobişnuită de nevinovăţie şi forţă care îl atrăgea şi-l făcea în acelaşi timp să-şi dorească să stea departe de ea. Toate visurile ei erau intacte, pe când speranţele lui, sau cel puţin ce mai rămăsese din ele, zăceau în jur făcute zob, printre cuvintele şi rândurile tipărite ale ziarelor vechi pe care încă le păstra şi pe care le citea din când în când, ca să-şi aducă aminte. N-avea să uite niciodată lecţia ultimilor cinci ani şi nu voia să-ţi dea voie să facă a doua oară aceeaşi greşeală.

— Ce citeşti? îl întrerupse vocea curioasă a lui Lucy.

El îi răspunse imediat:

— O ediţie mai veche a ziarului „*Informaţia*”. Este despre campania militară din Atlanta.

— De ce ai vrea să citeşti aşa ceva?

El zâmbi trist.

— Pentru greşelile din material. Articolul ăsta este despre retragerea lui Johnston peste Chattahoochee, de exemplu.

Reporterul spune că trupele s-au retras în ordine.

Clătină din cap şi pufni.

— Eu am fost acolo. Am fost sub comanda lui Johnston. Nu ne-am retras în ordine. Am fugit ca de dracul şi ne-am călcat în picioare, încercând să ne salvăm pieile.

— Ai fost acolo? Daniel a fost sub comanda lui Sherman în acea campanie!

— Probabil că ne-am şi întâlnit. De fapt, pun pariu că el a fost unul dintre nemer… Dintre soldaţii care ne-au distrus, atacând pe laterale.

— De ce cauţi greşelile?

— E un obicei de-al meu să văd cum se scria despre evenimentele acelea, să înţeleg care au fost politicile editoriale. Poţi să afli mai multe din ceva prost făcut decât dintr-un lucru bine făcut. Toată lumea ştie că presa a greşit mult în timpul războiului. Presa de ambele părţi.

Se aşeză pe covor, în faţa focului, şi îi întinse ei ziarul.

— Uită-te pe orice pagină. Doar retorică în loc de fapte. Dacă aş fi fost eu redactor…

— Aşa? întrebă Lucy când el nu continuă. Dacă ai fi condus tu ziarul, ce-ai fi făcut ca lucrurile să fie mai bune? Poate că ai fi făcut aşa cum ai fi crezut de cuviinţă, cel puţin o vreme, dar până la urmă tot ai fi cedat presiunilor politice şi ai fi scris ce ţi s-ar fi spus să scrii…

— Eşti atât de vehementă, spuse Heath cu o strălucire amuzată în privire.

— Nu, deloc. Doar că aşa suntem noi în Massachusetts.

El râse, dând capul pe spate.

— Eu nu aş ceda, orice ar face alţii. Dacă aş fi condus ziarul, nu l-aş fi lăsat să fie la îndemâna nimănui şi mi-aş fi ales singur direcţia, n-aş fi scris ce era la modă. Majoritatea redactorilor lasă pe oricine şi orice să le manipuleze ziarele, mai ales pe politicieni. Şi ziarele din nord sunt la fel. Prea uşor de convins, prea partizane, prea… timide. Abia dacă găseşti pe cineva care are suficient curaj să calce pe câteva bătături şi să tipărească adevărul fără să folosească multe cuvinte preţioase ca să-l îndulcească.

— Dar ai tipări mereu numai adevărul dacă ai fi redactor-şef? Chiar şi dacă nu ţi-ar plăcea faptele?

— Ba bine că nu!

— Nu cred. Poate la început ai face-o, da, dar până la urmă ai ajunge să publici versiunea ta despre adevăr, la fel cum fac toţi ceilalţi redactori.

— Dar eu sunt diferit de ei, spuse el zâmbind când o văzu atât de aprinsă. Nu aş fi atât de dispus ca alţii să-i ademenesc pe abonaţi să-mi cumpere ziarul folosindu-mă de minciuni. Am şi eu câteva slăbiciuni, ce-i drept, dar…

— De pildă îi urăşti pe cei din Nord.

— „Ură" e un cuvânt cam dur. Dacă te gândeşti mai bine, o să-ţi dai seama că nu-i urăsc. De fapt, aş putea ajunge să ţin chiar foarte mult la unii dintre ei.

Chicoti, pentru că ea se uita foarte absorbită la flăcări.

— Spune-mi, rosti Lucy fără să se uite la el, ai lucrat vreodată pentru vreun ziar? Din ce spui, aşa pare,

— În timpul războiului am fost jurnalist la ziarul mobil *„Registrul"*, dar am scris şi pentru alte câteva publicaţii. Treceam des de la una la alta, mai ales când redactorii îmi modificau prea mult articolele. Nimic nu-l supăra mai repede pe un jurnalist decât un articol de-al lui tăiat aproape pe jumătate.

— Sunt sigură că aveau motive bune să facă asta.

Heath râse încet, clătinând din cap ca şi cum lumea nu ar fi fost un loc cu sens şi oricine încerca să-i dea unul era nebun.

— Aveau, ce-i drept. Credeau că reporterii trebuie să păstreze moralul publicului şi nu le plăceau articolele mele de pe front, spuneau că sunt critice şi triste, că eu nu văd partea bună a lucrurilor. Iar mie nu mi se părea că aveam motive de optimism în mijlocul unei bătălii, mai ales că noi pierdeam.

Zâmbi din nou, iar Lucy îl privi curioasă, fiindcă nu *găseş* nimic amuzant în discuţia lor. Lumina focului i se juca în păr» dându-i o strălucire arămie şi i se filtra printre genele închise la culoare, aruncând umbre lungi pe obrajii lui bronzaţii? Părea atât de chipeş şi de lipsit de griji încât cu greu ţi-ai f putut imagina că a cunoscut greutăţile războiului şi alei armelor. Pentru Lucy nu era limpede cum

de poate el să zâmbească şi să vorbească atât de relaxat despre război, la câte lucruri oribile şi câtă vărsare de sânge trebuia să fi văzut. Parcă n-avea inimă deloc când vorbea atât de nepăsător despre toate acele lucruri. Toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi auzise ea vorbind despre război se înfierbântau, erau supăraţi, mândri sau agitaţi. Încruntându-se puţin, încercă să schimbe subiectul.

— „*Registruf* a fost un ziar cunoscut, nu? Probabil că scriai des pentru ei.

— Destul de des.

— Ai vreo copie a vreunui articol de-al tău?

— Nu am.

— Păcat. Mi-ar plăcea să citesc ceva scris de tine. Îţi foloseai iniţialele, sau…

— *Rebelul*. Acela era pseudonimul meu. Nu puteam să-mi folosesc iniţialele, pentru că, uneori, opiniile mele nu erau foarte populare. Asociaţii mei nu erau prea fericiţi că nu vedeam îngeri sau steaguri aurii pe deasupra câmpurilor de bătaie, ci doar răni şi decădere. Chiar dacă noi ieşeam învingători, nu mi se părea că este un triumf în toată acea mizerie. Dar poate că sunt eu lipsit de imaginaţie.

Lucy îl privea surprinsă.

— Pseudonimul tău nu era „*Rebelur*, totuşi, nu-i aşa?

— Nu-ţi place?

— Nu e vorba de asta… Adică… Am citit un articol de-al tău. Au tipărit şi ia noi unul sau două. Ai scris despre căderea Atlantei mai bine decât oricine.

— Înseamnă că am fost într-adevăr faimos dacă un articol de-al meu a fost republicat într-un ziar yankeu.

— Nu glumi cu asta. Am citit ce-a scris *Rebelul*, ce-ai icris tu, de fapt, de foarte multe ori. Despre refugiaţi, despre copiii de pe stradă, despre dezertori. Nu mă amăgeşti, nu? Nu te-aş ierta niciodată dacă m-ai minţi în privinţa asta.

— Nu te mint, Lucy.

Deodată, figura lui Heath deveni gravă, aspră.

— Ai scris o carte despre război, după ce s-a

terminat. Sau cel puţin cineva care îşi spune *Rebelul* a scris-o.

— Eu am scris-o.

— Toată lumea a citit-o. Eu nu, dar o să o citesc.

— Chiar te rog. În ultima vreme n-am prea mâi primit bani din drepturile de autor.

Lucy nu zâmbi. Rămase nemişcată, uitându-se la ziarul din mâinile ei, dar fără să vadă vreun cuvânt. Articolul despre Atlanta era una dintre cele mai vii amintiri pe care le avea despre război. Concord era atât de departe de zona de conflict încât se simţise foarte izolată şi îşi amintea de acea perioadă numai pentru că Daniel era plecat şi ea însăşi lucra la *„Societatea doamnelor pentru întrajutorarea soldaţilor”*. Apoi, reporterul care-şi spunea *Rebelul* scrisese despre bătăliile din Georgia, despre oamenii care fugeau cu sutele din Marietta, despre oboseala şi disperarea care cuprinsese oraşul asediat Atlanta. Cuvintele lui fuseseră atât de seci şi deznădăjduite încât o făcuseră să înţeleagă în sfârşit puţin din oroarea pe care o trăiseră toţi aceia a căror lume fusese distrusă. Era greu de crezut că bărbatul din faţa ei era acel reporter.

— Am aşteptat cu toţii să apară şi alte articole semnate de tine, spuse. Eram siguri că orice ai fi scris despre capitulare ar fi fost tipărit. Dar nu a apărut nimic.

— Nu am participat la capitulare, fiindcă eram rănit, la Harpeth Creek. Am fost trimişi într-o misiune sinucigaşă. Un efort nobil, de ultimă clipă, o încercare să câştigăm războiul. Pe atunci ni se părea că nu mai avem mult de pierdut. Majoritatea soldaţilor din regimentul nostru muriseră.

— Mă bucur că tu n-ai murit, spuse Lucy.

Îi dăduseră lacrimile, în ciuda faptului că se străduia să-şi ţină firea. El ridică privirea şi se uită la ea surprins; auzindu-i tremurul din voce, apoi clătină din cap şi zâmbi glumeţ.

— Eşti prea sensibilă, fată dragă.

— Ştiu. Daniel spune că n-ar trebui să plâng aşa de uşor, dar uneori eu…

— Iar Daniel. Nu cred că am cunoscut până acum atât de bine pe cineva care să-mi fi displăcut atât de mult, fără ca măcar să-l întâlnesc.

Ea râse şi înghiţi în sec, ca să-şi stăpânească lacrimile. El îşi puse mâna peste mâna ei, acoperindu-i degetele cu căldura şi forţa lui. Deşi ea nu făcu nimic care să-l încurajeze şi nu îndrăzni nici măcar să-l privească, inima începu să-i bată mai repede şi o emoţie aproape plăcută o cuprinse. Încet, îşi întoarse palma în sus, spre palma lui, şi degetele li se împletiră. O dulceaţă ciudată şi necunoscută îi traversă corpul.

Nu-i nimic rău dacă ţin pe cineva de mână, îşi spuse sieşi cu un aer defensiv. Cu toate astea, simţi că îi era neloială lui Daniel fiindcă se bucura atât de atingerea altui bărbat. El îi strânse mâna cu blândeţe, apoi o eliberă, lăsându-i senzaţia că tocmai fusese părăsită.

— Mă duc să tai nişte lemne, spuse Heath, iar ea dădu din cap tăcută, deodată confuză şi dorindu-şi să fie departe de el, deşi nu prea voia nici să-l lase să plece.

Capitolul doi

Baia în râu se dovedi a fi mai dezastruoasă pentru rochia lui Lucy decât pentru Lucy însăşi. Materialul intrase la apă în unele locuri şi căpătase o formă ciudată în altele, iar ea încercase fără succes să aranjeze catifeaua care acum ridica marginile rochiei. Legă din nou fundele de şaten, de mai multe ori, dar îi era imposibil să ascundă deteriorarea. Se bucura că are capa, care putea să acopere tot până când avea să găsească o cale ca să scape în secret de hainele distruse. Tatăl ei era foarte meticulos cu marfa din magazin, dar era destul de neatent în ceea ce o privea pe fiica sa şi n-ar fi observat absenţa câtorva haine.

În acea dimineaţă se lăsase o tăcere precaută între Lucy şi Heath, foarte departe de uşurinţa cu care îşi vorbiseră până atunci. El o duse în sat cu o trăsură mică, trasă de un cal gri şi, pe măsură ce se apropiau de Concord, mersul bidiviului părea a încetini din ce în ce mai mult.

— Mai avem puţin, spuse Lucy cam fără voie, dându-

şi seama că aventura ei din ultimele două zile se apropia de final.

Îşi aminti deodată că nu discutase cu el despre unele lucruri pe care nu le putea lăsa la voia întâmplării.

— Heath, aşteaptă. Poţi să opreşti trăsura, te rog?

Ochii lui aveau o strălucire rece, verde-albăstruie în lumina zilei. O privi şi trase hăţurile, oprind calul.

— Trebuie să ne hotărâm într-o privinţă, spuse ea pe un ton scăzut. Cum o să ne purtăm când ne întâlnim în public?

Nu vreau să mă port ca şi cum am fi străini, nu după tot ajutorul pe care mi l-ai dat, dar nu pot să recunosc că ne-am mai întâlnit.

Chipul lui era lipsit de expresie, iar cicatricea subţire de pe tâmplă se vedea clar, fiindcă nu zâmbea şi nu o ascundeau ridurile de expresie din jurul ochilor.

— Pentru că sunt din Sud?

— Nu. Sigur că nu. Pentru că nu ni s-au făcut niciodată prezentările în mod oficial. Nu pot să mai vorbesc cu tine cum am vorbit aseară. Sunt logodită. Şi tu nu eşti genul de bărbat cu care o femeie măritată să poată să fie prietenă. N-ar înţelege nimeni. Cu atât mai puţin Daniel.

— Sigur că nu, spuse Heath, iar sunetul cald al vocii lui o mai linişti puţin.

Ce bine că înţelegea! Se uită la el, la pielea lui colorată şi la părul lui auriu. Cât de diferit era de restul lumii şi cât de clar se vedea asta acolo, printre nămeţi, pe vremea aceea rece. El se născuse ca să trăiască într-un loc cu soare şi cu iarbă verde. Zâmbetul lui lent şi accentul străin n-ar fi fost niciodată acceptate aici. De ce s-a *hotărât să se oprească atât de departe de casă*? se întrebă ea. *Care ar fi putut să fie motivele*? Nu-i venea să-l întrebe. Pentru prima dată observă o cicatrice subţire, aproape invizibilă, pe gâtul lui. Părea că ajunge mai jos de gulerul cămăşii. Oare până unde? Şi cum o căpătase? Semăna cu aceea de pe tâmplă.

Se întrebă ce fel de bărbat era. Îl cunoştea destul cât

să-şi dea seama că în el erau închise profunzimi emoţionale şi experienţe pe care nimeni nu ar fi putut să le înţeleagă vreodată. Spre deosebire de Daniel şi de alţi bărbaţi pe care-i cunoştea ea, care erau simpli şi uşor de înţeles, Heath Rayne era prea complicat, prea… viclean. Îi era recunoscătoare pentru ce făcuse, dar nu voia să se păcălească gândindu-se că ar fi putut să fie prieteni. Nu aveau nimic în comun. Erau foarte diferiţi.

— Nu o să uit niciodată tot ajutorul tău, spuse Lucy pe un ton grav. Nimic din ce aş putea să fac nu ar compensa…

— Nu vreau recunoştinţa ta eternă, o întrerupse el zâmbind obosit şi trist. N-ai de ce să pari atât de serioasă, drăguţă. Nu ne luăm la revedere.

— Ba da. Asta încerc să-ţi spun.

— Am înţeles, Iartă-mă. Noi, în Virginia, ne luăm la revedere altfel.

Se vedea că-şi făcuse un plan, iar Lucy zâmbi şi se uită în altă parte.

— Nu mă tachina, spuse, devenind deodată cochetă.

Ştia că el va încerca să o convingă să-i permită ceva, ceva ce ea avea să refuze cu siguranţă, indiferent cât de abil ar fi fost el. Era o femeie logodită.

— Nu te tachinez. Vorbesc serios. Nu crezi că-mi datorezi măcar un sărut? Aşa cum tocmai ai spus, ţi-am salvat viaţa. Oare Daniel s-ar supăra că m-ai sărutat, pe mine, bărbatul care te-a salvat de la moarte? Şi oare ar afla el vreodată? Dumnezeu mi-e martor că eu nu am de gând să-i spun. Un sărut e ceva atât de mic, Lucy.

— Eu n-am sărutat pe nimeni altcineva în afară de Daniel, spuse ea timid, bucurându-se să flirteze cu el.

— Bine, poate că e aşa, dar pun pariu că el nu ştie unde ţi-e semnul din naştere, spuse Heath, zâmbind când ea roşi. Îmi pare rău, drăguţă. Ai avut dreptate când ai spus că nu sunt un gentleman. Aşa e?

— Nu eşti, nu.

— Şi nu mă minţi când spui că n-ai mai sărutat pe nimeni în afară de Daniel?

Ce conversaţie aveau! Simţi că obrajii i se aprind şi nu îl privi în ochi.

— E adevărat. Înainte să ne logodim, eu… Am încercat să sărut un băiat sau doi, dar n-au fost sărutări adevărate, aşa cum sunt cu Daniel.

— Sărutări adevărate, repetă el gânditor. Nu ştiam că există şi altfel de sărutări decât cele adevărate.

— Ştii ce vreau să spun. Unele sărutări nu înseamnă nimic. Dar un sărut adevărat are o semnificaţie.

— Nu am ştiut despre diferenţele astea atât de interesante, spuse el. Uită-te la mine, Lucy.

Conştientă că simte confuzie şi încântare, ea îl ascultă, deşi n-ar fi putut să spună de ce o face. Da, avea de gând să o sărute, iar ea n-ar fi trebuit să-i dea voie, dar nu reuşi să găsească puterea să-l refuze. Atent, el îşi scoase mănuşile, continuând să o privească. După aceea, cu una dintre mâinile lui bronzate îi sprijini capul, iar degetele i se jucară printre şuviţele castanii. Cu cealaltă mână o apucă de talie şi o ţinu strâns, cu totul altfel decât Daniel, care o îmbrăţişa atât de cast.

— Spune-mi tu dacă sărutul ăsta e real sau nu, Lucy.

Înclină capul, iar ea închise ochii, trăgând repede aer în piept. Prima atingere a buzelor lui era caldă, uscată şi urgentă, cerându-i ceva ce ea nu ştia cum să ofere. Apucă marginea banchetei cu mâinile şi îi întinse cu grijă buzele ei. La multă vreme după ce ea – şi imaginase că el o să se oprească, gura lui o apăsa încă pe a ei, ceva mai insistent, forţând-o să desfacă buzele. Ea tresări şi îşi puse mâinile pe pieptul lui, ca să-l împingă la o parte, cu degetele desfăcute pe suprafaţa tare şi întinsă. Sărutul era acum fierbinte, intim şi umed, făcând-o să tremure din cauza unui amestec de repulsie şi plăcere. Nedumerită, surprinsă, ea simţi atingerea ca de catifea a limbii lui, gustând-o într-un fel la care nu visase niciodată.

Gura lui era fierbinte şi înfometată. Magia lui Heath îi cuprinse toate simţurile şi o ademeni mai aproape. Tremura, la fel ca înainte, prima dată când o ţinuse el în braţe, doar că acum nu îi mai era frig, ci foarte cald, şi

căldura venea de undeva dinăuntrul fiinţei ei.

Cu un sunet înfundat, el întrerupse sărutul. Pe chip i se citea o expresie tulburată. Ameţită, Lucy îl privi în ochi, cu inima bătând tare şi cu un nod în stomac. Îi gustase interiorul gurii! Gândul că cineva ar putea să facă aşa ceva era şocant. Cu toate astea, ei nu-i displăcuse deloc.

— Să nu faci aşa ceva cu logodnicul tău, spuse Heath. O să te întrebe de unde ai învăţat.

Lucy se îndepărtă repede, alunecând până la capătul banchetei şi uitându-se în altă parte. Avea buzele moi şi sensibile şi încă mai simţea atingerea atât de intimă a gurii lui. De fiecare dată când se gândea la asta, o lua ameţeala şi începea să tremure. Cum putuse să-l lase să-i facă aşa ceva? se gândi vinovată la Daniei, care nu încercase niciodată nimic asemănător. Ea şi Daniel nu aveau să se sărute niciodată cu gura deschisă, probabil nici după căsătorie. El îi spusese că bărbaţii se poartă într-un fel cu femeile pe care le doresc şi în alt fel cu acelea pe care le iubesc, iar despre ea îi spusese că face parte dintre femeile care trebuie iubite.

— După tine, ăsta a fost un sărut real? întrebă Heath, zâmbind trist când Lucy refuză să-l privească. Bine, drăguţă. Hai să te duc acasă.

În acea seară, Daniel veni în vizită pe la ea. Convenabil, de la el de acasă până la magazinul de pe strada principală era o distanţă foarte mică. Lucy şi tatăl ei locuiau deasupra magazinului, la etaj, de când mama ei, Anne, murise, cu ani în urmă, de pneumonie.

— Mă duc jos să fac inventarul, spuse Lucas Caldwell, uitându-se cu un aer absent în oglindă, ca să se asigure că vârfurile mustăţii lui răsucite erau perfect ascuţite.

Lucy îi zâmbi recunoscătoare, ştiind că voia să o lase câteva minute singură cu Daniel, şi urmări cu privirea silueta imaculat îmbrăcată a tatălui ei, până când acesta închise atent uşa, după care se repezi în braţele lui Daniel. Cât de potriviţi erau unul pentru celălalt! Era exact atât de înalt cât trebuia, destul ca ea să se simtă protejată, dar nu

atât de înalt încât să se simtă copleşită. Se potriveau atât de confortabil! Ca două mâini cu degetele împletite. Ba chiar? gândeau la fel! Daniel era cel mai drag prieten al ei, iar ea ştia că asta nu se va schimba nici după ce-i va deveni soţ.

— Cât de dor mi-a fost de tine! spuse ea cu ardoare, ridicând buzele ca el să o sărute.

Atingerea cunoscută a mustăţii lui îi mângâie buza de sus. Inexplicabil, un impuls nou o cuprinse şi Lucy începu să desfacă buzele, dorind mai mult decât doar apăsarea gurii lui. Voia să-l guste. Voia să fie sărutată mai apăsat, aşa cum se întâmplase în acea după-amiază. Poate că înainte Daniel se temuse să încerce aşa ceva cu ea pentru că nu dorea s-o supere. Dar în timp ce se topea de dor, el se îndepărtă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse Daniel, privindu-i cu drag chipul. M-am gândit la discuţia de dinainte să pleci…

— Şi eu m-am mai gândit. Îmi pare rău că am forţat nota.

— Sigur că abia aştepţi să te măriţi. Înţeleg, draga mea. Şi eu vreau să ne căsătorim la fel de mult ca şi tine. O să stabilim curând data. Promit.

— Dar asta ai spus în ultimii trei ani.

— Nu putem să ne căsătorim până nu pot să cumpăr casa pe care o meriţi…

— Ai destui bani ca să ne permitem ceva mic. Nu vreau o casă mare. Nu vreau decât să fiu cu tine. Nu ştiu de ce nu vrei să locuim aici, cu tata, sau cu familia ta, până când avem destui bani ca să ne cumpărăm o casă a noastră.

— Este o chestiune de mândrie şi ăsta e ultimul meu cuvânt…

— Nu poţi să uiţi puţin de mândrie şi să mă asculţi? Alţii locuiesc cu familia lor sau cu familia soţiei lor. Unii îşi iau o casă mai mică şi construiesc ceva mai mare după aceea. Nu poţi să faci şi tu la fel? Nu vreau să mai trăim aşa.

Se opri, pentru că i se puse un nod în gât, dar apoi continuă pe un ton mai blând:

— Mă simt singură.

Peste chipul lui frumos trecu în grabă o expresie nedumerită, iar Daniel îi puse lui Lucy o mână pe umăr.

— Cum să te simţi singură? Eşti înconjurată de lume tot timpul. Ne vedem în fiecare zi, cel puţin o dată. Mergem la petreceri şi la evenimente…

— Poţi să fii înconjurat de oameni şi să te simţi singur. Am impresia că nimeni n-are nevoie de mine. Nu aparţin nimănui.

— Tatăl tău…

— Tata are magazinul şi asta contează cel mai mult pentru el. Toată lumea lui se învârte în jurul magazinului şi al clienţilor. Numai de asta are nevoie. Ştiu că mă iubeşte şi pe mine, dar nu e acelaşi lucru. Tu ai familie, ba chiar una mare, cu prea mulţi fraţi şi prea multe surori ca să le mai ştii numărul. Sunteţi cu toţii apropiaţi, vă sprijiniţi unul pe celălalt şi aparţineţi aceleiaşi familii.

— Dar şi tu faci parte din familia mea…

— Eu sunt cineva din afară, insistă ea încăpăţânată. Şi am nevoie de o familie a mea. Sunt femeie şi am atâtea să-ţi ofer, atâtea lucruri pe care tu mi le refuzi. Eu…

Ezită, apoi continuă, grăbită:

— M-am săturat de sărutări furate pe verandă şi de ţinutul de mână când nu ne vede nimeni.

Lui Daniel i se înroşiră urechile când înţelese la ce se referea ea.

— Lucy, taci. Nu ştii ce-mi ceri.

— Vreau să fiu a ta într-un fel în care să nu mai fiu a nimănui altcuiva. Nu vreau să mai aştept, nu şi dacă amânăm nunta încă nişte ani…

— Doamne.

Daniel îi dădu drumul, râzând nervos.

— N-aş fi crezut că tu te gândeşti la astfel de lucruri, Lucy.

— Ba sigur că da. Toate femeile se gândesc la asta, chiar dacă vorbesc, chiar dacă tac.

— Dar nu putem. Vreau să fii neatinsă în noaptea nunţii noastre. Aşa cum trebuie să fie o mireasă. şi fi

— Eşti atât de îngrijorat mereu de felul în care ar trebui să fie lucrurile, spuse Lucy pe un ton spart, cu pasiunea şi disperarea stingându-se din ochii ei. Cum rămâne cu lucrurile din prezent? Cum rămâne cu sentimentele mele?

— Nu trebuie să mai aştepţi mult. O să stabilim o dată…

— Curând, ştiu.

— Îţi promit.

Se aplecă şi o sărută pe frunte. Deodată, Lucy îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îşi apăsă buzele peste buzele lui, lipindu-şi trupul tânăr de al lui. Daniel încremeni, surprins, apoi o cuprinse în braţe şi începu să-i răspundă sărutărilor aprinse. Lucy tremură fericită, aplecând capul şi strângându-l mai aproape. Îi simţi trupul frumos şi puternic cum se crispează atingând-o. Simţi ceva apăsându-i pe abdomen şi zvâcnind şi ştiu că era dovada dorinţei lui pentru ea.

Daniel se retrase imediat, roşu la faţă şi stânjenit.

— Nu acum, spuse el răguşit. Ţi-am spus, Lucy, că o să aşteptăm.

O parte din ea se bucură că avusese un astfel de efect asupra lui, pentru că acum cel puţin ştia că nu suferea singură. Dar o altă parte din ea se întristă, dezamăgită. Când Daniel decidea ceva, se ţinea de promisiune indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Bine, murmură ea, uitându-se la podea.

Începea să se simtă jenată, dându-şi seama de dezaprobarea lui.

— Trebuie să înveţi să nu mai fi atât de impulsivă. Mie şi aşa destul de greu să nu profit de tine. Dar te respect, Lucy, şi până la urmă o să te bucuri că este aşa.

— Presupun că da.

— Bineînţeles că da.

Zăpada furtunii de februarie începuse să se topească, Iar grămăjoare mici de nea îngheţaseră în jurul copacilor

care străjuiau strada principală. Lucy lucra la magazin, cu tatăl ei. În acea zi era neobişnuit de aglomerat, fiindcă lumea cumpăra cele necesare, care se terminaseră în timpul furtunii – de la ceai şi cafea până la săpun şi lumânări. Fata nu avea timp să se gândească la Heath Rayne şi la casa mică de pe malul râului unde locuise în secret timp de două zile. Dar, din când în când se oprea, fiindcă-şi amintea câte un detaliu legat de străinul din Sud, ca de exemplu culoarea ochilor lui, felul în care îi spunea „drăguţă" sau de umorul lui, uneori sec, alteori atât de plin de imaginaţie. O deranja că se gândea la el şi când era aproape de Daniel, pentru că atunci era nevoită să inventeze tot felul de explicaţii pentru că roşea sau tăcea brusc.

Sâmbătă dimineaţa, la magazin, Daniel venise cu nişte prieteni şi se aşezaseră cu toţii în jurul-sobei, ca de obicei, discutând şi fumând trabucuri pe care le făcuse populare generalul Grant. Povesteau despre bătăliile prin care trecuseră împreună. Lucas Caldwell curăţa vitrina de sticlă în care ţinea cuţitele, iar Lucy o ajuta pe doamna Brooks să aleagă un material pentru o rochie de zi. După plecarea acesteia, clopoţelul de deasupra uşii se agită vesel şi în magazin intră un alt client. Lucy nu-i dădu atenţie, pentru că împăturea un material, dar ridică privirea când îşi dădu seama că Daniel şi prietenii lui tăcuseră deodată. Se uită spre uşă, văzu părul auriu şi pielea bronzată şi îşi mută repede privirea spre tejghea. Luă materialul şi îl puse deasupra altor pânzeturi, cu mâinile tremurând.

— Bună dimineaţa, domnule Rayne, spuse Lucas Caldwell pe un ton prietenos. Aţi venit să vedeţi cum stăm cu comanda? Am primit ieri coletul.

— Da, pentru asta, şi ca să-mi iau corespondenţa, se auzi răspunsul rostit cu un accent foarte pronunţat.

Sunetul vocii lui, cald şi tărăgănat, aşa cum şi-l amintea, îi dădu fiori. Încet, mâinile ei alunecară spre cingătoarea rochiei irlandeze, strângând funda mare, legată la spate, şi aranjând-o în aşa fel încât marginile să

cadă frumos peste partea de jos a rochiei.

— Lucy, te ocupi tu, te rog? întrebă Lucas.

— Bună dimineaţa, domnişoară Caldwell.

Ea se forţă să îl privească şi văzu zâmbetul din ochii lui. Oare observase cum îşi aranja cordonul? Şi, dacă da, oare acum credea că o făcuse pentru el? încrezutul!

— Domnule Rayne, îl salută ea cu răceală.

Nu ştia ce să facă, unde să-şi ţină mâinile, dar reuşi să se uite printre rafturile de sticlă din apropiere de uşa care dădea afară. Veniseră două scrisori pentru el, scrise de o mână de femeie. Lucy reuşi să nu se uite mai atent la ele şi i le întinse lui Heath. Se priviră din nou în ochi, iar inima ei bătu mai repede, pentru că el era acolo şi pentru că înţelese că acele două zile pe care le petrecuseră împreună nu erau doar un vis. Ei trei, el, ea şi cu Daniel erau în aceeaşi cameră chiar atunci.

— Mulţumesc, domnişoară Caldwell.

— Domnul Rayne, spuse Daniel deodată, pe un ton diferit decât cel pe care-l folosea de obicei, acum atât de plin de dispreţ încât Lucy aproape că nu-l recunoscu, este confederatul nostru local.

— Logodnicul meu, domnul Daniel Collier, îi spuse Lucy lui Heath, care se uită la Daniel cu interes, apoi se întoarse spre ea.

— Chiar aşa? murmură el pe un ton sec.

Lucy abia se abţinu să zâmbească, pentru că ştiau amândoi ce părere are sudistul despre Daniel. Simţi că ei doi au un mic secret numai al lor. Amuzamentul de pe chip i se şterse însă imediat ce logodnicul ei se apropie şi se aşează alături de ea.

— Uită-te de aproape, Lucy, spuse el strâmbând din buze. Mă întrebi mereu despre război şi despre rebelii cu care ne-am luptat. Acesta este unul dintre bărbaţii care i-au rănit, au omorât pe prietenii noştri şi i-au ţinut pe băieţii tineri ca Johnny Sheffield în închisori murdare până când s-au îmbolnăvit şi au murit.

— Daniel!

Lucy îl privi uimită. Cu siguranţă că acesta nu putea

să fie Daniel al ei cel blând şi politicos, un bărbat care nu putea să sufere certurile, dar care acum încerca să-l provoace pe Rayne. Tandreţea din ochii lui căprui dispăruse şi părea atât de rece şi de furios încât ea făcu din instinct câţiva paşi înapoi. O atinsese cu umărul şi ea-l simţise încordat şi tare ca oţelul.

— Nu credeam că un sudist vine să-şi ia singur comanda, spuse Daniel, uitându-se urât la Heath. De ce nu l-ai trimis pe unul dintre negrii tăi să o ridice?

— Pentru că eu nu am crezut niciodată în sclavie, spuse Heath încet.

Doi dintre bărbaţii care stăteau în jurul sobei se ridicară repede.

— Poţi să spui tu asta, rosti aspru unul dintre ei, dar ai luptat pentru sclavie, aşa este? Ai crezut în ea destul cât să măcelăreşti mii de bărbaţi onorabili doar ca să nu fie abolită.

— Am avut motivele mele ca să lupt.

Accentul din Virginia deveni şi mai pronunţat, contrasted puternic cu tonalităţile plate ale celor din Nord.

— În principiu nu mi-a plăcut că nişte yankei aveau pretenţia să-mi spună ce să fac, mai ales că habar n-aveau ce naiba…

— Lucy, ce-ar fi să-l duci tu pe domnul Rayne la rafturile de jos, ca să poată să ia sticla pe care a comandat-o? sugeră Lucas Caldwell cu o figură care promitea că o să le ţină morală bărbaţilor din cameră.

El era în primul rând om de afaceri şi nu avea de gând să tolereze astfel de comportamente în magazinul său. Cuvintele lui aveau ăă fie ascultate şi respectate de cei de acolo. Lucas era o figură de bază în Concord şi aproape toată lumea îi datora o favoare sau două, iar el nu era genul care să se sfiască să le amintească de asta. Lucy îl privi pe tatăl ei, îşi dădu seama ce intenţionează şi dădu uşor din cap.

— Nu vreau să plece nicăieri singură cu un rebel, spuse Daniel.

— Cred că fiica mea e în siguranţă cu el. Aşa e,

Rayne?

— Da, domnule!

— Mergi cu dumnealui, Lucy.

Fata îl conduse pe Heath în spatele magazinului, apoi în jos, pe nişte trepte înguste. În timp ce coborau, se auzi vocea tatălui ei:

— În magazin la mine, băieţi, clientul trebuie respectat, indiferent dacă e din Nord, din Sud, din Franţa sau din Antarctica şi, dacă nu vă place cum fac eu afaceri, atunci…

Ajunseră în pivniţă şi se opriră în faţa unor rafturi din lemn, pline de pachete împăturite în hârtie de ambalaj. Nările lui Lucy fremătau de agitaţie.

— Îmi pare rău. Te rog să-i ierţi pe Daniel şi pe ceilalţi. De obicei nu se poartă aşa, ca un… ca un…

— Ca un impertinent intolerant, cu pretenţii nobile?

— Îi cunosc pe toţi de când eram mică. Niciunul dintre ei nu ţi-ar fi spus nimic dacă ar fi fost singur, dar în grup…

— Ştiu asta. Nici nu-ţi mai spun că acelaşi lucru s-ar fi întâmplat dacă vreunul dintre ei ar fi fost în aceeaşi situaţie, în Sud. Iar acolo ar fi fost direct linşat, înainte să apuce să răspundă ceva.

Ea îl privi şi o parte din furie i se domoli. Heath nu era supărat şi nici măcar nu părea a fi fost deranjat de scena de sus, în timp ce ea îi tot dădea înainte! Respiră adânc şi le calmă. Nu era normal să-i ia apărarea altuia împotriva lui Daniel, mai ales când acela era un străin.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Bine, Nici măcar n-am răcit după… ştii tu ce.

El zâmbi când auzi expresia ei pentru aventura de la râu.

— Foarte bine. N-am vrea să-i dai ceva lui Daniel.

— Nu.

— Aţi rezolvat disputa?

— Ei bine, nu, nu chiar.

— Păcat.

— Te rog, spuse Lucy râzând. Atâta compasiune din

partea ta mă copleşeşte.

— Recunosc că Daniel este cam cum mă aşteptam. Dar nu mi-ai spus că are mustaţă.

— Foarte elegantă, nu-i aşa?

— Poate că ar fi bine să-mi las şi eu una.

— Nu! spuse Lucy repede şi cu sinceritate.

Când el începu să râdă, roşi.

— Cum spui tu. Deci nu-ţi plac mustăţile neapărat…

— Numai a lui Daniel.

— Te-a vrăjit, nu glumă. Aşa e? Sau pur şi simplu a avut mai mult timp să te cucerească? Poate, în timp… altcineva ar putea să te facă să ţii la el la fel de mult.

— În niciun caz. Eu şi cu Daniel suntem împreună de nu mai ştiu când. Ne-am obişnuit foarte mult unul cu celălalt. Nimic nu ar putea să rupă o legătură ca a noastră.

— Nimic? Dacă am învăţat ceva în ultimii câţiva ani, drăguţă, acel lucru este că n-ai cum să fii sigur de vreun lucru.

Ea îi aruncă o privire lungă şi plină de reproş, făcându-l să priceapă că discuţia devenise mult prea personală.

— Mi-ar plăcea să nu-mi mai spui aşa.

El îi zâmbi larg. – Vrei să încerci să ghiceşti care dintre pachetele astea este al meu, domnişoară Caldwell?

Fără să spună nimic, ea se întoarse spre rafturi şi încercă să ia unul dintre coletele de la capăt, ridicându-sai pe vârfuri. Îl prinse de margini şi începu să tragă. Din spate, palmele lui aproape că le acoperiră pe ale ei şi-i luară geamul din mână. Pentru o singură clipă năucitoare, îi simţi trupul bine făcut lipindu-se de ea, şi se întoarse imediat:

— Termină, spuse, pe un ton aspru. Lasă-mă în pace, ne-am înţeles?

— N-am făcut-o intenţionat. N-am putut să suport să văd cum te datini cu geamul meu în braţe. Îl aştept de o lună…

— Nu mă clătinam!

— Am înţeles. Preferi să crezi că sunt atât de

fermecat de tine încât aş fi gata să folosesc orice scuză ca să…

— Nu prefer nimic! Eu… Pleacă de aici!

El arătă spre scară cu un gest batjocoritor şi în acelaşi timp respectuos.

— După dumneata, domnişoară Caldwell.

Lucy trecu înaintea lui, cu pas regal, urcând treptele şi oprindu-se în spatele tejghelei, acolo unde stătea de obicei.

— Dacă vreţi să aşteptaţi un minut, îi spuse Lucas Caldwell lui Heath, cât vă scriu o chitanţă…

— Vă mulţumesc, dar nu este nevoie.

Îl priviră cu toţii în tăcere pe sudistul cel înalt cum mergea spre uşă. George Peabody, un băietan repezit, care nu reuşi să se abţină să nu spună ceva din colţul lui sigur, îi aruncă o insultă pe sub mustaţă. Heath se opri şi se întoarse spre el, apoi îl măsură din ochi, dar, înainte să poată să spună ceva, Lucy se răsti la el:

— George Peabody, ţine gura închisă!

— Ar fi bine să faci la fel şi cu nasturii de la pantaloni, spuse Heath, apoi atinse borul pălăriei într-un gest de respect faţă de Lucy şi se strecură afară pe uşă.

Imediat, toţi se uitară spre pantalonii lui George, descoperind că, într-adevăr, băiatul trebuia să se mai încheie la un nasture. Tensiunea se disipă şi, când tânărul 16 întoarse cu spatele, ca să-şi recapete demnitatea rănită, Chicotiră cu toţii. Chiar şi Daniel zâmbi şi spuse în glumă:

— Rebel obraznic!

Nimeni nu-l contrazise.

».

— Scopul celor mai recente întâlniri între intelectualii din Concord, întâlniri care se ţineau în saloanele diverselor case din oraş, aveau ca scop discutarea reconstrucţiei la modul obiectiv, cu bun simţ şi fără prejudecăţi. Aşa cum se aşteptase toată lumea de altfel, discuţiile nu fuseseră deloc obiective, se dovediseră arareori de bun simţ şi nu le lipsiseră niciodată prejudecăţile. În ciuda tensiunii, ele erau Interesante şi

adunau multă lume. Dezbaterile de salon erau în întregime purtate de bărbaţi, deşi femeile care doreau să asculte erau primite, cu condiţia să stea în linişte pe margine. Bărbaţi ca Bronson Alcott cel meticulos şi Ralph Waldo Emerson făceau schimb de opinii despre război şi reconstrucţie cu ceilalţi locuitori ai oraşului.

În acea zi, întâlnirea avea loc în salonul familiei Caldwell, care abia dacă era suficient de mare ca să încapă în el toţi cei care se adunaseră în acea săptămână.

Întâlnirea începuse deja, iar Lucy merse în bucătărie, unde umplu repede un vas cu apă şi-l puse pe cuptor, ca umezeala să se împrăştie în aerul uscat, apoi se uită spre platourile cu fursecuri pe care avea de gând să le aducă în salon mai târziu. Mulţumită că totul era în bună ordine, ea îşi aranjă rochia din muselină tivită cu dantelă şi merse pe vârfuri spre locul din care se auzeau voci. Chiar atunci, Bronson Alcott era în picioare, în mijlocul unui cerc de oameni, cu părul cărunt căzându-i pe umeri, şi gesticula potolit cu palmele lui mari în timp ce vorbea cu atitudinea cuiva care iubeşte oratoria şi o consideră o artă.

Lucy se opri în prag şi privi precaută în jur. Tatăl ei era în spate, se uita la ceasul de buzunar şi se întreba, cu siguranţă, când vor fi aduse fursecurile. Daniel, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile pe un genunchi, era în cercul interior al grupului, uitându-se admirativ la cel care vorbea, într-un colţ mai îndepărtat, Heath Rayne stătea într-un con de umbră, iar întunericul îi făcea părul să pară de un blond palid. Avea picioarele încrucişate la glezne şi braţele strânse la piept. Era imaginea vie a plictiselii, dar Lucy ştiu, cumva, că el ascultă cu foarte mare atenţie tot ce se spune…

Se întrebă de ce venea el la întâlnirile în care se vorbea despre Reconstrucţie, când era singurul sudist din oraş. Era adevărat că în Concord se mai găsea câte un partizan al Sudului când venea vorba despre reconstrucţie. Dar Heath Rayne era un intrus şi o ştia la fel de bine ca şi ceilalţi. Prezenţa lui făcuse ca, la primele întâlniri, participanţii să fii o ceva mai reţinuţi. Oamenii se tot

uitaseră la el, întrebându-se când avea de gând să se repeadă la ei strigând şi să înceapă să facă scandal. Cu toate astea, străinul fusese foarte tăcut la toate întâlnirile de până atunci, iar lumea aproape că uitase cu totul de el. Avea obiceiul să vorbească o vreme cu aceia care îndrăzneau să-l bage în seamă, să asculte în tăcere ce se spunea odată ce începeau discursurile, apoi să plece, ca şi cum ar fi fost un observator neimplicat şi ca şi cum n-ar fi avut nicio legătură cu războiul. Lucy nu-l înţelegea deloc, dar se mulţumea cu gândul că nimeni altcineva nu-l înţelegea.

— Iar acelora care spun că războiul nu trebuie privit, acum, când el s-a terminat, ca o confruntare între binele şi răul absolut, spunea Alcott, eu le răspund că ar trebui să examineze într-o lumină rece şi obiectivă relele sclaviei. Simpatia pentru aceia care au susţinut sclavia şi dorinţa de a le acorda înţelegere trebuie privite ca acte de înaltă trădare…

Pentru că mai auzise acel discurs de nenumărate ori, Lucy se văzu nevoită să-şi ascundă un căscat. Duse cu delicateţe mâna la gură, mascând gestul nepoliticos, apoi clipi de câteva ori, ca să alunge oboseala. Se uită din nou la Heath. Ochii lui albaştri erau aţintiţi asupra ei. Îi susţinu mult timp privirea, pentru că nu se putea uita în altă parte, Iar când el îi zâmbi, ea simţi cum zâmbeşte la rândul ei. După aceea, domnul Emerson adăugă ceva la ceea ce tocmai se spusese, iar ochii lui gri-verzui se întunecară. Cuvintele sale atraseră atenţia tuturor celor din încăpere, ca de obicei.

— Nu putem să fim înţelegători cu cei din Sud, şi nici n-avem de ce, dacă dorim să păstrăm idealurile pentru care am luptat în război. Rebelii ar trebui forţaţi să facă pace! Nu avem de ce să negociem cu ei dacă vrem să ne atingem scopurile. Războiul nu este un joc şi trebuie condus fără milă pentru inamic dacă vrem să câştigăm inspiraţia morală.

— Fără milă? repetă modest Lucas Caldwell. Dar nu ar trebui să încercăm să…

— Bărbaţii sunt purificaţi de război şi curăţaţi de viclenie şi putreziciune, spuse Emerson pe un ton care nu admitea replică. Într-un fel, războiul e un lucru bun. Ăsta este unul dintre motivele pentru care, alături de dreptatea credinţei noastre, i-am încurajat pe tineri să meargă la luptă.

Deodată, o voce amăgitor de blândă pluti prin mulţime:

— Greşiţi… domnule. Războiul nu face decât să le fure bărbaţilor umanitatea.

Toată lumea privi spre colţul în care Heath Rayne stătea în poziţia sa degajată şi zâmbea batjocoritor din colţul gurii.

— E uşor, continuă pe un ton şi mai blând decât înainte, pentru cineva ca dumneavoastră să le spună tinerilor să lupte, pentru că sunteţi prea în vârstă ca să mai puteţi ridica o puşcă, iar fiul dumneavoastră e abia un copil. Vă vine uşor să-i aruncaţi pe ei în cuşca leului, pentru că sunt în stare să creadă orice scrie pe un steag.

După şocul iniţial, sunetul vocilor din public crescu treptat. Lucy îşi strânse mâinile în şorţul rochiei, mototolind faldurile materialului şi uitându-se fix la Heath. Îi era simpatic şi se temea pentru siguranţa lui. Înţelegea de ce nu mai putuse el să tacă, dar îi era frică să nu cumva să-şi fi făcut probleme şi mai mari vorbind. Nimeni nu îndrăznea să-l spună lui Emerson, unul dintre cei mai iubiţi şi mal respectaţi bărbaţi din Concord, că greşeşte. Şi nimeni, cu atât mai puţin un sudist, nu ar fi îndrăznit să sugereze că Emerson era un laş. *În ce te-ai băgat*? îşi spuse ea cu disperare, pe tăcute, dorindu-şi să poată să dea timpul înapoi şi să-i îndese o batistă în gură străinului încăpăţânat înainte ca el să rostească vorbele pe care le rostise.

— Războiul este un test al integrităţii pentru un bărbat, spuse Emerson, palid de supărare şi de furie. Este o iniţiere. Oprindu-i pe rebeli, Nordul a dat dovada integrităţii sale morale, iar asta a meritat pierderea tuturor soldaţilor care au murit.

— Aşa este, domnule Rayne, se repezi şi Daniel să spună, cu mustaţa abia mişcându-se din cauza crispării cu care vorbea. Bărbaţi buni au murit din cauza aroganţei celor din Sud, începând cu secesiunea Carolinei de Sud…

— Carolina de Sud a ales secesiunea, îl întrerupse Heath, fiindcă voi aţi tras o linie, apoi ne-aţi provocat să trecem peste ea.

— După cum am spus, rosti Daniel zâmbind de sus, aroganţă sudistă. Adevărul este că voi aţi trecut peste acea linie, cu susţinerea celorlalte state din Sud, deşi ştiaţi ce o să se întâmple dacă faceţi asta. Iar acum soldaţii noştri zac în morminte…

— Au murit de două ori mai mulţi soldaţi de-ai noştri, veni răspunsul.

— Rebeli needucaţi. Aşa cum a spus odată domnul Emerson, întregul stat al Carolinei de Sud nu merită moartea unui singur student la Harvard, se răsti Daniel, tăcând apoi.

Heath păli şi în ochi îi străluci mândria care-i făcuse pe ai lui să lupte multă vreme după ce pierduseră războiul. Dar mâinile sale, care se strânseseră în pumni cât timp vorbea, se relaxară şi se destinseră.

— Şi în Carolina de Sud sunt mulţi bărbaţi buni, sublinie I, zâmbind cu un aer misterios. Chiar şi absolvenţi de Harvard, domnule Collier.

Cu aceste cuvinte se ridică şi plecă, lăsând în urmă igomotul vocilor care vorbeau în acelaşi timp. Adunarea ordonată se transformase într-un tumult de oameni care voiau să se facă auziţi cu toţii deodată. Lucy fugi în bucătărie şi ieşi pe uşa din spate, aproape împiedicându-se de o treaptă din ciment când se repezi afară, în stradă.

— Heath, stai. Aşteaptă, te rog…

El se opri şi se întoarse încet spre ea, cu o figură lipsită de expresie. Ramurile dezgolite ale copacilor aruncau umbre lungi peste chipul său.

— Ai dreptate, spuse Lucy cu răsuflarea tăiată şi cu privirea tulbure şi întunecată. Mult din ce ai spus este adevărat, dar trebuie să ai grijă la cuvinte. Ştii ce părere

au ei despre război şi cât ţin la domnul Emerson. Nimeni nu-i spune în faţă că greşeşte.

— Cineva trebuia s-o facă şi pe asta.

— În seara asta ai văzut doar una dintre feţele lui. Nu ştii ce om bun şi blând poate să fie. Ar trebui să vezi cum se opreşte şi vorbeşte cu copiii, cum ajută pe oricine are nevoie şi cum munceşte pentru oraşul ăsta. E bun, binevoitor şi loial…

— Te rog, se răsti Heath ridicând mâna într-un gest defensiv. Nu-mi ţine un discurs despre Emerson.

— Este cel mai iubit cetăţean din Concord. Doamne, dacă te-ai fi gândit ore în şir cum să faci să fii dat afară din oraş, n-ai fi putut să găseşti un plan mai bun. Daniel şi prietenii lui…

— Dacă se întâmplă asta, n-ai tu de ce să-ţi faci griji, drăguţă, spuse el pe un ton liniştit, dar strângând din dinţi.

Deodată, păru tare singur. Atât de singur încât lui Lucy i se făcu foarte milă de el şi nu se putu abţine, întinse mâna şi-l strânse de braţ într-un gest menit să liniştească.

Suprafaţa de sub degetele ei era tare ca oţelul şi tremura puţin din cauza forţei cu care el încerca să se controleze, *i*

— Ce cauţi aici? întrebă ea încet, iar sunetul vocii ei era ca o vibraţie plăcută în liniştea nopţii. De ce ai venit atât de departe de locul căruia îi aparţii? Ar trebui să fii acasă, la familia ta, la oamenii care ţin la tine…

— Nu, o întrerupse el brusc, trăgându-şi braţul de sub mâna ei.

Râse spart.

— Nu te preface cu mine. Nu ajută la nimic.

— Nu mă prefac. Tu m-ai ajutat pe mine odată şi aş vrea să pot să te ajut şi eu.

Se uită la el îngrijorată şi speriată, cu pielea palidă şi strălucitoare în lumina rece a lunii. Deodată, Heath o privi diferit, fără tandreţe sau amuzament. Nimeni, în scurta ei experienţă de viaţă, nu trecuse de la o atitudine la alta chiar sub ochii ei, cu atâta uşurinţă. Străinul leneş şi amuzat se transformase într-un alt bărbat, a cărui expresie

era amară şi a cărui privire era aspră. Nedumerită, îşi retrase mâna de pe braţul lui.

— Ai putea să mă ajuţi, spuse el pe un ton aspru. Ai putea, fir-ar să fie!

Cu o mişcare fluidă, îi prinse încheieturile şi o trase pe o alee dintre două clădiri, într-un loc întunecat şi înspăimântător. Strada liniştită şi cunoscută păru să dispară, iar Lucy se crispă speriată.

— Nu!

Braţele lui se strânseră în jurul ei şi respiraţia sa fierbinte îi atinse gâtul.

— Hai, spuse el, ţipă şi dă din picioare, ca să vină tot oraşul aici. Nu vrei? Mie nu-mi pasă, drăguţă. Nu-mi pasă, nu…

Gura lui, feroce şi lacomă, o sărută atât de tare încât aproape că-i provocă durere, iar Lucy se zbătu ca o nebună în braţele lui. Noaptea îi înconjura cu o mantie de catifea şi

O sufoca în întunericul ei. Disperată, îl apucă de păr şi trase de firele de pe ceafa lui. Deodată, sărutul deveni mai blând, Ier presiunea dureroasă se transformă în căldura dulce şi curioasă pe care ea şi-o amintea atât de bine. Heath se folosea de ea ca să-şi aline durerea, îşi dădu Lucy seama. Renunţă să se mai opună, iar suspinele i se transformară în mici sunete de plăcere.

Rămase nemişcată, apoi se sprijini de el din milă, da, din milă şi nimic altceva. Curând, strânsoarea lui slăbi şi Heath o cuprinse în braţe altfel, protector, apărând-o. Aplecă mai mult capul şi începu să o sărute mai aprins. Lucy gemu şi se lăsă pradă plăcerii, răspunzându-i, uitând de sine şi de lume. Îşi împleti mâinile în părul lui, iar vârfurile şuviţelor i se răsuciră pe degete. Încet, foarte înceţ, el o trase mai aproape, iar mâna lui caldă alunecă pe curbura spatelui ei, oprindu-se chiar sub talie. Trupurile lor erau foarte aproape unul de celălalt şi se potriveau ca turnate. Sânii ei erau lipiţi de pieptul lui, şoldurile stăteau strânse lângă el, atât de aproape încât îi simţea clar conturul trupului aprins, dorinţa pentru ea. O strânse mai tare, iar furia i se topi şi se transformă în pasiune.

— Nu e bine ce facem, spuse Lucy când gura lui alunecă de-a lungul liniei fragile a gâtului ei.

Îşi lăsă capul pe umărul lui Heath, iar el îi sărută pielea delicată de pe gât până când ajunse la îndoitura de sub bărbie. Lucy îşi dădu seama că el ştia lucruri pe care ea însăşi nu le aflase încă despre sine. Ştia cum s-o facă să simtă emoţii pe care nu le mai simţise niciodată, emoţii care ar fi trebuit să fie interzise. Străinul nu avea niciun drept să-i facă asta, aşa cum nici ea nu avea dreptul să-i dea voie să se apropie atât de mult.

— Opreşte-te, îi şopti, îmbătată de parfumul lui, dorindu-şi să-l lase să-i facă orice voia.

El o mai sărută o dată pe buze, apucându-i faţa în palme şi punând toată pasiunea de care era în stare în acea ultimă atingere. Apoi oftă din răsputeri, tremurat, şi îi dădu drumul.

— Nu-i vina mea, spuse încet., *i*

Lucy se retrase până când ajunse cu spatele lipit de zidul din faţa lui. Inima îi bătea foarte tare. Heath avea vocea încărcată şi grea în întuneric, iar sunetul ei o învălui cu totul.

— Nu mă pot abţine, la fel cum nu te poţi abţine nici tu. Aşa că nu mai veni după mine dacă nu vrei să se întâmpla ce ştii că o să se întâmple.

Lucy rămase nemişcată, cu palmele apăsând deasupra locului unde-şi simţea bătăile inimii.

— Du-te înapoi la tatăl tău, îi spuse el aspru. Şi la Daniel. Du-te.

Ea se împiedică şi fugi în stradă, mergând apoi din ce în ce mai repede spre locul în care ştia că e în siguranţă.

Lucy nu putea să-şi explice fascinaţia secretă pe care o simţea pentru Heath Rayne, dar nici nu putea să scape de ea. În ultima vreme, prin oraş lui i se spunea simplu „*Confederatul*”. Cât despre ea, cu cât îl vedea mai rar, cu atât se gândea mai des la el. Probabil că încerca să o evite cu tot dinadinsul, pentru că nu mai venea pe la magazin când ştia că ea îl ajută pe tatăl ei şi nici n-o privea când se întâmpla să fie amândoi în aceeaşi încăpere. Poate că era

mai bine aşa.

Prin Concord se răspândiseră multe zvonuri legate de el, iar discuţiile despre Heath Rayne erau mereu interesante. Se spunea că nu umblă în cercuri prea bune şi doamna Brooks susţinea că-l văzuse în Boston, alături de o femeie bine îmbrăcată. Unii dintre tinerii mai nesăbuiţi din oraş merseseră cu el la un bal în Lowell, de unde se întorseseră mirosind a băutură şi a parfum ieftin. Oamenii ajunseseră să fie convinşi că Heath Rayne era un străin pus pe harţă, care venise în Nord ca să stârnească probleme. În ciuda tuturor zvonurilor, nimeni nu ştia răspunsurile la cele mai importante două întrebări despre el: cine era şi cu ce se ocupa? Nu părea să aibă vreo meserie, dar dispunea de suficient de mulţi bani, pentru că se îmbrăca foarte bine şi nu era deloc zgârcit.

O vreme zvonurile se stinseră, fiindcă Rayne plecase în loston din nu se ştia ce motive şi stătuse acolo timp de două luni. Săptămânile curgeau încet, iar discuţiile despre Străin se împuţinau pe zi ce trecea. Calul lui cenuşiu rămăsese totuşi în grajdul din oraş, ceea ce însemna *că* într-o zi Heath avea de gând să se întoarcă. Lucy începuse să creadă că nu-l va mai revedea, aşa că încercă să-l uite şi se dedică sarcinilor care îi reveneau în calitate de fiică a lui Lucas Caldwell şi de logodnică a lui Daniel. Se înscrise în *„Clubul doamnelor”* şi în *„Societatea Caritabilă a doamnelor din Concord* şi mergea la întâlnirile de lectură ale clubului de carte. De câte ori se ivea ocazia, Daniel o însoţea la petreceri, iar Concord nu ducea lipsă de ele, fiindcă în fiecare săptămână câte o organizaţie dădea câte un bal.

Societatea Caritabilă organiza anual un bal ca să strângă fonduri pentru sărmani şi nevoiaşi, unde cereau zece cenţi de la toţi invitaţii şi douăzeci şi cinci dacă veneai cu familia. Pentru că fusese aleasă în comitetul organizaţiei, Lucy îşi dedica mult timp întâlnirilor cu membrii societăţii. În acel an, balul se ţinea la primărie, iar tema lui, desigur, era primăvara. Ea şi celelalte femei din comitet petrecuseră o sâmbătă întreagă decorând etajul,

terasa cea mare şi scara principală.

Toate doamnele se pregăteau de bal în cabinele special amenajate, iar Lucy simţi un fior de plăcere când scoase din cutie rochia ei cea nouă, cu care plănuia să-l uimească pe Daniel. Poate că în acea seară avea să fie atât de vrăjit încât va vrea să stabilească data nunţii.

— Strânge-mi mai tare corsetul, îi spuse ea cu răsuflarea tăiată (ui Sally Hudson, o fată veselă de nouăsprezece ani, care fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei încă din copilărie, mai ales pentru că Lucy îl iubise mereu pe Daniel şi nu intrase în competiţie cu ea pentru inima altor bărbaţi.

— Vrei să aibă cincizeci de centimetri? întrebă Sally strângând fundele corsetului în pumni şi trăgând de ele cu putere.

— Trebuie să aibă patruzeci şi cinci pentru rochia asta, spuse Lucy, apoi îşi ţinu respiraţia şi închise ochii.

— Nu cred că se poate, spuse Sally, trăgând mai tare de corset. De ce ţi-ai făcut o rochie atât de strâmtă? Nu-ţi iei niciodată ceva mai mic de cincizeci de centimetri…

— Am crezut… că o să mai slăbesc!

După ce trase tare o ultimă dată, Sally legă şnururile corsetului şi îşi privi admirativ opera.

— Patruzeci şi şapte. Aproape. O clepsidră perfectă.

Îşi aplecă puţin capul cu păr blond şi o măsură cu atenţie pe prietena ei.

— Data viitoare când vrei să strângi atât de mult corsetul; încearcă unul de la *Swanbill*. Pe ăsta de unde l-ai cumpărat?

— De la „Thompson’s, corsete ca mănuşa”. E o firmă nouă…

— Da, am văzut reclama în „*Godey’s*”, dar eu nu port decât *Swanbill*. Are întăritura mai puternică.

Lucy se îmbrăcă repede într-o cămăşuţă şi o pereche de pantalonaşi, apoi ridică braţele, iar Sally îi trase peste cap rochia cea nouă. Imediat după aceea se auziră exclamaţii admirative din mai multe direcţii. Rochia era din mătase albă şi strălucea imaculat, ca o ninsoare

proaspăt căzută. Partea de jos era împodobită cu volane de mătase şi tul transparent, iar în talie avea desenate frunze şi flori. Decolteul era aproape indecent şi era decorat cu rozete, iar mânecile bufante erau prinse la rândul lor cu rozete. Sally încheie rochia şi-i aruncă lui Lucy o privire plină de invidie.

— Să nu mai vorbeşti cu mine, Lucy Caldwell, spuse ea, ridicând o oglindă ca prietena ei să se vadă şi uitându-se urât, în glumă, peste marginea ei. Arăţi exact ca o imagine din

„Godey's".

Lucy zâmbi şi îşi verifică părul. Şuviţele castanii erau prinse în coc, şi câţiva cârlionţi alunecau spre spate, legăflindu-se ademenitor. Cerceii şi colierul din malachit îi scottau în evidenţă ochii căprui, iar obrajii îi erau aprinşi de fericire. Ştia că nu fusese niciodată mai atrăgătoare.

— Mă întreb ce o să zică Daniel, spuse ea.

— Deja te iubeşte la nebunie. Presupun că nu o să facă decât să cadă în genunchi şi să-ţi facă o declaraţie de dragoste, spuse Sally zâmbind cu viclenie. În locul tău, aş cea grijă ca nu cumva Daniel să mă tragă în vreunul dintre birourile goale de la parter.

Măcar dacă ar fi asta o problemă, se gândi Lucy zâmbind cu veselie.

— Sper doar să nu întârzie prea mult, spuse aranjând o rozetă de mătase.

— Să întârzie? repetă Sally. De ce? Are iar vreo întâlnire cu ceilalţi avocaţi?

— Mă tem că da.

— Nu ştiu cum suporţi ca Daniel să fie atât de ocupat tot timpul…

— Sunt foarte mândră de el. Este cel mai tânăr avocat de la căile ferate, din Boston şi din Lowell, şi a fost nevoie de multă dedicare ca să ajungă acolo. Acum, că s-a terminat războiul, lumea face tot felul de planuri, iar asta înseamnă că el trebuie să muncească şi mai mult…

— Ei bine, o întrerupse Sally plictisită, presupun că poţi să te obişnuieşti cu brice, chiar şi cu întâlnirile lungi

de vinerea. Măcar tu ai un logodnic, ceea ce e mai mult decât putem să spunem majoritatea dintre noi. La cât de puţini bărbaţi sunt pe aici, nici nu-mi mai permit să fiu pe cât de pretenţioasă eram înainte. Gândeşte-te, am deja douăzeci de ani şi nu sunt logodită…

— Vorbeşti de parcă ai fi rămas fată bătrână, spuse Lucy râzând.

— Nu, asta n-am de gând să fiu, spuse Sally convinsă, Nu aş suporta să fiu ca sora lui Daniel, Abigail, care la treizeci şi trei de ani nu a fost sărutată niciodată. Uite că vine spre noi.

Lucy zâmbi cu bucurie când o văzu pe Abigail, care era foarte bine educată şi vorbea foarte puţin, avea o voinţă de fier şi îi lipsea complet simţul umorului. Oare femeia asta îşi dorise vreodată să fie sărutată? Nu părea probabil. Puţini oameni erau atât de inabordabili ca ea. Avea ochii căprui închis, la fel ca Daniel, şi pe chipul ei se putea citi arareori vreo emoţie. Abigail îl proteja foarte mult pe fratele ei, la fel ca şi restul familiei lor. De fapt, toţi fraţii Collier îl protejau într-atât încât Lucy ajunsese să creadă că n-o considerau suficient de bună pentru el.

— Bună seara, Lucy, spuse Abigail pe un ton politicos. Voiam să-ţi spun că am primit vorbă de la Daniel, care spune că o să stea în Lowell până târziu.

— Deci nu o să vină la…

— Exact, spuse Abigail, aproape provocând-o pe tânără să se plângă. Ştii cât de importantă e munca lui, Lucy. Nu poate să rămână în urmă cu sarcinile numai de dragul unui bal.

— Sigur că nu, răspunse Lucy, roşind şi simţindu-se deznădăjduită.

Spre dezamăgirea ei, îi dădură şi lacrimile de supărare. *Să nu cumva să plângi*! îşi ordonă, reuşind să alunge emoţia. Sally şi Abigail se priviră cu răceală, apoi femeia mai în vârstă plecă.

— Asta a fost o răutate, un truc ieftin, spuse Sally indignată. Cum să aştepte până când te vede îmbrăcată şi după aia să-ţi spună? Dacă Daniel nu e aici…

— Toată lumea pare a crede că viaţa mea trebuie să se învârtă în jurul lui, spuse Lucy încet. Acum se presupune că ar trebui să mă duc acasă sau să rămân aici, dar să fiu tristă şi să par pierdută fiindcă el nu e cu mine. Ei bine, n-am să

He nimic din toate astea. O să mă simt bine, o să dansez OU alţi bărbaţi şi o să râd. Poate chiar o să flirtez puţin.

— Lucyl rosti Sally, uimită şi încântată. Nu se poate! Ce-o la creadă lumea?

— Nu sunt proprietatea lui Daniel. Nu încă. Nu am de ce la mă pun la păstrare pe raft. Suntem logodiţi, dar nici măcar n-am stabilit data nunţii. Sunt tânără, nemăritată şi vreau să mă simt bine în seara asta.

Hotărâtă, Lucy ridică bărbia şi ieşi din încăpere, strângând între degete evantaiul de mătase ca şi cum ar fi fost o secure mică.

Se ţinu de cuvânt şi petrecu seara ca şi cum n-ar fi avut un partener, vorbind veselă şi dansând fără teamă. Ştia că nu se poartă ca de obicei şi că atrage multă atenţie râzând şi glumind. *Foarte bine, se* gândi supărată, dar zâmbindu-i oricărui bărbat care o privea. *Când o să audă Daniel despre asta, nu o să mai fie atât de dispus să petreacă atâtea ore la serviciu în loc să fie cu mine*. Poate că o să se înfurie şi o să ceară o explicaţie, sau poate că o să insiste ca de acum încolo ea să nu-i mai vorbească nici unui alt bărbat. Lucy nu ştia decât că s-ar fi bucurat să primească orice fel de atenţie din partea lui. Ignoră privirea dezaprobatoare a tatălui ei, care era în cealaltă parte a încăperii, şi dansă în continuare cu oricine o invita. Încet, în timp ce muzica răsuna în cameră şi prin ferestrele întredeschise intra aer proaspăt şi rece, nodul de supărare din capul pieptului începu să slăbească.

— Lui Daniel o să-i pară rău că nu te-a văzut în seara asta, spuse David Fraser, partenerul ei din acel moment, în timp ce valsau pe melodia unui cântec nou şi popular.

Lucy îl privi fericită, pentru că exact asta avea nevoie să audă.

— Chiar crezi? întrebă.

David se lansă într-un şir de complimente, iar Lucy chicoti fără grijă, însă la doar câteva secunde mai târziu se opri brusc, fiindcă aruncă o privire peste umăr şi dădu cu ochii de un grup mic de bărbaţi adunaţi în apropierea bufetului. Heath era şi el printre ei şi spunea ceva care-l făcea pe ceilalţi să chicotească. Zâmbetul lui era surprinzător de luminos în comparaţie cu pielea bronzată. Aşadar, decisese să se întoarcă.

Capitolul trei

Lucy se împiedică puţin, cu ochii la Heath. David Fraser dansă mai încet şi, uitându-se în direcţia privirii ei, îl observă pe sudist.

— Este Heath Rayne, confederatul care…

— Ştiu cine e, spuse Lucy, luându-şi ochii de la Heath şi zâmbindu-i lui David. Mă mir că-l văd înconjurat de atâţia oameni, spuse pe un ton vesel. Credeam că toată lumea îl urăşte.

— Nu chiar toată lumea. E genul pe care îl admiri sau îl deteşti. Presupun că are un stil pe care unii ar vrea să-l imite.

— Stil… Te referi la haine?

— La asta şi la tot restul. La felul în care face el lucrurile, spuse David zâmbind agasat. Unii aşa sunt, pur şi simplu. Este greu de explicat, iar eu nu pricep de ce îl admiră câţiva, dat fiind că acum puţin timp făcea parte dintre cei care trăgeau în noi.

— La un moment dat o să fie nevoie să nu ne mai tot gândim cine în cine a tras şi să învăţăm să trăim unii alături de ceilalţi, spuse Lucy cu un aer absent, uitându-se peste umărul lui David în timp ce făceau o piruetă lentă.

Rar vedeai pe cineva atât de elegant ca Heath, chiar şi într-un oraş cum era Concord. Cine putea să-şi permită astfel de haine? Vesta lui era perfect croită din bumbac alb şi îi acoperea talia pantalonilor negri. Spre deosebire de modelul prinţ Albert pe care îl purtau cu toţii şi care era mai larg, haina lui era mai elegantă, cambrată, mânecile, mal înguste şi era mai strâmtă la încheieturi. În loc de

pieptarele legate cu funde care începeau să se demodeze, Heath purta o cămaşă albă şi un papion la fel. Părul auriu îl strălucea bogat şi era tuns scurt la tâmple şi la spate, într-o frizură nouă care făcea onduleurile de pe tâmplele celorlalţi, bărbaţi să pară demodate. *Un păun mare şi mândru*, sq gândi Lucy, iritată de faptul că nu doar ea se uita la el. *Ştie că toate femeile din cameră îl privesc pe furiş şi sigur că-l place*! Nu era deloc modest şi nici timid.

Continuă să danseze cu David, dar acum nu mai avea poftă să flirteze şi nu făcea decât să se mişte automat. După alte câteva minute, se uită din nou spre bufet şi văzu că Heath dispăruse. Aruncă o privire prin cameră şi îşi dădu seama că el dansa cu Sally. Dintre toate femeile din sală, o alesese tocmai pe Sally, care roşise şi chicotea, bucurându-se de atenţia pe care o primea fiindcă valsa cu un sudist. Heath o privea fără nicio expresie, zâmbind discret. Oamenii îi priveau dezaprobator pe cei doi, iar mama lui Sally se agita neliniştită într-un colţ. Lucy îi văzu apropiindu-se unul de celălalt ca să vorbească şi se întrebă ce-şi spuneau.

— S-a făcut tare cald aici, nu? îi spuse lui David, simţind brusc că strălucirea serii se stinsese.

El înţelese imediat sugestia.

— Ai vrea să terminăm dansul mai târziu?

— Te rog.

Îndatoritor, el o conduse pe margine, iar Lucy fugi imediat într-una din cabinele doamnelor. Îşi apăsă batista pe frunte şi pe obraji şi se chinui să-şi recapete calmul, începu să-şi aranjeze părul care începuse să alunece din coc şi se uită în ochii căprui şi agitaţi care o priveau din oglindă.

— Ce e cu mine în seara asta? şopti, apoi lăsă jos obiectul micuţ.

Sinceritatea ei naturală o îndemna să recunoască adevărul. Voia să danseze ea cu Heath Rayne şi era geloasă pe Sally.

Dar nu se poate, îşi spuse nedumerită. Eu îl am pe Daniel. Nu pot să fiu îndrăgostită de un bărbat, dar

geloasă pe altul. De ce mă port aşa?

Era din cauză că Daniel lipsea, asta era tot, n-ăvea legătură cu faptul că nu reuşea să alunge sentimentele confuze pe care le avea pentru sudist. Între ea şi Heath Rayne existau secrete – cel al zilelor pe care le petrecuseră împreună în casa lui mică şi caldă, cel al discuţiilor dintre ei şi cel al tuturor săruturilor pe care i le furase! Dar asta nu însemna că putea să aibă pretenţii la atenţia lui. Pentru Dumnezeu, nici nu voia aşa ceva! Oftând, Lucy îşi aranjă mânecile şi ieşi din nou în sala mare, îndreptându-se spre bufet. Un pahar de punci avea s-o ajute să se răcorească.

Ridică polonicul din castronul pe jumătate plin, pregătindu-se să toarne lichidul trandafiriu într-o ceaşcă.

— Dă-mi mie voie… Te rog.

Polonicul căzu cu zgomot înapoi în vas, iar Lucy se blestemă în gând fiindcă-l scăpase printre degete. Ridică privirea şi se uită în ochii albaştri ai lui Heath, care avea o privire amuzată. Îi luă ceaşca şi turnă puţin punci, ştiind că, dacă ar fi umplut-o până sus, ea n-ar fi putut să bea fără să îşi stropească rochia. Părea să aibă un fel instinct legat de astfel de lucruri, legat de detaliile complicate ale felului în care trebuia să te porţi cu o femeie.

— Te-ai simţit bine în Boston? întrebă Lucy timid, acceptând ceaşca, dar fără să se uite la el.

— Da, mulţumesc pentru întrebare, spuse el prefăcându-se politicos şi privind-o încet, de sus până jos!

În acea seară fusese neaşteptat de afectat de ea când o văzuse atât de tânără şi de sfidătoare, dansând şi bucurându-se, dar pe undeva distantă, pierdută. Ar fi dat orice ca să o poată strânge în braţe.

— Ai fost plecat cu afaceri? întrebă Lucy, încercând să nu pară prea curioasă, dar nereuşind. *4*

— N-a fost o vacanţă, asta e sigur. Peisajul este nere? marcabil.

— Sigur. La Boston, iarna… v

— Nu mă refer la Boston, ci la femeile yankee.

Se strâmbă puţin, apoi zâmbi larg când o văzu indignată.

— Şi, mă rog, ce găseşti în neregulă la femeile yank… La femeile de pe aici? întrebă ea aruncându-i o privire supărată.

— Niciuna dintre ele nu arată ca tine.

Lucy râse când văzu privirea jucăuşă şi zâmbetul poznaş care îi înflorise pe buze.

— Eşti un neobrăzat.

— Şi tu ai rămas cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Rostise cuvintele cu uşurinţă, ceea ce făcea ca declaraţia să pară neserioasă, dar Lucy tot simţi un fior de plăcere care o exasperă imediat. Oare avea chiar atât de mare nevoie să fie complimentată, încât era gata să accepte orice compliment, oricât de nefondat ar fi fost?

— De fapt, pentru tine m-am întors, continuă Heath. Îmi tot aduceam aminte de tine, de obicei în momentele în care mi-aş fi dorit să te uit cu totul.

— Te-ai întors pentru că ţi-ai lăsat calul aici, spuse ea cu un aer sfidător.

— Pe Panamá? Da, aşa e. L-am lăsat aici din cauza ta.

— Din cauza… Ce vrei să spui?

— Într-o bună zi o să te urc în şaua lui şi o să fug cu tine spre vest, iar tu o să înveţi să faci cafea la ibric, deasupra focului, şi să dormi cu mine sub căruţă, ca să ne putem uita la stele.

Ce credea despre ea de-şi permitea să-i vorbească astfel? Nu ştia cum să reacţioneze. Dacă ar fi râs, l-ar fi încurajat să o pună în continuare în dificultate, tachinând-o.

Dacă se înfuria, probabil că el i-ar fi râs în nas. Aşa că se decise să-l amenințe puţin.

— S-ar putea ca logodnicul meu să aibă ceva de spus în privinţa asta.

— Chiar aşa? Şi unde este el, mă rog? întrebă Heath cu un aer nevinovat.

— Nu te mai uita prin cameră de parcă te-ai aştepta să-i vezi. Ştii foarte bine că nu-i aici, altfel n-ai fi îndrăznit să vorbeşti cu mine.

— Să ştii că, în ceea ce te priveşte, sunt dispus să îndrăznesc destul de multe, aşa cum poate că îţi aminteşti, domnişoară Caldwell.

Lui Lucy nu-i venea să creadă că el avusese obrăznicia să pomenească de ultima lor întâlnire, când se aplecase deasupra ei şi o sărutase atât de fierbinte şi de apăsat, iar ea îi răspunsese tremurând. Remarca lui neruşinată păta cumva acea amintire. Cum putea să glumească pe tema asta, se întrebă ea, deodată furioasă. Amuzamentul îi dispăru şi se uită în altă parte, roşind.

— Neobrăzatule, nepoliticosule… Pleacă de lângă mine, spuse ea încet, iar el râse înfundat…

— Ce repede te superi, drăguţă. Daniel ştie?

— Da. Nu… El… Lasă-mă în pace!

— Numai după ce dansez cu tine. Sau n-am înţeles eu bine privirile pline de dor pe care mi le aruncai din mijlocul ringului de dans?

— Pleacă, sau fac scandal.

— Chiar te rog. Pentru mine nu înseamnă nimic, fiindcă reputaţia mea e distrusă de mult. Dar a ta… Ei bine, după cum te-ai purtat în seara asta, nu mai e nevoie de mult ca să fie distrusă şi ea. Acum lasă jos băutura, Cinda, şi ia-mă de braţ.

Cam fără voie, ea îl apucă de braţ, dorindu-şi să fi avut puterea să-l refuze. Voia să danseze cu el, nici ea nu era sigură de ce. Ştia doar că îi plăcea gândul că face un lucru pe care Daniel i l-ar fi interzis.

— Se uită toată lumea la noi, şopti, dându-i voie să o conducă în mijlocul cuplurilor care valsau şi care le făcură loc imediat.

— Toată lumea s-a uitat la tine în seara asta, spuse el trist. Mai ales eu.

Privirea îi alunecă spre decolteul ei adânc, care îi lăsa partea de sus a sânilor la vedere, şi înapoi la chipul ei. Lucy, simţi un fior de căldură ca răspuns la aprecierea din ochit lui. Deşi avea aceeaşi vârstă ca Daniel şi ca băieţii cu care crescuse ea, părea să fie mult mai matur decât ei, fiindcă avea atâta încredere în sine. Lucy ştia că se poate

baza pe el, însă îi era şi puţin teamă de sudist. Cerule, nu-i plăcea să fie atât de nesigură de un bărbat! i începură valsul, iar ea se destinse, uită de gânduri şi se bucură de dans. Heath o ţinea din nou în braţele lui puternice, la fel de protector cum şi-l amintea. Era o plăcere să dansezi cu el. Paşii lor se sincronizau frumos, braţul lui puternic o ţinea strâns de talie şi o conducea pe ringul de dans cu autoritate şi siguranţă. Lucy ştia exact unde o va conduce el şi unde trebuia să păşească ea în urma lui. Simţea că zboară, dar în acelaşi timp avea senzaţia că e dominată, iar asta nu-i plăcea deloc.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea când îşi dădu seama că ochii lui turcoaz erau aţintiţi spre chipul ei şi că Heath o privea cu o intensitate greu de suportat.

El zâmbi şi redeveni el însuşi, degajat şi destins, iar ea se linişti imediat.

— Mă gândeam că Daniel Collier e un prost.

— Spre deosebire de alţii, răspunse Lucy, recăpătându-şi puţin din încrederea în sine, el îşi dedică timpul muncii şi celor din jur…

— Şi te lasă pe tine singură destul de mult timp, la mila tuturor influenţelor nefaste.

— Influenţe ca tine?

— Exact ca mine, spuse Heath măsurând-o din priviri. Dacă ar fi să mă iau după felul în care ţi-ai jucat cărţile în seara asta, Danief ar trebui să-ţi tragă o mamă de bătaie când o să afle cum te-ai dat în spectacol. Sau cel puţin asta aperi tu. Dar eu pun pariu că el n-o să facă asta. Nu. El o Bă se supere şi o să se încrunte câteva zile, tu o să-ţi ceri Iertare şi până la urmă el o să cedeze şi o să-ţi ia mâna ta mică în mâna lui iertătoare…

— Ce te face să crezi că ştii destule despre mine, întrebă Lucy îndreptându-şi demnă spatele, sau despre Daniel, ca să presupui ceva despre ce vrem noi sau ce o să se întâmple între noi, bărbat infatuat şi nepoliticos…

— Pun pariu că nici n-o să pună mâna pe tine, spuse Heath pe un ton sec, deşi aşa ar fi cazul şi aşa ar face dacă ar fi măcar pe jumătate cât de bărbat ar trebui să fie.

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva? Niciun domn nu ar…

— Nu te înfuria, Cinda, o alintă el. Aşa am fost eu crescut. Nu ştiu să fac altfel.

— De ce-mi spui aşa?

— Cinda? Pentru că nimeni altcineva nu-ţi mai spune aşa.

Lucy îi aruncă o privire urâtă, ştiind că tot restul melodiei el o să încerce să o împace. Ba mai mult, era sigură că ea nu o să fie în stare să-i reziste.

Contrar aşteptărilor ei, reacţia lui Daniel la zvonurile de după bal nu a fost de furie, ci de altceva, mult mai rău. În după-amiaza următoare el veni în vizită, nedumerit şi supărat. Se aşezară în salon, iar el o luă de mână. Lucy se simţea îngrozitor de vinovată, aşa că încercă să-i alunge logodnicului ei temerile dându-i nenumărate asigurări.

— Eşti nefericită cu mine? întrebă Daniel pe un ton scăzut, mângâindu-i mâinile. Ai prefera să fii cu altul?

— Nu, nu, Daniel, spuse Lucy repede, cu inima aproape frântă din cauza durerii care răzbătea din glasul lui.

Era atât de calm şi de serios încât comportamentul ei rebel din seara dinainte, căruia nu-i dăduse prea mare importanţă atunci, i se părea acum ceva foarte grav. Cât de mult greşise încercând să se răzbune aşa pe el! Nici nu-l trecuse prin cap că avea să-l rănească atât şi, cu cât se gândea mai mult la ce făcuse, cu atât i se păreau mai copilăreşti acţiunile ei. De fapt, începea să se simtă foarte stânjenită când îşi amintea cum flirtase şi cum râsese tare, ca să o audă toată lumea.

— Numai pe tine te vreau şi o să te iubesc întotdeauna, spuse, apucându-i mâinile cu disperare. Dar am fost foarte dezamăgită că nu ai venit la petrecere.

— Am mai discutat despre asta, Lucy. Lucrez mult ca să putem să ne căsătorim mai curând. Mi-ai spus des că vrei să te măriţi cât mai repede, dar nu putem să facem asta dacă îmi întrerup munca şi vin la petreceri şi la baluri tot timpul. Nu pot să-mi petrec ziua lucrând, iar noaptea

petrecând, fără să mă odihnesc. Din când în când am nevoie să mai şi dorm.

— Ştiu asta. Chiar ştiu, spuse ea cu ochii scăldaţi în lacrimi. Sunt foarte egoistă uneori, dar ţin la tine atât de mult...

— Nu plânge, Lucy. Plângi prea uşor. Numai copiii... Lucy, nu.

Daniel îşi retrase mâinile din mâinile ei şi căută în buzunar după o batistă, iar ea duse palmele la ochi, muşcându-şi buzele.

— Îmi pare rău, suspină, oftând din adâncul sufletului.

Daniel găsi până la urmă batista şi i-o întinse, tresărind când ea – şi suflă nasul cu o vigoare lipsită de delicateţea care-i stătea bine unei doamne.

— Mai bine mor decât să te fac să suferi din nou, spuse Lucy cu o voce înfundată. Mi-aş dori să am puterea şi răbdarea ta.

— Înţeleg. Femeile pur şi simplu nu sunt creaturi răbdătoare, spuse Daniel, apoi o mângâie pe spate şi pe umeri, cu blândeţe. Nu le stă în fire.

Lucy zâmbi puţin în batistă, cu o expresie tristă pe chip şi, în loc să-l contrazică, îşi mai suflă o dată nasul.

— Cu siguranţă mie nu-mi stă în fire, spuse. Dar o să mă Străduiesc să fiu mai bună. De acum înainte o să fiu perfectă...

— Dar eşti deja perfectă, o întrerupse Daniel, luând-o în braţe şi sprijinindu-şi obrazul de creştetul ei. Eşti perfectă pentru mine. i v

Ea se ghemui în braţele lui, pă înd uşurată. Numai cu el se simţea atât de în siguranţă.

— Uneori mă întreb cum de mă suporţi, spuse, strângându-l în braţe.

— O fac de ani întregi şi n-am de gând să mă opresc acum.

Îl cunoştea de mult şi îi era greu să-şi imagineze că ar fi putut să-i ceară altuia iubire, alinare, linişte şi protecţie, îşi lipi cu tandreţe chipul de pieptul lui.

— Te-am adorat toată viaţa, şopti ea cu o voce din care răzbătea toată ardoarea tinereţii. De când m-am născut.

— Lucy, spuse el, strângând-o la piept şi sărutându-i părul. Nu mai pot să mă opun. Bine. O să facem nunta în septembrie. O să ne căsătorim la toamnă.

Aproape fiecare familie din oraş avea o barcă ancorată lângă vreunul dintre podurile de piatră, aşa că tuturor le plăcea să se plimbe pe râu. Era imposibil să navighezi pe braţul Sudbury, care mergea în paralel cu strada principală, fără să te întâlneşti cu câţiva cunoscuţi. În ziua aceea, de patru iulie, era mare aglomeraţie pe apă. Lucy râdea şi le făcea semne prietenilor ei, în timp ce Daniel vâslea pe lângă iahturile ancorate pe mal. Se aflau în mijlocul unui grup mai mare de canoe şi bărci care pluteau leneş în direcţia podului vechi din nordul oraşului.

— Ce frumos! spuse Lucy trasând cu o mână o linie un* duită prin apa rece a râului, în timp ce în cealaltă ţineai umbrela cu mâner din fildeş, care o apăra de soare. i

Aerul era cald şi umed şi toată lumea era mulţumită; Ascultaseră împreună discursurile dedicate zilei de patru iulie, la primărie, iar acum se îndreptau spre câte unul dintre numeroasele locuri de picnic din oraş. În acea seară se organiza un carnaval cu bărci special decorate, care aveau să plutească pe râu şi să aprindă artificii în aerul de deasupra lor.

— Într-o zi o să comand un portret cu tine purtând pălăria asta, spuse Daniel, iar ea îi zâmbi.

Avea o pălărioară mică, pe care o purta înclinată într-o parte, cu borul împodobit de flori care îi ajungeau la tâmple şi se împleteau cu onduleurile ei castanii.

— Când am cumpărat-o mi-ai spus că e o prostioară.

— Chiar aşa? Ei bine, nu e practică, dar e încântătoare.

— Te referi la mine sau la pălărie?

— Ştii ce vreau să spun, răspunse Daniel uitându-se la luciul apei în timp ce vâslea.

Lucy îşi dori ca el să fi făcut efortul de-a o

complimenta, îşi ridică mâna din apă şi o scutură de picături, apoi se încruntă puţin. În ultima vreme începuse să fie atentă la lucruri pe care înainte nu le luase în serios, iar asta includea faptul că Daniel o trata adesea ca şi cum ar fi fost un copil dificil. „Prea puţin practică, dar încântătoare", cum ar fi spus chiar el. Lucy bănuia că, la fel ca mulţi alţi bărbaţi, şi el era de părere că femeile aveau cap doar ca să aibă pe ce-şi pune pălăria, fiindcă refuza să discute cu ea altfel decât superficial despre multe subiecte. Politica, de exemplu, era o temă pe care o ocolea în conversaţiile cu ea. Iar dacă îi punea întrebări sau îi spunea despre ideile ei, el o asculta doar pe jumătate, cu un aer inflexibil, aşa cum făcuse de

Curând când vorbiseră despre alegerea lui Elizabeth Cady Stanton în poziţia de preşedintă a, *Asociaţiei pentru dreptul la vot al femeilor*".

— Problema asta e o pierdere de vreme, spusese el pe un ton sec, de parcă s-ar fi aşteptat ca discuţia să se încheie pe loc. s – Mie nu mi se pare că e o pierdere de vreme să vorbeşti şi să asculţi pe altcineva spunându-şi opinia despre un lucru, insistase ea. Săptămâna viitoare are loc o întâlnire pe tema votului şi mi-ar plăcea sa.).

— Femeile nu o să aibă niciodată voie să voteze. În primul rând că nu e nevoie de aşa ceva, pentru că locul lor este acasă, unde să aibă grijă de soţii şi de copiii lor şi să facă din locuinţă un rai confortabil şi plăcut. În al doilea rând, când un bărbat votează, el nu vorbeşte numai în numele lui, ci în numele întregii sale familii, aşa că femeile sunt reprezentate cum trebuie în cabina de vot.

— Dar dacă…

— Lucy, e pierdere de vreme.

Tânăra se întreba dacă Daniel îi va respecta mai mult opiniile pe măsură ce vor îmbătrâni. Nu era vorba că nu-l interesa opinia ei, ci că nu fusese crescut în spiritul toleranţei pentru ideile femeilor legate de ceva ce el considera că este treabă de bărbaţi. Majoritatea bărbaţilor erau aşa într-o anume măsură, doar că unii erau mai dispuşi să te asculte, iar alţii, mai puţin răbdători. Singurul

care făcea excepţie, dintre câţi cunoscuse ea până atunci, era Heath Rayne. Se gândi la scurtele conversaţii pe care le avusese cu el pe la evenimentele sociale la care se întâlniseră, în mare parte nimic mai mult decât momente furate. De dragul reputaţiei, trebuia să aibă grijă să nu observe nimeni că vorbea cu el, dar nu putea nici să se abţină, fiindcă sudistul o fascina. Daniel avea o opinie absolută despre orice, dar Heath părea rareori convins că vreun lucru este bătut în cuie, era mereu atent la cuvintele ei şi nu credea niciodată că ea spune sau face lucruri prosteşti.

— Eşti cel mai mare manipulator pe care-l cunosc, îl spusese ea odată, la o serată la care o convinsese şi valseze cu el. I

Nu voise să accepte, pentru că Daniel lucra în acea noapte şi fără îndoială că zvonurile aveau să ajungă a doua zi la urechile lui, dar, cumva, Heath ştiuse exact cum s-o tachineze ca s-o facă să-i spună „da”. Uneori talentul lui la astfel de lucruri o irita, mai ales când se gândea după aceea la ce ajunsese să facă sau să spună din cauza lui.

— Eu? Manipulator? rostise Heath privind-o cu ochii IUI albaştri şi sinceri.

— Oricând sunt fericită, tu mă provoci până când reuşeşti să mă iriţi după cum îţi place, iar după aceea mă linişteşti cu nenumărate complimente. Când sunt mulţumită de mine, îmi răneşti orgoliul, iar când sunt supărată, reuşeşti să mă faci să spun şi să fac cele mai şocante lucruri şi întotdeauna obţii ce-ţi propui…

— Aşteaptă puţin, drăguţă. Nici tu nu eşti o marionetă. Orice aş face eu, tu decizi ce să spui şi ce să faci şi chiar dacă nu-ţi dau de ales şi te vezi nevoită să dansezi cu mine, deşi mâine o să ai de dat explicaţii, ai mereu ocazia să scapi. Adevărul este, Cinda, că nu trebuie să faci niciodată ceva ce nu vrei să faci.

— Ba da. Mai devreme sau mai târziu, toţi păţim asta şi o să ţi se întâmple chiar şi ţie. De exemplu, n-ai vrut să lupţi, dar te-ai înrolat pentru că ai fost nevoit şi pentru că…

— De unde ţi-a venit ideea că n-am vrut să lupt?

— Dar ai spus, rosti ea nedumerită, că războiul le fură bărbaţilor umanitatea.

— Da, aşa se întâmplă până la urmă, însă oricât nu mi-ar plăcea să recunosc, Emerson a avut dreptate în legătură cu un lucru – războiul reuşeşte să-i purifice pe oameni şi să facă viaţa obişnuită să pară tare plictisitoare. Pe câmpul de luptă eşti martor la cele mai spectaculoase experienţe de care poate să aibă parte un bărbat – moarte, curaj, laşitate, iroism, şi toate sunt mai vii decât orice ai putea să-ţi imaginezi. Eu am trecut prin toate emoţiile posibile şi le-am timţit mai profund şi mai intens decât ştiam că se poate.

Dispoziţia melancolică îl părăsi imediat ce se uită la ea. Îi zâmbi provocator.

— Toate emoţiile, mai puţin dragostea.

— Atunci înseamnă că nu ai cunoscut încă femeia potrivită.

— Nu ştiu ce să spun.

— Poate că n-ai căutat suficient.

— Am căutat, crede-mă.

Lucy zâmbi amintindu-şi despre acea discuţie în timp ce barca aluneca pe râu.

— La ce te gândeai? întrebă Daniel.

Ea ridică din umeri.

— La nimic anume.

— În ultimele luni ai tot zâmbit aşa, ca pentru tine.

— Şi ce e rău în asta? Zâmbetul este, de obicei, un semn că persoana respectivă e fericită.

— Nu mă deranjează, bineînţeles, spuse el părând uşor tulburat.

Bărcile se apropiară de un cot al râului şi o ţestoasă care stătea la soare deasupra unui trunchi căzut de copac le privi leneş, apoi, când ajunseră în dreptul ei, se scufundă în apă, atrăgând atenţia unor raţe de lângă malul înverzit. Lucy privi scena şi se gândi că părea aproape de necrezut că apa aceea caldă şi proaspătă, plină de frunzele verzi ale nuferilor şi mărginită de sălcii, era aceeaşi în care

ea ar fi putut să moară înecată şi îngheţată. Îşi dorise de mai multe ori să le spună concetăţenilor ei că Heath o salvase, fiindcă părerea lor despre el ar fi fost mai bună şi, probabil, i s-ar fi deschis multe uşi care acum erau închise, dar nu spusese nimănui, fiindcă reputaţia ei ar fi fost ireversibil afectată. Nimeni nu ar fi crezut că nu se întâmplase nimic în cele două zile în care ea locuise în casa lui, cel puţin nu într-un oraş atât de mic, unde zvonurile se transformau atât de repede în probleme. y îi

— Lucy! se auzi un glas ascuţit şi bucuros de pe mal, dintr-un loc în care se opriseră deja multe bărci.

Era Sally, îmbrăcată în alb, roşu şi albastru, culorile drapelului, în onoarea zilei respective.

— Spune-i să nu te mai strige şi să nu mai atragă aşa atenţia asupra ta, spuse Daniel încet. E lipsit de demnitate.

— Daniel, nimănui nu-i pasă de asta. Toţi cei de-aici ne sunt prieteni.

— Lucy, credeam că ne-am înţeles să purtăm culorile steagului! exclamă Sally. Cât de lipsit de patriotism din partea ta să nu te ţii de cuvânt!

— Nu patriotismul îmi lipseşte, strigă Lucy amuzată, ci doar o garderobă la fel de bogată ca a ta.

— Nu contează, lasă. Spune-i lui Daniel să te aducă Iş noi.

— Nu-mi place să primesc ordine de la o femeie, spuse acesta posomorât, făcând-o pe Lucy să chicotească.

— Săracul de tine. Te rog să te porţi frumos de dragul meu. Sally e prietena mea cea mai bună şi i-am promis că ne aşezăm alături de ea.

— La fel ca în fiecare an, ca să poată să se servească din coşul nostru de picnic. Toată lumea ştie că nu se pricepe la gătit. De data asta cu cine a venit? Cu fermierul ăla sărac? Sau cu Fred Rothford, sau cu…

— Nu ştiu. Dar sunt sigură că, oricine ar fi…

Cuvintele i se opriră în gât când văzu silueta înaltă care se sprijinea neglijent de un trunchi de copac, în timp ce Sally se agita în apropiere. Figura cu umeri laţi şi şolduri înguste era îmbrăcată într-o cămaşă albă, cu guler

larg şi mâneci lejere, în pantaloni ocru şi cizme.

— Pentru Dumnezeu, şuieră Daniel, tocmai pe el l-a găsit? Nu-mi spune că o să fiu nevoit să iau prânzul alături de confederat!

!

— Daniel, spuse Lucy, întrebându-se de ce îi era atât de greu şi să şoptească, te rog să nu mă faci de râs. Să nu ne faci de râs. Poţi să rezişti patruzeci şi cinci de minute şi să te porţi civilizat cu el. Nu trebuie să fii prietenos, dar nu începe vreun scandal.

— Dar, dacă începe el, fii sigură că o să-i dau ce caută.

— Nu vrea să se certe, sunt sigură. A venit să se bucure de picnic, la fel ca şi tine.

— Nu spune asta. Noi doi nu semănăm deloc.

— Perfect de acord cu tine, spuse Lucy cu sentiment, închizându-şi umbrela şi făcând repede o rugăciune în gând.

Era genul de situaţie care putea să provoace coşmaruri. După ce Daniel trase barca la mal şi o ajută să coboare, ea îşi ridică puţin rochia şi urcă singură panta. Daniel căuta fără grabă prin barcă după coşul de picnic, ca unul care avea de făcut o sarcină chinuitoare. Sally şi Heath se apropiară de Lucy şi o aşteptară la marginea luminişului în care erau întinse păturile de picnic.

— Voi doi vă cunoaşteţi deja, deci presupun că nu e nevoie să vă fac prezentările, spuse Sally.

Vocea ei ajunse la Lucy doar ca un zgomot de fundal, pierdută cum era în vraja ochilor albaştri ai lui Heath. Îşi simţi pulsul accelerând alarmant.

— Domnişoară Caldwell, spuse el politicos, ce plăcere neaşteptată.

— Chiar este o plăcere atât de neaşteptată? întrebă ea.

Sally merse să-l ajute pe Daniel la barcă.

— Şi da, şi nu.

— Ce înseamnă asta?

— Nu e neaşteptată, dar da, este o plăcere.

— Ai plănuit totul. Ai venit aici cu Sally pentru că ştiai că suntem prietene şi că o să stăm aproape unii de ceilalţi la picnic.

— Cât eşti de modestă! Crezi că sunt atât de malefic încât să fac un plan atât de complicat doar ca să te văd cum mănânci un amărât de sandviş?

Lucy roşi, stânjenită de batjocura lui prietenoasă şi dându-şi seama cât de plină de ea păruse.

— Nu, nu cred asta.

— Păcat, fiindcă s-ar putea să fie adevărat.

Heath îi zâmbea prieteneşte, iar Lucy se strădui din răsputeri să nu-i răspundă la fel. O tulbura emoţia care o cuprinsese, o combinaţie de bucurie, teamă şi încântare. Glasul lui atingea ceva în ea, ca şi cum el ar fi cântat la o vioară bine acordată.

— Domnule Rayne, sper că umiditatea din New England nu o să vă strice buna dispoziţie, reuşi ea să spună.

— Absolut deloc, domnişoară Caldwell. Sunt obişnuit ciJ căldura.

— Ce convenabil, într-o zi ca aceasta.

Lucy îşi dădu seama că el o măsoară din cap până ftf picioare. Se bucură că alesese să poarte cea mai frumoasă rochie pe care o avea, croită din muselină de culoarea piersicii, cu un cordon care se lega într-o parte, încheiată cu nasturi din coral în faţă, cu câte o perlă în fiecare dintre ei. Daniel se apropie din spate, iar ea se jucă agitată cu nasturii, privindu-l cu precauţie pe Heath.

— Bună ziua, domnule Rayne, spuse Daniel posac.

Îi tresări mustaţa. Era supărat că trebuia să-i vorbească politicos unui bărbat pe care-l displăcea atât de mult.

— Bună ziua, domnule Collier.

Lucy se bucură că Heath răspunsese fără urmă de provocare în glas. Se uită de la unul la celălalt, surprinsă de atitudinea crispată a lui Daniel, care purta un guler tare, o vestă în carouri şi pantaloni de costum. Dragul de el, atât de politicos şi de încredere, atât de diferit de

sudistul elegant. Daniel va avea mereu grijă de ea şi, cu toate că nu era la fel de încântător ca alţii, avea o inimă de aur. Lucy bănuia că Heath, pe de altă parte, era cam la fel de stabil ca argintul viu.

Cele două femei reuşiră să umple ora cât dură prânzul, conversând vesele şi bucurându-l pe Heath cu poveşti despre copilăria lor în Concord. Chiar şi Daniel zâmbea din când în când, mai ales la povestirile despre piesele de teatru pe care le puseseră în scenă ele şi prietenele lor.

— Cea mai bună, spuse Sally abia abţinându-se să nu râdă, a fost „*Ziua câinelui*”, o comedie de situaţie de la un capăt la altul. A fost scrisă în onoarea unui câine vagabond pe care îl adoptase Lucy.

Heath zâmbi.

— Cred că a fost un animal remarcabil.

— N-avea niciun pic de talent, spuse Lucy cu ochii strălucind de amuzament. Şi era foarte indisciplinat. Nu şi-a interpretat deloc rolul aşa cum intenţionase autoarea piesei.

— Şi cine era acea autoare?

— Lucy, bineînţeles, spuse Sally. Când eram mici, ea scria mereu piese de teatru şi poveşti. Unele dintre ele erau Straşnice.

— „Straşnice”? repetă Daniel cuvântul neobişnuit cu un aer dispreţuitor;

— E prescurtarea de la minunate, spuse Lucy, apoi chicoti.

Heath îi aruncă o privire caldă şi întrebătoare.

— Îţi place să scrii. Nu ştiam.

— Ar fi trebuit cumva să ştii asta? întrebă Daniel scurt.

Heath, îl privi lipsit de expresie.

— Absolut deloc.

— Ce s-a întâmplat cu căţelul ăla până la urmă, o întrebă Sally pe Lucy, întrerupând repede schimbul dintre cei doi. Nu mi-ai spus niciodată. Am fost în vizită la nişte rude într-o vară, iar când m-am întors, nu mai era.

— N-am putut să-ţi spun atunci, zâmbi Lucy cu nostalgie, îţi aminteşti cum fugea în stradă şi cum lătra la orice se mişca? Ei bine, până la urmă a fost prins sub roţile unei trăsuri.

— Ce îngrozitor! spuse Sally cu milă.

— Mi-a luat săptămâni întregi să-mi revin, spuse Lucy pe un ton vesel. Este ridicol să te ataşezi de un astfel de animal, care nici măcar nu era prea frumos.

— Ba era de-a dreptul urât, o corectă Daniel.

— Cred că ai dreptate, recunoscu ea. Săracul! L-am găsit aproape de dig când era mai mic decât pumnul. Cineva aruncase acolo nişte pui, iar el era singurul care încă mai trăia. Tata a fost îngrozit când i-a văzut, dar m-a lăsat să-l păstrez. Câinele ăla mi-a făcut multe probleme, pentru că dădea mereu de necaz, dar nici nu pot să-ţi spun cât era de simpatic. N-am mai avut niciun alt animal de casă după el.

Deodată, lui Lucy îi dădură lacrimile, apoi râse jenată şi-şi căută batista.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Lucy plânge din orice, spuse Sally cu drag, mângâind-o pe umăr.

— Asta o să se schimbe, adăugă Daniel părând stânjenit şi iritat când Lucy se şterse la ochi. Nimeni n-are de ce să fie atât de impresionat de un câine mort de atâta vreme.

Lucy roşi la auzul dojenii lui şi nu ştiu unde să se uite. Câteva secunde, tăcură cu toţii.

— Ei, spuse Heath cu blândeţe, nu văd de ce e rău ca o femeie să fie sensibilă.

— O femeie trebuie să fie exemplu pentru copiii ei, îl contrazise Daniel. Dacă nu învaţă să-şi controleze emoţiile, atunci copiii ajung să fie nişte molateci care plâng la fel de repede ca ea.

Heath nu răspunse, dar se uită spre chipul îmbujorat al lui Lucy cu o privire exasperată. Ea ştiu că el se întreabă de ce nu-i răspunde lui Daniel aşa cum îi răspundea lui, dar nu avea cum să-l facă să înţeleagă cum stăteau

lucrurile între ea şi logodnicul ei. *N-am nevoie să fiu apărată de el*, voia să-i spună, *mai ales nu de tine*! îi aruncă o privire aspră, care să-l facă să înţeleagă că e mai bine să tacă. Heath se uită spre râu şi nu spuse nimic, dar linia mandibulei sale căpătă contururi ascuţite.

— Mai vrea cineva prăjitură cu migdale? întrebă Lucy.

— Eu vreau cel puţin douăsprezece bucăţi, răspunse Sally, bucuroasă că schimbau subiectul.

Cei doi bărbaţi tăceau ca şi cum niciunul n-ar fi auzit ce se spunea. Prânzul se termină şi curând după aceea bărbaţii adunaţi în luminiş începură conversaţiile, iar femeile strânseră mâncarea, puseră totul la loc în coşuri şi adunară păturile de pe iarbă. Bărbaţii se retraseră ca să discute şi să facă glume care nu erau considerate potrivite pentru urechile doamnelor. Lucy şi Sally rămaseră una lângă alta, uşurate după ce Heath şi Daniel se îndreptaseră spre grupuri diferite.

— Nu mi-a trecut prin cap că o să fie vreo problemă între ei, spuse Sally clătinând dezamăgită din cap. Daniel este întotdeauna atât de simpatic şi de prietenos, atât de bine crescut… Iar domnul Rayne, ei bine, mi se pare unul dintre cei mai fermecători bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată, chiar dacă e un trădător şi un rebel.

— Pentru Daniel e încă prea curând după război ca să poată să fie prieten cu un sudist, explică Lucy pe tăcute. Nu poate să uite ce le-au făcut confederaţii unora dintre prietenii lui şi chiar dacă Bea… domnul Rayne nu i-a făcut nimic personal, niciunul dintre ei nu poate să uite că au luptat în tabere diferite.

— Eu am crezut mereu că sudiştii sunt răi şi sălbatici, spuse Sally gânditoare. El nu pare aşa.

— Sigur că nu. E doar un om, la fel ca şi Daniel şi restul prietenilor noştri.

— N-aş spune asta, începu Sally, dar o întrerupse un şir de împuşcături şi de voci masculine care strigau din poieniţa din spatele locului de picnic.

— Au început să tragă la ţintă, spuse ea

entuziasmată. Acolo dispăruseră! Daniel şi prietenii lui au luat-o de la capăt cu jocurile.

— O să mă bucur foarte mult când o să se sature de ele, spuse Lucy, ridicându-se şi aranjându-şi rochia înainte să o ia pe urmele lui Sally, spre luminiş.

Câţiva dintre cei pe lângă care trecură, cupluri sau grupuri mai mari, se declarară nemulţumiţi de zgomot şi de faptul că le fusese întrerupt picnicul liniştit. Băieţii începuseră să aprindă artificii, bărbaţii trăgeau cu puşca, iar doamnele chicoteau în spatele lor. Nimeni nu se supără de-i adevăratelea, totuşi, fiindcă ştiau cu toţii că de patru iulie astfel de lucruri erau normale.

Lucy şi Sally comentară şi râseră, îndreptându-se spre poieniţa în care se adunaseră bărbaţii. Nu se temeau că îi întrerup, fiindcă acestora le plăcea întotdeauna să fie priviţi şi admiraţi de publicul feminin. Lucy era foarte mândră de priceperea lui Daniel, care era cel mai bun ţintaş din Concord, poate chiar din tot statul Massachusetts. În timpul războiului cei ca el fuseseră la mare căutare, fiindcă trăgătorul obişnuit folosea mai mult de două sute de kilograme de praf de puşcă şi aproape nouă sute de gloanţe doar ca să omoare un singur confederat.

Daniel primise foarte multe medalii şi fusese foarte apreciat în timpul războiului, lucru pe care concetăţenii lui nu-l uitaseră niciodată. Erau cu toţii mândri de el pentru că luptase aşa de bine pentru ei şi pentru Uniune. Mulţi glumeau cu Lucy şi îi spuneau că Daniel nu îi mai aparţinea doar ei, ci întregului oraş. Ea nu-i contrazicea niciodată, chiar dacă nimeni nu părea să înţeleagă că ea nu se bucura deloc din cauza asta. Ar fi fost tare plăcut, se gândea cu tristeţe, ca lui să nu-i mai pese atât de mult de părerea celorlalţi şi să-i aparţină doar ei.

La marginea luminişului, David Fraser stătea la *o* oarecare distanţă de un trunchi de copac căzut, deasupra căruia fuseseră aşezate două buturugi, şi ridica atent o puşcă Spencer, ţintind spre una dintre cele şapte cutii de conserve aliniate pe trunchi. Trase, iar cartuşul gol căzu la

pământ. Câţiva dintre bărbaţi chicotiră şi-l tachinară prieteneşte pe David, pentru că niciuna dintre cele şapte cutii nu căzuse de la locul ei.

— Mă predau. E rândul tău, îi spuse acesta lui Daniel, care râse şi luă puşca.

După ce o reîncărcă, el se uită spre Lucy. Ea şi Sally se aşezaseră mai în spate, pe un bolovan mare. Logodnica lui fi făcut semn cu mâna, apoi îşi aranjă rochia şi se aşeză mâi bine pe piatra plată.

— Eşti cea mai norocoasă femeie din lume, îi şopti Sally. Daniel te adoră şi e atât de binecrescut şi de chipeş…

— Aşa este, spuse Lucy privindu-i părul aspru şi închis la culoare.

Avea silueta subţire a unui, aristocrat şi mâini frumoase şi sensibile. Ridică puşca şi trase, apăsând cu blândeţe pe trăgaci. O singură lovitură şi cutia de conserve căzu de pe buştean. Două, trei, patru, alte cutii căzură repede una după alta. Cinci, şase, şapte. Daniel le lovise pe toate, fără excepţie. Strigară cu toţii, bucuroşi, iar el zâmbi cu modestie şi se uită spre Lucy, care bătea din palme fericită, strălucind.

— Vreau să încerc şi eu, spuse Hiram Damon, un băietan repezit, de şaptesprezece ani.

Toţi cei din jur râseră înţelegător. Hiram era prea mic ca să fi luptat în război şi se plângea mereu din cauza asta.

— Bine, Hiram, acum ai ocazia, spuse Daniel, supraveghindu-l pe tânărul care încărcă arma cu mâini lipsite de experienţă.

— Pun pariu pe douăzeci şi cinci de centi că loveşte doar o cutie, spuse cineva.

— Eu pun pariu că nimereşte mai multe, răspunse Daniel, bătându-l ferm pe spate pe tânăr. Ocheşte puţin mai la stânga şi nu te grăbi.

— Daniel o să fie un tată bun, şopti Sally. Ştie să se poarte cu copiii.

Cu greu, băiatul ţinti şi trase, reuşind să nimerească două dintre cele şapte cutii. Sally şi Lucy aplaudară cu

putere şi fluierară într-o manieră tare nedemnă pentru două domnişoare binecrescute.

— Vrea cineva să încerce să-mi bată recordul? întrebă Daniel. Sunt dispus să plec cu un handicap ca să egalez şansele. O să trag de la mai mare distanţă, sau…

— Să-l legăm la ochi, sugeră Sally, şi toată lumea strigă bucuroasă.

— Astăzi simt că am noroc, spuse David Fraser în toiul râsetelor şi al zgomotului. Accept provocarea, Daniel, dacă rămân eu aici şi tu te duci mai în spate.

— Îi dau douăzeci şi cinci de cenţi oricui poate să-l întreacă, spuse Sally cu voce tare.

— Tu ce oferi, Lucy? întrebă Daniel.

I se ridică mustaţa atunci când zâmbi.

— Un sărut pentru câştigător, spuse ea.

Râseră cu toţii, fiindcă Daniel câştiga mereu.

— Ce ofertă interesantă, se auzi o voce nouă.

Toată lumea se uită la dreapta, unde Heath Rayne se sprijinea de un bolovan înclinat. Vocea lui blândă, cu accentul puternic din Sud, adăugă:

— Poate să intre oricine în competiţie?

Lucy simţi cum păleşte şi se uită în jos, spre degetele pe care le frământa speriată. Sally murmură:

— Sudistul ăsta e tare curajos!

— Nu are rost să vă pierdeţi vremea, domnule Rayne, spuse Daniel crispat, fără urmă din bucuria şi căldura de mai devreme. Am fost lunetist, aşa cum pot să confirme destui rebeli.

Ochii lui Heath străluciră. Avea un aer ciudat şi zâmbi, netulburat de provocarea celuilalt:

— Bine, o să rămân pe margine, să privesc. Nu vreau să vă deranjez.

Dar supărase deja pe toată lumea, şi ştiau cu toţii asta. Concursul de tras la ţintă, plin de amuzament şi veselie, avea acum aerul unui câmp de luptă.

— Nu, te rog, alătură-te nouă, îl invită Daniel plin de amărăciune, cu un ton pe care Lucy nu-l mai auzise niciodată la el.

— Nu te duce, şopti ea în timp ce David îi întinse puşca lui Daniel şi se dădu la o parte, respectuos.

Grupul de bărbaţi, care până atunci fusese vesel şi zgomotos, era acum tăcut, atent, nerăbdător şi tensionat. Lucy nu-şi dădu seama că o ia pe Saliy de braţ şi că o strânge prea tare, dar aceasta îşi trase mâna, scoase un sunet chinuit şi o privi cu reproş. Lucy, palidă la faţă, era prea absorbită de scena care se desfăşura în poieniţă ca să-şi dea seama că ar fi trebuit să-şi ceară scuze. Nu-i venea să creadă că Heath îl provocase atât de temerar pe Daniel şi că acesta se decisese să răspundă provocării.

— Vrei să tragem câteva focuri de antrenament? întrebă Daniel cu o politeţe exagerată.

— Nu, mulţumesc.

Cineva aşeză la loc cutiile de conserve, iar Daniel încărcă puşca şi se uită la Heath.

— Ştii să tragi cu o Spencer? E diferită de armele cu care sunteţi voi obişnuiţi.

Puştile Spencer erau mai moderne decât orice îşi putuseră permite confederaţii, atât de rapide încât Uniunea se temuse ca nu cumva soldaţii să irosească muniţia pentru că nu ţinteau cu atenţie.

— Cred că mă descurc.

Heath se ridică şi merse spre locul din care se trăsese până atunci, îngustând pleoapele şi uitându-se atent la rândul de conserve.

— Ce-ar fi să tragem de la două sute de metri? sugeră el, făcând pe toată lumea să înceapă să murmure.

Orice altceva s-ar fi putut spune despre sudist, dar nu că-i lipsea curajul. Cu exclamaţii uimite, grupul se retrase câţiva paşi, aşa că Lucy şi Sally ajunseră aproape în mijlocul lui. Lucy se încordă când Daniel ridică arma şi ţinti. Avea spatele drept şi rigid. Apoi trase. Lovitură după lovitură, doborî toate cutiile de conserve, iar când termină, toată lumea respiră uşurată şi-l felicită călduros, mai mult decât uimiţi de talentul lui.

Lucy nu ştia dacă să se bucure pentru el sau să-i fie milă de Heath, pentru că nimeni nu trăgea la fel de bine ca

Daniel, iar străinul tocmai se pregătea să se facă de râs în faţa tuturor. Şi-ar fi dorit să fie în altă parte, să nu fie nevoită să asiste. Simţi nevoia să-l apere pe Heath, care luase Spencer-ul reîncărcat şi îşi plimba degetele uşor pe suprafaţa armei. Oare de ce se simţea el obligat să înfrunte lumea de unul singur?

Sudistul desfăcu puţin picioarele şi întoarse umărul stâng spre buştean, apoi ridică puşca. La primul foc, Lucy tresări. Heath abia dacă ochise înainte să tragă. Zgomotele ascuţite ale focurilor de armă se auziră atât de repede unul după celălalt încât tânăra se întrebă dacă arma era suficient de rapidă pentru el. După al şaptelea foc, Heath întoarse capul şi se uită la ea cu o privire sfredelitoare.

— Iisuse, auzi Lucy un murmur din mulţime.

Întoarse privirea spre buştean, făcând un efort ca să nu se mai uite la el, şi văzu toate cutiile de conserve dărâmate. În poiană se lăsă tăcerea.

— Egalitate, spuse că eu vocea tremurând din cauza emoţiei pe care i-o provocase incredibila demonstraţie de măiestrie de mai devreme.

Heath încă o mai privea.

— Asta înseamnă că ne săruţi pe amândoi? întrebă el cu interes, făcând-o pe Lucy să se întrebe de unde avea atâta curaj.

— Înseamnă că nu vă sărut pe niciunul, răspunse ea, dorindu-şi să-i spună vreo două pentru că îi punea pe ea şi pe Daniel într-o situaţie atât de neplăcută.

— Înseamnă că nu s-a terminat concursul, se răsti Daniel. Ne mai îndepărtăm puţin şi primul care nu nimereşte, pierde.

În următoarele clipe, toată lumea se agită, cutiile de conserve fură aşezate la locul lor şi cineva reîncărcă puşca. Daniel nimeri fiecare ţintă, făcând să răsune în luminiş foc după foc. Ochii lui căprui erau luminaţi de o satisfacţie rece.

După aceea veni rândul lui Heath, care nimeri şi el toate cutiile de pe buştean cu o uşurinţă alarmantă. Se pricepea! Acum ştiau cu toţii asta, iar el, mai bine decât

oricine. Zâmbi puţin. Concursul continuă, iar el rămase nepăsător, ca şi cum tot ce făceau ar fi fost ridicol de simplu.

Daniel, pe de altă parte, era din ce în ce mai nervos şi părea din ce în ce mai tulburat după fiecare rundă. Lucy îl privi îndurerată cum se înroşeşte şi începe să transpire. Nu-l văzuse niciodată atât de furios şi-l blestemă în gând pe Heath pentru felul lui agresiv de-a se impune. Nu-i venea să creadă că-i fusese milă de el! îi luă pe toţi în râs cu talentul lui şi sigur ştia că toată lumea îl va plăcea şi mai puţin, dar nu putea să se abţină şi prelungea jocul.

Lucy se uită urât la spatele lui lat, apoi îl privi pe Daniel, care se lupta ca să-şi păstreze nepătată mândria masculină. Privirea ei deveni îngrijorată, fiindcă ştia că până atunci nimeni nu-l întrecuse la tras şi că ar fi suferit enorm dacă ar fi pierdut competiţia. Cu toţii simţeau că de data asta va pierde.

Heath se uită la ea, iar Lucy îi întoarse privirea, lăsând să se vadă toată teama şi supărarea din inima ei. Îi tremurau buzele din cauza cuvintelor nerostite, însă era nevoită să tacă. Ca din senin, pe chipul lui Heath se citi o urmă de bucurie sălbatică, iar el îşi trecu mâna prin părul des şi dezordonat. Gând ridică puşca, făcu mişcări mai controlate şi mai lente. Se uită repede la Lucy, apoi privi din nou spre ţintă. Unu, doi, trei, patru, cinci… şase. Înaintea ultimului foc ezită puţin şi a şaptea cutie de conserve rămase la locul ei.

Sally scoase un ţipăt de bucurie şi sări de pe bolovan, repezindu-se la Daniel. Tot grupul izbucni în urale şi cu toţii se strânseră în jurul lui, bătându-l pe spate şi felicitându-l cu entuziasm. Lucy rămase pe loc, uitându-se la Heath, care îl salută cu un gest arogant pe logodnicul ei. Daniel dădu din cap cu răceală, apoi se întoarse la prietenii lui, zâmbind larg, copleşit de bucuria lor.

Heath se apropie de Lucy cu o expresie indescifrabilă pe chipul bronzat şi proaspăt bărbierit. Când nu zâmbea, cicatricea de pe tâmplă i se vedea mai bine decât de obicei. Ea ar fi vrut să-l mângâie pe obraz, să-l liniştească,

dar aproape imediat înţelese ce se întâmplase mai devreme şi se opri. Deşi nimeni nu ştia, Heath îi dăduse voie lui Daniel să câştige! Ratase ultima cutie de conserve într-un gest de dispreţ pentru ceilalţi şi pentru jocul care însemna atât de mult pentru ei şi atât de puţin pentru el. Lucy se întrebă dacă şi pe ea o dispreţuia la fel de mult.

— Ai făcut-o special, spuse încet.

El o privi fără să încerce să-şi ascundă pasiunea.

— Am făcut-o pentru tine, îi răspunse gutural. Deşi Dumnezeu ştie că nu-mi place să recunosc asta, adăugă ironic, se pare că tu eşti marea mea slăbiciune.

— Să nu crezi că-ţi datorez ceva!

Grăbită, ea întoarse într-o parte şi începu să alunece jos de pe bolovan, iar el o prinse de braţe şi o ajută să coboare. La atingerea lui, Lucy se cutremură, emoţionată şi surprinsă. Deşi era atât de aproape de alţii, cu Daniel la numai câţiva metri de ea, şi-ar fi dorit, aproape împotriva voinţei ei, să fie luată în braţe de Heath Rayne. Pentru o clipă simţi impulsul să se agaţe de el, să-şi ascundă chipul la pieptul lui şi să-i simtă din nou parfumul atât de masculin. Bineînţeles că nu făcu asta, dar recunoscu pentru sine că acel bărbat avea asupra ei o putere pe care n-o mai avea niciun altui, nici Daniel, nici altcineva, iar asta o sperie. Se smulse de lângă el şi fugi fără să se uite pe unde merge, spre grupul din jurul logodnicului ei, până când ajunse alături de acesta. Când se uită înapoi, Heath nu mai era acolo.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Nici nu mai ştiu, murmură Lucy, strângând pleoapele ca să se ferească de razele de soare care se reflectau în caroseria trenului.

Mergeau pe lângă vagonul de lactate, în care fermierii de la marginea oraşulumrcau chiar atunci ultimele produse. Daniel avea o expresie împietrită pe chip. Lucy îl conducea spre vagonul de pasageri şi, după cincisprezece minute în care el insistase să afle ce şi-au spus ea şi cu Heath după concursul de tragere, fata îşi dorea din tot sufletul să nu-i fi promis că-l însoţeşte la

trenul spre Boston.

— La ce oră ai întâlnirea? îl întrebă. Sper să ajungi la timp.

— Sally a spus că vă uitaţi unul la celălalt.

— Eu mă uitam la tine!

— Te rog să nu mai vorbeşti cu el. Nu-i spui niciun cuvânt dacă nu sunt eu de faţă!

— Daniel, asta e o prostie. Şi dacă trecem unul pe lângă altul pe stradă? Să-l ignor pur şi simplu? Ar fi nepoliticos!

Protestul ei îl enervă şi mai mult.

— Lucy, te rog să nu mai discuţi cu mine despre asta. Dacă vrei să ne căsătorim, dacă vrei să fim soţ şi soţie…

— Cum adică „dacă”?

— O să fie nevoie să ne înţelegem. În ultimele lunr ai fost foarte schimbată, sălbatică şi certăreaţă. Parcă ai încercat să mă aduci ia capătul răbdării. Dar nu mai accept aşa ceva. Nu vreau să mai vorbeşti cu sudistul ăla şi vreau să răceşti prietenia cu Sally. Poate că şi ea are o influenţă nefastă asupra ta, nu ştiu. Nu vreau să mai mergi la baluri sau la petreceri fără mine. E clar că tatăl tău nu e suficient de atent la tine. 1

— Nu sunt un copil care trebuie supravegheat!

— Dacă vrei să fii soţia mea, trebuie să stabilim chiar acum nişte reguli.

— Daniel! exclamă Lucy, înroşindu-se de supărare.

De la concursul de tras la ţintă încoace, logodnicul ei avea o atitudine austeră şi tulburată, care i se potrivea prea bine şi care nu dădea niciun semn că are de gând să dispară curând. Ochii lui căprui şi întunecaţi erau reci şi ţinea buzele strânse sub mustaţa frumos tunsă.

— Trenul pleacă în curând, spuse el, abia învrednicind-o cu o privire. Mă urc în vagon. Mai vorbim diseară.

Se urcă în tren, iar Lucy îl privi, stând cu braţele încrucişate la piept şi strângând din dinţi. Daniel credea că ea se schimbase, însă nu încăpea nicio îndoială că şi el se schimbase!

Locomotiva porni domol pe şine, iar Lucy se uită după tren până când din grămada de fier nu se mai văzu decât o pată mică, apoi oftă şi se întoarse pe călcâie, ca să plece spre casă.

— Voi doi aveţi nişte discuţii foarte interesante.

Speriată, ridică privirea în direcţia de unde se auzise vocea şi îngustă pleoapele când dădu cu ochii de zâmbetul provocator al lui Heath Rayne.

— Mă spionezi cumva? întrebă ea pe un ton răstit, uitându-se în jur ca să se asigure că nu era nimeni suficient de aproape încât să audă ce-şi spuneau.

Heath ridică din umeri şi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, care îi cuprinseseră aproape indecent coapsele puternice, scoţându-i în evidenţă forţa. Lucy se dojeni pentru că observase aşa ceva. Sudistul avea un aer masculin şi încrezător pe care foarte puţini bărbaţi îl aveau şi ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu vadă asta.

— Nu te spionez, rosti el zâmbind, dar am ceva de rezolvat în oraş şi s-a întâmplat să-ţi văd pălăria fermecătoare.

Ea ridică mâna ca să verifice poziţia pălăriei, care era împodobită cu un fluture din perle şi cu un buchet de flori şi de pene.

— Nu o atinge, stă foarte bine, spuse el, iar ea îi surprinse privirea apreciativă.

— Dacă ai auzit ceva din ce-am vorbit…

— Am auzit, o asigură el.

— Discutam lucruri personale…

— Ştiu, spuse Heath, repetându-i apoi cu mare plăcere lista de reguli pe care i-o prescrisese Daniel. Să nu mai fi prietenă cu Sally, să nu fii văzută cu mine şi să nu mergi ia petreceri sau la baluri fără el alături. Chiar şi după ce o să vă căsătoriţi, el tot o să vrea să-ţi spună ce să faci şi cu cine să vorbeşti…

— E dreptul lui de soţ, nu?

— Chiar aşa?

Răspunsul convenţional ar fi fost „da”. Lucy tăcu câteva clipe, deschizând şi închizând gura de mai multe ori

în timp ce căuta ceva potrivit de spus. Nu-i veni nicio idee.

— Lucrurile se schimbă după căsătorie, spuse până la urmă, mai mult pentru sine. Oamenii se schimbă.

— Da, dar nu în bine.

— Tu de unde ştii? Eşti o autoritate în materie de căsătorie sau, dacă tot veni vorba, în ceea ce mă priveşte? Te porţi la fel ca Daniel, de parcă ai şti tu ce e mai bine pentru mine. Poate că ar fi cazul să încep să decid singură ce vreau şi ce nu!

Ochii lui căpătară o strălucire felină.

— Poate că ar trebui. Ce anume vrei?

Îl voia pe Daniel. Dar voia ca el să fie diferit.

— Nu e treaba ta.

— Ba da, pentru că mă tem că deja am investit foarte mult în tine.

— Ai investit? Ce ai investit?

— Multe griji şi multă umilinţă, drăguţa mea.

Tonul lui nu era potrivit cu vorbele.

— Şi legat de faptul că vrea să te schimbe, să ştii că nu are o influenţă bună supra ta.

— Încetează. Nu te mai aud.

— Încearcă să te transforme într-o creatură mică şi ascultătoare, aşa cum vrea el, iar asta o să te facă foarte nefericită. Daniel nu vrea să fii nefericită, dar ăsta este el, opusul a tot ceea ce eşti tu.

— Opusul! Ridicol. Nu cunosc pe nimeni cu care să semăn mai bine. Eu şi cu el suntem la fel.

— Aşa te vezi pe tine însăţi? întrebă Heath, aruncându-i o privire dojenitoare. Te-ai mulţumi tu cu un soţ care vrea să fii exact ca el? Chiar crezi că…

Se opri şi o privi, strălucirea din ochi îi dispăru şi arboră o expresie greu de descifrat.

— Încăpăţânată mică! Pe măsură ce vorbesc, tu te opui mai tare, nu-i aşa? Nu o să-ţi dau voie să te foloseşti de mine ca să te convingi singură de ceva ce nu-i adevărat. N-ai decât să decizi de una singură dacă într-adevăr îl vrei pe el. Eu n-am de gând să mai irosesc niciun cuvânt pe subiectul ăsta.

— Dar… N-am terminat conversaţia. Vreau să aflu ce voiai să spui.

— Prefer să vorbim despre altceva.

— Dar, Heath, nu vrei să-mi spui…

— Nu.

Lucy nu-şi amintea când o refuzase cineva atât de direct, spunându-i simplu „nu”, fără drept de replică. Aşa, pur şi simplu. Replica lui o enervase peste măsură, fiindcă era ca şi cum cineva i-ar fi închis o uşă în nas.

— De ce nu? întrebă pe un ton blând şi, deşi n-ar fi vrut să recunoască în veci, destul de îmbufnat.

— Pentru că vrei să te cerţi, iar eu nu Vreau asta. Daniel e cel cu care ar trebui să vorbeşti despre asta şi cu el ar fi trebuit să te cerţi acum câteva minute, nu să aştepţi să apar eu.

— Nu am aşteptat să… Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Mă faci să mă simt de parcă…

— De parcă?

— De parcă aş fi iar mică. Atunci când făceam ceva ce-l supăra pe tata, înainte să-mi dea voie să-i explic, el se decidea deja de ce am făcut ce am făcut şi nu aveam cum să-l contrazic. Nu e cinstit!

Heath râse, clătinând amuzat din cap.

— Nu este, nu. Dar cu o fată ca tine, nici nu-i de mirare că tatăl tău a fost obligat să recurgă la astfel de tactici. De cele mai multe ori îl ai la degetul mic, şi toată lumea ştie, inclusiv el.

— E un om bun, stabil, direct, care ştie ce vrea…

— Da. Cred că tu semeni cu mama ta.

Ea zâmbi drept răspuns la replica lui blândă.

— Nu prea ştiu. Eram prea mică şi nu-mi amintesc multe despre ea. Dar ştiu că era foarte frumoasă.

— Sunt sigur că era, spuse el trăgând-o cu tandreţe de unul dintre cârlionţii care-i scăpau de sub pălărie.

Gestul era mult prea familiar, însă Lucy era prea atentă la gândurile ei ca să-l admonesteze.

— Tata nu vorbeşte niciodată despre ea. Dar doamna Morgan, una dintre doamnele de aceeaşi vârstă cu ea, mi-a

spus că mamei îi plăcea să vorbească la întâlnirile cluburilor şi organizaţiilor din care făceau parte amândouă. Odată, a dat buzna în toiul unei şedinţe a consiliului primăriei şi a ţinut un discurs de cincisprezece minute despre cum ar trebui ca fetele să fie lăsate să meargă mai mult la şcoală, fiindcă, ştii, ele sunt date afară dacă nu e destul loc pentru băieţi. Probabil că tatii i-a fost greu s-o convingă să tacă.

— Asta pot să cred.

— În Virginia la tine sunt astfel de femei?

— Care să ţină discursuri? Nu chiar.

— Mama ta este…

— Nu, drăguţa mea. Mama a murit când eram eu mic.

Surprinsă şi fascinată de ceea ce aflase, Lucy îşi dori dintr-odată să ştie mai multe despre el.

— Dar tatăl tău? El…

— A murit în timpul războiului.

Dispoziţia lui binevoitoare dispăruse ca apa care se scurge dintr-o cadă. Nu îi plăceau întrebările personale.

— Mai ai pe cineva?

— Doi fraţi vitregi şi o mamă vitregă care se potriveşte tuturor clişeelor pe care le-ai auzit despre mamele vitrege.

— Şi ei, vreodată…

— Uită-te la cer. Se apropie o ploaie şi ar fi bine să te întorci acasă înainte să ţi se ude pălăria. Vrei să te duc eu cu trăsura?

— O să ne vadă oamenii.

— Da, aşa e. Uitasem că tu trebuie să-i asculţi ordinele lui Daniel.

— O să merg pe jos, spuse Lucy încăpăţânată. Nu e departe.

Heath zâmbi, o apucă de mână şi îi sărută degetele, acolo unde pielea îi era mai sensibilă.

— Mi-a făcut plăcere, Cinda, murmură el, apoi se îndepărtă cu pasul lui degajat şi nepăsător, care lăsa impresia că avea la dispoziţie tot timpul din lume.

Capitolul patru

Suna clopotul bisericii parohiale. Lucy aruncă la o parte cearşaful tivit cu dantelă care o acoperea şi se repezi jos din pat, la fereastră, uitându-se uimită la scena de afară, înainte să se fi trezit cu totul. Pe cer erau nori grei şi joşi, care aruncau o ceaţă blândă peste oraşul adormit. În ciuda faptului că stătea să plouă, norii aveau o strălucire roşiatică, mai intensă deasupra străzii Lexington.

Nori roşii, se gândi ea făcând ochii mari când văzu că strada se aglomerează de oameni, vehicule şi cai. Vântul o lovi într-o rafală umedă şi caldă şi aduse cu sine un vag miros de fum. Lucy se repezi la dulap şi îmbrăcă una dintre rochiile ei cele mai vechi, mişcându-se cu greu din cauză că se grăbea, deşi încă nu se trezise bine. Toată lumea din oraş mergea să ajute la stingerea incendiilor şi fiecare avea ceva de făcut, chiar şi femeile şi copiii mai mari.

Ignorând corsetul lăsat pe spătarul frumos tapiţat al unui scaun, Lucy se strecură în rochia albastru-deschis pe care o încheie în grabă. Un material întărit ar fi ţinut-o mai bine, dar tânăra nu avea timp de pierdut. Îşi legă părul la spate cu o panglică şi se încălţă cu o pereche de pantofi ponosiţi, care abia dacă scoaseră vreun sunet când ea coborî treptele casei.

Lucas Caldwell era deja jos şi strângea un colac de sfoară pe care-l avea de când fusese membru al brigăzii stingătorilor, cei care se ocupaseră de incendii înainte să apară pompierii profesionişti şi motoarele cu aburi. Părul lui cărunt şi mustaţa albă ca zăpada, atât de frumos aranjate de obicei, erau acum într-o dezordine comică.

— Tată, eu sunt pregătită, spuse Lucy cu răsuflarea tăiată, calmându-se puţin când îl văzu pe el atât de liniştit.

Lucas Caldwell era mereu pragmatic şi răbdător, chiar şi în timpul unui dezastru.

— Familia Hosmer a oprit brişcă în faţa magazinului. Mergem cu ei, îi răspunse el bătând-o uşor pe umăr în timp ce se apropiau de uşa de la intrare.

— Tată, te rog să nu rişti în seara asta. Tu faci mereu

ce e mai greu, în loc să-i laşi pe tineri să se ocupe de lucrurile dificile! Nu uita că eu numai pe tine te am şi, dacă ţi se întâmplă ceva…

— Nu o să fac decât ce e nevoie, nimic în plus, o asigură el. N-am de gând să fac pe eroul, Lucy, dar un Caldwell îşi face întotdeauna datoria.

— Da, ştiu, spuse ea, şi observă pentru prima dată cât de mult îmbătrânise tatăl ei.

Pe obraji îi apăruse o reţea fină de riduri, care se răspândea spre gât, iar pielea îi era presărată din loc în loc cu pete maroniu deschis. Fiicei sale nu-i plăcea să se gândească la cât de uşor ar fi putut să păţească el vreun necaz.

— Te rog să ai grijă, repetă ea încet, îngrijorată.

Lucas dădu din cap absent, fiindcă atenţia îi fusese distrasă de norul de fum din depărtare. Nu avea să plouă destul cât să stingă sau măcar să încetinească incendiul.

Nu vorbiră aproape deloc cu familia Hosmer în timp ce trăsura se grăbea în direcţia în care mergea toată lumea. Cei trei fii ai domnului Hosmer se agitau nerăbdători pe locurile lor, ca nişte adolescenţi ce erau, neatinşi încă de grijile vârstei maturităţii. Lucy strânse între degete marginea unei perne, agitată, cu părul lung şi castaniu în dezordine din cauza vântului. Scoase un sunet scurt de surpriză când ajunseră la locul incendiului.

Casa care ardea era a familiei Emerson. Acoperişul şi etajul erau deja cuprinse de flăcările care creşteau pe minut ce trecea, ajungând parcă la nori. O mulţime de oameni se agitau în jurul clădirii, unii îndrăznind chiar să intre ca să scoată haine sau mobilă. Pompierii se străduiau să controleze flăcările, deşi cu foarte puţin succes. În faţa casei, caii mari şi albi care aduseseră pompa cu aburi sforăiau nerăbdători. Cazanui mare scotea fum negru şi pompa apă prin furtunul gros, iar pe marginile lui curgeau picături rătăcite. Încet, brişcă lor trase în curtea din faţă, care era plină cu mobilier şi documente aduse dinăuntru.

— Săracul, murmură doamna Hosmer, o roşcată ce încărunţea, cu ochi albaştri şi vioi pe care cei cincizeci de

ani de viaţă grea nu reuşiseră să-i tempereze.

Era o femeie directă, dar cu inima bună. Lucy se uită în direcţia privirii ei şi-l văzu pe domnul Emerson stând în faţa casei cuprinse de flăcări, cu părul lipit de obraji, cu umerii aplecaţi şi îmbrăcat într-o haină udă.

— Are ideile lui fixe şi îi place ca totul să fie la locul său. Lui îi e mai greu decât i-ar fi altcuiva.

— Are mulţi prieteni, spuse Lucas Caldwell pe un ton calm, ajutând-o pe Lucy să coboare din vehicul. Familia Emerson o să se descurce.

— Sper, spuse fiica sa, sărutându-l repede şi fugind spre rândul de femei şi copii care stăteau sub una dintre ferestrele de la parter şi treceau de la unul la altul braţe întregi de haine şi de veselă.

Bărbaţii încercau să scoată din casă mobila şi scoteau icnete de efort, transpiraţi din cauza căldurii incredibile a flăcărilor, care se simţea şi de la câţiva metri distanţă, până în locul în care era Lucy. Parcă ar fi stat în faţa cuptorului încins, în plină vară.

— A văzut cineva cutia cu documente a doamnei Emerson? întreba sora lui Daniel, Abigail, apropiindu-se dinspre locul în care se adunase familia Emerson. Era în bibliotecă. Ea spune că a pus acolo nişte hârtii importante, nişte acţiuni şi nişte contracte.

Toată lumea căută repede prin curte, dar nimeni nu găsi cutia cu pricina. O clipă tăcură toţi, indecişi, iar Lucy se uită de la unul la altul, dându-şi seama că se temeau să intre în casă.

— Mă duc eu, spuse ea, strângându-şi panglica din păr ca să se asigure că rămâne unde o legase.

— Dar e periculos…

— Încă nu este. Bărbaţii sunt înăuntru, scot mobila, iar focul n-a ajuns la parter.

Lucy se repezi spre fereastra pe jumătate deschisă, înainte să mai apuce şi altcineva să obiecteze, şi se căţără pe pervaz, apoi închise aproape de tot fereastra şi se aventură mai departe în camera care părea să fie un salon. Era cald şi mult fum înăuntru, aşa că abia dacă vedea

ceva. În jur era o linişte nepământeană, întreruptă numai de sunetul flăcărilor.

Clanţa era încă destul de rece. Cu grijă, tânăra deschise uşa şi ajunse pe un coridor prin care bărbaţii fugeau înainte şi înapoi, încercând să salveze lucrurile de valoare. În agitaţia şi dute-vino-ul din jur, nimeni nu observă silueta micuţă care alunecă pe lângă perete, spre o altă uşă. Acolo era biblioteca, iar Lucy se strecură înăuntru, uşurată. Fumul îi înţepă ochii şi îi intră în nări. Tuşind, ea pipăi suprafaţa solidă a unei mese imense şi se împiedică de un scaun, dărâmând ceva. Tresări triumfătoare când se aplecă şi se uită mai bine la obiectul de metal. Era cutia cu documente, pe care o ridică imediat. Era deja caldă, aşa că Lucy o luă la subţioară şi se aventură înapoi pe coridor, unde strigătele de avertizare şi zgomotul dărâmăturilor erau asurzitoare. Tuşea atât de tare încât abia mai putea să respire. Un băiat care ducea un scaun trecu în grabă pe lângă ea şi o lovi din greşeală, făcând-o să se împiedice şi să se sprijine de perete. Deodată, o grindă în flăcări căzu din tavan, foarte aproape, l-ar Lucy se uită şocată la bucata imensă de lemn care ardea sub ochii ei. Chiar atunci, un picior încălţat într-o cizmă mare împinse la o parte grinda şi cineva o apucă pe fată de umeri cu atâta forţă încât o făcu să scape cutia cu documente.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă o voce masculină

răguşită.

Lucy ridică privirea şi dădu cu ochii de Heath Rayne. Strânsoarea lui dureroasă şi felul în care arăta o speriară atât de tare încât n-ar fi putut să spună nimic nici dacă i viaţa ei ar fi depins de asta. Pielea lui arămie strălucea de sudoare şi de cenuşă, iar ochii îi erau mici şi roşii din cauza fumului. Îşi suflecase mânecile cămăşii, iar de sub ele se vedeau muşchi puternici care întindeau materialul umed. Cămaşa era desfăcută, descoperindu-i pieptul lat şi abdomenul plat ca o scândură. Părea atât de furios, gata să o lovească, încât pentru o clipă ea se temu că asta o să

se şi întâmple.

— Vreau să-ţi scoţi imediat posteriorul de-aici! se răsti el. De ce nu sunt atenţi la tine taică-tu sau nemernicul ăla de logodnic ai tău? Dacă niciunul dintre ei n-are de gând să-ţi dea o mamă de bătaie pentru aventura asta, să fii sigură că o s-o fac eu!

— Am intrat dintr-un motiv important! îl întrerupse Lucy indignată, smulgându-se din strânsoarea lui şi aplecându-se ca să ridice cutia.

Se opri o clipă ca să tuşească, iar Heath blestemă încet şi îi luă din braţe obiectul greu imediat ce ea se îndreptă la loc. O apucă de talie şi o trase pe sus spre uşa de la intrare, al cărei toc ardea deja. Lucy nu se mai zbătu, iar el o feri de flăcări cu corpul său şi o scoase la aer. Nasul şi obrajii ei se lipiră de părul lui auriu, acum întunecat din cauza sudorii. Fata simţea puterea braţului care o strângea, sigur şi nemilos precum colţii unui leu. Curajul lui o făcu să se simtă ca acele femei pe care le detesta, genul care deveneau neajutorate şi dependente în prezenţa unui bărbat puternic. Trase aer adânc în piept şi încercă să-şi ţină firea, ridicând capul de pe umărul lui. Începu să se îndepărteze de el imediat cum ieşiră, iar el o lăsă jos, pe verandă, apoi îi dădu cutia de metal, care ei i se păru mult mai grea decât înainte şi pe care o apucă tremurând.

— Mai întâi, aproape că te îneci, după aceea, aproape că arzi de vie, spuse Heath întorcând-o cu spatele la el şi împingând-o spre treptele care dădeau în stradă.

Părea încă furios, dar nu la fel de mult ca înainte.

— Doar Dumnezeu ştie în ce-o să te mai bagi.

— M-aş fi descurcat şi fără tine!

— Ba pe dracu’! Să nu te mai prind pe aici.

Ea nu îndrăzni să-i răspundă şi îl privi cum dispare înapoi în casă. În timp ce cobora treptele, îşi dădu seama că îi tremurau genunchii. Se îndreptă spre grămada de mobilă din curte şi, după ce puse cutia pe o canapea, cu grijă, se uită la bărbaţii care scoteau ultimele obiecte din casă. Niciunul dintre ei nu mai putea să se întoarcă acolo,

fiindcă focul distrusese etajul şi coborâse la parter, trecând prin tavane şi prin pereţi şi transformând casa într-o capcană mortală.

Lucy se îndreptă spre tatăl ei, care stătea aproape de familia Emerson şi se uita fascinat la flăcări. Domnul Emerson era şocat şi privea pierdut spre casă, părând că nu înţelege nimic din tot ce se întâmpla. Lucy întoarse capul de milă, fiindcă nu putea să privească un chip atât de îndurerat. La câţiva metri distanţă îl văzu pe Daniel, obosit, care număra, alături de alţi câţiva bărbaţi, obiectele salvate. Îşi dădu seama că nu se gândise deloc la el şi se simţi vinovată. Îşi frânse mâinile şi se decise să se ducă să-i vorbească imediat după ce lucrurile se vor mai fi calmat.

— Manuscrisul meu, spuse Emerson deodată, pe un ton atât de pierdut încât la început nimeni nu-l auzi. Ultimul meu manuscris. Nu am nicio altă copie în afară de aceea din casă. Manuscrisul!

— Nu vă temeţi, domnule Emerson, spuse cineva pe un ton împăciuitor. Sunt sigur că l-a luat cineva…

— Cine? Unde este?

Emerson se agăţă de idee cu toată energia de care era capabil, ridicând agitat glasul. Era într-o cutie, în bibliotecă. Unde este?

Oamenii se agitară prin curte, încercând să găsească documentul care nu era nicăieri.

— Manuscrisul meu, spuse Emerson cu vocea tremurând.

Era palid ca hârtia şi se îndepărtă poticnit de mulţimea care încerca să-l înconjoare ca să-l liniştească. Aproape că se împiedică de Heath, care stătea pe jos, cu mâinile pe genunchi, obosit. Ridicând privirea, el se uită atent la Emerson. Între ei doi era o diferenţă foarte mare. Unul, în vârstă şi fragil, cu o vastă experienţă de viaţă, iar celălalt, tânăr şi puternic, cu toată viaţa înaintea sa. Unul din Nord, celălalt din Sud. Semănau într-o singură privinţă – amândoi respectau foarte mult cuvântul scris, iar Heath înţelegea foarte bine ce însemna pentru bătrân pierderea

manuscrisului. Se uitară tăcuţi unul la celălalt, iar tânărul sudist se ridică în picioare, blestemă încet, dar foarte clar, apoi se îndreptă spre casă.

Lucy nu făcu nicio mişcare, dar îl privi cum apucă o pătură udă de pe jos şi urcă treptele două câte două. Nimeni nu încercă să-l oprească.

— Nu, spuse ea, prea încet ca el să o audă.

Când îl văzu apropiindu-se de infern, strigă panicată:

— Nu intra!

Dacă Heath o auzise, atunci o ignoră, pentru că aproape imediat după aceea dispăru în casa cuprinsă de flăcări. Ea încercă să facă un pas înainte, dar tatăl ei o ţinu pe loc, şoptindu-i că toată lumea se uita la ei. Lucy respira greu şi inima îi bătea dureros în piept. Avea privirea aţintită pe uşa de la intrare şi stătea nemişcată, crispată, încordată.

De undeva din casă se auzi zgomotul ca de tunet ai încă unei grinzi care cădea. Tatăl ei o apucă de braţ, dar ea se feri şi se uită la uşă ca şi cum ar fi putut să-l facă pe Heath să apară acolo doar pentru că îşi dorea să facă asta. I se păru că trecuseră ore întregi fără niciun semn de la el; i

— Lucy, ce s-a întâmplat? auzi ea vocea lui Daniel. *I*

Se întoarse spre el. Părea obosit şi îşi întindea umerii.

— Eu… Domnul Rayne e înăuntru, spuse ea scurt. Nu-ţi pasă deloc?

— Să-mi pese? repetă Daniel apucând-o de coate şi uitându-se direct în ochii ei.

În privirea lui se putea citi confuzie, care se transformă repede în iritare.

— Presupun că tuturor ne pasă, dar nu la fel de mult pe cât îţi pasă ţie. De ce contează atât de mult pentru tine bărbatul ăsta, Lucy?

— E un om acolo! De ce nu-i pasă nimănui de asta? De ce nu înţelege nimeni?

Daniel îi răspunse pe un ton aspru, dar calm:

— În timpul războiului tu erai doar un copil. Nu

înţelegi. Cei ca el preferau să ne omoare decât să ne lase să trăim. Doamne, ai idee ce ne-au făcut rebelii în timpul războiului? Unii dintre ei nu erau cu nimic mai buni decât indienii, scalpau soldaţi unionişti şi îi jupuiau! Ştii ce ne făceau în închisori? Ne tratau ca pe nişte animale şi ne lăsau să murim fără mâncare şi medicamente. Nu, eu n-am de gând să uit, şi nici să-i iert. Cât despre acest confederat, poate că e chipeş şi fermecător ca diavolul, dar pe sub aparenţă se ascunde un suflet murdar şi putrezit, aşa cum au ei toţi. Nu merită să-ţi pese de el.

— Nu doar confederaţii au comis orori. Am auzit şi eu ce le-au făcut soldaţii Uniunii celor din Sud, spuse Lucy, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Ştiu că le-au fost arse casele şi ştiu ce au păţit femeile lor…

Daniel rămase nemişcat.

— Ce vrei să spui? întrebă el aspru, privind-o acuzator.

— Nu cred că vreuna dintre părţi a fost mai bună sau mai rea…

— Eşti agitată din cauza situaţiei ăsteia, o întrerupse el cu răceală, şi de asta o să uit ce-ai spus. Nu încerca să te gândeşti la lucruri care îţi depăşesc puterea de înţelegere, Lucy. Dacă ai fi luptat în război, ai fi ştiut ce fel de oameni sunt sudiştii şi i-ai fi urât la rândul tău. Dacă aş fi în locul tău nu mi-aş mai face atâtea griji pentru rebelul ăsta, pentru că nu mai are rost. Numai un miracol poate să-i mai scoată din casa aia.

Lucy îşi muşcă buzele în timp ce Daniel se îndepărta. De ce i se păreau deodată toţi nişte străini? Daniel, tatăl ei, oamenii din oraş… Avea impresia că nici nu-i cunoaşte, că stă în faţa unei scene şi îi vede jucând într-o piesă de teatru pe care ea n-o înţelegea. Nu ştia decât că Heath era undeva în acea casă care ardea şi că ei îi păsa de el cu disperare. Indiferent ce era sau ce făcuse înainte, nu voia ca el să moară acolo. Îşi apăsă tâmplele cu degetele ca să potolească migrena care ameninţa să o copleşească şi se uită la foc până când nu mai văzu nimic din cauza strălucirii lui.

Ceva se mişcă în prag, iar Heath se clătină şi ieşi, aruncând pătura şi ducând o cutie albă în mână. Silueta lui se profila pe flăcările galbene, făcând paşi mari ca să scape de acoperişul şi pereţii care se prăbuşeau. Mulţimea îl privi fără să scoată niciun sunet şi unii dintre ei se dădură la o parte ca să-l lase să treacă. Faţa, pieptul şi braţele îi erau acoperite de cenuşă, iar cămaşa odată albă era acum arsă şi cenuşie, deschisă în faţă ca să lase la vedere un trup bronzat şi transpirat, marcat de cicatrice ale unor răni demult vindecate. Şchiopăta puţin, dar în loc să-l facă să pară mai puţin ameninţător, defectul îl făcea să fie şi mai de temut, ca un animal rănit, gata să atace ca să se apere. Îi privi obosit şi se apropie de domnul Emerson, căruia îi întinse manuscrisul.

— Mulţumesc, spuse acesta, înclinând capul şi acceptând cutia cu tandreţea cu care ar fi atins un copil. Îţi sunt îndatorat...!

— Să nu-mi fiţi. Asta nu înseamnă că vă plac, pe durul neavoastră sau politicile dumneavoastră, spuse Heat H aspru, apoi se îndepărtă şchiopătând spre pădurea din spatele casei. i

Lucy se uită în jos ca să-şi ascundă emoţiile, aproape gata să leşine de uşurare. t

Se apropiau zorile, iar oamenii adunaţi în curte începuseră să organizeze lucrurile salvate şi să caute actele, scrisorile şi notiţele împrăştiate de vânt. Focul se stinsese într-un final, lăsând în urmă doar câţiva pereţi înnegriţi şi mai multe grămezi de cărbune şi dărâmături. Lucy se uită cu grijă în direcţia în care o apucase Heath şi plecă pe urmele lui când nimeni nu era atent. Ştia că ar fi trebuit să rămână cu tatăl ei sau cu Daniel, dar voia să-l găsească pe sudist. N-ar fi avut linişte până nu făcea asta.

Heath stătea pe un bolovan mare şi plat, cu spatele sprijinit de un copac bătrân. Avea genunchii îndoiţi, se sprijinea cu coatele pe ei şi îşi ţinea capul în palme. Auzi paşii lui Lucy pe acele de pin care acopereau pământul, dar nu se mişcă.

— N-ar fi trebuit să faci aşa ceva, spuse ea vehement,

întinzându-i nişte apă.

El bău cu poftă, iar câţiva stropi din răcoarea dulce îi curseră pe cămaşă şi pe piept. Lucy se aşeză pe călcâie, alături de el, şi împături una dintre batistele umede pe care le găsise prin curte, ezitând numai o secundă înainte să înceapă să-l şteargă pe faţă cu unul dintre colţurile ei. Heath îşi sprijini capul de trunchiul copacului şi o privi obosit.

— Nu merită să mori pentru o grămadă de hârtii, continuă ea să vorbească cu aceeaşi încordare, indiferent ce scrie pe ele.

— Unii ar spune că… încercă el să răspundă, dar a fost întrerupt de un acces de tuse.

— E ridicol, rosti ea aspru, uitându-se urât la el.

Îl şterse pe faţă cu din ce în ce mai multă siguranţă, iar Heath se gândi că, dacă n-ar fi fost atât de epuizat, ar fi zâmbit văzând-o aşa de hotărâtă. Oare ea ştia ce atitudine posesivă avea, curăţându-l aşa pe faţă de cenuşă?

— A trecut multă vreme de când nu mi-a mai făcut cineva asta, spuse gutural.

— Cât de multă vreme?

— Cam douăzeci de ani. Mama aproape că mi-a jupuit pielea când eram copil, încercând să mă cureţe pe faţă.

Ea se opri o clipă din ce făcea.

— Închide ochii, spuse încet, ştergându-i cercurile cenuşii din jurul ochilor. De ce îţi rişti viaţa aici, când ar trebui să fii acasă la tine? întrebă.

El îi apucă încheietura într-una dintre palmele lui mari.

— Ajunge.

Ştiau amândoi că nu vorbea despre ceea ce făcea ea cu batista, dar cu toate astea Lucy îşi lăsă mâna moale în palma lui până când el îi dădu drumul.

— De ce încerci să fii atât de misterios?

— Nu e niciun mister…

— Nu vrei să-mi spui nimic despre tine.

— Ce-ai vrea să ştii? întrebă el încruntându-se puţin.

Imediat, tăcură amândoi. Lucy ştia că intră pe teren

interzis. Nu ar fi trebuit să-şi dorească să ştie nimic mai mult despre el, n-ar fi trebuit să-i pună întrebări şi n-ar fi trebuit să fie acolo, cu el. Dar o astfel de ocazie n-avea să se mai ivească.

— De unde anume eşti din Virginia? Şi cu ce se ocupa tatăl tău?

— Sunt din Richmond. Tata a fost avocat, apoi a renunţat la cabinet casă se ocupe de plantaţia familiei, din comitatul Henrico.

— Plantaţia? Dar ai spus că n-aţi avut sclavi… 4

— Eu n-am avut.

— Dar, dacă familia Rayne a avut o plantaţie, atunci…

— Nu familia Rayne, spuse Heath, aruncându-i o privire cu subînţeles. Familia Price. Numele tatălui meu era Haiden Price. N-am locuit niciodată cu el, la plantaţie. Eu am crescut într-o cameră de hotel, în Richmond, cu mama mea, Elizabeth Rayne.

— Părinţii tăi nu au fost căsătoriţi? întrebă Lucy simţind cum i se înroşesc urechile.

Şi-ar fi dorit ca el să nu o privească atât de atent. I se părea că încearcă să-i surprindă toate expresiile chipului, orice reacţie la cuvintele lui.

— Nu. Ea era o verişoară de departe şi l-a cunoscut pe tata într-o vizită a familiei. El era deja însurat. A instalat-o în Richmond când şi-a dat seama că e însărcinată şi bineînţeles că nimeni din familie n-a mai vrut să aibă de-a face cu noi.

Lucy se întrebă cum fusese pentru el să crească într-un hotel, renegat de familie, deşi nu din vina lui.

— Tatăl tău venea vreodată să vă vadă?

— Din când în când. S-a ocupat să fiu bine îmbrăcat şi să primesc o educaţie, la fel ca şi copiii lui legitimi. Am fost trimis în străinătate la optsprezece ani, dar, la o lună după ce am plecat, Carolina de Sud a intrat în secesiune, şi, ei bine… restul îl ştii.

— Şi după război?

— M-am dus, ca un prost, la plantaţie, gândindu-mă că au nevoie de ajutor. Aveau, dar nu din partea mea.

Fără cămin, fără familie… Lui Lucy îi venea să plângă pentru că îi pusese nişte” întrebări atât de lipsite de tact despre casa lui când el nici măcar nu avea unde să se ducă.

— Cum a murit tatăl tău? întrebă.

El clătină din cap şi refuză să-i răspundă, privind-o cu un aer obosit, dar hotărât.

— De ce ai venit în Nord? continuă Lucy.

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce nu? Pentru că nu ştii?

— Pentru că nu vreau să-ţi spun.

Ea zâmbi deodată.

— Aşa-ţi place ţie, să nu le faci oamenilor pe plac.

El se destinse şi închise ochii.

— S-ar putea să ai dreptate.

— M-ai speriat de moarte când ai intrat iar în casa lui Emerson, îi reproşă ea. De ce-ai făcut una ca asta? Ce voiai să demonstrezi?

— Voiam să salvez manuscrisul, ca să rămână pentru posteritate, spuse Heath, imitând atât de bine maniera gânditoare a lui Bronson Alcott încât Lucy aproape că pufni în râs.

— Prostii!

— În plus, mie nu mi-e frică de foc, şi era clar că celorlalţi, care ar fi putut să intre după manuscris, le era.

— Ţie de ce nu ţi-a fost frică?

— Când s-a întâmplat deja ce e mai rău, nu mai are de ce să-ţi fie frică.

Ei i se strânse inima la auzul cuvintelor spuse pe un ton atât de sec şi nu se putu stăpâni să-i dea la o parte cele câteva şuviţe căzute pe frunte. El nu răspunse în niciun fel gestului ei tandru!

— Ce e mai rău? Care a fost cel mai rău lucru care ţi s-a întâmplat ţie vreodată?

— Eram adolescent când hotelul în care locuiam a luat foc. M-am întors târziu, după o noapte de… Cum să-i spun? De comportament nedemn pentru un domn, şi am văzut fumul de la câţiva kilometri distanţă. Mama mea

dormea la etaj şi nimeni nu apucase să ajungă la ea.

Lucy murmură ceva blând şi indescifrabil, continuând să-i mângâie părul auriu.

— Cinda? întrebă el după câteva clipe lungi, pe un ton somnoros, semn că epuizarea îşi arăta semnele şi mângâierea ei îşi făcea efectul.

— Hmm?

— Tot am de gând să te cert pentru că ai intrat în casa aia.

— Pot să îmi asum riscuri dacă vreau. Tu ai făcut asta.

— E o diferenţă, spuse el, ridicând genele întunecate şi privind-o.

Ea îşi retrase mâna, ca arsă.

— Eu ştiu mai bine să am grijă de mine însumi, continuă ei.

Ea se încruntă, tulburată, iar fruntea i se ridă puţin.

— Heath, tu crezi că eu sunt un copil?

— Nu, dar mi-aş dori din tot sufletul să cred asta.

— De ce?

— Fiindcă pentru un copil n-aş simţi ce simt pentru tine.

Întinse mâna şi o atinse, mângâind-o cu vârfurile degetelor. O privi, iar linia gurii lui deveni mai blândă. Era atât de atent la ea, iar gestul pe care-l făcuse era atât de intim, încât Lucy rămase nemişcată, chiar şi atunci când el se ridică din locul în care stătea sprijinit şi o trase mai aproape, înainte să-şi dea seama ce face, ea se lăsă strânsă în braţe şi imediat îi năvăli în nări parfumul pielii lui dezgolite.

— Cinda, şopti Heath cu vocea lui blândă, care o făcu să tremure, n-ar fi trebuit să vii aici.

— Voiam să fiu sigură că te simţi bine.

— N-ar fi trebuit să vii.

Când mai fusese ea ţinută în braţe cu atâta grijă şi cu atâta posesivitate? Heath era încântat de ea, iar pe Lucy o bucura să se simtă atât de dorită. Atingerea lui era diferită, specială şi, pentru o clipă, se întrebă

deznădăjduită de ce nu putea să fie la fel şi cu Daniel. Îmbrăţişările lui erau familiare şi confortabile, dar nu o bucurau niciodată ca îmbrăţişarea lui Heath.

— De ce mă port aşa? Ce se întâmplă cu mine? şopti ea.

— Nimic. Eşti femeie şi vrei să fii dorită, spuse el zâmbind. Şi ai nevoie să fii dorită.

— Şi Daniel mă vrea.

— De asta încearcă să schimbe ce e mai frumos la tine?

— Ce e mai frumos? repetă ea nevenindu-i să creadă.

— Temperamentul tău… Mie îmi place temperamentul tău.

— Şi plânsul…

— Eşti sensibilă.

— Şi visările mele inutile!…

— Ai multă imaginaţie, o corectă el cu blândeţe. N-aş schimba nimic din toate astea. Un singur lucru nu-mi place, Lucy. Nu pari iubită cum trebuie. Nu pari mulţumită.

Îndurerată, ea se uită în altă parte.

— Nu mai spune nimic. Ai dreptate, n-ar fi trebuit să vin aici, după tine

— Dar ai venit, şi ştim amândoi de ce. Vrei să fii salvată din nou.

Ea tresări la auzul cuvintelor lui.

— Poftim?

— Hai să ne prefacem că eşti a mea, o îndemnă el, strângând-o mai aproape. Numai un minut. Hai să ne prefacem că nu mai există nimeni în afară de mine, că eu sunt cel cu care o să te măriţi. Încearcă, pentru mine. Nu ţi-o mai cer altă dată.

În secret, Lucy îşi dorea să facă asta. Dar de unde ştia el? O cunoştea destul de bine ca să poată să o ademenească atunci când nu putea să-l refuze. Încercă să se gândească la Daniel, dar imaginea lui i se topi din minte şi ceva mai presus decât ea o îndemnă să ridice capul şi să aştepte atingerea buzelor lui. Heath o sărută încet, fierbinte, iar lumea din jur dispăru treptat. Sudistul avea

pielea atât de caldă şi era atât de blând! Lucy uită că nu îi aparţine lui, uită că nu era drept să-l dorească şi, ameţită de magia sărutului, lăsă realitatea să-i alunece printre degete.

Heath se aplecă deasupra ei şi o sprijini de suprafaţa plată a pietrei pe care stăteau, susţinându-i capul cu mâna. i Lucy văzu cu coada ochiului începutul zorilor şi, ştiind undi ar fi dus apropierea dintre ei dacă nu-l oprea curând, încerci să se ridice.

— Nu fugi. E bine. Nu-ţi fie frică, îi şopti el, sărutând-o pa gât şi bucurându-se de gustul pielii ei fragile.

O sărută din nou, acoperind cu gura cuvintele pe care ea voia să le rostească. Prin haine, Lucy simţi cum una dintre pulpele lui puternice îi desface coapsele şi îi apăsă locul moale şi vulnerabil dintre ele, iar poziţia i se păru surprinzător de naturală. Îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui, peste spatele lat, şi-l exploră până când atinse o cicatrice lungă, diagonală. Încet, ridică mâna şi atinse cu degetele semnul de pe tâmpla lui, întrerupând sărutul. În privirea lut Heath ardea o flacără albastră.

— Unde? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. De unde ai asta?

— Din război.

— Toate urmele sunt de atunci?

— Da. Te deranjează?

— Nu. Eu… Nu-mi place să mă gândesc că au existat nişte oameni care au încercat să te rănească.

El zâmbi puţin.

— Nici eu n-am fost prea încântat.

— Heath, dă-mi drumul.

Dar tot controlul lui se evaporase.

— Doar un minut. Numai unul.

Ea închise ochii şi tremură când el o sărută pe gât. Buzele lui o atingeau în cele mai vulnerabile locuri şi zăboveau acolo.

— De ce ai venit în Nord? întrebă, încercând să-i distragă atenţia şi împingându-l puţin.

— Fiindcă eşti tu aici.

Ea râse puţin.

— Nu ai venit de asta. Nu ăsta e… Vai, Heath!

El îi sărută sânii în timp ce îi desfăcea nasturii rochiei.

— Te rog, nu poţi să…

— Nu vreau decât să te sărut.

— Nu…

Buzele lui mai coborâră puţin, apoi încă puţin, până când îl cuprinseră sfârcul, care se strânse imediat, răspunzând atingerii uşoare a limbii lui. Lucy gemu, în timp ce în sufletul ei se dădea o luptă teribilă. Nu era bine ce făceau şi n-ar fi trebuit să-l încurajeze, dar ceea ce simţea era minunat. Curând începu să nu-i mai pese şi îşi împleti degetele în părul lui, trăgând puţin când îi simţi mângâierea pe deasupra îmbrăcămintei. Heath strecură mâna în interiorul rochiei ei, apucându-i sânul şi mângâindu-i sfârcul cu degetul mare.

Lucy avea impresia că se topeşte într-o ploaie caldă de emoţii. Îi simţea greutatea trupului deasupra ei. gura fierbinte, forţa care ar fi putut s-o strivească dar care o ţinea prizonieră cu atâta blândeţe, respiraţia întretăiată şi pulsul care i se accelerase.

— Aşa este când te doreşte un bărbat, Cin, spuse el gutural. Când te doreşte mai mult decât pe orice altceva şi ar fi în stare să omoare pe cineva ca să te aibă…

— Trebuie să te opreşti.

— Nu încă.

O sărută cu pasiune, iar ea se gândi, ameţită, că după aceea o să-l oprească, după încă un sărut. Mâinile ei subţiri îl apucară de umeri şi îl strânseră mai aproape, iar el se aplecă şi şopti:

— Lucy, Lucy a mea. Doamne, cât de mult te doresc…

Îi acoperi din nou sânul cu palma, mângâind-o cu blândeţe. Ea simţi că se topeşte, neajutorată sub trupul lui puternic, şi îi rosti numele, dorindu-şi în adâncul sufletului ca acel moment să dureze la nesfârşit. Îl strânse mai aproape, dar chiar atunci se auzi ţipătul ascuţit al unei femei.

Speriată, Lucy deschise ochii. Cu buzele roşii, sen* sibilizate de sărutările lui, se uită ameţită în direcţia din care se auzise zgomotul şi îi văzu, la doar câţiva metri distanţă, pe Daniel şi pe Sally, amândoi albi ca hârtia.

Heath blestemă cu foc, apoi se ridică şi o trase pe Lucy în spatele lui cu o singură mişcare fluidă.

— Te căutam… Lucy, spuse Sally tremurat, ducând mâinile la gură, apoi făcând stânga împrejur şi luând-o la fugă înapoi spre casă, strivind cu zgomot frunzele căzute pe pământ.

Daniel nu făcu decât să se uite la ei, iar expresia şocată de pe chip i se transformă treptat într-una plină de ură. Liniştea pădurii era doar din când în când întreruptă de foşnetul frunzelor. Ochii lui căprui şi înverşunaţi se întâlniră cu aceia albaştri şi provocatori ai străinului, apoi Daniel zâmbi din colţul gurii.

— Ţi-aş trage un glonţ în cap, îi spuse lui Heath pe un ton ascuţit, dar nu meriţi efortul.

Lucy îşi ascunse faţa în palme şi ascultă sunetul paşilor logodnicului ei, care se îndepărta. Pasiunea din sufletul ei dispăruse şi lăsase în urmă o răceală incomodă.

Tânăra n-avea să uite niciodată drumul înapoi spre casă din acea dimineaţă, în timpul căruia fiecare dintre membri familiei Hosmer o privise fără să spună niciun cuvânt. Doamna Hosmer îl trase pe fiul ei mai mic aproape de ea şi îi aruncă o privire plină de reproş lui Lucy, ca şi când aceasta ar fi fost o ameninţare la adresa moralităţii familiei lor. După ce ajunseră acasă, fata rămase singură în salon, cât timp tatăl ei se ocupă de magazin. Nu reuşea să-şi adune gândurile şi se uita în gol, la perete, amintindu-şi din nou şi din nou frânturi din ce se întâmplase în pădure.

Pregăti prânzul şi puse masa fără să ştie prea bine ce face, ştergându-şi încontinuu lacrimile care nu mai conteneau. Lucas Caldwell urcă treptele cu multă grijă, păşind încet, de parcă şi el se temea să dea ochii cu Lucy.

— Cum merge treaba la magazin? întrebă ea cu vocea tremurând.

Toată situaţia i se părea ireală. Cum să vorbească

despre lucruri banale când întreaga ei viaţă era dată peste cap?

— Nu prea bine, răspunse tatăl ei aşezându-se la masă şi oftând.

Lucy îl privi cum mănâncă, printre pleoapele umflate de plâns. Ştia că, dacă s-ar fi atins de mâncare, ei i s-ar fi făcut rău. Până la urmă, Lucăs lăsă furculiţa jos şi se uită la ea cu un aer hotărât.

— Ştiu ce simţeai pentru Daniel şi aş fi crezut-o în stare de ceea ce ai făcut tu pe oricare alta, dar nu pe tine. Nu doar atât, mai spuse el cu o expresie nedumerită şi tulburată, dar făceaţi ce făceaţi la numai câţiva metri de tot restul oraşului.

Lucy dădu aprobator din cap, ducându-şi la frunte o mână tremurătoare, pentru că nu mai putea să-l privească în ochi pe tatăl ei.

— Mă mir de acţiunile tale, nu de ale lui, continuă acesta pe un ton insuportabil de obosit. Toată lumea ştie ce părere au sudiştii despre femeile din Nord şi sigur că, dacă se iveşte chiar şi cea mai mică ocazie, el o să profite de tine. Nu e rău pentru un sudist, dar se face vinovat de acelaşi lucruri ca şi ceilalţi de teapa lui.

— De ce vorbeşti despre el? întrebă Lucy, simţindu-şi nervii foarte întinşi. Eu sunt cea care are probleme acum…

— Dă-mi voie să vorbesc, o întrerupse tatăl ei cu o expresie aspră pe chip, deşi vocea îi rămase calmă.

Ea se făcu mică şi se uită la farfuria din faţa ei, strângându-şi braţele în jurul taliei.

— Mai devreme a trecut domnul Brooks pe la magazin şi mi-a spus că soţia şi fiica lui nu o să mai cumpere de la noi atâta timp cât tu eşti în spatele tejghelei, din cauza influenţei pe care ai putea să o ai asupra lor. Şi alţii sunt de aceeaşi părere, Lucy.

— Atunci pur şi simplu n-o să mai lucrez în magazin.

— Ei tot o să se uite urât la mine din cauza asta. Afacerea o să meargă prost până când nu te măriţi şi nu devii din nou respectabilă.

— Nimeni nu are dreptul să mă judece aşa!

— Ai dreptate, dar lumea o să te judece oricum, iar ceea ce ai făcut tu, Lucy, m-a supărat pe mine şi i-a dăunat magazinului la fel de mult cum i-a dăunat reputaţiei tale.

— Cred că acum mă urăşti, şopti ea, dorindu-şi să fie din nou mică, dorindu-şi ca el să poată să facă toate problemele să dispară, aşa cum făcea odată.

Ce n-ar fi dat ca şi acum lucrurile să se rezolve cu câteva sfaturi, cu un dolar sau cu nişte dulciuri!

— Nu te urăsc, dar sunt dezamăgit de tine şi, mai ales, sunt îngrijorat pentru că nu ştiu ce-o să te faci. Chiar dacă Daniel te-ar mai vrea, familia lui nu o să te accepte niciodată, pentru că ei pun mare preţ pe reputaţie.

— Asta este, spuse Lucy resemnată. O să fiu fată bătrână, ca Abigail Collier, şi o să locuiesc aici, cu tine.

— Lucy…

O clipă, tatăl ei păru că nu ştie ce să spună, apoi îşi drese încet glasul şi continuă:

— Dacă rămâi la mine, afacerea o să meargă din ce în ce mai prost, iar eu nu-mi permit să o pierd.

— Vorbeşti serios? întrebă ea ridicându-se brusc de la masa şi ştergându-se la ochi, furioasă. Chiar am făcut ceva atât de rău, de reprobabil?

El nu răspunse, iar chipul îi căpătă o expresie închisă. Liniile din jurul gurii şi nasului i se adânciră. Lucy se aşeză încet la loc, pe scaunul ei. Îşi simţea faţa rece şi încremenită, ca şi cum ar fi fost cioplită în piatră. Tatăl ei folosea magazinul pe post de scuză. Era atât de dezamăgit de ea încât nu o mai voia sub acelaşi acoperiş cu el şi nu voia să fie nevoit să-i ia apărarea unei fiice a cărei reputaţie era distrusă. Lucy nu se simţise niciodată mai singură.

— Vrei să spui că nu pot să mai rămân aici, cu tine, spuse ea încet. Atunci unde… Ce… Ce să fac?

— Putem să încercăm să găsim pe cineva din familia mamei tale care să te primească la New York, dar nu cred că o să reuşim, pentru că ea a întrerupt legătura cu toate rudele după ce s-a măritat cu mine şi nu cu vărul ei. Ai mai putea şi să locuieşti la unchiul şi la mătuşa din

Connecticut.

— Nu, spuse Lucy speriată, clătinând din cap. Ei au o casă foarte mică şi nu pot să-şi permită… Nu ar fi deloc bine. Îi iubesc, dar sunt foarte… stricţi, adăugă, tăcând când văzu privirea plină de regret a tatălui ei.

— Poate că o educaţie mai strictă ţi-ar. fi prins bine, spuse el. Am greşit pentru că te-am răsfăţat atât. Îmi dau seama de asta acum, dar eşti singurul meu copil şi, de dragul mamei tale, n-am vrut să-ţi refuz nimic.

— Te rog să nu vorbeşti despre ea, spuse Lucy cu o voce frântă, întorcându-se cu spatele la el şi îngropându-şi faţa în batistă.

— Mai ai o alternativă, spuse Lucas, apoi ezită înainte să continue. Ai putea să te măriţi cu domnul Rayne.

Lucy se întoarse brusc spre el, şocată.

— Ce ai spus?

— A venit la mine cu nici două ore în urmă şi s-a oferit să te ia de soţie.

— Ai putea… Ai fi în stare să mă măriţi cu un confederat?

— A spus că poate să te întreţină, iar eu îl cred.

Lui Lucy i se tăie răsuflarea. Pentru o clipă, promisiunea şi bucuria unei vieţi alături de Daniel Collier îi răsări înaintea ochilor. Ar fi fost cel mai frumos cuplu din oraş, admiraţi şi simpatizaţi, cu destui bani ca să meargă la petreceri şi piese de teatru în Boston. Ar fi fost invitaţi la cină de toată lumea şi ar fi fost acceptaţi în cele mai vechi şi mai respectabile cercuri din Concord. Acum nu mai putea să aibă nimic din toate astea, iar ca soţie a lui Heath Rayne, toată lumea ar fi privit-o de sus, lui Sally i-ar fi părut foarte rău pentru ea, iar Lucy ar fi trebuit să fie modestă şi să se arate stânjenitl multă vreme, înainte să fie iertată pentru că i se dăruist unui sudist.

— Nu pot să fac asta, spuse aproape panicată. Nu poţi să mă obligi să mă mărit cu el, să mă forţezi să…

— Sigur că nu o să te forţez să faci ceva ce nu vrei, răspunse Lucas.

— Atunci spune-i că nu. Nu vreau să mai vorbesc cu e

niciodată. Spune-i că nu vreau să fiu soţia lui şi că niciodată nu aş…

— I-am spus că o să aşteptăm câteva zile şi o să-i răspundem după aceea. Lasă timpul să treacă, Lucy, şi gândeşte-te la ce vrei să faci. Nu ştiu dacă îţi dai seama cum o să stea lucrurile pentru tine de acum înainte.

În mai puţin de jumătate de zi, vestea ajunsese în toate colţurile oraşului. Chiar dacă era prietena ei cea mai bună, Sally nu fusese în stare să-şi ţină gura, iar Lucy fusese nevoită să se ascundă în casă, pentru că de fiecare dată când ieşea, oamenii o priveau cu răceală, curiozitate sau, cel mai rău, cu milă. Fusese privită de sus de atâtea ori încât ajunsese să se aştepte la asta şi nu se mai mira deloc. Oameni pe care îi cunoscuse toată viaţa şi care se purtaseră întotdeauna frumos cu ea o ignorau acum, ca şi cum ar fi comis vreo crimă impardonabilă. Nu-şi imaginase niciodată că putea să fie atât de rău.

De la Daniel nu primise nicio veste şi petrecuse multe nopţi nedormite întrebându-se ce gândea despre ea. Îşi spunea că nu se poate, dacă o iubise cu adevărat atât de mult pe cât susţinuse, să nu mai simtă nimic pentru ea. Poate că ar fi putut să-l facă pe el să înţeleagă, acum, când nimeni nu voia să înţeleagă, că ea era încă neatinsă, dar, oare, despre asta era vorba? îşi dădu seama în următoarele zile că oamenii nu erau cu adevărat interesaţi dacă ea era în continuare inocentă, ci de faptul că fusese prinsă cu un sudist. Vechile răni nu începuseră încă să se vindece şi era prea curând după război ca Lucy să fie iertată pentru gestul ei. Nimeni nu îndrăznea să spună asta, dar simţeau cu toţii că ea îi trădase şi se purtau cu ea ca şi cum ar fi fost o trădătoare.

După aproape o săptămână de la nefericitul incident, tatăl ei îi ţinu o predică lungă despre cum trebuia să ia o decizie, iar Lucy, deşi era o noapte neobişnuit de rece, fugi din casă fără şal sau bonetă, palidă şi chinuită. Înainte să apuce să se gândească la „ce face, se trezi în pragul familiei Collier.

Nancy, o menajeră irlandeză cu ochii verzi şi luminoşi

şi cu părul negru, o primi în casă şi o conduse în salon, Lucy rămase singură în camera liniştită, cu mobilier mare din mahon şi se uita la uşa închisă din spatele căreia se auzeau murmurele familiei Collier. Până la urmă, Daniel intră şi închise uşa în urma lui.

— Lucy se bucură puţin să-l vadă şi pe el palid şi tulburat, aşa cum era şi ea. Ochii lui căprui, atât de dragi şi de familiari, erau acum întunecaţi şi lipsiţi de strălucire.

— Trebuia să vin la tine, spuse ea cu vocea tremurând, ca să-ţi vorbesc.

*

El se aşeză în celălalt capăt al canapelei pe care se aşezase ea, într-o poziţie rigidă.

— Mă cunoşti destul de bine ca să ştii ce părere am despre situaţia asta, murmură.

— Daniel, şopti ea speriată şi încordată, e uşor să iubeşti când lucrurile merg bine, când totul e în regulă, când nu sunt probleme, dar dragostea adevărată, aşa cum am crezut că ne iubim noi, dragostea adevărată îţi stă alături când ai mare nevoie, când lucrurile sunt atât de oribile încât…

Se opri brusc din vorbit şi izbucni într-un plâns cu suspine. Daniel rămase nemişcat.

— Te rog să nu mă mai pedepseşti, plânse ea. A fost o greşeală îngrozitoare, şi îmi pare foarte, foarte rău pentru ce am făcut. O să fac orice spui, oricând, tot restul vieţii mele. Doamne, am atâta nevoie de tine… Am nevoie să mi strângi în braţe. Te rog, te rog, iartă-mă.

Se rugă de el în felul acela care nu-i venea la îndemână, pe un ton spart, până când îi simţi mâinile pe umeri. Când o atinse, ea suspină şi încercă să se apropie, uşurată, dar el o ţinu la distanţă.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse.

Avea privirea îngheţată şi tonul distant.

— Îmi pare rău că ne-ai făcut ce ai făcut, că ţi-ai făcut ţie însăţi asta. Dar nu pot să mă căsătoresc cu tine din milă, şi asta e tot ce mai simt acum pentru tine. Te voiam înainte, când credeam că eşti… într-un anume fel. Dar nu

vreau să fiu cu femeia care eşti acum. Îmi pare rău.

Prin vălul agoniei ea simţi tonul lui final. Nu avea rost să se mai opună, fiindcă Daniel nu avea de gând s-o ierte, încet, se retrase de lângă el, apoi se ridică în picioare, tremurând. Se ridică şi el, întinzând din reflex braţele ca s-o sprijine când ea se clătină, nesigură.

— Nu mă atinge! se răsti Lucy, şocându-l pe el şi surprinzându-se pe sine cu tonul sălbatic şi ascuţit al vocii ei. N-ai decât să rămâi cu mila ta. Eu n-am nevoie de ea!

Tremurând, se îndepărtă de el, apoi fugi din casă de parcă ar fi fost posedată de vreun demon. Nu putea să se ducă decât într-un singur loc. Pe drum se luptă să alunge noianul de gânduri dezlânate care ameninţa să o copleşească.

Heath deschise uşa când ea se apropie călare pe Dapper, o iapă primită cu mult timp în urmă de la tatăl ei. Nu părea deloc surprins să o vadă acofo şi nu spuse nimic despre faptul că venise singură. Lucy înţelese că reputaţia ei deja ruinată presupunea oarecare libertate.

Orice ar fi făcut mai departe, sprâncenele celorlalţi nu se puteau ridica mai sus şi nici limbile nu puteau să vorbească mai mult. Intră în casă şi se aşeză într-un fotoliu de lângă foc, iar disperarea se topi, lăsând în urmă o amorţeală rece şi binecuvântată, care atenuă ruşinea şi chinul care îi arseseră sufletul o săptămână întreagă. Fără să spună nimic, Heath se aşeză în faţa ei, pe un alt fotoliu. Ea îi simţi privirea măsurând-o calm şi ridică sfidătoare capul.

O săptămână fusese suficientă ca să o schimbe foarte mult, mai mult decât s-ar fi schimbat într-o viaţă dacă nu i-ar fi cunoscut pe el. Slăbise, iar silueta ei voluptuoasă era acum subţire şi mică. Deşi avea ochii umflaţi de la plâns, se vedea că e trasă la faţă; că obrajii ei frumos rotunjiţi se subţiaseră şi că pometii îi erau mai proeminenţi. În ochii ei căprui deschis strălucea o lumină dură, complet diferită de vulnerabilitatea ei obişnuită, iarsprâncenele frumos arcuite erau mai pronunţate decât înainte. Aerul copilăros dispăruse pentru totdeauna, înlocuit de o frumuseţe mai

apăsată.

— Mi-ar plăcea să beau ceva, spuse, observând indiferentă că vocea nu-i mai tremura şi că nu mai era crispată.

Se simţea deja mai bine, ca şi cum, venind aici, ar fi căpătat un control pe care înainte nu-l avusese. Heath înţelese ce fel de băutură îi cerea ea, se ridică şi, nu după mult timp, se întoarse cu puţin whisky. Lucy luă o înghiţitură şi strânse paharul între degete în timp ce lichidul îi alunecă, arzând, pe gât. I se păru foarte ciudat că putea să simtă arsura, cu toate că gheaţa din interiorul ei nu se topise.

— Toată lumea din oraş m-a ignorat săptămâna asta, spuse ea cu amărăciune, mai luând o înghiţitură şi tuşind din cauza tăriei. Toţi cei pe care îi cunosc şi-au spus, într-un fel sau altul, părerea despre mine. Tata a zis că nu pot să mai stau cu el. Afacerea… înţelegi tu.

Nu spuse nimic despre Daniel, fiindcă prezenţa ei acolo vorbea suficient de clar despre asta.

— Mi-ai spus odată că iadul e un loc îngheţat, şi ai avut dreptate.

Heath nu răspunse, ci ridică un drug subţire de fier cu care mută unul dintre buştenii de pe foc. Lumina îi străluci pe chip, ascunzând în umbră cicatricea de pe tâmplă. Îşi păstră expresia impasibilă, fiindcă nu voia ca ea să-şi dea* seama ce gândeşte. Ştia că undeva, sub atitudinea învinsă* zăcea foarte multă furie, probabil îndreptată şi împotriva lui îşi dădea seama că ei îi era greu să accepte ajutorul lui, dar ştiau amândoi la fel de bine ca toţi ceilalţi că Lucy nu avea de ales. Dacă nu voia să plece din oraş şi să întoarcă spatele întregii ei vieţi şi tuturor celor pe care-i cunoştea, iar el ştia din experienţă cât de greu era să faci asta, trebuia să se mărite cu el. O dorea din tot sufletul, dar nu aşa, nu cu ura pe care o simţea atunci şi nu cu recunoştinţa care ar fi urmat mai târziu. Înghiţi în sec, fiindcă îi era greu să accepte că, din nou, nu va putea să aibă ce-şi dorea decât făcând compromisuri dificile.

— M-am gândit la propunerea ta, continuă Lucy, auzindu-şi vocea de parcă ar fi fost a alteia. E ciudat, nu ţi se pare? Din tot oraşul ăsta, numai tu poţi să salvezi ultimele fărâme de respectabilitate pe care le mai am, deşi tu eşti în mare parte responsabil pentru reputaţia mea distrusă. Dacă mă mai vrei, sunt de acord să mă mărit cu tine. Dacă nu, o să mă duc în Connecticut, să locuiesc cu unchiul şi cu mătuşa mea. Îmi este totuna, aşa că nu te martiriza din cauza mea…

— N-am de gând să devin şi eu un martir. Deja se martirizează alţii suficient, spuse Heath.

Ea nu răspunse nimic la auzul dojanei lui blânde.

— Deci vrei să te însori cu mine? întrebă Lucy.

El tăcu o vreme, apoi, după ceea ce ei i se păruse o veşnicie, spuse:

— Numai dacă o să porţi rochie albă la nuntă.

— Aşa şi intenţionez să fac, răspunse ea pe un ton sec. E dreptul meu, deşi toată lumea din oraş o să fie de părere că mai bine mi s-ar potrivi o rochie roşie ca sângele.

— Cinda, spuse el încet, privind-o întrebător, i te oferi celui care ţi-a stricat reputaţia.

— Nu eşti numai tu vinovat, spuse ea după ce ezită multă vreme.

După aceea îşi termină băutura, care o ajutase să se liniştească puţin, şi adăugă cu răceală:

— Nici eu nu mă zbăteam ca să scap, nu-i aşa? Asta e povara mea şi o s-o duc eu. Poţi să duci tu restul.

— Eu nu cred în poveri pe care le ducem o viaţă şi nici în martiri, spuse Heath cu o strălucire amuzată în privire, dar pentru că tu crezi, sper doar că sunt o povară suficient de grea pentru tine.

Lucy simţi un fior de nelinişte şi se uită la fundul paharului gol. Deci îşi dăduse seama că se mărită cu el ca să se pedepsească pe sine. Se întrebă de ce, atunci, fusese de acord. NU-i era milă de ea, iar pe chipul lui se citea doar un amuzament trist şi, poate, o urmă de înţelegere, încercă să-şi imagineze cum ar fi arătat viitorul alături de

el, o viaţă întreagă fără scăpare, prinsă în capcană alături de el, dar nu reuşi să vadă decât un întuneric vâscos, aşa că îşi spuse că viitorul nu mai conta.

— Mi-ar plăcea încă un pahar, spuse.

— Nu, drăguţă. O să te duc acasă înainte să bei destul cât să nu-ţi mai aminteşti ce-am vorbit.

— Sunt femeie în toată firea şi pot să decid ce vreau să fac şi ce nu vreau să fac. Dacă nu-ţi trebuie o astfel de soţie, atunci n-ai decât să uiţi de discuţia noastră, fiindcă eu nu

j 1 mai am de gând să fac pe plac…

— Taci, spuse el blând.

Îi luă paharul din mână şi o ajută să se ridice, atingând-o cu tandreţe şi dându-i încredere. Lui Lucy i se păru că el înţelege exact ce simte ea.

— Nu renunţa la toate regulile deodată, scumpo, ia-le pe rând. Poţi să faci orice îţi place după ce ne căsătorim, dar acum te duc acasă.

— Pentru că aşa vreau eu, îl corectă ea ameţită şi epuizată, nu pentru că aşa spui tu.

— Da, ştiu, spuse el cu blândeţe, conducând-o spre uşă.

Lucy voia să-i ceară să nu o aprobe doar din politeţe;

dar era tare plăcut să fii aprobată, ajutată şi să ţi’s «vorbească frumos! Heath era singurul din lume care nu o judeca aspru, singurul care nu zâmbea încântat de căderea ei în dizgraţie. În acel moment nu mai contă că motivul decăderii ei era chiar el, pentru că sudistul o înţelegea şi ştia adevărul despre inocenţa ei.

— Doamne, murmură obosită, clătinând din cap. O să fili soţia unui confederat. Nimeni din familia Caldwell n-o să poată să accepte aşa ceva.

— Drăguţă, spuse Heath încet, zâmbind obosit, nici măcar nu se compară cu faptul că eu o să mă însor cu o yankee.

— Doar nu ai de gând să te întorci vreodată în Sud, nu? N-o să merg cu tine. Mă mărit ca să pot să rămân aici şi cred că e bine să ştii asta de la început.

— Nu am de gând să mă întorc, nu, spuse el, strângând-o de braţ aproape cu brutalitate, iar asta e o promisiune pe care n-o s-o încalc niciodată.

— Mă doare, spuse ea trăgându-şi braţul din strânsoarea lui.

El o eliberă imediat, iar ea atinse locul dureros şi se uită la umărul lui, acum atât de aproape de chipul ei. Deodată, simţi nevoia să se sprijine de umărul acela şi, poate, să-şi dea voie să mai plângă puţin, să-şi odihnească obrazul lângă bătăile sigure ale inimii lui şi să se ascundă de restul lumii în cercul sigur al braţelor sale, dar de undeva, dinăuntrul ei, ghemul tare al mândriei nu îi dădu voie să caute liniştea pe care el putea să i-o ofere. Se agăţă cu disperare de acea mândrie, care îi dădea un fel aparte de forţă. Începea să înţeleagă pentru prima dată că nu avea atât de mare nevoie de ceilalţi, aşa cum crezuse până atunci.

Capitolul cinci

Rochia pe care ar fi vrut să o poate la nunta cu Daniel era doar pe jumătate terminată. Lucy merse la modistă ca să o vadă, curând după discuţia cu Heath, şi simţi un fior de regret. Ea şi croitoreasa plănuiseră să fie cea mai frumoasă creaţie pe care o purtase vreodată o mireasă din Concord pe drumul spre altar, dar visul lui Lucy avea să rămână neîmplinit, chiar dacă ea îşi amintea fiecare detaliu al lui. Rochia trebuia să fie din mătase albă, strânsă la mijloc ca să îi scoată în evidenţă talia şi cu o trenă imensă, ornamentată cu flori de portocal. La poale ar fi fost împodobită cu tul şi cristale, iar deasupra, tivită cu şaten. Voalul trebuia să fie dintul alb, prins în păr cu pieptenii mamei ei. Cât de frumoasă ar fi fost şi cât de mult ar fi invidiat-o şi ar fi admirat-o toată lumea din oraş!

Însă dacă ar fi îndrăznit să poarte aşa ceva la nunta cu sudistul, oamenii ar fi râs de ea, ar fi vorbit şi mai mult despre reputaţia ei distrusă şi despre cât de ridicolă era aşa, îmbrăcată ca o virgină neatinsă. O deranja că trebuia să discute cu croitoreasa despre un model nou de rochie, unul care să fie făcut repede şi eficient, dar ar fi preferat

să moară decât să poarte o rochie veche la propria nuntă. Încă avea mândrie, indiferent cu cine se mărita.

Până la urmă se hotărârâră să păstreze baza rochiei, din saten alb, care era deja cusută, şi să îi adauge crep roz şi nişte panseluţe albe în formă de pâlnie, pe care ea le numea în secret florile regretului. Tatăl ei insistase ca nunta să aibă loc cât mai curând posibil, aşa că rochia fu gata după numai o săptămână.

Lucrurile se întâmplau atât de repede încât Lucy nici nu apucase să se gândească la tot. Îşi făcuse bagajelej comandase un trusou restrâns şi conservator şi cumpărase diferite altele. Se ocupase singură de tot, fără ajutorul nimănui, refuzând încăpăţânată orice încercări de apropiere din partea lui Sally şi a fostelor ei prietene. Simţea că nu poate să treacă prin tot ceea ce se întâmpla decât singură împotriva tuturor. Nu voia să o ierte pe Sally pentru că răspândise zvonul şi nici pe celelalte pentru că o priviseră de sus. Nu, era mult mai bine să strângă din dinţi şi să mai fie o vreme supărată.

În ultima zi petrecută acasă, Lucy se plimbă fără scop dintr-o cameră într-alta, uitându-se la lucrurile care, cândva, fuseseră importante pentru ea. Multe dintre posesiunile ei erau deja împachetate şi puse în geamantanele şi în cutiile pe care tatăl ei le ducea chiar atunci acasă la Heath, cu trăsura.

Camerele păreau goale, iar Lucy se întrebă dacă tatălui ei i se vor părea la fel, dacă va observa cât de goală e casa în lipsa ei şi dacă va recunoaşte vreodată asta. Nu era genul care să spună – aşa ceva. Fata se opri în faţa şemineului deasupra căruia erau aliniate pe o policioară tot felul de lucruşoare. Un bibelou mic stătea chiar pe margine, aproape gata să cadă. Figurina reprezenta o femeie care purta o rochie demodată, cu talie înaltă, iar auriul cingătorii şi al papucilor era aproape şters de trecerea timpului şi de atingerile mai multor mâini. Statueta micuţă îi aparţinuse mamei ei, iar Lucy îşi dădu seama că nu avea nimic care să-i amintească de aceasta şi întinse mâna ca să ia bibeloul, salvându-l de la cădere şi

strângându-l în pumnul ei mic. Îl înfăşură într-o batistă, cu sentimentul că fură ceva ce nu era al ei. Oare ce ar fi gândit Anne Caldwell despre toate astea? I s-ar fi frânt inima din cauză că fiica ei se mărita cu un sudist? Poate că nu, fiindcă şi ea se măritase cu un bărbat pe care familia ei nu-l plăcea şi cu care rudele nu erau de acord. Poate că ar fi înţeles.

I

Lucy se aşează la biroul tatălui ei şi se joacă absentă cu marginile unei hârtii de scris, dându-şi voie să se gândească la Heath pentru prima dată după mai multe zile. Nu-l văzuse şi nu primise veşti de la el din acea noapte agitată de cu o săptămână în urmă, când îi acceptase cererea în căsătorie. Se întrebă ce reacţie o să aibă când îl ya ajuta pe tatăl ei să descarce cutiile şi geamantanele din trăsură. Casa lui mică avea să arate mult mai bine cu lucrurile ei în ea, cu setul de veselă din porţelan alb şi albastru, cu păturile frumos împletite şi colorate, cu cearşafurile brodate şi cu prosoapele pe care le cususe de-a lungul vremii pentru lada ei de zestre, aşteptându-se să le folosească în casa lui Daniel. O ladă de zestre plină de aşteptări neîndeplinite. Lucy spera doar că nu brodase pe vreunul dintre lucrurile din cufăr vreun „C” mare, de la Collier.

Deodată îi veni o idee şi luă o coală din teancul de pe birou. Scrise cu grijă „*Lucy Caldweir* în mijlocul paginii, apoi, imediat dedesubt, „*Lucy Rayne*”. Poate că o să fie *Lucy Caldwell-Rayne*? Nu, versiunea mai scurtă era mai potrivită, mai de efect. Nu era un nume rău, se gândi ea uitându-se cu atenţie la hârtia din faţa ei. Nu era rău deloc. Mototoli foaia în pumn, lăsă capul pe birou şi plânse.

În după-amiaza nunţii ei, Lucy, îmbrăcată în rochia ei albă cu volane trandafirii, se răsucea şi se rotea în faţa oglinzii, încercând să se vadă din toate unghiurile. Se pregătise toată dimineaţa, îmbrăcase rochia şi se coafase, însă oricât şi-ar fi ciupit obrajii nu reuşise să le ascundă paloarea. Nu avea ce să facă, nu putea să se prefacă mai

fericită şi mai radioasă, mai ales când inima îi era amorţită şi tot trupul îi era cuprins de teamă. Auzi o bătaie uşoară în uşă – tatăl ei bătea mereu cu un singur deget, timid.

— Intră, spuse ea pe un ton crispat, cu nervii deja foarte întinşi.

Lucas era îmbrăcat într-un costum deschis la culoare, iar mustaţa albă îi era proaspăt tunsă şi cernită.

— Arăţi minunat, spuse el.

— Arăt mai mult ca o domnişoară de onoare decât ca o mireasă.

El nu spuse nimic la auzul tonului ei aspru, ci preferă să se legene pe călcâie şi să o mai măsoare o dată din priviri.

— O să porţi voal?

— Am decis că nu e cazul.

O decizie pe care o regreta amar, fiindcă i-ar fi plăcut să aibă chipul acoperit şi să poată să se uite la ceilalţi fără să fie văzută.

— Mai bine aşa, aprobă Lucas pe un ton blând, întorcându-se ca să iasă. Trebuie să plecăm în cinci minute.

— Foarte bine, eu sunt pregătită, se auzi ea spunând, deşi o voce mică din mintea ei striga speriată „Nu sunt pregătită! Nu sunt!”

Era prinsă în capcană şi nu ştia cum să scape, aşa că se lăsă purtată de valul întâmplărilor cărora le dăduse naştere. Făcuseră şi alţii ce făcea ea, se căsătoriseră şi alţii cu oameni pe care nu-i iubeau. Decise că, dacă nu putea să-l aibă pe Daniel, atunci nu o interesa cu cine se mărită şi că acela putea să fie oricine.

Pe drumul spre biserică, în trăsura mică, Lucas îşi drese glasul şi îi vorbi pe un ton foarte stânjenit:

— Lucy, când fetele se mărită, mamele sau alte femei din familia lor le vorbesc despre… relaţia cu soţul. Indiferent ce ai fi făcut deja cu Heath sau cu Daniel, sunt lucruri despre care ar trebui să ştii. Sper că mi-ai ascultat sfatul şi ai vorbit cu pastorul despre orice nedumeriri ai fi avut.

Tatăl ei era şi mai roşu la faţă decât era ea. Tocmai atunci îi venise ideea să îi vorbească despre asta, cu zece minute înainte de nuntă, când ştia că Lucy nu mai avea timp să-l întrebe genul de lucruri personale la care lui nu i-ar fi făcut deloc plăcere să răspundă.

— Am vorbit cu el, spuse ea privind spre buchetul mic de flori pe care-l ţinea în mână. Mi-a dat o listă de citate din Biblie, pe care le-am căutat aseară. Cred că ştiu tot sau aproape tot ce trebuie să ştiu.

— Foarte bine, spuse el uşurat, renunţând imediat să mai discute despre asta.

Lucy se încruntă spre flori. Adevărul era că *Scriptura* nu o lămurise pe cât de mult îi spusese pastorul că o va lămuri. Multe dintre pasajele din cartea sfântă te sfătuiau „să fii ascultătoare" şi „să fii roditoare" şi, bineînţeles, „să fii credincioasă", dar din text lipseau detaliile pe care ar fi vrut ea să le ştie.

Lucy trăsese din experienţă, din bun simţ şi din câteva detalii pe care le citise în „*Cartea Fetelor Godey's*" propriile concluzii despre căsnicie.

Povestirile scurte dintre secţiunea de discuţii şi articolele despre modă îi dăduseră câte un indiciu despre lucrurile la care ar fi putut să se aştepte. De exemplu, citise un paragraf incitant în „*Dilema Filomenei*", în care eroul o sărutase pe Filomena cu multă pasiune, „o strânsese la piept", apoi „o făcuse să înţeleagă ce însemna să fii femeie". Lucy avea oarecare idee despre ce i se întâmplase fetei din poveste după ce o luase eroul în braţe. Până la urmă, bărbaţii nu aveau cum să ascundă ce li se întâmpla când te ţineau în braţe prea mult timp şi, datorită lui Heath Rayne, ea ştia fără urmă de îndoială şi ce se întâmplă la începutul nopţii nunţii, chiar dacă nu avea idee ce urma după aceea. I se strânse inima când se gândi că o să fie nevoită să doarmă împreună cu el, în patul lui.

Pastorul, soţia lui plinuţă şi zâmbitoare şi fetiţa lor îi aşteptau, alături de Heath, în biserică. Lucy intră în urma tatălui ei şi se opri în faţa viitorului ei soţ, privindu-l speriată. Era foarte chipeş, îmbrăcat într-un costum bej

din bumbac care părea la fel de scump ca şi restul hainelor lui. Croiala era superbă şi i se potrivea de minune, cu gulerul plat şi al mânecile fără manşete, atât de la modă pe atunci. Totul arăta impecabil, din vârful capului cu păr blond închis până: la nasturii lustruiţi de pe lateralele pantofilor lui, dar lucrul cara o enervă cel mai mult era atitudinea degajată şi veselă «sudistului, care se purta de parcă ar fi fost la picnic. O privi liniştit, dându-i de înţeles că ştia cât de agitată este şi provo* când-o în tăcere să se mărite cu el, să nu renunţe. *Pun pariu că se aşteaptă să dau înapoi ca o laşă*, se gândi ea, apoi strânse din dinţi cu hotărâre.

Se îndreptară cu toţii spre altarul bisericii goale şi se aşezară la locurile lor. Toţi erau emoţionaţi şi agitaţi, mpuţin Heath. Chiar şi pastorul Reynolds, care căsătorise; sute de cupluri, îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele aburite de sudoare.

— S-a întâmplat ceva, domnule? întrebă Heath pe un ton politicos.

— N-am mai căsătorit niciodată un sudist, se scuză acesta, înfuriind-o pe Lucy.

Pentru Dumnezeu, de ce spunea toată lumea „sudist” ca şi cum ar fi fost vorba despre o altă specie de om?

— Nu-i nimic, rosti ea pe un ton acid. Presupun că şi ei folosesc aceleaşi jurăminte ca şi noi, domnule pastor, chiar dacă nu pronunţă cuvintele cum trebuie.

Heath avu nevoie de toată voinţa de care dispunea că se abţină şi să nu înceapă să râdă. Pentru o fetiţă răsfăţată din New England, Lucy Caldwell se descurca destul de bine singură şi dădea semne că ar avea un temperament de admirat. El, unul, era mai mult decât uşurat să vadă că viitoarea lui soţie nu-i lăsase pe cei din jur să-i strivească spiritul. N-ar fi suportat să se însoare cu o femeie slabă şi supusă. Pe de altă parte, îl amuza întrucâtva faptul că ea ar fi vrut să se mărite cu yankeul ei dintr-o familie respectabilă şi nu cu el. Era o micuţă ipocrită, se gândi, zâmbind trist.

Dacă el s-ar fi tras dintr-o familie veche din Boston, cu un nume cunoscut, Lucy ar fi renunţat imediat la Daniel Collier ca să se arunce în braţele lui, mai ales că fuseseră atraşi unul de celălalt de la început, chiar dacă avea să fie nevoie de ceva efort ca s-o facă să recunoască.

Lucy îl privi, provocându-l să spună ceva despre felul în care-i vorbise pastorului, însă Heath nu făcu decât să zâmbească şi să ridice din umeri, ca şi cum s-ar fi resemnat deja şi ar fi acceptat felul ciudat în care făceau ei lucrurile acolo, în Nord.

Lucy preferă să rămână în continuare supărată, fiindcă aşa putea să se concentreze pe altceva şi să nu se gândească la ce i se întâmpla. La fel cum rochia ei minunată se transformase într-o piesă vestimentară mult mai simplă şi mai modestă, în acelaşi fel nunta de proporţii pe care şi-o dorea se transformase într-o ceremonie scurtă, cu un aer de tranzacţie de afaceri. Rostiră jurămintele, schimbară verighetele, pe fundalul acordurilor de pian ale soţiei pastorului, iar Lucy abia dacă avu timp să se uite la inelul din aur pe care i-l puse Heath pe deget înainte ca el să-i ridice bărbia şi să o sărute uşor.

Gata. Se terminase. Speranţele ei pentru o viaţă cu Daniel se năruiseră definitiv. Îi jurase credinţă altui bărbat, iar viaţa ei îi fusese încredinţată unui străin.

Heath acceptă felicitările reverendului cât timp Lucas ieşi ca să aducă trăsura. Lucy se aplecă spre fetiţa pastorului ca să-i dea buchetul şi degetele ei le atinseră pe cele mici şi călduţe ale copilei, care strânse tulpinile florilor, apoi se ridică şi se uită la chipul rotund al doamnei Reynolds, care o privea cu milă şi blândeţe văzând-o atât de tristă.

— O mireasă n-ar trebui să fie aşa de încruntată, draga mea, şopti aceasta cu bunătate. Mie mi se pare că ai luat un bărbat pe cinste, care o să se poarte cu tine aşa cum se cuvine.

Lucy dădu din cap fără să spună nimic, simţind un nod în gât la auzul cuvintelor femeii.

— Viaţa nu e mereu aşa cum ne aşteptăm noi să fie

şi…

— Înţeleg. Mulţumesc, doamnă Reynolds, o întrerupse Lucy pe un ton mai aspru decât intenţionase.

Lipsa ei de politeţe o făcu pe cealaltă femeie să tacă, uimită. Deodată, Lucy simţi apăsarea mâinii lui Heath pe braţul ei şi, tresărind, îi aruncă o privire agasată, pregătindu-se să-l apostrofeze, dar el îi zâmbea fermecător doamnei Reynolds.

— Amândoi vă suntem recunoscători pentru că aţi fost atât de bună în după-amiaza aceasta, doamnă, spuse e cu accentul lui plăcut, împăcându-i femeii orgoliul rănit.

Lucy nu înţelese de ce se străduia el atât. Doar nu îi păsa de părerea doamnei Reynolds?

— Nu o să uităm niciodată că aţi făcut din această ocazie un eveniment, o amintire frumoasă pe care o vom preţui întotdeauna şi eu, şi soţia mea.

— Vai, domnule Rayne, se emoţionă soţia pastorului, iar chipul ei căpătă o expresie încântată şi mulţumită de sine, dar n-am făcut decât să cânt un imn şi să fiu martoră la ceremonie…

— Şi să ne onoraţi cu prezenţa dumneavoastră binecuvântată.

Heath îi zâmbi lent, apreciativ, ceea ce, fără îndoială, îi umplu sufletul de bucurie şi bunăvoinţă doamnei Reynolds, apoi se întoarse spre Lucy şi, răsucindu-şi încheietura, o conduse spre ieşire.

— O să-mi laşi vânătăi! şuieră ea în şoaptă, trăgând de degetele lui până când strânsoarea lor slăbi.

El continuă să meargă netulburat şi o trase după el, afară din biserică.

— O să-ţi fac şi mai multe vânătăi dacă nu te potoleşti. Ai o treabă cu mine, cu Daniel sau cu tatăl tău, foarte bine, dar nu e nevoie să te răsteşti la o bătrână binevoitoare care a încercat să te convingă să fii mai veselă…

— O treabă? repetă ea cu dispreţ. Vrei să spui o problemă.

— Voi, yankeii, poate că aveţi probleme, dar la sud de

Mason-Dixon noi spunem că avem o treabă.

— Doar că noi, acum, nu suntem la sud de Mason-Dixon!

Se opriră în faţa trăsurii, iar ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei, căprui, într-o confruntare tăcută. Treptat, Lucy lăsă privirea în jos.

— Mergem acasă? întrebă ea încet.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să luăm cina la hanul Wayside.

— Nu mi-e foame.

Heath oftă, pentru că ajunsese la capătul răbdării şi îşi trecu mâna prin părul auriu, dezordonându-l într-un fel atrăgător.

— Cinda, hai să încercăm să ne simţim cât mai bine, fiindcă asta e singura nuntă pe care o să o aibă oricare dintre noi. Mergem la Wayside, mâncăm, bem un pahar sau două de vin şi, când ne întoarcem în Concord, lucrurile tale o să fie despachetate…

— Cine o să le despacheteze?

— O femeie pe nume Coleen Flannery, ajutată de fiica ei, Molly. Le plătesc ca să spele şi să gătească de câteva ori pe săptămână. Mâine o să treacă pe la noi ca să te cunoască.

Ea dădu încet din cap a aprobare şi-l lăsă s-o ajute să urce în trăsură. Acum, că se terminase ceremonia, Lucy se simţea obosită, tensionată şi mai încordată decât fusese de dimineaţă. Încercară să poarte o conversaţie, dar după o vreme tăcură amândoi. Următoarea parte a serii trecu ca prin vis, iar tăcerea continuă în timpul cinei, întreruptă doar de slujnicuţa care le aduse de mâncare. După al doilea pahar de vin, Lucy începu să se simtă suficient de bine încât să pună câteva întrebări la care nu găsea răspuns singură.

— Ai de gând să mai scrii încă o carte?

— Nu. De ce întrebi?

— Ei bine, mă întrebam din ce o să trăim. Banii pentru prima carte nu pot să ţină o veşnicie şi m-am gândit că o şi fie nevoie să…

— Am înţeles, spuse el privind-o amuzat. Cinda, un bărbat care încearcă să trăiască doar din scris nu poate şi mănânce trei mese pe zi.

— Dar cartea ta a avut succes…

— Da, dar cu banii pe care i-am luat pe ea am fi putut să trăim cam o săptămână.

Lucy rămase cu gura căscată de uimire. Tatăl ei îl spusese că Heath poate să o întreţină, iar ea nici nu se gândise să se îndoiască de cuvintele lui, mai ales că soţul ei avea haine atât de frumoase şi părea atât de lipsit de griji.

— Am crezut că… Şi atunci din ce câştigi tu?

— După război am vândut Câteva dintre terenurile mai valoroase pe care mi le lăsase tata şi am făcut câteva investiţii, iar una dintre ele promite să ne aducă destui bani, suficient cât să ne permită să trăim confortabil. Ai auzit vreodată de vagoanele frigorifice?

— Nu, spuse ea liniştită şi uşurată.

„Terenuri”, „investiţii”, acelea erau cuvinte care însemnau bani.

— Vagoanele frigorifice reprezintă o cale prin care marii transportatori pot să-şi înzecească veniturile. Legumele şi fructele sunt ambalate la temperaturi mici şi pot să fie trimise mai multor magazine mari, fără ca producătorii să mai depindă de micii întreprinzători, care…

— Asta nu înseamnă că mulţi ar rămâne fără slujbe?

— Ba da, dar nu ai cum să eviţi asta, mai ales când ei stau în calea progresului.

— Cât de direct şi de nepăsător eşti! Nu te simţi vinovat din cauza lor? Nu te simţi responsabil pentru oamenii pe care-i laşi fără bani?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ai o atitudine moralizatoare, spuse Heath zâmbind.

Ea continuă să-l privească îngrozită, iar zâmbetul lui dispăru şi chipul îi căpătă din nou o expresie serioasă şi dură. Lucy înţelese că bărbatul din faţa ei nu avea nicio remuşcare şi, pentru o clipă, aproape că se temu de el. Ce

iltceva ar fi fost în stare să facă?

— Nu mă simt vinovat, spuse el. Nu-mi place că trebuie să-i las pe oameni fără bani, dar m-am obişnuit să am un acoperiş deasupra capului şi nu vreau să schimb asta.

— Dar oamenii ăştia…

— Asta face războiul; schimbă mersul lucrurilor. Unii dintre noi ies la lumină, alţii se scufundă, şi, indiferent ce aş fi fost nevoit să fac ca să rămân la suprafaţa, tot e mai bine decât să mă fi înecat.

— Unii ar prefera să se înece decât să-şi piardă integritatea, spuse ea pe un ton aspru.

Privirea albastră a lui Heath deveni de gheaţă. Pe Lucy o trecură fiori.

— Ai fi surprinsă, doamnă Rayne, de câte nu ştii în legătură cu bărbaţii şi cu integritatea lor, printre care şi faptul că, în război, probabil că dragul tău Daniel a făcut lucruri reprobabile ca să supravieţuiască.

— Eu n-am spus nimic despre Daniel! se răsti ea, deşi amândoi ştiau că la el se referise.

— Sunt dispus să suport multe lucruri din partea ta, spuse Heath privind-o supărat, dar nu accept să mă judeci sau să mă compari cu el.

După aceea nu mai vorbiră deloc, însă tăcerea era rece, greu de întrerupt şi mult mai greu de suportat decât înainte.

Se întoarseră în Concord seara târziu, după cină. Lucy rămase singură câteva minute înainte să se retragă amândoi în dormitor. Îşi scoase cu grijă rochia şi o puse deoparte. Se mişca încet, ca prin vis. Îşi deschise cu neîndemânare corsetul şi trase adânc aer în piept, apoi se sprijini de unul dintre stâlpii patului şi îşi odihni obrazul pe el, închizând ochii şi aşteptând să-i treacă ameţeala.

— Cinda?

Tresări la auzul vocii lui Heath şi deschise imediat ochitJ

— Te simţi bine? întrebă el apropiindu-se de pat. îi

Pe chipul lui frumos se putea citi îngrijorarea. Ea se

îndepărtă de pat, făcând câţiva paşi înapoi, iar picioarele goale i se adânciră în covorul împletit şi moale.

— Mă simt foarte bine, spuse ea pe un ton defensivi cuprinzându-şi talia cu mâinile.

Era incredibil de conştientă că era doar în pantalonaşii de pe sub rochie şi în cămaşa subţire şi mototolită, care stătuse toată ziua sub corset, pe când el era încă îmbrăcat cu toate hainele de mai devreme.

— Nu credeam că o să urci atât de curând. N-am avut timp să mă pregătesc.

— Nu ştiam de cât timp o să ai nevoie.

— Ei bine, spuse ea pe un ton stânjenit, ce-ar fi să pleci şi să te întorci în câteva minute, iar până atunci eu o să-mi găsesc cămaşa de noapte şi…

— Ce-ar fi, mai bine, să rămân? îi sugeră el pe un ton blând, începând să-şi scoată haina.

Ea îl privi fascinată cum îşi scoate pantofii.

— S-ar putea să fie mai uşor dacă nu facem atâta caz de ceea ce urmează, Cin.

— Nu pot să nu fiu îngrijorată…

— Nu ai de ce să fii atât de speriată. Nu uita că te-am văzut deja purtând mult mai puţin.

Lucy se întoarse cu spatele ca să nu-l mai vadă cum se dezbracă. Duse mâinile la bretelele bluziţei ei, dar apoi se opri, speriată. Nu putea să-şi dea jos hainele cu el acolo, privind-o. Oare se aştepta ca ea să rămână goală în faţa lui? Sau, şi mai rău, oare se dezbrăca el însuşi chiar atunci şi, dacă asta făcea, ea unde să se uite şi ce să spună? Era de o sută de ori mai rău decât îşi imaginase că o să fie! De ce nu-i spusese nimeni ce trebuia să facă? Cu siguranţă că exista o etichetă în cazul ăsta, un fel potrivit de-a face lucrurile, iar ei nu-i spusese nimeni cât o să fie de stânjenitor. Fără cuvinte, împietrită şi tremurând, ea rămase pe loc şi încercă să-şi facă un plan de acţiune. Nu-şi desfăcuse agrafele din păr! Aşa ar fi avut ce să facă pentru un minut sau două. Se chinui să-şi despletească părul şi câteva ace căzură pe podea. În acelaşi timp îşi dădu seama că Heath se apropia de ea.

— Dă-mi mie voie, spuse el.

Degetele îi alunecară posesiv de-a lungul şuviţelor ei lungi şi castanii, mângâindu-i părul mătăsos şi scoţându-i cu îndemânare agrafele. Lucy se întoarse să-l privească, deşi nu voia. Era încă îmbrăcat în pantaloni, slavă Domnului, dar fără cămaşă părea mult mai mare şi o intimida mai mult decât se aşteptase. Nu mai văzuse niciodată atât de multă piele dezgolită, toată bronzată, cu nuanţa aceea cafenie, şi atât de plină de cicatrici. Linia taliei lui urca şi se transforma într-un piept puternic şi nişte umeri laţi. El o privi şi zâmbi din colţul gurii.

Fără papucii ei preferaţi, cu toc, Lucy nu-i ajungea decât până la umăr. Nu-i plăcea deloc să se simtă atât de mică pe lângă el şi nu-i plăcea că trebuia să ridice capul atât de mult ca să se uite în ochii lui. Îşi dori ca Heath să fi fost mai scund, mai aproape de înălţimea lui Daniel. Bărbaţii atât de mari ca el n-aveau ce să caute cu femei scunde! Dacă Heath ar fi luat-o în braţe şi ar fi strâns-o aşa cum, poate, ar fi făcut Daniel, ea i-ar fi ajuns cu nasul în mijlocul pieptului. O apucă de umeri şi începu să o mângâie, iar ea se uită la baza gâtului lui şi încercă să nu se mişte. Apropierea o făcea să simtă că se sufocă. Voia să-i dea mâinile la o parte şi să se retragă, să fugă. Tensiunea se transformase într-un nod care ameninţa să o înece şi care devenea din ce în ce mai greu de suportat, pe minut ce trecea. El o apucă de talie, iar Lucy se retrase suspinând, apoi se întoarse cu spatele, îşi ascunse chipul în palme, tensionată, aşteptând ca el să o atingă.

— Nu pot, spuse chinuită. Nu pot să suport. Nu acum, t 1

rog, am nevoie de câteva zile, o săptămână sau două, ca şi mă obişnuiesc. Lasă-mă în pace! Nu vreau să mă atingi, N-ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Nici măcar nu te cunosc» 1 N-ar fi trebuit, dar nu m-am gândit că…!

Se opri în mijlocul frazei, respirând greu şi încercând să se controleze. Heath îi vorbi pe un ton scăzut, aproape şoptit:

— Cin, draga mea, spuse el oftând. Avem amândoi

multe de învăţat. Vino încoace.

Păşind cu grijă, ea se întoarse la el, cu privirea în pământ, şi tresări imediat ce Heath o atinse, trăgând-o mai aproape. Trupul lui era foarte cald în comparaţie cu al ei, care părea ca de gheaţă. Lucy se întrebă dacă va mai putea vreodată să se oprească din tremurat. El simţi cât de tensionată şi de speriată era şi îi şopti încet, ca şi cum ar fi încercat să liniştească un pui de animal.

— Uşurel, nu-i nimic, scumpa mea. Nu are de ce să-ţi fie teamă.

Nu făcu decât s-o ţină în braţe şi, încet, ea se destinse şi se lăsă cuprinsă de căldura pielii lui, care îi traversa trupul ca un curent lent. Îşi puse palmele pe pieptul lui puternic şi gol şi îşi odihni obrazul acolo, ascultându-i bătăile inimii. Îl simţi cum o sărută pe păr şi se gândi că era bine în braţele lui, susţinută, ştiind că el poate să o sprijine cu uşurinţă.

— Ştiu cât de greu a fost pentru tine, îi şopti el mângâind-o pe spate, pe sub părul lung şi castaniu. Dar ce-a fost mai dificil a trecut.

— Nu-i adevărat, spuse ea cu o voce înfundată. Poate pentru tine, dar nu şi pentru mine.

— Nu vreau să te sperii sau să-ţi fac rău…

— Atunci dă-mi puţin timp, se rugă ea. O săptămână, poate o lună, ca să pot să…

— Crezi că o să-ţi fie mai uşor dacă aşteptăm o lună? întrebă el cu blândeţe. O să-ţi fie mai frică pe zi ce va trece.

Ea se agăţă de el, confuză, deşi ştia că gestul ei nu avea sens, fiindcă Heath era cel de care se şi temea. El aşteptă până când îi deveni clar că ea nu avea de gând să răspundă. Strânsoarea lui slăbi şi îi apucă repede tivul cămăşuţei, apoi, fără să-i dea ocazia să se opună, o dezbrăcă dintr-o mişcare scurtă şi hotărâtă.

— Lumina… începu ea, dureros de conştientă de auriul care-i lumina sânii goi.

— Vreau să te văd, spuse el cu o privire aprinsă. Vreau să mă vezi şi tu pe mine.

Puse un genunchi pe saltea şi o culcă pe Lucy pe pat, punându-i pe talie o palmă, cu degetele desfăcute şi atingând-o cu blândeţea cu care ar fi atins-o o rază de soare. O sărută pe buze, la început mai uşor, apoi mai apăsat, convingând-o să deschidă gura. Gustul soţului ei îi invadă simţurile. Lucy simţi atingerea senzuală a limbii lui, îl apucă pe după gât şi se bucură de senzaţia pur fizică, dându-şi voie pentru o clipă să uite de restul lumii. Heath apucă marginea pantalonaşilor şi îi scoase cu o mişcare rapidă.

Mintea ei era plăcut ocupată, atentă numai la gura şi la mâinile lui. Heath o săruta cu răbdare, fără să *se* grăbească. Cu cât ea îşi dorea mai mult să fie atinsă, cu atât o săruta el mai lent, făcând-o să se agite şi să caute sărutările până când, nemulţumită, îşi împleti degetele în părul lui, încercând să-l ţină pe loc. Râzând cu blândeţe, Heath îi răsplăti eforturile cu un sărut lung şi apăsat. Undeva în mintea lui Lucy se născu un gând care o surprinse. Nu doar că voia ca el s-o sărute în continuare, dar voia şi să o atingă. Voia acum, din nou, lucrurile pe care i le făcuse atunci, în pădure. Îl voia pe el din nou.

Heath se îndepărtă ca să-şi scoată şi restul hainelor. Roşind, Lucy începu să tragă pătura de la marginea patului, încercând din instinct să se acopere. Îi auzi pantalonii atingând podeaua şi închise strâns ochii. El se întoarse alături de ea pe pat şi îi vorbi foarte aproape de ureche:

— Cin, uită-te la mine. Nu eşti deloc curioasă?! i

Lucy ridică genele lungi şi se uită la el. Heath o privi amuzat şi provocator.

— Nu chiar, nu, îi răspunse ea. I

El zâmbi larg.

— Ba eşti curioasă, doar că eşti prea încăpăţânată ca să recunoşti, insistă el.

— Încăpăţânată? Nu sunt…

— Nu te mai uita aşa urât la mine, drăguţă. O privire din asta e ca un duş rece pentru un bărbat.

— Foarte bine! spuse ea, încercând să scape de el,

enervată că Heath stricase atmosfera de visare de mai devreme. Şi nu-mi mai zâmbi aşa. Nu-i nimic amuzant în toate astea.

— Stai locului, spuse el, prinzând-o şi sărutând-o pe nas.

Făcu un efort ca să nu mai zâmbească, deşi ochii îl străluceau în continuare.

— Nu-ţi place să râzi de tine însăţi, spuse pe un ton mat scăzut. Ar trebui să înveţi cum se face.

— De ce? întrebă ea înfundat. Râzi tu de mine suficient pentru amândoi.

El îi sărută colţurile gurii, apoi lobii urechilor şi spaţiile din spatele lor, şoptindu-i atât de încet încât ea abia dacă auzea tot ce spunea. Era frumoasă şi el o dorea mult, îi murmură. Era atât de seducător încât Lucy se linişti imediat şi se lipi de el, vrăjită de blândeţea cu care-i vorbea. Heath îi apucă un sân în palmă şi o mângâie uşor, iar degetele lui începură să se joace cu sfârcul care se întărea. Plăcerea pe care i-o făcea atingerea lui i se răspândi în tot corpul, copleşind-o. Avea impresia că pluteşte.

— Eşti atât de timidă, murmură Heath sărutând-o pe gât. Ai nişte mâini atât de frumoase… Vreau să le simt.

— Unde? întrebă ea atingându-i ezitant umerii.

— Peste tot.

— Nu ştiu cum…

— Poţi să faci orice vrei, o îndemnă ei, ţinându-şi în frâu pasiunea cu un efort monumental.

Curioasă, ea se aventură să-i mângâie pieptul şi spatele, învăţându-i formele, descoperind forţa lui ca de oţel şi curbura lungă şi sensibilă a şirei spinării. Se opri când ajunse la şoldurile înguste, roşind, speriată şi nesigură. El o încurajă în şoaptă şi îi luă mâna în mâna lui, cu degetele în palmă.

— Heath…

— Nu te feri de mine”.

— Nu pot…

— Nu vreau să existe bariere între noi, spuse el. Nu

în camera asta, nu acum. Fără obstacole. Nimic nu e interzis şi n-are de ce să-ţi fie teamă. N-ai nimic de pierdut.

Lui Lucy îi răsuna în urechi sunetul bătăilor propriei inimi, care semăna cu tunetul valurilor care se sparg la mal. Tremurând, îl lăsă să-i conducă mâna în jos şi simţi mai întâi firele de păr gros care-i gâdilară vârfurile degetelor, apoi căldura şi duritatea lui în palma ei. Heath îşi ţinu respiraţia, apoi oftă încordat. Degetele ei subţiri îl atinseră, explorându-l cu delicateţe şi oprindu-se când simţi focul şi tensiunea pe care i le provoca mângâierea ei. Făcu mişcări mai lente, iar timiditatea stânjenită i se transformă în curiozitate. Era uimită să descopere că nu-i displăcea să-l atingă astfel. Era o senzaţie necunoscută şi intimă, dar plăcută. Îl mângâie mai apăsat.

— Fac cum trebuie? întrebă, respirând fierbinte şi făcându-l să tremure.

— Doamne, da.

Râse puţin, înecat.

— Dezminţi toate poveştile pe care le-am auzit despre femeile din nord.

Îi prinse încheietura şi îi luă degetele subţiri în mână.

— Doar o clipă, spuse cu răsuflarea tăiată, întorcându-se pe spate şi continuând s-o ţină de mână.

— Ce s-a întâmplat?

Heath îi sărută degetele, pe rând.

— Nimic. Dar, dacă ai fi continuat, seara asta s-ar fi terminat cu mult mai devreme decât am plănuit eu.

Ea se ridică într-un cot şi se uită la el, iar reţinerea pe care o simţea începu să se topească. Heath o privea cu căldură, iar tandreţea atingerii lui îi liniştea emoţiile tulburate.

— Ce vrei să spui?

— În preajma ta n-am niciun control. Absolut deloc.

— Asta e bine, nu? şopti ea.

— Nu mai zâmbi aşa, gemu el. Înrăutăţeşti situaţia.

Pe neaşteptate, o cuprinse în braţe şi o culcă la loc pe pat, mişcându-se repede şi fluid, ca o felină. Îi desfăcQ pulpele cu coapsa lui şi se sprijini pe braţe, deasupra ei

Lucy tresări când îl simţi atât de intim, de aproape. Îşi dădea seama ce forţă are şi cât de greu îi este să se stăpânească Nelinişti tă, încercă să scape de sub el, dar era prinsă de greutatea trupului lui, aşa că nu avu de ales şi se făcu micei parcă topindu-se în saltea. s

— Nu face asta. 1

Îşi strecură braţul pe sub spatele ei, obligând-o să se arcuiască şi să ridice sânii, vulnerabilă, la mila plăcerii lui. Îi sărută pielea caldă de sub sâni, din ce în ce mai sus, până când sfârcurile ei se întăriră de plăcere. O atinse cu limba, desenând cercuri în jurul aureolei trandafirii, uimitor de atent la cât de sensibilă era, făcând-o să tremure. O dorinţă fierbinte, copleşitoare şi irezistibilă o cuprinse din tălpi până în creştet şi o făcu să se simtă neajutorată în faţa nevoii de el.

Îi mângâie părul fără să-şi dea seama ce face, îndemnându-l pe tăcute să nu se oprească. Îi atinse cu vârful degetelor cicatricea de pe tâmplă şi îi desenă conturul, dar apoi îşi atinse cu palma sânul rotund şi cald, pulsând de viaţă, şi îşi trase mâna de parcă s-ar fi opărit. Heath ridică privirea şi se uită la ea cu ochii lui turcoaz.

— Ce s-a întâmplat? întrebă gutural. Nu mă deranjează dacă te atingi singură.

Ea se făcu stacojie de ruşine şi dorinţa i se stinse.

— N-am vrut. A fost un accident… Nu te mai uita aşa la mine.

El începu să zâmbească.

— N-ai făcut nimic greşit, insistă, apucând-o de mână şi strângând când ea încercă să-şi tragă degetele din palma lui.

— Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta!

— Vorbim încă puţin. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce? întrebă ea, făcându-l să zâmbească din cauza tonului speriat cu care vorbise.

Heath îi trase mâna spre sân şi o făcu să-l apuce de dedesubt, ridicând. Roşind stânjenită, Lucy încercă să-şi tragă mâna, dar el nu-i dădu voie, se aplecă şi o muşcă blând de sfârc.

— Dacă te las să te ruşinezi de corpul tău, spuse el, făcând o pauză ca să se bucure de gustul pielii ei, atunci o să te ruşinezi şi de al meu, şi aşa ceva este inacceptabil.

Îi trase mâna în jos, pe corp, peste abdomen, spre cârlionţii mătăsoşi de dedesubt, până când ea înţepeni, şocată. El îi apăsă degetele deasupra căldurii umede dintre propriile picioare, făcând-o să tremure.

— Vezi ce plăcută e pielea ta acolo? De asta nu mă mai satur de tine.

Lucy se feri şi se retrase de lângă el, scoţând un sunet înfundat şi respirând repede. Puse capul pe perna de lângă ea şi se înfioră din cauza aerului rece care îi atinse degetele umede.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? şopti ea, copleşită de emoţii ciudate care o împiedicau să mai gândească.

— Nu vreau să fie nimic interzis între noi, îi aminti el şi, ca să-i arate că nu minte, îşi apropie gura de mâna ei şi îi linse degetele, pe rând.

— N-ar trebui să faci aşa ceva, spuse ea cu ochii mari.

— De unde ştii tu? întrebă el pe un ton scăzut, tachinând» o. Poate că toţi soţii fac asta cu soţiile lor.

Nu. Ştia dintr-un fel de instinct că Daniel n-ar fi vrut niciodată să fie atât de intim cu ea şi nici n-ar fi visat s-o oblige să facă un lucru pe care ea nu voia să-l facă. El ar fi creat o experienţă romantică, demnă şi tandră, foarte deosebită de acel ritual păgân şi păcătos pe care soţul ei părea hotărât să-l îndeplinească.

Heath încremeni şi zâmbetul îi dispăru. Numai un prost nu şi-ar fi dat seama la ce se gândea ea, la cine se gândea; de fapt, şi, clar, nu era vorba despre el. Cât oare, se întrebă dezamăgit, mai trebuia să dea piept cu umbra bărbatului pe care ea îl dorise atâta vreme?!

— Eşti o mică mironosiţă, spuse el încet. Ai prefera să ai lângă tine un yankeu rece, nu-i aşa, cu manierele lut fandosite? Cineva care să-ţi ridice poalele cămăşii de noapte cu foarte mult respect şi să-ţi ceară voie la fiecare mişcare…

— Nu-mi vorbi aşa.

— Recunoaşte că ai da orice ca în locul meu să fie Daniel Collier acum. Ţi-ai vinde şi sufletul ca să fii în pat cu el, nu cu cineva care îndrăzneşte să râdă de tine şi care te face să simţi lucruri în loc să te lase să zaci ca o păpuşă de ceară…

— Da! strigă ea, înfuriată de sarcasmul lui. Mi-aş dori să fie el în locul tău! Ai dreptate!

Chipul lui frumos se întunecă, iar Heath îi aruncă o privire înveninată.

— Eşti o prostuţă care n-are habar de nimic. Nu-l vrei pe el decât pentru că nu te mai vrea. Şi ştii de ce nu te mai vrea?

Provocarea fusese mai mult decât putea ea să suporte, încercă să se ferească de el, dar Heath o apucă de încheieturi şi i le ridică deasupra capului.

— Din cauza ta, îi spuse Lucy cu glasul întretăiat.

El nu făcu decât să pălească şi să ridice dispreţuitor buza de sus.

— Recunoşti în sfârşit, spuse pe un ton alunecos şi batjocoritor. Ai prefera să dai vina pe mine pentru tot, deşi ai spus altceva acum câteva zile. Cât de necinstit din partea ta să accepţi cererea mea în căsătorie când ştiai că simţi ce simţi. Eşti o parşivă, doamnă Rayne.

— L-am iubit ani întregi pe Daniel, spuse ea tremurând de furie. Cum îndrăzneşti să crezi că numai câteva luni pot să schimbe asta? Nu înţelegi ce înseamnă loialitatea sau dragostea adevărată… Tu crezi că totul se rezolvă în pat!

— Dragostea adevărată, repetă el dispreţuitor. Îţi spun eu care e adevărul, Lucy. Îţi spun eu de ce nu te mai vrea. N-are nicio legătură cu mine. Daniel şi-a dat în sfârşit seama că tu eşti prea mult pentru un bărbat ca el, că nu te poate mulţumi. Tu-ţi doreşti lucruri pe care el nu ţi le-ar putea oferi niciodată, şi, da, asta include şi câteva tumbe plăcute printre aşternuturi. El n-ar fi niciodată în stare să-ţi satisfacă toate nevoile. Tu ai vrut prea mult de la el, iar el n-a ştiut cum să facă şi a ales să te pună la locul tău tot

timpul, dar curând i-a devenit clar că strategia lui nu funcţiona…

— Eram foarte satisfăcută cu el, spuse Lucy răguşit. N-ai deloc dreptate.

— Ba pe naiba! Cum să n-am? De ce crezi că veneai la mine oricând el nu era în preajmă? Din cauză că erai atât de satisfăcută?

— Pentru că mi-era milă de tine!

— Milă? Nu ştiam că mila te-a făcut să-mi răspunzi atât de frumos în dimineaţa de după incendiul de la casa lui Emerson.

— Ai făcut-o special. Ai plănuit să mă seduci acolo, ca să ne vadă toată lumea.

— Mă mir că nu mă acuzi şi că am pornit eu incendiul ca să te atrag acolo. Sunt sigur că e mai uşor să dai vina pe oricine în afară de tine, dar ce-ar fi dacă ţi-aş spune că e şi vina ta? Ce-ar fi dacă draga de Lucy l-ar fi încurajat pe un alt bărbat să facă dragoste cu ea, ca Daniel să afle şi să: devină gelos?»

— N-am făcut aşa ceva! spuse ea foarte furioasă. Şi n-aveam nevoie să-l fac gelos! Totul a fost bine până când ai apărut tu!!

— Da, sunt convins că lucrurile au mers ca unse în toţi cei trei ani cât ai fost logodită cu el. Trei ani! După atâta timp tu erai la fel de curată şi de neatinsă ca un bănuţ abia ieşiţ de la bancă. Pun pariu că l-ai implorat să facă dragoste cu tine şi că l-ai bătut la cap până la epuizare, iar el a tot amânat, vorbindu-ţi despre onoare şi respect. De ce n-a pus mâna pe tine, Lucy? De ce nu te-a făcut a lui?

— Mă iubea şi mă respecta!

Heath îi dădu drumul şi făcu un gest de dispreţ, apoi îşi ridică pantalonii de pe jos.

— N-a avut legătură cu respectul, spuse cu un aer sălbatic, încheindu-se la nasturi şi ridicând restul hainelor aruncate pe covor, apoi îndreptându-se spre uşă. A înţeles în sfârşit că nu poate să-ţi facă faţă. A înţeles că nu are puterea, timpul şi, Dumnezeu mi-e martor, răbdarea să se

ocupe de tine. Dar tu nu o să accepţi niciodată asta. Tu ai de gând să-i duci dorul şi să visezi la ce-ar fi putut să fie între voi în loc să încerci să afli cât de bine am putea să ne înţelegem noi doi.

— N-am făcut nimic ca să te opresc în seara asta. Tu ai început cearta.

— Nu mai face atâta pe martira. Săraca Lucy, căreia îi greşim cu toţii. Aş prefera să lupt singur tot războiul, de la capăt, decât să încerc să-ţi schimb părerea. despre sfântul tău fost logodnic.

Lucy nu spuse nimic şi îşi trase pătura peste trupul gol, strângând-o până când i se albiră degetele.

— Să mă anunţi când te decizi să te maturizezi, adăugă Heath din prag, pe un ton ceva mai controlat decât înainte.

Închise uşa cu o grijă neobişnuit de mare, iar ea se gândi că ar fi preferat să o trântească.

Lucy se trezi cu greu, ştiind că se va simţi foarte vinovată imediat ce va deschide ochi. Alunecă mai mult sub cuvertura călduroasă şi încercă să evite lumina soarelui care strălucea răuvoitoare prin geamul ferestrei. Îşi simţea gura amară, de parcă ar fi fost plină de cretă. Se uită printre pleoape în camera goală şi duse o mână la frunte. N-ar fi durut-o mai tare capul nici dacă printre urechi i-ar fi trecut trenul. Gemând, îşi ascunse faţa sub pernă şi se gândi la ce se întâmplase în noaptea dinainte. Spusese atâtea lucruri pe care acum ar fi vrut să nu le fi rostit şi pe care nu putea să le ia înapoi! Orbită de furie, vorbise fără să se gândească, de parcă ar fi fost altcineva în locui ei. Ea, căreia nu-i plăcea să rănească pe nimeni, n-ar fi putut să spună lucrurile urâte şi jignitoare pe care le rostise cu o seară înainte. Chiar dacă mândria îi era rănită de ceea ce-i spusese Heath, o cuprinseră oricum remuşcările.

Lucy îşi dorea să nu fi vorbit deloc despre Daniel. Sigur că încă mai ţinea la el. O iubire ca a lor nu se stingea atât de repede, iar ea încă îşi amintea toate momentele lor de tandreţe, clipele în care se ţinuseră în braţe, zâmbetele,

plimbările pe marginea lacului, pe lângă sălciile parfumate, şi îmbrăţişările lungi şi romantice. Chiar şi acum, când era măritată cu altul, îi venea greu să creadă că totul se terminase între ei. Cu toate astea, nu voia să-l facă nefericit pe Heath şi nu voia să fie o soţie rea, doar că el avea o putere neobişnuit de mare să o înfurie mai mult decât oricine altcineva.

Se întrebă dacă mai era supărat pe ea. Cum să nu mai fie? *Nu vreau să dau ochii cu el*, se gândi, nefericită. Dar numai un copil ar fi rămas acolo, să se ascundă în pat, când de jos se auzeau sunetele pe care le făcea el în bucătărie. Trebuia să coboare şi să îi vorbească, indiferent ce lucruri urâte i-ar fi spus el şi cu oricâtă răceală ar fi privit-o. Coborî din pat şi căută un halat prin dulapul din cameră. Parfumul puternic al cafelei proaspete îi ajunse la nări. Îşi dădu seama că Heath făcuse cafea şi se simţi şi mai prost. *Sunt soţiş lui şi ar fi trebuit să pregătesc eu cafeaua de dimineaţă*, *se* gândi ea cu un aer vinovat.

Heath era singur în bucătărie, cu o cană în mână, şi stătea cu capul blond sprijinit de spătarul înalt al scaunului, amorţit, ca după o noapte nedormită. Acceptase întotdeauna adevărul aşa cum era, fiindcă un bărbat n-avea cum să-şi decidă destinul dacă nu învăţa să nu se mintă singur. Numai în timpul războiului lăsase idealismul să ascundă adevărul. La fel ca restul sudiştilor, fusese prea încăpăţânat ca să accepte înfrângerea şi se recunoscuse învins abia când Sudul fusese strivit şi umilit, iar deziluzia îi atinsese sufletul.

Acum avea din nou şansa să se bucure de viaţă, să iubească, şi îi dădea cu piciorul fără să vrea. Lucy avea să ajungă să-l urască, iar acela era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Ieşi pe veranda micuţă şi sorbi din cafeaua fierbinte, apoi se uită spre drumul care ducea în oraş.

Ei doi erau foarte diferiţi şi aveau prea puţine lucruri în comun. Ea nu cunoştea dificultăţile vieţii, nu ştiuse niciodată cât de mare era frica din spatele ambiţiei lui, nu ştiuse cum era să ai de toate ca apoi să le pierzi şi nu ştia care erau lucrurile care-l făceau pe el să fie cine era. Nici

nu era de mirare că nu-l înţelegea şi nu era de mirare că el înţelegea atât de puţine despre ea. Dar cu siguranţă o cunoştea mai bine decât o cunoscuse vreodată Daniel Collier. Ştia destule cât să poată să o rănească, aşa că trebuia să-şi ţină în frâu temperamentul şi avea de gând să facă asta cu orice preţ.

— Heath? se auzi vocea ei timidă din bucătărie.

El se apropie încet de uşă şi se sprijini cu umărul de toc, privind-o în tăcere. Lucy descoperi că imaginea lui o afecta într-un fel la care nu se aşteptase. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să arate ca el. Tatăl ei se îmbrăca şi se bărbierea înainte să vină la micuţ dejun, dar Heath era neras şi cu părul nepieptănat, iar ea era foarte conştientă de trupul lui bronzat şi îmbrăcat numai în pantaloni gri şi o cămaşă descheiată. El îi zâmbi blând, părând liniştit şi controlat. Cu toate astea, ea simţea focul care ardea mocnit sub acea aparenţă calmă.

— Ai pregătit tu cafeaua în dimineaţa asta, rosti pe un ton scăzut, fără să-l privească în ochi. O să o prepar eu de acum încolo, fiindcă e treaba soţiei să facă astfel de lucruri.

Heath avu nevoie de toată stăpânircă de sine ca să nu îi răspundă că erau şi lucruri mai importante pe care o soţie trebuia să le facă pentru soţul ei.

— Foarte bine. Dacă avem cafea, nu contează cine o pregăteşte, îi spuse el pe un ton egal.

— Văd că bei din cană, rosti ea intimidată, căutând prin dulapuri până când găsi vesela din porţelan alb-albastru frumos pusă deoparte. O preferi în locul unei ceşti cu farfurie?

— Nu contează.

Ea scoase o ceaşcă pentru sine, îşi turnă puţină cafea şi se aşeză la masă, oftând încet, obosită.

— Ai dormit bine? o întrebă Heath.

Ea se uită repede la el ca să-şi dea seama dacă încerca să o provoace, dar figura lui era lipsită de expresie.

— Da. Am fost foarte obosită după ziua de ieri.

— Şi eu la fel.

Lucy îşi bău cafeaua, iar el o privi, pierdut în gânduri. Ştia că se uită la ea şi abia dacă reuşi să stea liniştită cât timp el rămase tăcut.

— Astăzi să mă uit prin casă, rosti ea ca să rupă tăcerea. O să mă obişnuiesc cu locul lucrurilor, mai ales cu oalele şi tigăile, ca să gătesc…

— Nu e nevoie. Doamna Flannery şi fiica ei se ocupă de gătit şi de curăţenie. Poţi să mai găteşti şi tu din când în când, oricând vrei, dar nu m-am însurat cu tine ca să te fao menajeră şi bucătăreasă.

Lucy îl privi nedumerită şi se întrebă pentru prima datăţ de ce se însurase cu ea. Dacă nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, atunci, oare, o luase din milă? Gândul îi lăsă un gust amar.

— Şi eu ce să fac toată ziua?

— Orice vrei. Poţi să mergi în oraş sau să rămâi aici, poţi să nu faci nimic sau să faci de toate. Orice vrei. Nu mă aştept ca programul tău să depindă de al meu, pentru că eu nu ştiu clar cum o să fie următoarele câteva luni.

— Nu mă deranjează, dacă ajungi acasă la cină, ca să putem…

— O să fiu direct. Să ştii că nu o să mâncăm prea des împreună, fiindcă nu o să vin acasă la o oră anume. Trebuie să mă ocup de afaceri în mai multe locuri, mai ales în Lowell şi la Boston.

Afaceri? Lucy ştia ce însemna acel cuvânt şi-l ura cu pasiune. Era felul bărbaţilor de-a vorbi despre ceva ce voiau să ascundă. Tatăl ei îi spusese odată că „aşa se fac afacerile” încercând să-i explice de ce petrecea atât de mult timp la magazin în loc să stea cu ea. „Motive de afaceri”, „cererile afacerii” sau „probleme cu afacerile” – toate erau expresii pe care tatăl ei, Daniel şi toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse ea vreodată le foloseau pe post de scuză pentru tot ce greşeau, pentru tot ce promiteau şi nu îndeplineau, pentru toate momentele în care erau absenţi sau neatenţi. Iar soţul ei cunoştea bine sensul acelui cuvânt.

— Ce fel de afaceri? întrebă ea suspicioasă.

— Are legătură cu publicaţiile. Ai vreo obiecţie? întrebă Heath pe un ton sarcastic.

Lui Lucy îi stăteau pe limbă mai multe răspunsuri indignate. *Da*, *am obiecţii*. *Nu o să te văd niciodată*, *nu o să fim soţ şi soţie*... Nu-ţ*i pasă de* p*ăre**rea mea*. *Da*r n-ar fi putut să-i spună nimic din toate astea. În loc de asta, rosti pe un ton glacial.

— Sigur că nu.

Capitolul şase

Ca femeie măritată, Lucy avea mai multă libertate decât visase vreodată că o să aibă. Nu-i lipseau banii de chetuială, avea foarte mult timp liber şi prea puţine responsabilităţi. Reputaţia ei fusese întrucâtva reparată de căsătoria cu Heath, deşi nu mai era cu totul nepătată. Unii încă pufneau şi ridicau din nas când treceau pe lângă ea, dar în ultima vreme ei îi păsa foarte puţin de părerile celorlalţi. Banii şi statutul o făcuseră populară în cercuri despre care nu ştiuse nimic înainte. Îşi petrecea mult timp prin oraş şi se împrietenise cu oameni noi, purtându-se într-un fel care îi făcuse pe tatăl ei şi pe prietenii dinainte să clatine din cap în tăcere.

Pe soţul ei îl vedea foarte rar. De fapt, Lucy se întâlnea cu Heath atât de rar încât în timpul zilei aproape uita că e căsătorită. Noaptea, însă, lucrurile erau diferite. Deşi dormeau împreună în acelaşi pat, nu făceau niciodată dragoste, iar distanţa dintre ei era atât de mare încât ar fi putut la fel de bine să fi locuit pe continente diferite. De multe ori el ajungea acasă atât de târziu încât ea era deja adormită, singură pe partea ei de pat. Tresărea puţin atunci când îl simţea aşezându-se alături de ea, apoi rămâneau amândoi nemişcaţi, unul lângă celălalt, fără să se atingă, până când adormeau. Erau întotdeauna atenţi să nu intre unul pe teritoriul celuilalt. Partea stângă era a ei, dreapta, a lui, şi nici chiar în somn nu depăşeau linia invizibilă care-i separa. Dar, în ciuda acestei lipse de apropiere şi de comunicare.

!

Lucy se obişnuise atât de mult să doarmă alături de

el înctţ nu i-ar fi plăcut deloc ca lucrurile să se schimbe. Chiar daci aţipea şi în lipsa lui, nu dormea bine decât atunci când ştică el e acolo şi îi auzea ritmul liniştit al respiraţiei. Şi obişnuise să se trezească noaptea şi să-i vadă conturul întunecat al trupului în penumbra din dormitor.

În nopţile în care Heath ajungea mai devreme acasă, Lucy micşora flacăra lămpii şi se aşeza prima în pat. Ţineţi mereu ochii strâns închişi atunci când soţul ei se dezbrăca şi se întindea alături de ea, dar de multe ori, după ce pe ei îl fura somnul, ea îi deschidea îl privea minute în şir, fas «! cinată. Deşi liniile graţioase, ca de panteră, ale trupului lui îi deveniseră familiare, de fiecare dată când se uita la el i se tăia răsuflarea. Era un bărbat neobişnuit de chipeş, care din noaptea nunţii lor nu mai făcuse nicio încercare s-o seducă.

La început, Lucy se simţise uşurată că soţul ei nu-l dădea atenţie, apoi devenise curioasă şi, treptat, chiar puţin supărată. În ultima vreme se întreba foarte des cum să facă să-l atragă. Cândva o dorise foarte mult. Ce se întâmplase între timp? De ce se schimbase în aşa măsură? O ignora din respect sau pentru că, într-adevăr, nu-l mai interesa? Lucy nu avea curaj să vorbească despre asta şi, cum el nu părea tentat să deschidă subiectul, era foarte probabil să ajungă şi ea ca Abigail Collier, o fată bătrână imaculată şi arţăgoasă.

La câteva săptămâni după căsătorie Lucy intrase într-un club de tinere la modă, care îşi spuneau „*Cercul de joi*”] Erau câteva femei îngrijite şi frumoase, cu prea mult timp liber la dispoziţie, cu servitori care le făceau treburile şi cu soţi plecaţi prea des. Ele făceau donaţii cauzelor caritabile şi organizaţiilor muzicale, pentru ca numele să le fie recunoscut public. Desfăşurau de asemenea multe proiecte sociale şi culturale, cărora Lucy li se alătură nerăbdătoarei

Celelalte femei din cerc o primiră cu bucurie, pentru că avea toate calificările necesare – era tânără, la modă şi la fel de plictisită ca şi ele. Îşi vedea soţul la fel de rar cum îl vedeau şi ele pe ai lor. Doamnele petreceau mult prea

mult timp făcând exact ce făcea şi ea, adică mergând la cumpărături, vorbind şi uitându-se prin reviste de modă. La întâlnirile clubului ajungeau mereu să bârfească despre lucruri Intime şi personale, despre care Lucy nu mai auzise pe nimeni să vorbească atât de deschis. Uneori chiar se simţea tânjenită de discuţiile lor libere despre amanţi şi aventuri sexuale, dar îşi dădea seama că, în spatele cuvintelor şi al veseliei, multe dintre acele femei se simţeau singure, aşa cum se simţea şi ea. Îi plăcea compania lor, pentru că se mândreau cu libertatea de care dispuneau şi cu faptul că erau sofisticate, râdeau zgomotos şi fumau. Multora dintre ele le plăcea să fumeze ţigări produse în fabrici, obicei popularizat de actriţe şi de damele îndrăzneţe din societate.

— Dixie, spuse Olinda Morrison, soţia unuia între bancherii locali, la una dintre întâlnirile lor de joia, trebuie să-mi povesteşti ceva.

— Dixie? repetă Lucy ridicând din sprâncene.

— Da, aşa o să-ţi spun de acum încolo. Eu abia ieri am aflat că eşti măritată cu un confederat. Mi se pare delicios.

— Ce vrei să ştii despre asta? întrebă Lucy, zâmbind când o văzu pe Olinda atât de curioasă.

Doamna Morrison era foarte frumoasă şi datorită acestui lucru avea curajul să vorbească despre orice. Numai cei cu adevărat frumoşi îşi puteau permite să fie atât de lipsiţi de consideraţie.

— Cum e cu el? întrebă Olinda.

— Te referi la…

— Nu te uita la mine cu expresia asta de mieluşel pierdut. Ştii la ce mă refer! Este fermecător în pat? Sunt sudiştii pe cât de blânzi se spune, sau al tău strigă ca un rebel în momentul crucial?

Râseră toate, chiar şi Lucy, care roşise violent. Toată lumea aştepta un răspuns, aşa că ea ridică un pahar de cristal plin cu apă rece ca gheaţa şi îl duse la buze, în sprranţa că aşa îşi va răcori obrajii fierbinţi. Trebuia să menţint aparenţa unei femei care ştia la fel de bine ca şi

restul of însemna să faci dragoste.

— O să-ţi spun un singur lucru, rosti, ignorând sentimentul de vinovăţie pe care-l simţi la gândul că le minte. Mi-a spui că eu contrazic tot ce-a auzit el despre femeile yankee.

Replica ei le făcu din nou să râdă şi pe unele chiar’s bată din palme.

— Cei din Sud cred că femeile de pe aici sunt reci ca gheaţa, spuse Alice Gregson, frumoasa soţie a unuia dintre consilierii primarului, pe un ton sec.

— Suntem, comparativ cu ei, răspunse Betta Hampton.

Betta era plină de umor şi inteligentă şi, la cei patruzeci şi doi de ani ai ei, era cea mai în vârstă din grup şi cea care avea cea mai multă experienţă. O uimea pe Lucy fiindcă zâmbetele ei atotştiutoare şi cuvintele îndrăzneţe păreali mereu să ascundă un fel de dezamăgire faţă de viaţă, Bettei nu părea să-i pese de nimeni şi de nimic.

— E din cauza climei. Nu vorbesc numai despre vreme, dragele de voi! Mă refer la climatul social. Aici, bărbaţii sunt încăpăţânaţi şi au sânge rece. Nu le pasă decât de un singur lucru. O să vă spun eu cum îi atrageţi atenţia unuia dintre ei – număraţi nişte bani în spatele lui. Dar sudiştii… ei sunt altă mâncare de peşte. Am avut un amant sudist cândva. Pot să vă spun că, indiferent cu câţi bărbaţi ar fi o femeie, ea nu află ce este iubirea decât după ce împarte patul cu un sudist.

— De ce? De ce spui asta? întrebă Olinda.

Betta zâmbi cu subînţeles.

— Au cu toţii un secret. Întreab-o pe Lucy.

Dar Lucy nu răspunse, pentru că nici n-ar fi putut, în ciuda avalanşei de întrebări şi de glume care veniră dinspre celelalte femei. Un secret al sudiştilor? Lucy habar n-avea despre ce ar fi putut să fie vorba. Ea nu făcuse niciodată dragoste cu Heath! Abia dacă-şi cunoştea soţul. Se uită la

Betta fără să spună nimic. Femeia mai în vârstă o

privea cu Ironie, iar ea se simţi ca o impostoare.

— Vă spun eu, rosti aceasta cu un aer de superioritate. Sudiştii fac totul, *totul*, foarte încet. Nu-i aşa, Lucy?

— Când ajunse acasă în acea seară, Lucy se miră să-l găsească acolo pe Heath. Era încă devreme, aşa că puteau a ia cina împreună, lucru care se întâmpla foarte rar. Ea se temea de astfel de momente, fiindcă îi era foarte greu să tea în faţa lui, la masă, şi să discute sec şi rece, fără să reuşească să găsească subiecte comune. Mesele pe care le împărtăşeai cu alţii trebuiau să fie lucruri plăcute şi intime, însă, în loc de asta, ei nu reuşeau decât să se simtă Incomod. Heath nu era acelaşi bărbat care, cândva, o tachinase şi o făcuse să râdă, care o provocase şi o făcuse să roşească, zâmbindu-i seducător. Bărbatul din faţa ei era din ce în ce mai mult ca un străin cu o privire dură în ochii albaştri, un străin care nu o dorea absolut deloc. Parcă Heath nu mai voia nimic de la ea, iar indiferenţa lui i se părea mult mai rea decât furia.

Lucy se gândi că, probabil, era atât de puţin interesat de ea pentru că se vedea cu altă femeie. Poate *că* avea o amantă în Boston. Nu era sigură, însă îşi propuse să ia în considerare şi acea posibilitate. Nu ştia cum ajunseseră să fie atât de departe unul de celălalt şi i se părea că trecuse prea mult timp şi că nu se mai putea repara nimic între ei.

— Cum a fost la Boston? murmură, înfigând furculiţa într-o bucăţică de sparanghel şi ridicând-o spre gură.

— Am avut câteva dificultăţi cu investiţiile pe care vreau să le fac. Trebuie să mă întorc mâine acolo.

— Bineînţeles, spuse ea cu buzele strânse, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de suspiciuni.

Oare mergea atât de des în oraş pentru că avea afaceri acolo sau pentru că vizita vreo femeie? El o ţintui cu privirea sa albastră. – Dar tu? Ai avut o întâlnire fructuoasă cu doamnele din Concord? Despre ce aţi discutat în seara asta? Despre orfani, despre veterani sau despre fondul studenţilor le artă…

— Am plănuit o serată de caritate, spuse Lucy

demnă, atinsă de sarcasmul lui.

Heath îi spusese de multe ori că nu-i plăceau femeilf cu care se împrietenise ea în ultima vreme.

— Strângem fonduri pentru societatea muzicală.

— Nu ştiam că eşti atât de interesată de artă.

— Sunt! se răsti ea, trântind pe masă furculiţa şi cuţitul.

Furia îi dădu curaj să continue.

— De ce mă ridiculizezi mereu, pe mine, cluburile din care fac parte, întâlnirile şi pe prietenele mele? Mi-ai spus că pot să fac orice vreau, aşa că nu ai dreptul să mă critici, Oricum nu te interesează de toate astea. Tu nu vrei decât să mă enervezi!

— Ba mă interesează. Sunt fascinat să constat că, deşi ai atâta libertate, tu reuşeşti să faci alegeri atât de puţin inspirate. Trebuia să-mi imaginez că o să te atragă femeile alea! Am sperat doar că ai gusturi suficient de rafinate e să le ocoleşti.

— Sunt prietenele mele.

— Chiar aşa? Dar prietenele tale dinainte, cele respectabile, cele cărora le refuzi invitaţiile şi la ale căror bilete nu răspunzi? Ce s-a mai întâmplat cu micuţa blondă…

— O cheamă Sally şi ştii de ce nu accept invitaţiile care vin din partea lor. Ţi-am povestit despre săptămâna în care… despre săptămâna dinainte să ne căsătorim. Nu-mi pasă cât de rău le pare…

— Ai grijă, drăguţă. Să ridice piatra cine…

— De ce le iei apărarea? întrebă ea, încercând din răsputeri să ignore felul ciudat şi aproape dureros în care-i bătea inima.

Rostise „drăguţă” pe un ton blând şi calm, dar trecuse atât de mult de când nu-i mai spusese aşa! Ar fi dat orice să poată afla dacă el mai simţea ceva pentru ea. Stătea în faţa I atât de reţinut şi de adunat, netulburat de temperamentul – ti sau de încercările inutile de-al face să se enerveze…

— Nu iau apărarea nimănui, spuse el încet, dar cred

că numai un laş i-ar întoarce spatele cuiva care încearcă să-şi oeară scuze. O să fie nevoie de timp şi de multă putere ca a le ierţi pe prietenele tale, dar tu ai suficient din amândouă.

— Nu mă interesează prietenia sau scuzele lor. Betta Hampton spune că mai bine aş uita de ele…

— Betta Hampton? Femeia aia care îmbătrâneşte urât şi…

Heath se opri brusc. Pe Lucy o surprinse strălucirea de furie din ochii lui şi felul în care strânsese brusc din dinţi. Simţi fiori de nelinişte pe şira spinării. Săptămâni întregi fusese reţinut, rece şi aspru, iar acum, în sfârşit, reuşise să scoată o reacţie vizibilă de la el.

— Ce altceva îţi mai spune Betta? întrebă el, ridicându-se, punând mâinile pe masă şi aplecându-se spre ea. Te învaţă să mă duci de nas, la fel cum face ea cu soţul ei? Femeia aia e cunoscută drept cea mai necredincioasă nemernică din oraş. Da, am văzut-o şi eu cum se plimbă pe strada principală cu părul ei cârlionţat cu fierul şi prins sub pălărie, însoţită de cei doi armăsari plătiţi…

— Sunt servitorii ei, spuse Lucy în apărarea Bettei. Soţul ei este un bancher foarte important şi ea trebuie să fie însoţită şi apărată, ca nu cumva cineva…

— Atunci spune-mi, te rog, de ce nu poate să-şi ţină mâinile departe de acei servitori tineri şi arătoşi când iese cu ei în public. Nu e decât o stricată de rang înalt. Cele ca ea se hrănesc cu oameni ca tine şi nu o să se oprească până nu o să reuşească să te tragă şi pe tine în noroi după ea.

Lucy se ridică furioasă de pe scaun.

— Tu nici măcar n-ai prieteni, spuse ea vehement. În afară de persoana asta pe care o tot vizitezi în Boston, care te fascinează atât…

— Ce naiba tot spui?

— Ai vrea să n-am nici eu prieteni, dar o să am! Nu poţi să faci nimic ca să mă opreşti să mă văd cu Betta şi cu celelalte doamne!

— Foarte bine, spuse el pe un ton scăzut şi rece,

făcând-o să se înfioare.

Se întoarse şi ieşi din cameră în timp ce ea striga după el, furioasă şi neajutorată.

— Şi nici nu o să poţi să mă faci să plec de aici! Ar fi nevoie să mă târăşti în jos pe trepte, urlând şi dând din picioare! Şi oricum, chiar dacă aş pleca, m-aş întoarce imediat!

Îi răspunse doar sunetul paşilor lui apăsaţi urcând pe treptele care duceau la etaj. După câteva secunde, obosită şi slăbită, ea se uită la vasele murdare de pe masă şi se întrebă cum ajunsese viaţa ei, odată atât de frumoasă, să se degradeze aşa. Oare era vina ei? făcuse ceva atât de îngrozitor încât să merite ca Daniel să fie luat de lângă ea şi în locul lui să vină acest străin îngrozitor?

Poate că Heath o să mă părăsească, se gândi, cuprins! de amorţeală. N-aveau cum să mai reziste mult. Poate că el o să decidă că îi ajunsese şi o să se întoarcă în Sud, acolo unde-i era locul. Ce ironic că gândul acela, care ar fi trebuit s-o mai liniştească, o făcu doar să se simtă foarte singură.

De ce i se părea că nu mai înţelege nimic din ce i se întâmpla?

„Ţara şi cauza cea dreaptă". Cumpărase un exemplar din cartea scrisă de Heath şi îl strecurase în casă cu sentimentul de vinovăţie al cuiva care făcea un lucru interzis. Groasă şi frumos legată, cartea abia dacă scoase un sunet vag atunci când ea o deschise. Singură în salon, Lucy întorcea fiecare pagină de parcă ar fi căutat ceva ce-i scăpa despre bărbatul cu care se măritase. Romanul era povestea unuia dintre regimentele din Virginia şi era scris într-un stil curat şi simplu. Uneori semăna cu jurnalul cuiva, alteori, proza era clară şi plină de detalii.

Curând, cartea o absorbi, iar ea începu să recunoască într-uneie pasaje felul de-a fi al soţului ei. Pe alocuri erau mici fragmente amuzante la care nu te-ai fi aşteptat, fiindcă Bubiectul era unul foarte serios, dar şi descrieri uneori tulburătoare, alteori groteşti. Unele părţi erau povestiri de sine stătătoare, fără prefaţă sau

concluzie, atât de greu de înţeles şi de personale încât Lucy se sperie şi se simţi stânjenită de francheţea lor. Cu cât citea mai mult, cu atât i se părea cât înţelege mai puţin pe Heath-Bărbaţii pe care îi cunoscuse ea până atunci, Daniel, David Fraser, băieţii cu care fusese colegă la şcoală, tinerii timizi şi politicoşi pe care-i cunoscuse pe la petreceri, păreau cu toţii creaturi foarte puţin complicate. Le plăcea să flirteze cu domnişoare drăguţe, să vorbească între ei despre război şi să facă paradă de masculinitatea lor. Erau uşor de flatat şi de amăgit, majoritatea nu suportau să vadă o femeie plângând şi nici unuia nu-i plăcea tăcerea de gheaţă a doamnelor supărate.

Dar Heath era cu totul altfel. El râdea când ea se supăra pe el sau, şi mai rău, făcea tot posibilul ca să o provoace şi mai mult. Nu-l deranjau absolut deloc tăcerile ei şi sub suprafaţa relaxată se ascundea cel mai usturător sarcasm pe care-l întâlnise vreodată. Lucy era sigură că avea şi el, ca oricine altcineva, o slăbiciune, ceva ce ar fi putut s-o ajute să-şi dea seama cum să-i vorbească, l-ar fi plăcut foarte mult să ştie cum să-l facă şi ea pe el să tresară şi să se simtă incomod. Şi-ar fi dat braţul stâng doar ca să ştie cum să-l facă să cedeze atunci când se certau, însă i se părea la fel de greu să vadă în sufletul lui cum i-ar fi fost să se uite printr-un perete de cărămidă.

Poate că exista ceva în cartea lui care s-o ajute să găsească nişte răspunsuri. Uitându-se cu atenţie la paginile tipărite, Lucy descoperi că nu reuşea să fie suficient de obiectivă ca să vadă clar lucrurile. Nu reuşea să înţeleagă decât că, pe măsură ce înainta în volum, scrupulele lui

Heath se împuţinau. Scria despre faptele de eroism ale ca* marazilor lui într-un fel care-i făcea pe aceştia să pară nişte proşti plin de ei. Pe la mijlocul cărţii, încheia un capitol chial în mijlocul descrierii unei bătălii, iar următorul capitol începea cu rândurile „scris din temniţa de pe insula Governor?!

— O închisoare, şopti ea, simţind fiori din cauza descoperirii pe care tocmai o făcuse. J

Heath nu-i vorbise despre perioada pe care o petrecuse în închisoare. De ambele părţi, Nord şi Sud, închisorile erau cunoscute drept cele mai dezgustătoare, murdare şi periculoase locuri de pe pământ. Sute de bărbaţi erau îngheţ suiţi în locuri prea strâmte şi obligaţi să supravieţuiască din cantităţi infime de hrană inadecvată. Bolile îi ucideau fără milă pe mulţi dintre ei, iar accesul la medicamente le era interzis.

Câteva cuvinte din capitolele următoare îi atraseră atenţia lui Lucy, făcând-o să se înfioare: „capturat în haine de vară”, „este foarte frig aici”, „bărbaţii mor de febră tifoidă”, „o nouă epidemie de pojar”, „schimbări, schimbări – veştile îţi dau speranţă sau te aruncă în prăpastia disperării”, „apa nu e bună de băut”…

Lucy închise volumul cu mâinile tremurând, neaşteptat de tulburată. Nu voia să ştie că Heath trecuse prin astfel de chinuri în timpul războiului, să afle cât timp fusese închis sau cum îl eliberaseră din închisoare.

„Ai fi surprinsă, doamnă Rayne, câte lucruri nu ştii despre bărbaţi şi integritatea lor…”

Oare se gândea el vreodată la închisoare, sau îngropase amintirile despre ea? Ce fusese nevoit să facă pentru a supravieţui? De ce nu-i povestise niciodată despre asta?

Nu voia să ştie. Nu voia să-i fie milă de el. Nu voia să simtă o nevoie atât de mare să-l ia în braţe şi să-i aline suferinţa pentru ceva ce se întâmplase atât de demult. Se terminase, îşi aminti sieşi. Heath nu avea nevoie de alinarea sau de mila ei în acel moment şi cu siguranţă n-avea nevoie ca ea să încerce să se apropie, să-i reintre în graţii.

Se înseră, iar când doamna Flannery sosi ca să prepare cina, Lucy intră în salonul în care Heath stătea pe o canapea, cu picioarele lui lungi întinse înainte, într-o poziţie comodă. În jurul lui erau câteva ziare aşezate ordonat, unele peste celelalte. Heath lăsă din mână ediţia pe care o citea şi se uită la ea cum se apropia, cu o privire prietenoasă, dar greu de descifrat.

— Ce citeşti? întrebă" ea pe un t<? n neutru, uitându-se spre unul dintre teancuri şi aplecându-se că să ridice ziarul de deasupra.

Era o ediţie din Vicksburg a „*Cetăţeanului*".

— Vechiturile astea... Ce ciudat! Ăsta nu e tipărit pe hârtie obişnuită, este...

— Tipărit pe spatele unor bucăţi de tapet, pe hârtie de ambalaj, pe orice puteau să bage în prese. Iar când au terminat cerneala, au trecut la crema de pantofi.

Lucy zâmbi admirativ. Editorii din Sud erau hotărâţi şi persistenţi.

— Presupun că se poate spune că noi nu suntem la fel de încăpăţânaţi, nu?

Se mai uită peste câteva dintre ziarele din jurul lui.

— „*Mercury*", din Charleston. Pe ăsta de ce l-ai păstrat?

— Citeşte titlul.

— „*Uniunea desrămată*". Anunţul despre secesiunea Carolinei...

— Exact. La ora unu şi cincisprezece minute, în data de douăzeci decembrie. Acela a fost momentul în care am ştiut cu toţii că începuse războiul.

— Şi pe celălalt de ce l-ai păstrat?

— Acela... v

Heath întinse mâna să ia ziarul la care se referise ea, apoi se aşeză la loc pe canapea şi expresia i se îmblânzi. Îşi amintea lucruri demult uitate. Lucy înclină capul şi-l privi, fascinată de zâmbetul amar care-i apăruse pe buze.

— Pentru el a murit tatăl meu.

— Cum adică? întrebă ea, emoţionată de cuvintele lui.

— „Acest ziar", citi el cu voce tare, „care până acum n-a fost loial Uniunii, va fi condus de un director nou, care va respecta principiile Statelor Unite ale Americii..."

— Nu înţeleg.

— Era un ziar din Richmond, condus de unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai tatălui meu. Tata era un bărbat loial şi credea în presa Confederată. Respecta

cuvântul tipărit şi jurase ca, atâta vreme cât presa din Sud va exista, sudiştii nu vor capitula. În ziua aceea s-a grăbit să ajungă la ziar, unde angajaţii începuseră să lupte pentru independenţă, ca să-şi apere libertatea şi să nu ajungă pe mâna yankeilor. Tata a fost omorât atunci, iar ziarul a fost până la urmă preluat de cei din Nord. Ediţia unionistă a apărut a doua zi. Lupta a fost inutilă, iar tata a murit degeaba.

— Îmi pare rău…

— Să nu-ţi pară. Există şi morţi mai rele, mai lente. Mă bucur că el n-a aflat niciodată cum s-a terminat războiul.

Se priviră un moment, iar pe Lucy o cuprinse un sentiment de căldură şi de tandreţe, fiindcă găsise în sfârşit ceva ce căutase toată după-amiaza. Acum înţelegea mai multe despre-el. Lucrurile căpătau un sens.

— Felul în care ţinea tatăl tău la cuvântul scris… De asta ai devenit corespondent? întrebă ea timid. De asta ai scris o carte şi de asta te interesează atât de mult ziarele şi cărţile?

Heath se uită în altă parte şi ridică din umeri, tăcut.

— M-ar fi interesat oricum.

— Ai aflat despre moartea lui înainte sau după…

— Înainte sau după ce?

— Insula Governor, spuse Lucy, îndemnată de privirea lui deodată suspicioasă.

— Deci ai pus mâna pe un exemplar din cartea mea, spuse el căzând pe gânduri şi trecându-şi mâna prin păr. Cum ţi s-a părut?

— Mi s-a părut…

Tăcu, nesigură de sine.

— Am fost puţin revoltată.

— Da? o îndemnă el să continue, părând fascinat de emoţiile care se perindau pe chipul ei.

Ce anume căuta? De ce era atât de absorbit de expresia ei?

— Mi-a părut rău că… ai fost închis.

— Mă bucur că spui asta, dat fiind că eşti soţia mea.

Şi altceva?!

— Nu mi-a plăcut. Nu mă aşteptam să fie atât de tristă, fără nicio speranţă şi fără niciun pic de blândeţe.

— Nu. Pe atunci nu prea speram la mare lucru şi nu eram prea blând.

Îşi ascunse zâmbetul când văzu că Lucy se încruntă.

— Dar asta nu înseamnă că n-am învăţat câte puţin din amândouă în ultimii câţiva ani. N-ai de ce să pari atât de speriată. Mai durează mult până la cină? Mi-e foame de ore întregi.

În locul întâlnirii lor obişnuite de joia, doamnele din clubul lui Lucy organizară în acea săptămână un eveniment muzical. O mulţime de oameni, bărbaţi şi femei, umpleau salonul impresionant al familiei Hampton, în timp ce mai mulţi tineri muzicieni interpretau din operele unor compozitori germani. Betta, Alice, Olinda şi restul *Cercului de Joi* erau binecunoscute pentru limbile lor ascuţite şi toată lumea se temea să nu ajungă subiect de bârfă, fiindcă doamnele ar fi fost în stare să distrugă reputaţia oricui, fără să stea pe gânduri. În timpul spectacolului, Lucy rămase aproape de Betta şi de Olinda, fiindcă prezenţa lor o apăra de fostele ei prietene, care ar fi putut să încerce să se apropie şi să-i vorbească.

Sally Hudson, care era atât de veselă şi de prietenoasă, nu îndrăznea să se apropie de matroanele cu limba ascuţită, de teamă să nu fie luată peste picior. Lucy se uit (din când în când spre prietena ei, încercând să ignore sentle «mentul de vinovăţie pe care i-l provoca zâmbetul nesigur at micuţei blonde. Cândva, ele două fuseseră foarte bun prietene. Pe vremuri îşi spuneau orice, râdeau împreună di băieţi şi de părinţi, vorbeau despre modele de rochii şi [reţete de prăjituri, plângeau una pentru tristeţile celeilalte, dar în ultima vreme Lucy avea impresia că nici nu se cunosc. *M-am schimbat prea mult ca să mai pot să fiU prietenă cu ea*, se gândi cu tristeţe, ştiind că, indiferent dacă ele două făceau pace sau nu, oricum n-ar mai fi avut vreodată ce să-şi spună. Lucy era prea mândră ca să-l mărturisească despre relaţia cu Heath, care

era aproape inexistentă, despre căsnicia care era o farsă, şi nici nu voiai să asculte problemele lui Sally, care erau cu siguranţă mici şi nesemnificative şi le-ar fi făcut pe ale ei să pară cu atât mai dificil de rezolvat.

Agitată şi absentă, Lucy atinse mărgelele negre pe care le asortase cu rochia albastră, de seară. Era una dintre cele mai îndrăzneţe rochii pe care le purtase vreodată, cu un decolteu atât de adânc încât sânii îi păreau gata, gata să se reverse din el. Voia să atragă atenţia tuturor şi ştia că foarte mulţi dintre bărbaţii din salon o priveau. Numai unul dintre ei nu se uita la ea, fiindcă ochii lui erau îndreptaţi spre Sally, a cărei frumuseţe era accentuată de rochia trandafirie cu volane albe pe care o îmbrăcase în acea seară. Daniel părea mult mai tânăr decât şi-l amintea ea, era chipeş, frumos tuns şi elegant, şi o privea pe Sally ca şi când… Ca şi când…

Cândva el n-avea ochi decât pentru Lucy. Văzând-o că tresare, Betta Hampton se apropie şi se uită în direcţia privirii ei.

— De ce-i tot admiri pe Daniel Collier şi pe blonda aia toantă? şopti ea.

— Cred că s-a înfiripat ceva între ei, spuse Lucy pe un ton crispat, uitându-se imediat la muzicienii din faţă.

Betta ridică din umeri, neinteresată de subiect, şi se aplecă în cealaltă direcţie ca să-i vorbească soţului ei. Lucy, care nu-l avea pe soţul ei alături, nu reuşi să asculte nici măcar o notă tot restul serii, ocupată fiind să se întrebe ce era între cei doi. La finalul spectacolului toată lumea căzu de acord că fusese un succes răsunător. Câţiva servitori aduseră vin şi mai mulţi dintre invitaţi rostiră câte un toast în cinstea *Cercului de Joi*. Lucy dădu din cap şi zâmbi alături de celelalte doamne atunci când li se mulţumi în repetate rânduri că organizaseră o seară atât de minunată. Înainte ca mulţimea să înceapă să se destrame, domnul Hudson, tatăl lui Sally, se ridică şi merse în faţă, cu un pahar de vin în mână, îmbujorat şi fericit. Dându-şi seama ce urma să spună acesta, Lucy se uită uimită la Sally, care roşise şi privea în jos, stânjenită.

— Prieteni, spuse domnul Hudson gesticulând cu mâna liberă, sunt sigur că există ocazii mai potrivite pentru anunţul pe care urmează să-l fac, poate într-un loc mai intim sau într-o companie mai restrânsă, aşa cum se obişnuieşte în Concord. Până la urmă ştim şi noi să facem lucrurile la fel de bine ca locuitorii din Boston, nii?

Toată lumea râse şi unii dintre bărbaţii din sală chiar hohotiră. Domnul Hudson lăsă paharul jos şi întinse mâna spre Sally, care merse în faţă, alături de el.

— Oricum, bucuria familiei mele, mai ales aceea a lui Sally, este una pe care simţim nevoia s-o împărtăşim cu toţi cei adunaţi aici în această seară. Doresc să anunţ logodna fiicei mele cu unul dintre cei mai de ispravă tineri din oraş, care face parte dintr-o familie foarte respectată în Concord, un tânăr a cărui inteligenţă şi al cărui simţ de răspundere m-au impresionat de multe ori – Daniel Collier. În cinstea lui Daniel şi a lui Sally!

— Daniel şi Sally! repetară cu toţii, ridicând paharele.

Daniel şi Sally. Nu pot să cred, gândi Lucy bând din vinul acru şi sec. O să mă trezesc imediat şi o să fiu iar Luoţ, Caldwell, iar Daniel o să fie tot al meu, şi Heath Rayne n-fij să apară niciodată la noi în oraş… Casa lui Emerson o să fie întreagă, iar eu o să-mi dau seama că sunt în patul mai de acasă şi tata îşi face de lucru prin camera lui…

Simţi că lumea se uită la ea, iar privire lor curioase Q readuseră la realitatea rece şi crudă. Nu avea să mai fit niciodată Lucy Caldwell. Era Lucy Rayne. Se opri, deşi abia ridicase paharul la gură, şi se uită la Sally, care avea a privire blândă, ca de căprioară. Atunci începu în sfârşit să înţeleagă cu maturitate care era de fapt situaţia. *Nu e vina ta, Sally. L-am pierdut din cauza propriilor mele greşeli. Nu pot să dau vina pe tine*. Îi tremură mâna şi strânse degetele pe piciorul paharului, apoi îl ridică într-un gest intim, menit doar pentru Sally, şi zâmbi. Ochii acesteia se umplură imediat de lacrimi de bucurie şi fata îi zâmbi la rândul ei.

Lucy simţi furnicături în ceafă şi se uită spre uşa dintr-o parte a camerei. Heath ajunsese cu câteva minute mai devreme, ca să o ia acasă, şi stătea cu picioarele încrucişate, sprijinit de tocul uşii într-un gest neglijent. Cineva îi dăduse un pahar de vin pe care el îl ţinea între degetele lungi. Îi zâmbi pe jumătate ironic şi ridică paharul spre ea. Ar fi putut să fie un compliment, sau cel mai sarcastic gest pe care-l făcuse vreodată cineva. Lucy nu ştia care dintre ele era şi se uită nedumerită la el, gata să-i rostească numele. El o privi încet, de la linia subţire a gâtului până la decolteul adânc, unde zăbovi puţin, apoi se uită din nou în ochii ei. O privise cu atâta căldură şi atât de intens încât ea roşi de parcă ar fi atins-o într-un fel intim acolo, în văzul tuturor, iar el continuă să se uite la ea chiar şi în timp ce sorbi din paharul de vin. Lui Lucy începu să-i bată inima foarte repede şi se înfioră.

— Ce remarcabil, murmură Betta cu un aer speculativ, făcând-o să ia privirea de la Heath şi să întindă mâna spre mănuşile şi poşeta albastră de pe scaunul de alături.

I – Ce e aşa remarcabil? întrebă încet, atât de tulburată încât scăpă programul între scaune şi nu mai reuşi să-l ridice.

— Soţul tău. În primul rând că nu pare genul de bărbat Oare se însoară. Şi mi se pare remarcabil că te priveşte în felul ăsta.

— Este genul care se însoară, spuse Lucy, iar eu port Inelul care dovedeşte ăsta. Şi de ce să nu se uite aşa la mine? Doar sunt soţia lui.

— Soţii nu se uită aşa la „soţiile lor.

— Al meu se uită, spuse Lucy apărându-se şi privindu-l cu precauţie pe soţul ei cel-chipeşşi enigmatic.

— După cum am mai spus, este remarcabil.

Lucy se întoarse cu spatele la Betta şi îşi luă la revedere de la celelalte membre ale *Cercului de Joi*. Heath îi luă pelerina neagră din braţele unei cameriste micuţe, îmbrăcată într-un şorţ alb, şi i-o puse pe umeri, iar ea îi petrecu o mână înmănuşată pe sub braţ, lăsându-se

condusă spre trăsura lor.

— Aşadar, s-a terminat, spuse Heath când calul porni la galop.

Ritmul copitelor le însoţea conversaţia.

— Da. Seara a fost un adevărat succes.

— Nu mă refeream la evenimentul muzical al *Cercului de Joi*.

Lucy ezită puţin, apoi răspunse:

— Atunci presupun că vorbeşti despre Daniel şi despre Sally.

— Am văzut ce-ai făcut pentru Sally şi mi s-a părut neobişnuit pentru tine. Din când în când, dai dovadă de coloană vertebrală.

— N-am făcut decât să ridic paharul în cinstea lor…

— În cinstea viitoarei căsătorii dintre fostul tău logodnic şi prietena ta cea mai bună de odinioară. Spune-mi, te rog, cât de tare a fost nevoie să strângi din dinţi?

Lucy nu răspunse, iar el râse blând.

— Iartă-mă. Nu vreau să spun că gestul tău n-a fost unuţ nobil, dar sunt curios dacă te surprinde faptul că s-au decât să se căsătorească.

— Nu m-am întrebat niciodată dacă ei doi s-ar potrivi, spuse ea gânditoare, uitându-se în depărtare şi încercând să-şi amintească lucruri de demult. Noi trei am petrecut mult timp împreună, dar Daniel n-a observat-o niciodată.

— Sunt sigur că nu. N-ar fi avut cum cât timp erai tu acolo, Bărbaţii te preferă întotdeauna.

— Cât de repede… s-au descoperit unul pe celălalt, la numai trei luni după ce m-am măritat cu tine.

— Înveseleşte-te, drăguţă. Daniel ar fi putut să facă o alegere mai proastă. Nu e ea cea mai răsărită fată din oraş, dar are suflet bun, iar lui asta îi trebuie.

— Presupun că eşti de părere că lui o să-i fie mai bine cu Sally decât i-ar fi fost cu mine.

— Presupun că tu nu eşti de aceeaşi părere.

— Aş fi putut să-i fiu o soţie bună.

— Dacă spui tu.

Ea se uită urât la el.

— Şi el ar fi fost un soţ bun pentru mine. Cel puţin nu m-ar fi lăsat tot timpul, ca să se ducă la altă…

Se opri la timp şi duse mâna la gât ca să oprească acolo acuzaţia. Simţea un impuls sălbatic în piept, ca o pasăre care se chinuia să scape. Deodată îi veni să-i strige toate supărările, frustrările şi temerile ei.

— O altă, ce? întrebă Heath privind-o printre gene. Ai curaj, Cinda, şi termină ce-ai început să spui.

— O altă femeie, rosti ea scurt, respirând sacadat, uşurată că reuşise să-i spună exact ce simţea. Eşti plecat tot timpul şi nu te întorci decât seara târziu, aşa că… eu asta cred.

— Pe naiba! Tu crezi că eu mi-am petrecut timpul în Boston, cu altă femeie, în loc să muncesc? o întrebă pe un ton aspru.

— Nu-i adevărat? răspunse ea pe un ton scăzut, iar în lliflet i se aprinse o rază de speranţă.

O clipă, Heath păruse foarte surprins şi puţin jignit, dar t «cu, iar ea aşteptă agonizând ca el să-i spună ceva. Nu se şteptase să-i pese atât de mult de răspunsul lui şi avea Impresia că n-o să mai reziste şi o să ţipe dacă nu afla mai repede adevărul.

— Ar conta dacă eu aş împărţi patul cu altcineva?

— Deci am avut dreptate, spuse ea, înfuriată şi tremurând. Ai fost cu altele”…

— N-am spus nici că am fost, nici că n-am fost. Te-am întrebat dacă pentru tine ar conta.

— De ce să-mi pese? Sigur că nu contează, spuse ea tăios, dorindu-şi să poată să-l rănească atunci când văzu zâmbetul rece care-i apăruse pe buze. Cum de te-ai schimbat atât de mult? izbucni. Înainte erai mult mai amabil, mai blând…

— Tu nu-mi dai voie să fiu blând cu tine.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, spuse Lucy tremurând de supărare. Nu ştiu de ce eşti atât de diferit acum. Nu ştiu de ce… La început m-am gândit că poate o să reuşim… Dar acum…

— Ce să reuşim? o întrebă el, iar dispoziţia i se

schimbă.

Înainte avea o atitudine batjocoritoare, însă acum o privea foarte serios. Lucy nu putea să răspundă, fiindcă vorbele îi rămăseseră în gât, aşa că îl privi tăcută. Heath clătină din cap şi se uită din nou la drum, iar tensiunea dintre ei crescu şi mai mult.

— Speram că o să putem să ne înţelegem, se auzi Lucy spunând, pe un ton ciudat. Nu mă aşteptam ca tu să vrei să mergi la alte femei. Nu vreau aşa ceva şi nu-mi place deloc.

Se uită în jos, stânjenită. Nu-i venea să creadă că recunoscuse aşa ceva. Acum el avea s-o ia peste picior, fără îndoială, fiindcă ştia că fusese geloasă. Se uită la mâinile lui, care strânseră hăţurile, apoi traseră calul pe marginea drumului.

— Heath? Ce faci?

El o prinse strâns, trăgând-o cu putere spre el. Buzele lui le desfăcură pe ale ei, şi o sărută cu pasiune, aproapă violent, făcând-o să tremure de surpriză. Când simţi că nu-i opune rezistenţă, Heath deveni mai blând şi începu s-o sărute mai lent. Lucy nu mai putea să respire, dar nu puteai? nici să se îndepărteze de el. Gura lui era dulce şi fierbinte, pierdută în tandreţea gurii ei. Aplecă mai mult capul, până când ea se sprijini de umărul lui, răspunzându-i la sărut, Heath îi cuprinse obrazul în palmă şi continuă asaltul, iar ea se agăţă de reverul hainei lui, lăsându-se cu totul la mila sa, cuprinsă de pasiune şi simţindu-se copleşită de senzaţii. El se înfioră şi întrerupse sărutul.

— Ţi se pare că am fost de curând la amantă? întrebă el răguşit, iar răsuflarea lui îi mângâie buzele umede.

Lucy clipi ameţită, apoi îl apucă pe după gât.

— N-am mai fost cu o femeie de luni de zile, continuă el pe acelaşi ton aspru şi scăzut. N-a mai fost nimeni dinainte să mă însor cu tine. N-am vrut pe nimeni altcineva şi nici nu o să vreau până când n-o să mă satur de tine, oricând o mai fi şi asta! în fiecare seară îmi promit că o să te fac să plăteşti pentru toate orele în care mi-a fost foame

de tine şi în care nu te-am avut. Martor mi-e Domnul, nu voi mai răbda fără iubirea ta!

Aplecă din nou capul, căutându-i buzele şi astupându-i suspinul pierdut. Deodată, Lucy nu mai reuşi să separe sunetele, parfumurile şi texturile. Nu mai ştia dacă gustul de vin venea de la ea sau de la el şi nu îi păsa dacă inima pe care o simţea bătând atât de tare era a lui sau a ei. În jurul lor, cerul se destrăma în fâşii întunecate, luminate de stele mici şi strălucitoare. Cuvintele şi gândurile dispăruseră cu viteza luminii şi singurul lucru care rămăsese în urma lor era plăcerea pe care i-o ofereau buzele şi trupul lui Heath.

— Nu am fost cu nicio altă femeie, spuse el fără să-şi dezlipească buzele de ale ei şi făcând-o să se înfioare. Nici n-ar fi putut să fie vreuna, pentru că sunt prea obsedat de propria mea soţie. Există un lucru pe care numai tu poţi să

I ffli-l dai, şi orice s-ar întâmpla o să-l obţin de la tine, Indiferent cât trebuie să aştept sau cât de mult trebuie să insist. Şi nu mă refer numai la dreptul meu de soţ, deşi bine ar fi să începem cu asta.

— Heath…

Lucy încercă să se elibereze, cu privirea înceţoşată şi confuză, dar el o strânse mai tare.

— Ţi-am dat cât timp mi-ai cerut, dar nici la început n-aveam prea multă răbdare, Cin, şi acum chiar că am ajuns la capătul puterilor. Am încercat să facem lucrurile cum ai vrut tu şi te-am aşteptat, dar n-am reuşit decât să punem şi mai multă distanţă între noi. N-ar fi trebuit să las lucrurile să ajungă până aici.

Dar şi ea aşteptase ca el să facă un pas! Lucy îl privi, neştiind ce să spună.

— De acum înainte o să facem lucrurile aşa cum vreau eu, continuă el, apucându-i obrajii în palme. Dacă nu ştii ia ce mă refer, vreau să spun că începând din seara asta o să fim soţ şi soţie aşa cum se cuvine. Trebuie să şi vorbim despre unele lucruri, dar pot să aştepte până mâine.

Îi mângâie sprâncenele cu degetele mari şi se opri la

tâmple. Nu se putu abţine şi o sărută din nou, iar focul pasiunii lui o cuprinse din cap până în picioare. Lucy se simţea ameţită, de parcă ar fi băut prea mult vin şi alcoolul i s-ar fi ridicat brusc la cap, aşa că îl apucă de încheieturi şi trase, încercând să-l convingă să-i dea o clipă de răgaz. Apăsarea buzelor lui se opri. Heath o privi şi îi mângâie pielea luminată de lună. O sărută pe neaşteptate pe vârful nasului, apoi o puse la locul ei, unde ea se ghemui şi îl privi uimită.

Când ajunseră în curtea circulară din faţa casei, Heath coborî şi o ajută şi pe ea să coboare, apucând-o de mijloc. De cum atinse pământul cu picioarele, ea se răsuci ca să adune faldurile şi trena rochiei. Se ridică – el încând – şi luase mâinile de pe talia ei, şi tresări când văzu cum o priveşte. În întuneric, ochii lui erau albaştri, ca de cernealăi iar trăsăturile perfecte îi erau ascunse în umbră. O strânse la piept, forţând-o să se ridice pe vârfuri şi să se sprijine de el. Deşi diferenţa de înălţime dintre ei era destul de mare, se potriveau bine unul cu celălalt. Ea închise ochii când îl simţi căldura buzelor deasupra gurii ei, din nou şi din nou, sărutând-o cu tandreţe, săruturi mici, care îi dădeau fiori. Senzaţiile erau şi mai puternice decât înainte, iar dulceaţa lui o ameţea. Se clătină puţin când Heath se opri, iar el îl dădu la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse pe tâmplă, apoi o privi şi spuse:

— Mergi şi pregăteşte-te de culcare cât mă ocup eu de cal. Nu durează mult.

Lucy dădu repede din cap, se întoarse şi intră în casă fără să se uite înapoi. Închise uşa în urma ei şi duse mână la gură. Avea buzele sensibile şi moi. Urcă scările încrunt tată, copleşită de emoţii. Pe de-o parte era speriată, trei mura, pe de altă parte se simţea uşurată că nu trebuia să mai aştepte şi că avea să afle tot ce nu ştiuse până atunci» 1 Nu va mai era nevoie să se teamă şi abia aştepta să se întâmple ceea ce ştia că era bine să se întâmple.

Aşternuturile opuseră rezistenţă atunci când Lucy încercă să le dea la o parte, dar ea făcu o mişcare bruscă şi cearşaful cedă. Micşoră flacăra lămpii până aproape că o

stinse, în aşa fel încât dormitorul să fie plăcut luminat şi îmbietor. Heath avea să urce curând, iar Lucy voia ca totul să fie bine, nu ca în noaptea nunţii lor. Desfăcu fundele rochiei şi îşi scoase pantofii, trăgând în acelaşi timp cu nerăbdare de agrafele din păr. Un nasture, încă unul… Doamne, parcă apăreau din ce în ce mai mulţi! îşi scoase jupa din mătase, care era strânsă la spate cu o mulţime de funde, şi o lăsă să cadă pe podea într-o grămăjoară de material. Sub ea avea o crinolină îngustă, fabricată din oţel şi care se prindea cu un brâu din bumbac alb. Tot ansamblul căzu ca o clătită la podea, iar ea îl lovi cu piciorul, dându-îla o parte. Agrafele îi zburară din păr. Oare unde era peria? sări într-un picior, apoi în celălalt, scoţându-şi jartierele şi ciorapii.

Se repezi la oglindă, îmbrăcată doar în corset şi în pantalonaşi, şi se pieptănă până când şuviţele castanii îi căzură lin pe umeri şi pe spate.

— Fir-ar să fie! spuse ca pentru ea.

Parcă timpul trecea mai repede decât de obicei. Heath avea să ajungă sus cât de curând, iar ea. trebuia să-şi mai scoată şi corsetul, care îi luă mult timp, fiindcă era fabricat dintr-un material gros, ăpretat, strâns în jurul unui schelet din metal şi din os de balenă şi legat în faţă cu şireturi bine strânse. De obicei, Lucy le făcea fundă, însă în acea dimineaţă se grăbise, aşa că le înnodase, iar acum încerca din răsputeri să le desfacă, dârele nu dădeau niciun semn că slăbesc strânsoarea. Îi veni să plângă de supărare când auzi paşii lui Heath urcând treptele. Chiar să nu-i meargă nimic bine?

— Nu sunt pregătită încă! strigă ea pe un ton mult mai ascuţit şi mai crispat decât de obicei.

— Bine. Lipsesc câteva minute, ca să mă spăl puţin.

Lucy îşi puse mâinile peste corsetul strâns şi dur, apoi respiră adânc, ca să se calmeze. După aceea trase de şireturi cu şi mai multă energie, însă curând renunţă şi începu să caute o foarfecă. Conţinutul unuia dintre sertare răsună zgomotos în timp ce ea răscolea în căutarea unui obiect ascuţit. Tot ce şi-ar fi putut dori vreodată era acolo,

mai puţin foarfeca.

— Îţi trebuie ceva anume?

Se răsuci, tulburată şi agitată, cu ochii strălucind de supărare şi exasperare. Heath era în faţa ei, îmbrăcat într-un halat albastru închis, cu un aer calm şi adunat, ba chiar puţin amuzat, probabil din cauză că o găsea într-o astfel de stare de spirit.

a

— Să nu râzi de mine, spuse Lucy scurt. lă

— Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva. *]

Ea se întoarse cu spatele şi reîncepu să caute prin sertar. Tresări când el o atinse pe umerii goi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă încet".

Renunţă să mai caute şi oftă chinuită, ştiind că era mult mai agitată decât ar fi fost nevoie doar din cauza unor şireturi.

— Eu... Ştiam că o să se întâmple ceva rău până la urmări Corsetul ăsta oribil... Nu pot să desfac nodul, aşa că amî început să caut o foarfecă. Voiam să tai şireturile...

— Asta e tot? întoarce-te. Recunosc că ştii să legi un nod de toată frumuseţea, dar ăsta nu-i un motiv ca să tf enervezi. 2

Heath apucă şireturile şi încercă să le desfacă. 1

— Nu se poate. Mai bine mă ajuţi să caut foarfeca, spuse ea muşcându-şi buza de jos.

Heath zâmbi.

— Lasă-mă să încerc câteva minute. Avem la dispoziţie o noapte întreagă.

Se aplecă şi se concentră să asupra nodului. Mirosul de săpun combinat cu parfumul pielii lui îi ajunse lui Lucy la nări, făcând-o să tresară.

— De ce porţi un corset atât de tare? Credeam că ţi-ai comandat şi desuuri odată cu rochiile noi. J

— Cele pe care le am sunt încă bune...

— Dă-mi voie să te contrazic. Albul nu te prinde. În plus, vreau să te văd în şaten colorat şi în mătăsuri, dar se pare că o să fie nevoie să mă ocup eu însumi să ţi le cumpăr, j

— Desuuri din şaten colorat?

Lucy nu ştia vreo femeie binecrescută care să poarte altceva în afară de alb, gri sau cafeniu pe sub rochie.

— Doar nu ai îndrăzni să-mi comanzi aşa ceva. Nu?

— Ba o să-ţi cumpăr cu duzina. O să ai şi pantalonaşi negri, cu volane şi fundiţe roz.

Îi zâmbi, iar ea, în ciuda emoţiei, îi răspunse zâmbind la rândul ei. Exact în acel moment nodul se desfăcu, iar Heath icoase şireturile corsetului din găicile metalice. Lucy închise ochii şi răsuflă uşurată. Când trase aer în piept şi îşi umplu plămânii cu oxigen, o cuprinse o ameţeală binecunoscută.

— Te simţi mai bine? murmură el.

Ea dădu din cap, ridicând privirea spre el când simţi că-i scoate corsetul. Sfârcurile i se întăriră la atingerea materialului din care era făcut halatul lui Hieath. Cât de ciudat şi de plăcut era ca el s-o dezbrace încet şi să se poarte de parcă ea ar fi fost un obiect preţios care s-ar fi spart dacă nu erai atent.

O atinse cu degetele pe spate, trecând peste fire de păr invizibil şi făcând-o să se înfioare. Lucy înghiţi în sec şi duse mâinile la spate, ca să-şi desfacă pantalonaşii. În timp ce se chinuia cu nasturele, el o apucă de mâini şi i le strânse puţin înainte să le dea la o parte şi să descheie nasturele dintr-o mişcare. Îmbrăcămintea căzu pe podea.

Heath o ridică în braţe şi o duse spre pat. Ea îl apucă pe după gât şi se lipi de trupul lui, începând să se bucure de ceea ce altă dată o speriase. Îi plăcea senzaţia că e lipsită de apărare şi vulnerabilă, îi plăcea să fie în braţele unui bărbat care putea să o surprindă atât de uşor, un bărbat căruia nu-i era teamă să o contrazică şi căruia nu-i era ruşine de nimic. Lucy ştia că, orice ar fi făcut, nu ar fi putut să-l şocheze.

Heath o aşează pe saltea şi îşi scoase halatul. Pielea lui cafenie absorbi lumina, iar el se aplecă deasupra ei, privind-o de la vârfurile degetelor de la picioare şi până la chipul frumos. Ochii lui albaştri şi înfometaţi se întâlniră cu ai ei, strălucind întunecat.

— Eşti frumoasă, Lucy, îi şopti.

Îi mai spusese asta şi altă dată, însă în acel moment ei

I se păru că era prima dată când auzea cuvintele. Se uită în jos, coborând genele când el începu să o sărute şi o strânse în braţe. Gura lui îi cerea un răspuns, iar mâinile o mângâiau în cele mai secrete locuri. Toată ezitarea şi timiditatea pl care Lucy se aşteptase să le simtă dispărură, transformatân cenuşă de focul pasiunii lui. Oare chiar ale ei erau mâinile<ţi care-l trăgeau mai aproape? Oare sunetele acelea pierdutveneau de la ea? Nu visase, nu-şi imaginase niciodată câţ de plăcută putea să fie atingerea pielii lui. Voia să-i cunoască fiecare părticică din trup. Mâinile îi alunecară în sus, spre umerii puternici, mângâind cicatricele şi urmele rănilof de pe spatele lui, apoi întorcându-se spre talia subţire, Curajoasă, îl mângâie şi mai jos, pe deasupra muşchilor tari, făcându-l să geamă peste buzele ei.

— A trecut atât de mult timp… Te doresc de atâta vreme., i

Heath alunecă mai jos pe trupul ei şi o sărută în locul parfumat dintre sâni, iar gândurile i se amestecară la întâmplare. Nevoia şi urgenţa cu care trupul îi cerea s-o posede luară locul grijii de mai devreme. Moliciunea corpului ei îi umplea palmele iar gura îi era însetată după gustul pielii ei.

I se opusese şi îl respinsese, îi răsturnase lumea cu susul în jos, îi pusese în cale nenumărate obstacole, iar acum, deodată, era în braţele lui, supusă şi dornică. Toată dorinţa pe care o ţinuse în frâu până atunci izbucni, iar el nu se mai putu opri, nu mai putu să se gândească la nimic şi nu mai reuşi să se stăpânească. Parcă toată viaţa lui ar fi depins de acel moment, iar el ştia că ar fi murit dacă nu ar fi avut-o chiar atunci.

Ea suspină când Heath îi apucă unul dintre sfârcuri între buze, i-l mângâie cu limba, apoi îl muşcă delicat. Lucy simţi cum mângâierea lui amplifică pulsaţiile pe care ea le simţea în adâncul fiinţei ei. Neajutorată, îl lăsă să-i

desfacă pulpele. Era atât de ameţită de dorinţă încât tremura. Heath o săruta peste tot, o atingea pe tot corpul, şi, cu blândeţe, îi desfăcu picioarele şi se aplecă între ele, apoi îi atinse interiorul coapsei cu buzele, sărutând-o tot mai sus. Când îşi dădu seama ce avea el de gând să facă, ea rosti:

— Heath, aşteaptă…

— Nu spune nimic, răspunse el, apoi îi sărută pielea fină din partea de sus a coapsei şi îi mângâie triunghiul de păr moale şi cârlionţat. Lasă-mă să fac asta. Eşti soţia mea.

Când ajunse la pielea fierbinte dintre pulpele ei şi îi atinse cu limba mănunchiul de nervi bine ascuns acolo, Lucy ridică genunchii şi degetele de la picioare i se curbară în aşternut. Heath îi cuprinse fundul în palme şi o ridică mai aproape, explorând-o delicat.

Ea suspină întretăiat şi strânse din dinţi, apoi întoarse capul într-o parte. Simţea fiecare atingere subtilă a gurii soţului ei, dar uitase cu totul de lumea dimprejur. Copleşită de plăcere, se încordă între palmele lui. Deodată, el o pătrunse cu limba, iar ea îşi arcui spatele fără să vrea. Senzaţiile se extinseră şi explodară într-un curcubeu de erupţii.

Lucy respira greu şi avea impresia că pluteşte într-o mare de linişte. Pleoapele i se îngreunară şi se uită ameţită la Heath, care se ridicase deasupra ei. Era prea epuizată ca să protesteze atunci când el o acoperi cu trupul lui greu.

— Nu te speria, îi spuse el pe un ton scăzut şi mângâietor. O să am grijă de tine. Lasă-mă să te iubesc.

Lucy îl simţi între coapsele ei şi îşi schimbă poziţia ca să-l ajute să ajungă mai uşor la ea, apoi tresări când simţi cum o pătrunde. Urmă o clipă de durere, apoi îşi dădu seama că trupurile lor erau unite. Răspunzând îndemnurilor lui blânde şi şoptite, ea desfăcu mai mult picioarele* iar el alunecă şi mai adânc. Părea imens şi foarte fierbinte când se mişcă înăuntrufei. Lucy tresări din cauza senzaţiei necunoscute şi a disconfortului, dar el o mângâie, vorbindu-i pe un ton blând şi ciudat de crispat.

— Eşti atât de dulce, Cinda. Eram sigur că aşa o să fie. Ştiam, ia-mă în braţe, Cin…

Mişcându-se într-un ritm controlat, el o strânse mai aproape şi îi arătă cum să se mişte odată cu el. Nu era deloc inhibat şi se abandonă pasiunii, aşa cum Lucy îşi imaginase că o să facă, smulgându-i orice urmă de intimitate şi cerându-i cu mâinile şi cu gura să-i spună ce-i plăcea el mai mult. Privi trăsăturile frumos sculptate ale bărbatului cu care se măritase şi nu-şi putu imagina cum ar fi fost să fie atât de aproape de oricare altul. Ştia că după acea noapte nimic nu avea să mai fie la fel. Confuză, se sprijini de umărul lui şi simţi ceva cald în interiorul trupului, apoi Heath se opri şi rămase nemişcat, cu capul lipit de gâtul ei şi cu pumnii strânşi, lăsând două văi mici în perna ei.

Orbeşte, ea se întinse să-l sărute. Orele se scurseră încet, iar ei doi continuară să se iubească, uneori cu pasiune, alteori încet, languros. Lucy era la fel de aprinsă ca şi el şi îi răspunse cu entuziasm, fără să se gândească la nimic altceva, nici la ce urma, nici la ce fusese înainte. Niciunul dintre ei nu băgă de seamă când lampa se stinse, iar Lucy nu mai ştiu decât că, pe măsură ce noaptea se adâncea, ea devenea parte din întuneric, parte dintr-un vis care era departe de inocenţă, acoperit cu un voal de magice avea să se rupă la ivirea zorilor. Cu fiecare atingere* Heath o făcea mai mult a lui, iar în orele de după miezul nopţii Lucy începu să se teamă că soţul ei îi răpise mai mult decât inocenţa.

Capitolul şapte.

Tulburată de întrebări cărora nu le găsea răspuns, Lucy îşi făcu de lucru toată ziua următoare, timp în care se gândi la cât de complicată era situaţia lor. Fusese dezamăgită când se trezise şi văzuse că Heath plecase deja, dar fusese şi uşurată că putea să fie singură cu gândurile ei. Totul păruse schimbat faţă de seara dinainte. Heath îi răpise multe dintre iluzii şi ar fi fost o minciună să spună că nu-i plăcuse ce se întâmplase între ei, iar asta o nedumerea, fiindcă ea crezuse multă vreme că singurul

bărbat pe care-l putea dori era Daniel. Oare sentimentele ei pentru el nu fuseseră decât o obişnuinţă? Oare rămăsese atâta timp alături de Daniel pentru că fusese mai simplu şi mai sigur decât să-şi deschidă inima în faţa altcuiva? *Am ţinut la el din tot sufletul*, îşi spuse ea confuză, gândindu-se la lucruri la care nu-şi dăduse voie niciodată până atunci să se gândească. *Încă îmi mai pasă de el*. Dar oare fusese iubire, sau doar ceva ce ea confundase cu iubirea?

Începea să ţină la soţul ei într-un fel la care nu se aşteptase, chiar dacă Heath era cel mai exasperant, mai greu de înţeles şi mai complicat bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. În ciuda faptului că el însuşi susţinea contrariul, Heath reuşea aproape de fiecare dată să obţină ceea ce dorea şi nu se ferea să uite de scrupulele unui domn atunci când ele îl împiedicau să facă aşa cum i se părea lui că e mai bine. Avea două feţe şi putea să fie un netrebnic la fel de uşor cum putea să fie domn, iar ea încă nu deprinsese arta necesară ca să-i facă faţă în amândouă ipostazele.

Heath ajunse acasă la destul de multă vreme după ora cinei. Intră, iar Lucy îi luă haina şi o strânse la piept înainte să o agaţe în cuier. Pe figura lui se citea o expresie neobişnuită. Părea chinuit şi puţin obosit, dar avea un aer triumfător şi o energie pe care abia dacă reuşea să o ţină în frâu. Lucy îşi dădu seama că se întâmplase ceva important, judecând după atitudinea lui, şi avu presimţirea că se putea ca noutăţile să nu-i fie tocmai pe plac. e

— Trebuie să discutăm, Lucy.

— Veşti bune sau rele?

— Depinde cum priveşti lucrurile.

— Nu-mi sună prea promiţător.

Heath zâmbi scurt, apoi făcu semn spre canapea.

— Mai bine stai jos. O să fie o conversaţie lungă.

Aerul lui, calmul exagerat din voce, toate indicau fără îndoială că avea ceva important de spus.

— O conversaţie despre ce?

— Despre toate întâlnirile acelea pe care le-am avut în Boston. Ar fi trebuit să-ţi povestesc mai curând despre

ele, dar, cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi era mai greu să-ţi vorbesc. La cum au stat lucrurile între noi, mi-a fost mai uşor să amân…

— Înţeleg, spuse Lucy aşezându-se brusc şi întrebându-se dacă nu cumva suspiciunile ei de dinainte fuseseră îndreptăţite.

Dacă într-adevăr el fusese la altă femeie în Boston? Era un gând îngrozitor!

Heath se aşează alături de soţia lui şi ridică un pahar din care băuse ea înainte. Era gol, iar el începu să-l răsucească încet între degete.

— Nu eram sigur cum o să iasă, aşa că nu m-am grăbit să-ţi povestesc, dar acum este momentul potrivit şi trebuie să acţionez repede.

Ea dădu încet din cap. Încerca să-i vorbească despre cealaltă femeie? Oare era atât de crud încât să-i spună aşa ceva după noaptea pe care o petrecuseră împreună? Dar, chiar dacă ar fi fost adevărat, nu avea niciun motiv să-i povestească despre altă femeie. Nu?

— Ai citit vreodată *„Examinatorul" de* Boston? întrebă el.

Întrebarea avea atât de mică legătură cu discuţia la care se aştepta ea, încât Lucy îl privi surprinsă, fără să ştie ce să răspundă.

— Cum? Eu… Nu, nu cred.

— Am verificat toate ziarele din zonă. *„Herald"* are cea mai mare arie de răspândire şi e cumpărat cam de nouăzeci de mii de oameni, iar *„Jurnaluf* are cam jumătate din abonaţii „Hera/e/"-ului. După ele urmează restul, niciunul cu mai mult de şaptesprezece mii de cititori. *„Examinatorul"* este cel mai aproape de locul trei, chiar dacă la mare distanţă de primele două.

Ziare. Vorbea despre ziare. Ce legătură aveau ziarele cu orice?

— Foarte interesant, spuse ea politicoasă, făcându-l să zâmbească din cauza lipsei de entuziasm de care dădea dovadă.

— *„Examinatorul" a* ajuns pe locul trei din cauza

eforturilor combinate ale celorlalte două jurnale, care îi fură publicitatea şi abonaţii şi care întreprind tot felul de acţiuni subversive…

— Heath, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Nu vreau să aud despre toate astea. Vreau doar să ştiu ce aveai să-mi spui.

Bine, răspunse el, iar ochii îi străluciră şi mai tare. Ziarul a fost scos la vânzare. După ce am vorbit cu redactorul şef şi m-am uitat peste contabilitate, am decis că „*Examinatorul*" ar putea să ajungă un competitor de temut. De astăzi, noi suntem proprietarii lui.

Lucy îl privi uimită.

— Avem tot ziarul? Un ziar din Boston? Heath…

— De fapt, nu chiar pe tot. Dar mai mult de jumătate din el. Restul îi aparţine lui Damon Redmond, care face parte dintr-o familie din Boston…

— Redmond? Din trioul Lowell, Saltonstall şi Redmond

— Da, acea familie Redmond. Este al treilea fiu al luţ

John Redmond III. L-am cunoscut pe Damon când am fost în străinătate, înainte de război.

— Dar… Are vreunul dintre voi suficientă experienţă ca să conducă un ziar de succes? întrebă Lucy, prea uimită ca să-şi mai amintească să fie diplomată. i

Heath zâmbi trist.

— În acest caz, nu cred că experienţa are legătură cu succesul. Cu cât ai mai multă experienţă, cu atât eşti mai înclinat să aplici metodele folosite în trecut, să urmezi tradiţia… Iar eu n-am de gând să fac asta. Afacerile se schimbă şi felul în care se făceau lucrurile cu zece ani în urmă nu o să mai supravieţuiască mult. Unele ziare ţin pasul cu vremurile, ca de pildă „Tribun*a de New York, iar* cele care nu fac asta devin falimentare. Acum e momentul să profităm. Vreau să inventez un fel nou de jurnalist şi un fel nou de ziar.

— Pare periculos. Dacă nu o să meargă? Dacă pierdem toţi banii?

— Putem să locuim cu tatăl tău, deasupra

magazinului.

— Nici să nu glumeşti cu aşa ceva!

— Nu-ţi face griji, Cin. Nu te las eu să mori de foame.

— Dar Redmond ăsta? Eşti sigur că poţi să ai încredere în el ca partener de afaceri?

— Nu mă îndoiesc. E ambiţios, inteligent şi poate să aibă grijă de sine însuşi. De fapt, cred că s-ar putea să fiu nevoit să-i amintesc că suntem amândoi implicaţi, ca o echipă. Lui îi place să facă după cum vrea el.

— Sunt sigură că o să dureze o vreme până când o să începeţi să faceţi profit.

— Depinde de câteva lucruri. Dacă vrei într-adevăr să ştii, putem să ne uităm împreună la cifre şi estimări, peste câteva zile.

— Nu, mulţumesc.

Pe Lucy nu o interesaseră niciodată numerele. Cu toate astea, o surprindea faptul că Heath era dispus să îi vorbească ei despre asemenea lucruri. De obicei, bărbaţii nu doreau să discute cu soţiile lor, sau cu oricare altă femeie, despre afacerile pe care le făceau, la fel cum femeile nu le spuneau bărbaţilor despre discuţiile şi activităţile lor private.

— Nu vreau decât să ştiu dacă o să avem destui bani din care să trăim.

— O să avem destui. Cel puţin destui ca să poţi să-ţi cumperi câte pălării şi furâde îţi doreşte inima.

— Să conduci un ziar atât de mare… O să fie nevoie să munceşti foarte mult, spuse ea, încruntându-se.

— O să fie vorba despre mai mult decât câteva nopţi pierdute, recunoscu el.

— Tot drumul între oraşe… cum o să te descurci?

Urmă o tăcere lungă, apoi Heath ridică ochii de la paharul cu care se juca şi o privi în ochi.

— Mi-ar fi imposibil, spuse încet. Nu pot să locuiesc în Concord şi să conduc ziarul.

Implicaţiile răspunsului său o loviră pe Lucy ca o palmă. Dacă nu putea să conducă ziarul din Concord, însemna că vrea să se mute.

— Dacă vrei să conduci un ziar, spuse ea repede, poţi să cumperi unul local sau să fondezi tu unul aici. Nu e nevoie să te duci la Boston…

— Nu pot să fac ce vreau dintr-un ziar local şi nu intenţionez să scriu despre câte ouă au făcut găinile familiei Brooks joia asta, sau despre Billy Martinson, pe care l-a înţepat o albină în genunchi…

— Dar…

— Dar, ce? întrebă Heath, aplecându-se şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Gândeşte-te de unde ai venit şi unde eşti. Nu cunoşti Bostonul. Nu eşti aici de suficient. timp ca să-i înţelegi pe oameni…

Ea tăcu, iar el puse paharul jos şi o luă de mână, ţinând-o strâns şi apăsându-i palma cu degetele de parcă ar fi vrut ăă scoată adevărul de la ea cu forţa.

— Continuă, o îndemnă. Nu vreau să încerc să ghiceso ce gândeşti, Cin. Nu şi de data asta. Spune-mi.

— Tu ştii mai bine decât mine că sudiştii nu sunt bine primiţi aici. Cei din Boston vor să-i pedepsească pentru ce s-a întâmplat în timpul războiului, iar tu te gândeşti să preiei unul dintre cele mai mari ziare din Nord? Nimeni nu o să te susţină, din nicio parte. Ai prea multe obstacole în cale, iar eu nici nu pot să-ţi spun cât de greu, cât de inimaginabil de dificil o să fie. Nimeni nu o să vrea să asculte ce ai tu de spus. Pe aici sunt mulţi intelectuali şi fiecare are alte idei despre reconstrucţie, pe care fiecare le susţine cu tărie şi pentru care toţi ar fi în stare să se certe la nesfârşit. Ştiu, fiindcă am participat la suficiente discuţii politice şi la destule întâlniri încât să fiu sigură că nu greşesc. I

— Aşa este, ai dreptate, nu o să fie uşor, dar asta este o bătălie care trebuie dusă aici, în Boston. Pot să îi ajut mai mult pe ai mei, şi pe ai tăi, aici, decât oriunde în altă parte. Aici se iau deciziile, aici sunt oameni bogaţi şi educaţi şi, Doamne, e ca şi cum aş încerca să ies dintr-un labirint. Toată lumea se învârte în cerc, prinsă de probleme prea complexe ca să poată să fie înţelese uşor, dar nimeni

nu este dispus să recunoască adevărul, să vadă situaţia aşa cum e ea. S-a terminat războiul, dar nu s-a rezolvat nimic. Nu avem drepturi separate pentru fiecare stat în parte, nu avem soluţii pentru sclavii eliberaţi, nu avem politici economice sau sociale…

— Dar orice le-ai spune tu, ei nu o să te asculte, rosti Lucy, devenind din ce în ce mai îngrijorată, pentru că el părea foarte hotărât. Nu o să te audă…

— O să fiu auzit, o asigură el cu un zâmbet rece. Şi o să mă asculte, pentru că o să-l folosesc pe Damon Redmond pe post de figură publică. O să-l numesc redactor şef şi prin el şi editorialele lui o să spun fiecare lucru pe care îl am de spus. El are susţinerea şi influenţa uneia dintre cele mai renumite familii din Boston, iar eu o să găsesc o cale să mă folosesc de asta. Nu vreau să forţez pe nimeni să mă asculte şi nici nu o să fiu nevoit să fac asta. O să le strecor Ideile mele treptat şi o să le fac uşor de acceptat. Intenţionez să conduc un ziar aşa cum n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Un ziar ademenitor, seducător. Chiar dacă trebuie să reinventez întreaga profesie de jurnalist, o să reuşesc.

Multe dintre cuvintele lui nici nu ajunseră la Lucy. Nimeni nu îi mai vorbise despre un ziar seducător, iar ea nu pricepea cum sau de ce avea ei de gând să se folosească de Damon Redmond. Nu reuşea decât să se concentreze la focul din privirea lui şi la entuziasmul din voce. Se decisese şi ar fi fost nevoie de un miracol ca să-l facă să se răzgândească.

— Nu ai putea să mai aştepţi un an sau doi şi să nu te grăbeşti aşa? se rugă Lucy de el. Mi se pare prea curând. Aşteaptă să începi să cunoşti zona…

— Ştiu destule ca să încep chiar acum, iar ce nu ştiu, o să aflu repede. Nu mai pot să aştept, pentru că o astfel de ocazie nu o să mai apară multă vreme de aici înainte. *„ExaminatoruF este* un ziar de calitate, cu un număr mic, dar constant de abonaţi şi cu reputaţie bună. Are nevoie doar de puţină orientare, să fie puţin scuturat…

— De ce? întrebă ea, trăgându-şi mâinile din mâinile

lui, furioasă. De ce trebuie să scuturi tu mereu lucrurile şi să le întorci cu susul în jos? De ce nu poţi să accepţi situaţia, aşa cum fac alţii?

— Pentru că „situaţia” nu face bine nimănui. Un bărbat trebuie să-şi ia în mâini propria viaţă, sau să o lase să-l doboare, iar eu nu plănuiesc să fiu doborât.

— Mie îmi plac lucrurile aşa cum sunt acum! Nu vreau să se schimbe nimic!

Heath auzi panica din glasul ei.

— Cinda, nu îţi plac lucrurile aşa cum sunt acum. Nu mai încerca să-mi spui că îţi plac. Te cunosc mai bine decât oricine altcineva.

— Nu e adevărat…

— Cum să fii fericită? Tu eşti menită să faci lucruri mal bune decât să trăieşti toată viaţa în Concord. Tatăl tău şi restul celor din oraş au încercat să te transforme în ceva ce nu o să fii niciodată, ce nu ai putea să fii, şi te-au convins că asta este ceea ce-ţi doreşti, dar tu ai tot încercat să te opui într-o sută de feluri mărunte… Ai traversat râul pe unde ştiai că nu trebuie, te-ai tot certat cu Daniel… Crezi că niij am ştiut că relaţia ta cu mine a fost un act de revoltă împotriva lor şi a felului în care încercau să te schimbe?

— Nu mă cunoşti deloc, spuse Lucy, ridicându-se şi îndepărtându-se de el.

— Ştiu că nu ar trebui să fii uitată într-o casă mică de prin cine ştie ce cătun, cu broderiile în braţe şi cu întâlnirile de la club, visând la lucrurile pe care n-ai să le faci şi n-ai să le vezi vreodată. Nimeni nu ţi-a cerut niciodată nimic altceva decât să stai la locul tău, dar eu vreau mai mult pentru tine.

— Tu vrei să mă iei de acasă, de lângă oamenii care ţin la mine.

— Dumnezeule mare, femeie! Nu ţi-am spus că ne mutăm la Polul Nord. Bostonul nu e atât de departe de aici!

— Boston e în cu totul altă lume! E un oraş mare, plin de străini, şi eu nu cunosc pe nimeni acolo…

— Adevărul este că nu ai de ales. Ne mutăm în Boston peste două zile.

— Două zile! repetă ea şocată.

— Astăzi am semnat actele de proprietate pentru ziar. Noua ediţie a *„Examinatorului”* o să apară luni. Mâine o să caut o casă în Beacon Hill şi, dacă ni se potriveşte, ne mutăm imediat. Dacă nu, o să stăm la hotel până când găsim o locuinţă care să ne fie pe plac…

— Tu n-ai decât să te muţi la Boston, spuse ea pe un ton calm şi hotărât, uitându-se revoltată la el. Poţi să locuieşti colo şi să mă vizitezi la sfârşit de săptămână sau să nu mă vizitezi deloc, dar price o să decizi, să ştii că eu rămân aici.

El o privi ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cât de hotărâtă era. În ochi îi apăru o sclipire periculoasă.

— Ba pe naiba.

— Ţi-am spus cândva că nu o să poţi să mă obligi să plec de aici.

— Şi de ce, mă rog, eşti atât de hotărâtă să rămâi? Chiar îţi este aşa de frică? Sau ai de gând să-i urmăreşti pe Sally şi pe Daniei şi săle. faci viaţa un calvar?

— N-are legătură cu Daniel. Nu vreau să merg la Boston şi o să te părăsesc dacă încerci să mă obligi să vin cu tine.

Lucy vorbise prea repede şi judecase greşit. Îl contrazisese şi-l provocase, iar Heath strânse din dinţi şi se crispă. Cu o singură propoziţie reuşise să-l facă să nu mai fie deloc rezonabil.

— O să mergi cu mine chiar dacă trebuie să te leg şi să te târăsc până acolo în spatele trenului.

— O să mă întorc. Nu poţi să mă obligi să merg cu tine! Nu poţi să mă obligi să plec de aici!

El traversă spaţiul dintre ei şi o apucă de încheietură, ţinându-i mâna în faţa ochilor, în aşa fel încât ea să poată să vadă verighetă latăă din aur care îi împodobea degetul.

— Vezi asta? Pot să te oblig să faci o sumedenie de lucruri pe care nu vrei să le faci. Inelul ăsta e dovada contractului pe care îl avem noi doi şi n-ai cum să dai

înapoi după ce l-ai acceptat.

— Un contract poate să fie reziliat, spuse ea roşind furioasă.

— Ba nu, spuse el, strângându-i dureros încheietura. Mi-ai promis că o să-mi fi credincioasă, aşa că ai să mergi cu mine.

— Dar nu ţi-am dat dreptul să abuzezi de mine! se răsti ea.

El slăbi strânsoarea, iar ea reuşi să scape şi să fugă dt lângă el. Se uitară unul la celălalt, respirând greu.

— Eşti soţia mea. Ai jurat să-mi fii alături şi trebuie să-ţi onorezi jurământul.

— Nu am jurat să renunţ la tot doar pentru o toană de-e ta!

Lucy se uită la ziarele de lângă canapea, amintiri şi părţi de istorie pe care el le păstrase cu sfinţenie. Ura tot ceea ce reprezentau ele.

— Toate astea, pentru un ziar! Viaţa mea o să fie distrusă numai ca unii să poată să citească la cafeaua de dimineaţă ştirile pe care le-au cumpărat pe patru cenţi…

— Care viaţă? Ţi se pare că merită să trăieşti îngropată aici pentru următorii cincizeci de ani, ascunsă de lume?

Furioasă, Lucy ridică teancul de ziare şi le aruncă îişemineu. Pieptul îi era scuturat de suspine seci în timp că se uita cum flăcările cuprind paginile vechi şi îngălbenite. Deodată, focul se înteţi şi îi lumină chipul, şi atunci ea se uită la Heath, care o privea printre pleoapele îngustate. Cicatricea subţire şi palidă de pe tâmplă ieşea în evidenţă pe fondul pielii lui întunecate.

— Ar fi trebuit să faci asta demult, strigă ea, furioasă şi speriată. Abia aştepţi să-mi spui cât de mult greşesc eu, dar cum rămâne cu defectele tale? Odată mi-ai spus că nu crezi în poverile cărate o viaţă, dar tu ţi-ai purtat trecutul cu tine timp de opt ani, l-ai citit iar şi iar şi te-ai prefăcut că nu-ţi pasă de război, când de fapt îţi pasă foarte mult. Toţi ceilalţi oameni pe care-i cunosc au început să uite, dar tu încă mai jeleşti şi încă mai laşi trecutul să te macine.

Încă te mai lupţi! Cine a mai auzit de un sudist care să încerce să conducă un ziar din Boston? E o nebunie… Pe care tu o faci doar ca să te răzbuni împotriva „yankeilor”, sunt sigură. Nu vreau să trăiesc cu un astfel de bărbat. Nu vreau să trăiesc cu tine, aşa că n-ai decât să te duci în Boston şi să-ţi vezi de planurile tale. Eu rămân aici.

Îşi ridică rochia şi urcă treptele în fugă, intenţionând să 16 baricadeze în dormitor, dar Heath ajunse acolo aproape înaintea ei, o prinse de talie, o lipi de el şi îi vorbi aspru la Ureche:

— În următoarele două zile o să-ţi mişti posteriorul prin această casă şi o să împachetezi orice intenţionezi să iei cu tine la Boston. L-am rugat deja pe tatăl tău să te ajute Cât sunt eu plecat. Dacă nu împachetezi nimic, n-ai decât să porţi hainele de pe tine în următoarele şase luni. Şi dacă nu-ţi mişti corpul tău mic” acolo unde îţi spun eu, când îţi ipun eu, o să vin şi o să te iau eu însumi. Crede-mă că o Bă preferi să fi făcut singură ce ţi-am cerut.

— Nu, spuse ea răguşit.

O strângea atât de tare încât aproape că o durea şi era atât de furios încât Lucy se temea că ar fi putut să-i facă rău. Braţele lui puteau să o strivească şi, dacă ar fi strâns-o doar puţin mai tare, aşa s-ar fi şi întâmplat. Se sperie şi teama o aprinse mai tare decât ardeau ziarele, din şemineul de ia parter. Vocea lui crudă şopti:

— Nu doar că o să locuieşti cu mine, Lucy, dar o să te porţi ca şi cum ai fi atât de fericită din cauza asta încât toată lumea o să creadă că sunt singurul bărbat pe care-l iubeşti, chiar dacă noi doi ştim că lucrurile nu stau chiar aşa, şi o să mă aştepţi în pat, în fiecare noapte, cu braţele deschise şi cu un zâmbet pe chip…

— Eşti nebun dacă îţi imaginezi că o să fac aşa ceva.

t Nu îmi imaginez, ci mă aştept să faci aşa. Nu mă interesează dacă o faci natural sau te prefaci, dar o să joci rolul doamnei Rayne nu doar pentru mine, ci şi pentru restul lumii.

— Ar trebui să mă omori înainte!

— Nu mai fi aşa melodramatică! N-ai tu prezenţa de spirit să te ţii de cuvânt, drăguţă.

— Te urăsc. Aş vrea să nu te fi lăsat niciodată să pui mâna pe mine.

Încercă să se gândească la cel mai urât lucru pe cart putea să i-l spună, ceva care să-l rănească.

— Aseară a fost ultima dată când m-ai atins. Nu pot şi suport să pui mâna pe mine! >j

Heath încremeni.

— Ai mers prea departe, Lucy.

— Am spus doar adevărul! j;

— Nu, răspunse el încet, n-ai spus adevărul. Dar hai să vedem care e acel adevăr.

Lucy începu să se zbată, dar el o trase spre pat cu braţe de oţel.

— Tata o să vină după tine şi, dacă pui mâna pe mine…

— N-o să-i spui niciodată lui taică-tu ce-am eu de gând să-ţi fac acum, spuse el, împingând-o pe saltea cu faţa în jos.

O apucă de braţe şi o strânse dureros. Ea încercă să scape, dar el se urcă deasupra ei şi o prinse între genunchi, ţinând-o nemişcată. Îl simţi cum îi desface nasturii rochiei şi se zbătu violent, speriată şi revoltată.

— N-ai niciun drept…

— Ba am toate drepturile.

Îi trase şireturile corsetului până când le scoase din găici marginile veşmântului cu întăritură se desfăcură, iar Lucy tresări auzind un sunet de material rupt. Heath îi rupea furoul şi jupa de parcă ar fi fost din hârtie. Protestele ei înfundate abia dacă se auzeau şi nu-l împiedicară să o dezbrace. Orice ar fi făcut, nu putea să-l oprească.

— Eşti soţia mea şi, de acum înainte, nu o să mai spui niciodată că vrei să mă părăseşti.

— Termină!

Lucy rămase nemişcată când îi simţi mâinile calde pe spate, mângâind-o până la baza coloanei şi cuprinzându-i

fundul în palme. Degetele lui îi atinseră cu pricepere pielea sensibilă, iar ea îşi muşcă buzele, încercând să se stăpânească şi să nu-i răspundă. El continuă să o mângâie până

Când ea gemu fără să vrea, apoi închise ochii şi-şi ascunse fruntea între cearşafuri.

— Orice sentimente ai avea faţă de mine, spuse el Btrecurându-şi mâna între picioarele ei, nici n-ai început să înţelegi de ce eşti capabilă de dragul lucrului ăstuia de aici. Asta este adevărul, Lucy, nu-i aşa?

Ea înghiţi în sec şi încercă să-i răspundă, însă nu reuşi decât să geamă înfundat. El îi dădu la o parte restul hainelor şi o atinse cu degetele, găsind cu pricepere punctul ei cel mai sensibil. Se aplecă peste ea şi o pătrunse cu un deget, sărutând-o în acelaşi timp pe ceafă, apoi muşcând-o încet. Ea rămase nemişcată, incapabilă să facă vreun gest, în timp ce el o mângâia, aprinzându-i fără milă simţurile.

Tulburată, tremurând, simţi cum mâna şi gura lui îi părăsesc trupul. Heath se ridicase şi îşi scotea haina şi cămaşa. O întoarse cu faţa spre el, iar imaginea corpului său bronzat, îmbrăcat doar în pantaloni, i se imprimă lui Lucy în minte ca un fier încins. Îl pălmui cu sete, dar el îi prinse încheieturile înainte ca ea să apuce să ridice din nou mâna şi îi prinse braţele deasupra capului cu o singură mână dea lui, apoi îi ridică poalele rochiei şi se descheie la pantaloni. Corsetul îi rămăsese sub trup şi Hi ridica şoldurile de pe saltea. Lucy se zbătu din răsputeri, dar Heath nu făcu decât să o privească sfidător, iar ea îşi dădu seama că nu avea rost să i se opună, aşa că strânse din dinţi şi nu mai făcu nicio mişcare.

— N-aş fi crezut că eşti în stare să obligi o femeie care nu te vrea, spuse cu ură.

— Dar tu mă vrei.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, el o pătrunse dintr-o singură mişcare puternică, iar Lucy îşi arcui spatele şi scoase un ţipăt scurt. Un val de plăcere îi inundă tot corpul, uimind-o, iar el alunecă mai adânc, se mişcă o

singură dată, apoi se retrase, lăsând-o să tremure de dorinţă. Aplecat peste ea, îi sărută un sfârc pe deasupra rochiei şi îl muşcă blând. Când Lucy îi rosti până la urmă numele, semn de protest, aprinsă, deşi n-ar fi vrut, el trecu la celălalt sân şi desenă cercuri cu limba pe deasupra sfârcului ei pini când ea se topi în braţele lui.

— Eşti soţia mea, îi spuse, desfăcându-i picioarele mii mult şi apăsându-i coapsele în sus, cu genunchii, şi de acuffl înainte o să-mi dai tot ce trebuie să-i dea o soţie bărbatului ei, fără să comentezi. Aşa e, Lucy?

Câştigase, fir-ar el să fie! îl dorea şi ar fi fost în stare să-l promită orice doar ca să nu se oprească.

— Sunt soţia ta, şopti supusă şi aproape înecându-se di uşurare când el o pătrunse din nou.

Dar în momentul în care simţi un nou val de plăcere, el se retrase din nou.

— Şi o să mergi cu mine, insistă.

Ea tăcu, dar îşi arcui trupul mic spre el.

— Te rog, gemu în sfârşit.

— Mergi cu mine.

— Da, spuse ea cu vocea întretăiată. Da, o să merg cil tine.

— Şi nu o să mă mai minţi niciodată.

— Nu.

O

— Atunci spune-mi adevărul despre ce s-a întâmplat aseară, continuă el, făcând o mişcare circulară cu şoldurile şi apăsând-o mai mult în saltea. Spune-mi.

— Te-am dorit, şopti ea.

— Aşa cum mă doreşti şi acum.

— Da.

El îi eliberă încheieturile şi se ridică puţin, privind-o fără nicio expresie. Nedumerită, Lucy îl privi la rândul ei şi înţelese că avea de gând să plece, să o lase singură, drept pedeapsă pentru ce spusese şi făcuse în timpul cerţii. O respingea acum, în cel mai intim moment posibil.

— Heath… Nu…

I» Acum, că am rezolvat problema, cred că ar fi bine

să (murei să dormi puţin, îi spuse el ou răceală. O să fii foarte MUpstă în zilele următoare.

Heath se ridică de pe pat, iar ea înţelese că, într-adevăr, IVH de gând să plece. Se uită la el cu ochii ei căprui şi luminoşi, îmbujorată, iar în suflet i se prăbuşi o barieră.

— Nu face asta, şopti. Nu mă lăsa aşa, te rog.

Când văzu că el o priveşte cu indiferenţă, Lucy închise ochii, umilită, şi se ghemui pe o parte, ascunzându-şi faţa în pernă. Deodată, Heâth coborî privirea şi încercă să-şi amintească de ce făcea ce făcea, că încerca să-i dea o locţie soţiei lui, însă îşi dădu seama că, undeva, lucrurile luaseră o întorsătură urâtă. Blestemând în şoaptă, îşi scoase pantaloni dintr-o mişcare, iar Lucy îi simţi greutatea alături de a ei, pe saltea, apoi mâinile lui o întoarseră pe spate şi o dezbrăcară de restul hainelor; mângâind-o încet, fiindcă tremura.

— Îmi pare rău, Cin, şopti el îmbrăţişând-o. Iartă-mă.

Întinse mâna ca să-i desfacă picioarele, dar ea începuse deja să le deschidă pentru el, ridicând şoldurile ca să-l primească. Heath o pătrunse încet, iar Lucy nu reuşi să-şi 5 tăpânească un suspin când el îi oferi toată plăcerea pe care ştia cum s-o ofere.

— Nu te opri, îl rugă, iar inima lui aproape că se frânse auzindu-o cum îl imploră disperată.

— Nu mă opresc, îi şopti tandru, ridicându-i şoldurile. Nici n-aş putea…

O îmbrăţişă strâns şi începu să se mişte într-un ritm rapid, atent doar la plăcerea ei. O privi în ochi până când ea îşi coborî genele ca să-şi ascundă tulburarea.

Cu grijă şi răbdare el trecu de lipsa ei de experienţă şi o învăţă lucruri noi. Nu putea să-i dea decât puţin din tot ce ştia că vor împărţi mai târziu. Avea s-o facă să înţeleagă tot ce nu putea să-i spună eu voce tare. Că ea era făcută pentru el şi că locul ei era alături de el, care o găsise în sfârşit. La rându-i lui, îi aparţinea numai ei, era o parte din îi şi dorea ca ea să fie numai a lui.

Lucy îl luă pe după gât şi îşi împleti degetele în părul

lui auriu, mişcându-se în acelaşi timp cu el. Blând şi nestăvilit, tandru şi brutal, Heath o făcu a lui într-o furtună de mângâlor! disperate. Ea îşi lipi obrazul de umărul lui şi se lăsă con* sumată de explozia de senzaţii care o învăluia. El îi şopti cuvinte dulci deasupra pielii goale şi moi, apoi tăcu şi nu I se mai auzi decât respiraţia sacadată. Îi strânse şoldurile în palme şi o ridică mai sus, simţindu-i trupul cum se contractă în jurul lui. În extaz, ea gemu şi îl strânse în braţe, iar acel sunet simplu îl făcu să-şi piardă şi el controlul. Se afundă în trupul ei moale şi oftă adânc, apucând-o de şuviţele caz «tanii".

După aceea rămaseră multă vreme nemişcaţi. Tăcută, Lucy se odihni sub el, prinsă în braţele lui şi cu greutatea plăcută a unuia dintre picioarele sale deasupra picioarelor ei. Deşi ţinea ochii închişi, îl simţea cum o priveşte şi se gândea stânjenită la cât de uşor îi câştigase el supunerea. De ce trebuia să fie aşa când era cu el? De ce trebuia s-o înţeleagă el atât de bine? A doua zi el avea de gând să-i ceară să-şi ţină promisiunile şi ştiau amândoi că ea n-avea să le încalce.

Heath o mângâie cu degetul mare pe fruntea încruntată, apoi o sărută până când de pe chipul ei se şterse orice urmă de supărare. Mâna lui alunecă spre sânul ei, iar ea făcu un gest mic de protest, încercând să-i întoarcă spatele.

— Sunt obosită, spuse ea pe un ton arţăgos. Sau rolul de doamna Rayne înseamnă şi că trebuie să mă prefac că nu sunt?

— Fir-ar să fie!

Heath era exasperat de încăpăţânarea ei, aşa că îi acoperi protestele sărutând-o până când buzele ei se desfăcură şi până când îşi aşeză braţele pe după gâtul lui, apoi ridică privirea şi oftă.

— Ştiu că nu o să fie uşor pentru tine să pleci din oraş.

! lir trebuie să ai încredere în mine şi să-ţi ţii în frâu mândria lllficient de mult cât să apuci dai o şansă acestui nou început.

— Nu mi-ai dat de ales. Îţi place să iei decizii de parcă…

— Nu există alternativă, pentru că lucrurile sunt deja în mişcare. N-aş putea să dau înapoi nici dacă aş vrea.

Lucy tăcu. *Trebuie să rămân cu el sau să-l pierd definitiv*, le gândi ea. Nu avea ce să facă, nu putea decât să cedeze. Nu putea să-l părăsească şi, în adâncul inimii, ştia că nici nu vrea să facă asta. Nu după tot ce împărţiseră. Cu toate istea, felul lui agresiv de-au nu era mai Uşor de suportat. Heath crezu că ea tace pentru că e încăpăţânată, aşa că Într-înse buzele şi o trase mai aproape, intenţionând să-i pulbere şi ultima fărâmă de opoziţie.

— Heath! protestă ea, făcând un efort să scape. Ţi-am spus că sunt obosită şi…

— Nu uita ce-am vorbit mai devreme, doamnă Rayne, spuse el aproape de colţul gurii ei.

Lucy îşi amintea discuţia şi se enervă când îi auzi tonul arogant, dar imediat după aceea îi veni o idee care o făcu să zâmbească mulţumită. Avea să întoarcă situaţia în j… *I*

avantajul ei. Dacă trebuia să se mute ia Boston şi să încerce să păstreze aparenţele, atunci n-avea să se opună. Heath se aştepta ca ea să accepte, dar să fie nemulţumită, în schimb, Lucy avea de gând să facă mai mult decât atât – voia să îl uimească, jticându-şi la perfecţie rolul de soţie credincioasă. Dacă el o voia dulce şi supusă, ei bine, atunci ea o să fie ca o sfântă, iar el n-o să ştie ce să mai creadă şi o să se lase dus de nas după cum îi va plăcea ei şi, când se va aştepta el mai puţin, o să-l facă să-i pară rău. Gândul o încălzi şi o făcu să se simtă bine, dar curând uită de toate planurile de răzbunare, fiindcă buzele şi mâinile lui îi furară orice urmă de raţiune.

De departe se auzea o bătaie puternică în uşă şi cinev

O striga pe nume, enervant şi insistent.

— Lucy! Lucy!

— Heath, spuse ea adormită, întinzând mâna ca sfiaf atingă. Răspunde la uşă. Spune-i că nu…

Se opri când degetele ei nu atinseră altceva deol aşternutul rece. Heath nu era alături de ea.

— Lucy! se auzi vocea de afară.

Era tatăl ei. Se răsuci şi blestemă cu obidă, apoi cobof din patul cald şi merse la fereastră. Da, era tatăl ei. Păru alb îi strălucea în lumina soarelui din acea zi răcoroasă de toamnă, în care un vânticel blând răscolea frunzele veştejit* de pe pământ. Lucy auzea foşnetul copacilor prin fereastra pe jumătate deschisă. Tremurând puţin, se îndreptă spre dulap şi scoase un halat gros, apoi, după ce se îmbrăcă, coborî în picioarele goale ca să-i deschidă tatălui ei. Îl invită pe Lucas să intre, iar acesta o privi revoltat. Dezaprobarea

I se citea clar de pe chip. Se uită la ea din cap până în picioare şi scoase un sunet nemulţumit.

Deşi nu se uitase în oglindă, Lucy ştig cum arăta. Îşi simţea pleoapele umflate din cauza lipsei de somn, ştia că are părul încâlcit şi îşi simţea buzele sensibile şi roşii. Arăta ca o femeie care petrecuse întreaga noapte făcând dragoste. În plus, simţea nişte împunsături în locuri secrete, era relaxată, obosită şi se simţea neaşteptat de mulţumită. Simţi cum un zâmbet îi înfloreşte pe buze, un gest intim, secret, pe care nu l-ar fi putut explica nimănui, nici măcar ei însăşi.

— Tată, te rog… Abia m-am trezit, n-am bătut cafea…

— Este ora unsprezece şi tu abia te-ai trezit? Dar nu dormeai niciodată până la ora asta dacă nu erai bolnavă sau…

— Am stat trează până târziu, spuse Lucy răsucindu-se pe călcâie şi pornind spre bucătărie.

Se frecă; la ochi şi căscă. Probabil că nu dormise mai mult de două sau trei ore cu totul. Heath fusese insaţiabil.

1 – Te rog, ia loc cât timp fac eu cafeaua, îi spuse peste viâlăr lui Lucas, care o urmă în bucătărie. Vrei şi tu o fiaaşcă?

— Da, răspunse el aşezându-se la masă şi mângâinduşi flânditor mustaţa. Am auzit că ai două servitoare care fac Treaba în locul tău.

Tonul lui era dezaprobator.

— Mă bucur să văd că n-ai uitat cum se pregăteşte Oafeaua.

Lucy rămase cu spatele la el şi se strădui să-şi aranjeze şuviţele încurcate, trecându-şi mâna prin păr.

— Ele vin abia după-amiază. Şi femeia pe care ai angajat-o tu? Te ajută?

— Face curăţenie destul de bine, dar nu găteşte ca tine.

— Mulţumesc, spuse Lucy, zâmbind când îl auzi că recunoaşte adevărul.

Puse ibricul piş foc şi observă că are o pată roşie, micuţă, pe interiorul mâinii, probabil o urmă de la barba lui Heath, şi duse mâna la baza gâtului, unde simţi alte semne ale iubirii lor. Prin faţa ochilor îi străluci amintirea lui aplecând capul ca să o sărute şi roşi puţin, cuprinsă de un fior neaşteptat. Poate că, dacă nu ar fi plecat atât de devreme în acea dimineaţă, ar fi luat-o în braţe şi i-ar fi zâmbit aşa cum numai el ştia să zâmbească. Poate i-ar fi şoptit ceva despre noaptea trecută, poate ar fi tachinat-o puţin.

— Ce păcat că trebuie să plecaţi din Concord, spuse Lucas din senin. Heath a trecut aseară pe la mine şi mi-a spus. Poate că, totuşi, e mai bine să o luaţi de la început într-un loc nou.

— Poate că da. Nu cred că oamenii de aici o să uite vreodată ce-am făcut. Au memorii bune, aşa e?

Se întoarse şi-i zâmbi repede.

— Parcă mă văd, peste cincizeci de ani, mergând pe strada principală şi pe cineva şoptind în urma mea „E Lucy Rayne. Mai ştii ce-a făcut în şaizeci şi opt?” Până atunci o să fiu suficient de bătrână încât să mă bucur de reputaţii mea proastă. –*!*

— Nu e nimic de râs în asta!

— Heath spune că nu mi-ar strica să mă iau mai puţin în serios.

— Ai fost crescută ca să fii serioasă şi atentă…

— Am fost crescută să cred că o soţie bună trebuie să

încerce să-i facă pe plac soţului ei.

Merse la dulap şi scoase două ceşti de cafea şi două farfurii, apoi îşi dădu seama că ideea plecării din oraş nu era atât de neplăcută pe cât crezuse la început. Poate că Heath avea dreptate. Dacă se gândea mai bine, n-ar fi putut să spună că într-adevăr voia să trăiască tot restul vieţii într-un singur oraş.

— Lucy, îi spuse tatăl ei încruntându-se cu severitate, eu mi-am dat toată silinţa să te cresc cum trebuie. Nu mă aşteptam ca tu să arunci toate valorile astea la o parte odată măritată cu bărbatul ăsta, indiferent cum se poartă el cu tine şi chiar dacă te ia din locul căruia îi aparţii…

— Se poartă foarte frumos cu mine, spuse ea repede, devenind imediat serioasă şi începând să-l apere pe soţul ei. Deşi mi-e puţin teamă să mă mut din oraş, m-am măritat cu el şi asta e situaţia. Trebuie să rămân alături de el, indiferent unde merge.

Lucy îşi dădu seama în timp ce vorbea că nu spunea doar lucruri goale, ci credea fiecare cuvinţel. Lucas oftă, clătină din cap şi o privi cu reproş.

— Nu-mi vine să cred că pleci. Mi-am imaginat mereu că o să rămâneţi în Concord.

Adăugă pe un ton acuzator:

— Am crezut mereu că tu şi Daniel o să…

— La fel am crezut şi eu, îl întrerupse Lucy, apoi turnă cafeaua, cu mâinile tremurând.

Dezaprobarea tatălui ei o supăra întotdeauna. El o văzuse trădându-l pe Daniel şi luase lucrurile foarte personal, iar acum simţea că Lucy se răzvrătise împotriva tuturor valorilor pe care încercase el să i le transmită. Se întrebă dacă o să poată trece vreodată peste acel moment. Probabil că tatăl ei nu avea să uite prea uşor cum ea îi murdărise numele şi reputaţia pe care se străduise atât să le păstreze intacte.

— Poate că aşa e mai bine, spuse încet.

— Mai bine? Doar nu vrei să spui că, în loc să te măriţi cu un Collier şi să rămâi în Concord, tu preferi să fii măritată cu un…”

— Nu are rost să mai vorbim despre ăsta. Ce rost are să-l critici pe Heath? Trecutul lui n-a contat deloc pentru tine când ai încercat să scapi de mine…

— Nu ţi-am permis niciodată să-mi vorbeşti aşa, spuse Lucas, surprins de tonul ei rece. Chiar dacă eşti măritată, tot nu am de gând să tolerez un astfel de comportament din partea ta.

— Iartă-mă, spuse Lucy privindu-l fără să tresară, dar nu vreau să te aud cum îl critici.

— N-am spus nimic rău despre el.

— Dar ai sugerat că e mai puţin bun decât Daniel, ceea ce nu e deloc adevărat. N-aş da nici doi bani ca să fiu în locul lui Sally, să-l am pe Daniel de soţ şi pe Abigail drept cumnată. Aş fi chiar foarte nefericită! Daniel nu m-a înţeles niciodată şi nici n-ar fi putut s-o facă…

— Nu mai contează, spuse tatăl ei, privind supărat în ceaşca de cafeaf. Acum nu mai avem ce să facem.

Era clar că i-ar fi plăcut să insiste şi chiar să o dojenească, dar, dintr-un motiv sau altul, decisese să nu facă asta.

— Aş mai spune eu şi altele, dar nu are niciun rost.

— Aşa e, tată, spuse ea pe un ton ferm. Ce-a fost, a fost, şi toţi trebuie să suportăm consecinţele deciziilor noastre.

Cu ajutorul doamnei Flannery şi al fiicei acesteia, Lucy strânse de prin casă timp de două zile, împachetă haine, veselă şi diverse lucruri care aveau să facă locuinţa dili Beacon Hill să pară mai plăcută. Majoritatea obiectelor d «mobilier rămăseseră în Concord, urmând să fie vândutijj odată cu casa. Aşa cum îi ceruse Heath, Lucas o ajută sJ împacheteze obiectele mai grele, timp în care magazinul rămase pe mâinile unui asistent, şi o conduse pe fiica lui IS Boston.

În cele două nopţi pe care le petrecu fără Heath, Lucy dormi pe partea lui de pat, cu faţa ascunsă în perna lui (trăgând adânc în piept parfumul masculin. Se miră de cât da mult îi lipsea soţul ei şi reuşi să uite de absenţa sa doar concentrându-se la toată munca pe care o

presupunea plecarea.

Împachetatul lucrurilor din casa micuţă se dovedi a fi mai dificil decât se aşteptase ea. Pentru prima dată, pleca din oraşul în care crescuse şi care, în ciuda tuturor celorlalte lucruri, era, încă, locul pe care-l cunoştea cel mai bine. Curând avea să se îndrepte spre o casă nouă şi o viaţă care părea înfricoşătoare şi neclară. Era sigură doar că îşi dorea să fie alături de Heath. Fără el, Concord părea gol, la fel ca şi casa lor, aşa că Lucy petrecu aproape tot timpul liber întrebându-se ce făcea soţul ei.

Lucas Caldwell închirie o trăsură acoperită ca să o ducă în Boston, şi toate pachetele şi cutiile ei fură urcate într-o căruţă pe care o conducea unul dintre băieţii familiei Hosmer, pentru un dolar. Lucy nu se uită în urmă când plecară din Concord, ci îşi concentră atenţia doar la batista mică şi tivită cu dantelă pe care o ţinea în poală. Din când în când se ştergea la ochi, oprind lacrimile care ameninţau să scape. Se simţea de parcă ar fi lăsat în urmă copilăria şi o durea inima ascultând sunetul roţilor trăsurii care o ducea din ce în ce mai departe de tot ce cunoscuse vreodată.

Pe măsură ce se apropiau de Boston, Lucy începu să-şi aranjeze materialul rochiei, deşi nu era nevoie. Voia ca toate să fie în ordine când cobora din trăsură. Heath observa aproape întotdeauna ce haine purta ea şi, pentru că nu-l Văzuse de două zile, voia să fie cât mai frumoasă. Partea de deasupra a fustei era din lână gri-argintie, tivită cu un material din aceeaşi culoare, care se ridică şi lăsa la vedere o altă fustă, iar mânecile lungi erau strânse pe încheieturi şi bufante la umeri. Pălăria ei frumoasă, o bernaise, era mică şi tivită cu o panglică de catifea, iar marginea de pai se potrivea perfect la culoarea rochiei şi îi acoperea puţin fruntea.

Uitându-se pe fereastră când trăsura trecu pe lângă primăria din Boston, Lucy văzu Beacon Hill, cartierul numit în cinstea fostului far care fusese construit acolo în secolul al şaptesprezecelea ca să-i anunţe pe primii colonişti în cazul vreunui atac. Unele părţi din Beacon Hill,

ca, de pildă, piaţa Louisburg, aparţineau „primelor” familii din Boston. Acestea, despre care se mai spunea că sunt şi crema oraşului, locuiau într-o lume separată. Printre ele erau nume ca Lodge, Cabot şi Peabody, sinonime cu regalitatea. Fiecare familie avea o avere şi o reputaţie câştigate în primii ani în care locuiseră aici. Unii, ca de pildă familia Forbes şi familia Gardner, făcuseră bani din transport şi investiţii în calea ferată, iar alţii, ca familiile Whintorp, Lowell şi Redmond, câştigaseră din textile sau afaceri bancare.

Contrar opiniei acestor familii, exista şi un alt sector important al oraşului Boston, format dintr-o clasă de oameni la fel de bogaţi, dar nu la fel de snobi. Era vorba despre antreprenori, afaceriştii care îndemnau oraşul să se dezvolte într-un ritm pe care, în lipsa lor, ceilalţi cetăţeni nu ar fi putut să-l susţină. Ei făceau din Boston un oraş model pentru dezvoltare şi călătoreau la New York, unde făceau tranzacţii elaborate, cu aplombul unor piraţi. Banii lor erau câştigaţi de curând şi niciunul nu se sfia să-i cheltuiască dând petreceri minunate, umplând teatrele, frecventând magazinele şi monopolizând cele mai bune restaurante. Familiile vechi nu puteau să sufere publicitatea, însă antreprenorii o iubeau şi erau mândri de propriile realizări. Erau sănătoşi, înfloritori şi uneori vulgari, ştiind că existau puţine lucruri pe care nu şi-ar fi putut permite să le cumpere. Adesea, familii ca Forbes, Redmond şi altele ca ele le permiteau fiicelor şi fiilor lor să-şi aleagă soţi şi soţii din rândul copiilor de antreprenori, legând astfel numele de elită de averi impresionante.

Lui Lucy îi trecu prin cap, exact între piaţa Louisburg şi Palatul Mt. Vernon, că şi ea era măritată cu un antreprenor. Ce combinaţie erau ei doi, un veteran de război cu vederi liberale, din Virginia, şi o tânără conservatoare care rar părăsea Concordul natal. Şi mai neobişnuită era echipa pe care Heath o făcea cu Damon Redmond. Oare cum ar fi putut soţul ei să se amestece cu locuitorii din Boston? Dacă Redmond era la fel de arogant şi elitist ca orice alt membru al familiilor de renume,

atunci *„Examinatorul avea* de înfruntat câteva furtuni. N-ar fi fost mai uşor să găsească pe altcineva în afară de Redmond?

Trăsura se opri în faţa unei case mari, cu mansardă şi cu o curte mărginită de un gard din fier forjat. Era mult mai mare decât se aşteptase Lucy, de cel puţin două ori mai mare decât casa lor din Concord. Se uită nedumerită la clădire, cât timp tatăl ei o ajută să coboare din trăsură. Îi venea greu să creadă că va locui acolo. Heath nu-i spusese nimic despre casa lor cea nouă. Nici tatăl ei nu se obosi să ascundă faptul că era impresionat.

— Uite, spuse el, bătând cu piciorul în trotuar.

Cărămida din faţa casei era aranjată într-un model complicat şi fusese smălţuită.

— Se numeşte trotuarul bogaţilor.

Se uită atent la Lucy şi ea aproape că văzu cifrele din mintea lui.

— Se pare că nu ţi-a spus chiar tot. Ce fel de investiţii a făcut? A fost…

— Ceva legat de calea ferată, răspunse Lucy, aranjându-şi după urechi câteva şuviţe rebele şi ştergându-şi nasul cu un colţ al batistei. Şi dacă felul în care te uiţi la mine înseamnă că ai vrea să afli dacă am ştiut despre banii lui înainte să mă mărit cu el, să ştii că răspunsul este nu.

— Nu mă gândeam deloc la aşa ceva, spuse tatăl ei, părând jignit.

— Foarte bine, răspunse ea obraznic. N-aş vrea să mă gândesc că ai fi putut să crezi despre mine că sunt atât de mercenară încât să încerc să-l prind doar pentru că are ceva mai mulţi bani decât Daniel…

— Cu mult mai mulţi bani.

— Da, ei bine…

— Domnule Caldwell? se auzi o voce din spatele lui Lucas.

Era tânărul Hosmer, care se oprise cu căruţa în spatele trăsurii închiriate de ei.

— Să încep să descarc din lucruri?

— Unde e soţul tău? o întrebă Lucas pe fiica lui, fără

să aştepte un răspuns. Ar fi trebuit să fie aici.

— Sunt sigură că e ocupat. Mă duc să-l caut înăuntru, răspunse Lucy repede şi urcă treptele în timp ce tatăl ei rămase să discute cu tânărul despre care bagaje trebuiau descărcate la început.

Casă, chiar aşa goală, era minunată. Din loc în loc rămăseseră piese de mobilier din lemn de alun, cu siguranţă de import, majoritatea având nevoie să fie retapiţate şi curăţate. Podelele din lemn masiv aproape că se rugau să fie lustruite, însă nu aveau urme şi zgârieturi, iar tavanele înalte erau luminate de candelabre mari. Ferestrele imense lăsau să intre lumina soarelui, iar Lucy şi le imagină încadrate de draperii somptuoase. Şemineul din marmură şi pereţii trebuiau împodobite, totul trebuia spălat, şters de praf şi curăţat, dar casa avea să fie o locuinţă minunată. Cum să nu o iubească din prima clipă?

Trecu pe lângă câteva camere de la parter şi văzu oameni care lucrau de zor, scoţând tapetul vechi, înlocuind marmura ciobită, făcând măsurători, urcând pe scări dl lemn, bătând cu ciocane, însă Heath nu era nicăieri, şi! nesigură, Lucy se opri în pragul unei uşi, destul de mult timpii încât să-i atragă atenţia unuia dintre lucrători.

— Domnişoară? întrebă el, scoţându-şi pălăria când ea apropie.

— Sunt doamna Rayne, îl corectă ea zâmbind. Îl caut pă soţul meu. Ştiţi cumva unde este?

— Da, doamnă Rayne.

El îi arătă respectuos treptele care duceau la etaj, unde se auzea un zgomot puternic venind dintr-una din camere. Lucy se apropie curioasă şi se opri chiar după ce intră, zâmbind când îl văzu pe soţul ei. Neobservată, îl privi cum ridică un dulap mare cu sertare, ajutat de un bărbat îndesat, şi îl cară într-o altă parte a camerei. Muşchii puternici de pe umerii şi spatele lui Heath se încordară sub cămaşa subţire şi albă, iar pantalonii deschişi la culoare se strânseră pe coapsele lui puternice. Uneori, când îşi amintea cât de chipeş e soţul ei, Lucy tresărea uimită. Îl privi şi îşi dădu seama că se simte

mândră de el. Deşi uneori o scotea din sărite, avea anumite calităţi pe care nu le-ar fi schimbat pentru nimic în lume. Dintre toate femeile care îl doriseră în trecut, şi toate acelea care aveau să-l dorească pe viitor, ea era singura care putea să-i pretindă atenţie în mod legitim.

Respirând din greu, obosiţi, bărbaţii aşezară jos, în mijlocul camerei, obiectul de mobilier, şi îl priviră cu dispreţ.

— Îmi dau seama de ce nu l-au luat cu ei, remarcă Heath ridicându-şi una dintre mânecile care îi alunecase.

— Din cauză că e prea greu? întrebă celălalt.

— Nu. Din cauză că e prea urât.

— O să avem nevoie de mai mult ajutor ca să-l ducem jos, prin foaier, până afară, în stradă.

— S-ar putea să fie mai simplu să-l ducem la fereastră şi să-l aruncăm de acolo, răspunse Heath, făcându-l pe celălalt să râdă.

— Nu se poate, la ce trotuar avem în faţă, spuse Lucy limbind, iar Heath se răsuci repede spre ea.

Deodată toată lumea tăcu, iar aerul vibră.

— Eşti aici!

— Am ajuns ceva măi devreme.

Heath îşi luă ochii de la ea şi se uită spre bărbatul de lângă el.

— Domnule Flannigan, soţia mea, doamna Rayne.

După ce înclină politicos capul spre. Lucy, Flannigan îşi drese glasul, stânjenit.

— Ar fi bine să mă duc să văd cum se descurcă băieţii de jos”.

După ce acesta ieşi, Lucy se apropie de soţul ei, ezitând.

— Toţi oamenii din casă…

— O să plece ppimâine. Mai sunt câteva reparaţii şi câteva modificări de făcut.

— Din ce am văzut până acum, casa este minunată.

— Nu avem prea multă mobilă în afară de un pat, nişte mese, câteva scaune şi acest…

Îşi luă privirea de la ea şi se uită amuzat la scrinul cu

multe sertare.

— Această…

— Monstruozitate?

— Eşti prea blândă.

— Acest lucru grotesc? încercă ea, făcând încă un pas către el

— Aşa-i mai bine.

Oare ar fi fost necuviincios să-l sărute ea înainte să se apropie el? Se hotărî că nu, îşi puse mâinile pe pieptul lui, se ridica pe vârfuri şi îşi apăsă buzele pe obrazul proaspăt ras.

— Cum ai petrecut ultimele două zile? Ai fost înfiorător de ocupat? întrebă ea.

El o apucă de mijloc. Era prima dată când se apropia de el fără să fie forţată să facă asta. Heath se uită la chipul ei şi amintirea propriilor lui cuvinte îi strică puţin bucuria mQ «imentului.

O să joci rolul doamnei Rayne pentru mine şi pentru fol restul lumii…

Heath regreta acele cuvinte mai mult decât orice altceva rostise vreodată şi ştia că şi ea îşi amintea ce-i spusese la fel de bine cum îşi amintea el, dar privindu-i ochii căprui deschis nu văzu în ei decât puţină curiozitate, l-ar fi plăcut să-şi dea voie să o creadă. Ce joc juca? Aparent, pe acela pe care i-l ceruse el.

O să joci rolul doamnei Rayne pentru mine…

Încruntat, se aplecă şi o sărută pe buze, explorându-i cu pasiune gura, până când îi deveni clar că ea răspunde sincer. O dulce magie se înfiripase între ei, mai ameţitoare decât vinul, iar tensiunea pe care o simţea Heath slăbi când Lucy se topi în braţele lui. Era îmbujorată, privirea îi era pierdută şi avea buzele desfăcute.

— Tatăl meu aşteaptă jos, spuse ea, cu vesela, cu bagajele, cu căruţa…

— Poate să mai aştepte câteva minute.

— Dar…

— N-o să plece nicăieri.

Heath se aplecă, o privi pe sub borul pălărioarei şi o

sărută din nou. Lucy îl strânse în braţe şi-l mângâie pe spate cu o pasiune la fel de mare ca a lui, până când el se retrase, scoţând un sunet chinuit.

— Îmi place să te îmbrăţişez, rosti, apucându-i obrajii în palme şi sărutând-o cu blândeţe. Fir-ar să fie! O să mai dureze până când o să putem să fim singuri. După ce pleacă tatăl tău şi restul oamenilor din casă, o să luăm cina, apoi…

— Am putea să sărim peste cină.

— Vai, doamnă Rayne, rosti el apăsat, prefăcându-se şocat.

Ea roşi când el îi zâmbi seducător.

— Aş vrea să putem, dar i-am spus lui Damon că o să fim nevoiţi să mâncăm la restaurant pentru următoarele Ofteva zile, până când angajăm personal, iar el a insistat să ne întâlnim diseară la cină, la Parker House.

Lucy oftă. Îi părea rău că erau atât de ocupaţi în seara iceea. Avea să mai dureze ore bune până când puteau să fie singuri, iar ea descoperi că îşi dorea cu disperare să rămână doar cu el. Abia aştepta să afle exact cât de frumos era acel nou început despre care-i vorbise el.

— Trebuie să mergem; spuse, Bea th, mângâindu-i blând bărbia cu degetul şi privind-o cu o plăcere abia reţinută, dar o să mă revanşez mai târziu. Îţi dau cuvântul meu.

— Cuvântul tău de domn?

— Sigur.

— Aş prefera ceva pe care să pot să mă bazez mai mult, răspunse ea, aruncându-i o privire jucăuşă care îl făcu să zâmbească încântat.

— Mai târziu, murmură, apoi îi dădu drumul din braţe, deşi nu prea voia.

Damon Redmond era mai mult sau mai puţin cum se aşteptase Lucy să fie. Îl văzu imediat ce ea şi Heath fură conduşi la o masă aşezată discret în sala mare de la Parker House. Aici era locul de întâlnire al oamenilor cu avere şi influenţă, unul dintre puţinele localuri din ţară care servea un meniu „à la carte” la orice oră din zi. Clienţii lor aveau

dreptul să mănânce oricând doreau.

Damon îi luă mâna şi o duse spre buze cu un gest exersat, rostind politicos toate remarcile potrivite momentului. Educaţia sa deosebită şi încrederea în sine plină de aroganţă erau rezultatul mai multor generaţii de bărbaţi Redmond crescuţi în acest spirit şi ar fi fost evidente chiar dacă Damon ar fi fost îmbrăcat în pânză de sac. Cu hainele lui perfect croite, cu pantofii lustruiţi imaculat şi cu o cravată subţire, tânărul avea o strălucire comparabilă cu farmecul lui Heath. Era înalt, cu numai câţiva centimetri mai scund decât soţul ei, iar părul negru şi trăsăturile dure îi dădeau un aer distant, dar atrăgător. Când zâmbea era şi mai plăcut, însă în timpul cinei niciunul dintre zâmbetele lui nu păru să îi lumineze şi privirea. Deşi avea simţul umorului, maniera lui calculată dădea impresia că măsura, judeca şi cântărea încontinuu tot ce vedea, iar Lucy decise că aceea era o atitudine pe care ea, una, n-o aprecia la cei cu care lua cina, dar care nu era o însuşire nepotrivită pentru un redactor de ziar.

După ce vorbiră despre nimicuri legate de ce se mai întâmpla prin Boston şi comandară de mâncare, Damon se întoarse spre Lucy.

— Sper că nu ţi-a fost prea greu să pleci din Concord şi să te muţi la Boston, doamnă Rayne.

— Absolut deloc. De fapt, a fost chiar foarte simplu.

Aruncându-i un zâmbet lui Heath, adăugă: 1

— Sper doar ca voi doi să reuşiţi să faceţi ordine în redacţia „*Examinatorului*” pe cât de repede am eu de gând să fac ordine în afacerile care ţin de casă.

— Din păcate, în cazul nostru o să dureze ceva, spuse Damon scurt, luând o înghiţitură de vin şi aruncând o privire dezinteresată prin încăpere.

Lucy înţelese că el nu intenţiona să discute despre afaceri sau despre ziar cu ea de faţă şi îşi aminti prea târziu că Heath îi spusese în drum spre Parker’s că Damon avea tendinţa să considere femeile ca fiind creaturi fără minte. Se întoarse spre soţul ei, care ridică din umeri aproape imperceptibil, privind-o ca şi cum i-ar fi spus: „Eu

te-am avertizat”.

— A fost nevoie să concediaţi mulţi dintre foştii angajaţi ai ziarului? întrebă ea, hotărâtă să continue discuţia despre „*Examinator*”.

Heath zâmbi blând, apoi răspunse, ştiind că ea vrea să-i demonstreze ceva lui Damon:

— Am dat afară mulţi dintre foştii redactori şi pe câţiva dintre reporteri. Trebuie să găsim oameni noi, cărora să nu) fie frică să rişte puţin.

— Şi unde o să-i găsiţi?

Damon păru incomodat de întrebarea ei.

— Pe aici „pe colo, spuse el evaziv.

Heath era deja amuzat.

— Nu-i nevoie să ne ascundem de soţia mea, Damon.

Se uită la Lucy, care îl privea, aşteptând.

— Reporterii sunt de săsit, de obicei, prin camerele din spate ale tipografiilor, Cin, Dar cred că o să avem mai mult noroc dacă o să căutăm-prin alte locuri.

Continuă pe un ton scăzut, conspirativ, făcându-i cu ochiul:

— Dacă avem noroc, o să reuşim să-i furăm pe câţiva de la *„Jurnal” sa*u de la „He*rald”.*

— Chiar aşa? Dar nu este lipsit de etică să faceţi asta?

— Ba da, foarte. Dar e mai ieftin şi mai simplu decât să instruim noi înşine pe cineva. Nu există nicio şcoală de jurnalism şi singurul atu al unui reporter este experienţa. Cu cât găsim mai mulţi oameni cu experienţă, cu atât o să ieşim mai repede în faţă.

— Ce o să le oferiţi ca să plece de la ziarele la care lucrează deja? Salarii mai mari?

— Da, şi condiţii rezonabile de muncă. Plus câteva provocări profesionale.

— Ce fel de provocări?

Damon îi întrerupse politicos.

— R Avem o listă lungă, doamnă Rayne. Sunt sigur că nu doreşti să te plictisim cu aşa ceva.

— Ba din contră, domnule Redmond, spuse ea

privindu-l în ochi. Mă interesează tot ce are legătură cu afacerile soţului meu…

— Iar eu, spuse Heath sec, am făcut prea puţine ca să-i descurajez acest interes.

— Presupun că aşa este, murmură Damon cu răceală, tăcând.

— Cum era cu reporterii? îl întrebă Lucy pe Heath, cart zâmbi aprobator, în semn că-i plăceau întrebările ei atât de directe.

— În primul rând o să scăpăm de proza asta ridicol de elaborată pe care cineva a decis s-o aducă la modă. Nu vreau să scriu cuvinte goale şi elevate. Îmi doresc ca orice cititor să poată să înţeleagă ce scrie în paginile ziarului meu. În general, reporterii nu sunt suficient de sceptici şi iau notiţe legate de ceea ce aud fără să pună întrebări, să caute mai în profunzime sau să analizeze. Mulţi cititori nu ştiu cum să interpreteze ceea ce citesc şi parte din responsabilitatea unui ziar este să îi ajute să înţeleagă ştirile.

— Dar de unde ştii că interpretarea voastră este cea corectă?

— În privinţa asta o să fie mereu vorba despre opinii personale. Teoretic, noi trebuie să fim obiectivi şi să nu luăm partea nimănui, însă puţine ziare pot să fie atât de nepărtinitoare. „*Examinatorul* o să ridice standardele în privinţa asta şi ori o să avem un mare succes, ori o să dăm faliment în câteva săptămâni.

Lucy râse.

— Cât de optimist eşti! Abia am ajuns în Boston şi tu dejami vorbeşti despre faliment, spuse ea, apoi se uită la Damon. Dumneata eşti de acord cu noile politici ale ziarului, domnule Redmond?

El dădu scurt din cap.

— Dacă o să avem profit şi o să publicăm un jurnal pentru mase, da.

— Sunt sigură că oamenii de rând o să vă fie recunoscători, răspunse ea pe un ton poate puţin prea amabil, închizând gura imediat ce-l simţi pe Heath cum îi

face semn cu piciorul pe sub masă.

f;

V *.

Î…

I.

Capitolul opt

— Cât de snob este acest Damon Redmond! exclamă Lucy aşezându-se în pat şi încrucişând braţele la piept, nemulţumită. Mă mir că n-a insistat să cer voie de fiecare dată când aveam ceva de spus! Crezi că o să poţi să lucrezi cu el? O să-i facă pe toţi angajaţii să-şi dea demisia într-o săptămână cu atitudinea lui insuportabilă…

— Nu o să aibă de-a face cu ei la fel de mult ca mine.

Heath micşoră flacăra lămpii şi îşi descheie nasturii cămăşii.

— Eu mă descurc cu el şi să ştii că are şi părţi bune…

— Ca de pildă?

— Damon este inteligent şi îşi păstrează calmul dacă apare vreo urgenţă. Am nevoie de articolele lui pentru ziar, fiindcă sunt clare, analitice, te provoacă să gândeşti şi, ca să fiu sincer, are un cerc de prieteni şi cunoştinţe de care aş putea să am nevoie mai devreme sau mai târziu.

— De ce s-a implicat el în afacere? Doar face parte din familia Redmond şi n-are de ce să se preocupe din cauza banilor.

— T Ăsta e un punct sensibil.

Heath îşi scoase cămaşa şi se aşeză pe marginea patului, ca să-şi descalţe cizmele. Greutatea lui strânse cearşaful de pe şoldurile lui Lucy, făcând-o să se înfioare din cauza senzaţiei de strânsoare şi siguranţă pe care o simţi în camera intimă şi slab luminată, în prezenţa liniştitoare a bărbatului de lângă ea.

— Motivul pentru care face toate astea este că el H familia lui sunt, aşa cum a spus-o chiar el, puţin stânjenifinanciar. Dacă ziarul nu o să devină o afacere bănoasă; atunci familia lor n-o să aibă destul resurse ca să-şi păstreze statutul pe care-l are în Boston. Nu multă lume ştie, aşa că…

— N-o să spun nimănui, bineînţeles.

Lucy se jucă gânditoare cu marginea cămăşii de noapte.

— Cred că, dacă n-ar fi fost atât de arogant, mi-ar fi fost puţin milă de el. Toată familia depinde de el ca să-şi salveze averea… Probabil că îi e greu.

Uitându-se cu şiretenie la soţul ei, scoase un sunet dezaprobator.

— Şi când mă gândesc că succesul sau eşecul depind de un sudist radical şi de ideile lui nebuneşti despre jurnalism…

— Ţi-arăt eu ţie, fato!

Deodată, Lucy se trezi prinsă sub el, pe spate, şi începu să râdă şi să se agite, iar el îşi strecură mâinile sub cuverturi şi se răzbună cu vârf şi îndesat.

— Nu! Termină! Nu pot să sufăr să mă gâdile cineva!

Râse şi ţipă, apoi spuse răguşit:

— O să te gâdil şi eu!

— La mine nu merge.

— Vrei să punem pariu?

Ezitând, ea îşi trecu degetele peste pielea lui bronzată, deasupra mijlocului, apoi mai sus, spre subţioară. Heath nici nu tresări.

— Vezi? Eu am pielea tăbăcită de prea multe cicatrici din bătălii şi nu mai simt gâdilăturile.

Ea se întristă.

— Nu mă minţi?

El râse încet.

— Nu, drăguţă, glumeam. Nu mă gâdilam nici înainte de război.

— Nu-mi place să glumim cu asta.

Lucy se uită la cicatricele pe care le lăsaseră bătăliile pe pielea lui. Răni de demult, pe care ea nu mai putea să le îngrijească acum. Gândul că ei fusese rănit, că sângerase, îl făcea stomacul să se strângă şi inima să o doară. Îl privi cu atenţie, înregistrând în memorie toate semnele acum vindecate pe care le avea pe trup. Nu erau atât de multe pe cât i se păruse înainte. Avea cicatricea lungă şi subţire

care ajungea de la gât până la claviculă şi altele, mult mai mici, care îi desenau un model cadrilat pe mijloc şi abdomen, şi o linie care se întindea din talie până la marginea pantalonilor. Încet, Lucy întinse mâna şi-l atinse pe umăr, mângâind mai întâi pe deasupra urmei şterse a unei lovituri de glonţ, apoi alunecând cu degetele spre claviculă. Mâna ei era mică şi albă pe pieptului lui bronzat.

— De ce sunt atât de multe? se întrebă cu voce tare.

Heath nu răspunse şi se lăsă atins, cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce ea urmărea cu mâna contururile cicatricelor, în jos, spre abdomen.

— Aşa se întâmplă pe câmpul de luptă, drăguţă. Toţi bărbaţii încearcă să…

Se opri când simţi că ea îi desface nasturii pantalonilor, apoi, când continuă să vorbească, vocea îi tremură puţin.

— Toţi încearcă să se găurească unii pe ceilalţi. Cinda, ce naiba… Doamne, ce bine e!

— Ştiu că e normal să ai câteva răni, spuse ea, aplecându-se şi sărutându-l la baza gâtului.

Atinse repede cu limba adâncitura de deasupra sternului şi strecură mâna mai jos. Simţi cum el înghite în sec sub sărutul ei, în timp ce trupul i se trezea sub atingerea ei.

— Dar tu parcă ai fi fost principala lor ţintă.

— Trag în oricine apare primul, iar eu, fiind mai mare decât majoritatea…

— Mult mai mare, aprobă ea cu un aer nevinovat, iar el râse pierit, apucând-o de încheietură şi trăgându-i degetele la o parte.

— Diavoliţă ce eşti! în seara asta ai foarte multe iniţiative.

— Nu voiam decât să-ţi alin suferinţa…

— Rănile-mi sunt deja vindecate, mulţumesc. Mă bucur că nu ai fost lângă mine pe front, că m-ai fi omorât cu atenţiile tale. Spre finalul războiului, numai gândul la o femeie frumoasă îmi dădea ameţeli.

— Deci ţi-a fost dor de doamnele din Virginia.

Zâmbetul lui Lucy dispăru brusc. Îi venise o idee care a nelinişti.

— Ţi-a fost dor de… cineva anume?

El ezită un moment înainte să răspundă.

— De nimeni în mod special.

Ea deveni şi mai interesată.

— Heath, femeile dinainte de mine… Vreodată…

— Nu-mi amintesc.

— Ce?

— Nu-mi amintesc nimic despre ele.

— Adică nu vrei să-mi spui. Dar vreau să ştiu dacă ele…

— Drăguţă, nu te obosi să mă întrebi lucruri despre femeile dinaintea ta. Un domn nu vorbeşte despre aşa ceva cu soţia lui.

— Dar nu mai eşti un domn. Chiar tu mi-ai spus asta.

— N-o să vorbim despre ele.

— Heath… spuse ea pe un ton rugător.

— Şi tu ai răspunde la fel dacă eu te-aş întreba ce făceai cu Daniel. Ai spune că nu-ţi aminteşti…

— Dar îmi amintesc!

El se prefăcu indignat şi se ridică într-un cot ca să o privească mai bine.

— Chiar aşa? Şi ce anume îţi aminteşti? O plimbare la lumina lunii, pe strada principală, şi un sărut sau două? Nu cred că aţi făcut mai mult de-atât.

— Ei bine, spuse ea privindu-l printre gene, trebuie să recunosc că nimeni nu m-a sărutat vreodată cum mă săruţi tu.

Mai liniştit, Heath începu să se joace cu panglicile cămăşii ei de noapte.

— Pentru că înainte de mine n-ai cunoscut decât yankei cu sânge rece.

— Doamne, ce-ţi mai place să generalizezi. Şi eu sunt yankee, dar nu am sângele rece!

Rostise ultimele cuvinte cu accentul lui, imitându-l la perfecţie, zâmbindu-i larg apoi.

— Sau vrei să spui că şi asta ţi se datorează tot ţie?

— Ai devenit tare obraznică, doamnă Rayne.

— Înseamnă că e nevoie să mă pedepseşti puţin.

— Să ştii că da!

În următoarele câteva săptămâni, noul lor început se dovedi mai bun decât orice ar fi putut să spere Lucy. Amândoi aveau de cucerit lumi noi şi fiecare dintre ei se lansă cu entuziasm la atac. Zilele erau scurte şi ocupate, iar nopţile erau pline de pasiune. În unele privinţe, totul era perfect.

Însă între ei existau încă bariere şi, ce era mai rău, nimeni nu vorbea despre ele. Piedicile erau mereu acolo, neclare, nerostite, iar Lucy simţea uneori că se loveşte de ele exact când s-ar fi aşteptat mai puţin. Oricând încerca să afle mai multe despre viaţa lui dinainte de război, el găsea nenumărate căi ca să evite să-i răspundă. O tachina, făcea dragoste cu ea, uneori chiar se certau doar ca să schimbe subiectul. La fel se întâmpla şi când Lucy îi punea întrebări prea personale sau prea insistente. El îi răspundea lucruri fără sens sau tăcea ursuz. O durea să înţeleagă că soţul ei nu avea de gând să-i dea acces în inima lui, că nu voia să-şi împartă secretele şi durerea cu ea. Se bucura de ea, o apăra şi o proteja, dar era clar că nu voia să o iubească, iar Lucy nu înţelegea de ce şi nici nu avea pe cine să întrebe.

Ca să se apere, ridică şi ea propriile ziduri. Dacă nu voia să-i dea nici măcar o parte din inima lui, atunci şi ea avea de gând să-i ţină pe el la distanţă. Era drăguţă şi afectuoasă cu el, râdea şi îi vorbea, îi răspundea fără rezerve atunci când făceau dragoste, dar nu îi vorbea niciodată despre ceea ce gândea sau despre ce-şi dorea. Nu-l lăsa să se apropie prea mult.

Între ei nu putea să existe iubire, fiindcă iubirea aştepta în afara zidurilor, neprimită, temută, respinsă. Astfel că momentele lor împreună erau, uneori, lipsite de consistenţă. Râsul, plăcerea şi afecţiunea nu erau suficiente întotdeauna.

Heath îi lăsase ei responsabilitatea să redecoreze şi să mobileze casă, să aleagă şi să instruiască personalul. Îi

deschisese conturi la *Jordan*, *Marsh* & Co., la *C.F. Hovey* şi la alte magazine mari, unde Lucy ajunsese în scurt timp o persoană foarte cunoscută. După ce cumpărase cantităţi ameţitoare de produse de la fiecare dintre ei, era suficient să intre pe uşă ca să audă exclamaţii încântate din partea tuturor, de la portar până la vânzători.

— Doamnă Rayne, bună dimineaţa!

— Bună ziua, doamnă Rayne!

— Doamnă Rayne, cât mă bucur că aţi revenit aşa de curând la noi!

Da, îi plăcea că ajunsese aşa de cunoscută într-un timp atât de scurt, având în vedere faimoasa atitudine rezervată a magazinelor din Boston. Îi povestea mereu soţului ei despre atenţia vânzătorilor şi proprietarilor de magazine, amuzându-l nespus.

De multe ori, însă, ea se chinuia în secret din cauza deciziilor pe care trebuia să le ia. Nu fusese crescută ca să cheltuiască fără chibzuinţă şi nici nu avusese vreodată atât de multe responsabilităţi. Una era să alegi o canapea sau un set de porţelanuri şi cu totul altceva era să decorezi o casă întreagă, mai ales una atât de mare. Îşi dorea ca rezultatul strădaniei să îi placă şi soţului său, nu numai ei, iar asta înrăutăţea situaţia. I se părea terifiant să comande mobilă şi covoare în valoare de mii de dolari şi să-şi facă griji că, poate, nu a ales culoarea sau stilul potrivit. Casa trebuia să fie destui de banală ca să se potrivească gusturilor conservatoare ale locuitorilor din Boston care aveau tăi viziteze, însă Heath îi spusese clar că el nu vrea să locuiască într-o casă tipică pentru New England, care să-i amintească de un cavou. Gusturile lui erau, cu siguranţă, moderne. Lucy se văzu nevoită să facă multe compromisuri între cele două stiluri, iar piesele de mobilier care să se potrivească şi unuia, şi celuilalt erau greu de găsit. În mare parte din timp se simţea pe teren străin „dar, fiindcă nu avea cine s-o critice, începu, treptat, să se bazeze pe gustul şi pe instinctul ei.

Nu îi plăceau foarte mult stilurile moderne, care erau atât de elaborate, aşa că folosi culori uni şi modele

nepretenţioase. Pentru ferestre alese nişte draperii simple şi drepte, din catifea, care aveau să fie înlocuite cu perdele subţiri de muselină pe timpul verii. Uşile fiecărei camere erau acoperite cu draperii legate cu şnururi ce aveau la capete ciucuri. Pe timpul iernii aveau să fie desfăcute ca să-i ferească pe cei din casă de curent.

Salonul familiei era decorat în nuanţe de albastru palid şi trandafiriu, cu draperii din dantelă şi brocart exotic, numit Château Sur Mer. Fondul ţesăturii era de un crem foarte deschis, iar modelul înfăţişa trandafiri înfloriţi, frunze verzi şi orhidee delicate. Culorile din salonul pentru oaspeţi erau mult mai aprinse – albastru regal, roşu închis şi verde smaragd, şi ofereau un fundal strălucitor pentru mobila din lemn de nuc.

Cel mai mult dură renovarea dormitorului. Lucy se decisese asupra unui ivoriu pentru fond, cu accente de piersică şi albastru-cenuşiu. Patul de modă veche, cu stâlpi, era acoperit cu draperii subţiri de aceeaşi culoare cu acelea de la ferestre. Lucy cumpără mai multe feluri de mătase brodată şi de dantelă pentru perne şi pături. Avea să dureze ceva vreme, dar până la urmă dormitorul avea să fie împodobit cu lucruri lucrate manual, ca atmosfera să fie mai plăcută şi mai îmbietoare. Figurina care-i aparţinuse cândva mamei ei ocupa locul de onoare pe poliţa de deasupra şemineului. Lucy era foarte mulţumită de toate detaliile muncii ei şi avea în sfârşit senzaţia că este acasă. Simţea promisiunea viitorului aici, în camerele frumos decorate, cu aerul lor de linişte care, parcă, îţi ura bun venit.

După ce-şi aranjase biroul de la „*Examinator*”, Heath descoperise că drumul pe care mergea era mai dificil şi mai întortocheat decât îşi imaginase. Majoritatea locuitorilor din Boston priveau ideile şi abordările noi cu suspiciune, ceea ce însemna că el era nevoit să fie atent la linia fină de demarcaţie dintre a fi inovator şi a întrece măsura. Ceea ce lui i se părea liberal, alţii considerau de-a dreptul radical, iar Heath învăţă asta curând şi începu să se bazeze mai mult pe judecata lui Damon.

Acesta, cu înţelegerea înnăscută pe care o avea pentru temperamentul celor din New England, era dispus să fie creativ, dar ştia şi când se abăteau prea mult de la tradiţie. Ştia cum stau lucrurile în partea lui de lume, iar articolele sale erau ireproşabile. Din păcate, angajaţii ziarului nu prea-l aveau la inimă. Era nevoie de un talent anume ca să-i inspiri pe ceilalţi să dea ce era mai bun din ei, talent pe care el nu-l avea, aşa rezervat cum era, nerăbdător cu încetineala celorlalţi şi prea puţin flexibil. Heath fusese educat să considere că acel aer superior le era caracteristic tuturor celor din New England, dar, oricum i-ai fi spus, această trăsătură nu-i făcea pe angajaţi să-l îndrăgească pe Damon.

Heath, pe de altă parte, crescut într-o societate în care şarmul era la fel de necesar ca aerul, ca mâncarea şi ca somnul, ştia exact cum să-i împace pe cei supăraţi şi cum să le mângâie orgoliul rănit. De el depindea să-şi folosească tot talentul ca angajaţii lor să dea ce aveau mai bun, aşa că petrecea nenumărate ore discutând cu reporterii despre

Itllul lor şi despre ideile pe care le aveau, îi conducea pe drumul pe care şi-l aleseseră până când trăgeau concluziile pe care dorea el ca ei să le tragă. Pentru că ştia care e valoarea laudei, Heath căpătase obiceiul să fie cinstit, dar amabil cu angajaţii săi.

Articolele puternice şi bazate pe realitate aveau să aducă *„Examinatorul* pe culmile succesului şi, odată stabilită o fundaţie solidă pentru asta, ei avea de gând să construiască mai departe, cât mai sus. Intenţiona să tipărească şi o ediţie de duminică a ziarului şi să-l reorganizeze în aşa fel încât publicitatea să apară în interior şi nu pe prima pagină. Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost bine să mărească literele titlurilor, ca să nu mai fie late cât o singură coloană sau cât două, ci duble sau chiar de trei ori mai mari. Voia ca ziarul lui să fie mai arătos decât *„Herald"* şi *„Jurnalul"*, astfel ca, atunci când toate trei ar fi stat alăturr *„Examinatorul"* să fie primul care să atragă privirea. Aveau să treacă luni bune până

când eforturile lui vor avea rezultate, însă vânzările jurnalului nu scăzuseră după ce ei cumpăraseră afacerea, ba chiar crescuseră pe alocuri şi, influenţaţi de Heath, oamenii lui începeau să înveţe să lucreze împreună. Chiar şi Damon, care la început era independent şi agitat ca un bidiviu pur-sânge, acum începea să fie mai paşnic.

— Intră, spuse Heath, recunoscând felul scurt în care bătea Damon la uşă.

Biroul lui era în singura cameră privată de pe întregul etaj. Partenerul lui lucra în acelaşi spaţiu cu reporterii. Pe pereţii acelui loc erau hărţi, în colţuri erau rafturi cu cărţi şi toată lumea stătea la birouri mici, de culoare verde. Cu toate că scopul principal pentru care Damon lucra acolo era ca el să pară mai puţin distant şi rece, acest lucru îi permitea şi să fie atent la ce se petrecea în redacţie. Pentru că îi plăcea să-şi dezmorţească muşchii la fiecare jumătate de oră, Damon se plimba prin încăpere şi observa nenu» măratele detalii ale muncii celorlalţi.

— Ai să-mi spui ceva nou? întrebă Heath fără să ridice privirea de la articolul pe care-l avea în faţă.

— Lumea e încă supărată din cauza celui de-al patrulea amendament. Se aude ceva despre un cutremur la San Francisco, unul mare. Şi găleata de apă din colţ are o îndoitură nouă.

— Ştii, Damon, m-aş simţi ceva mai bine şi aş crede că poţi să priveşti lucrurile în perspectivă dacă nu mi-ai vorbi în aceeaşi frază despre cutremurul din San Francisco şi despre găleata cu apă din colţ.

Damon îi oferi unul dintre rarele lui zâmbete.

— Ştiu sigur care dintre lucrurile astea două este mai important în viaţa mea.

— Nu-mi dau seama cum poţi să fii atât de milos.

— Probabil că temperamentul meu ar fi mai amabil dacă n-ar trebui să lucrez până la trei dimineaţa ca să scot ziarul ăsta.

— Când o să ai o nevastă care o să te aştepte acasă, o să încep să mă simt vinovat din cauza asta.

— Atunci o să te anunţ imediat ce găsesc o femeie care să merite să fie luată de soţie.

— Sunt sigur că există una, pe undeva, care te aşteaptă, răspunse Heath sec, dar cred că ai găsi-o mult mai repede dacă, în loc să le studiezi arborele genealogic, te-ai gândi la celelalte calităţi ale lor.

— Eu am fost crescut cu un respect sănătos pentru liniile de sânge. Sângele rău iese întotdeauna la iveală.

— Nu te supăra, dar nu contează cine a fost bunicul ei, fiindcă nu lângă el te culci în fiecare noapte.

— Presupun că nu, rosti Damon neîncrezător.

Brusc, Heath schimbă subiectul.

— Despre ce voiai să discutăm?

— Despre transport. Nu avem decât o singură trăsură cu care să se deplaseze reporterii în misiuni speciale, şi de

00 le mai multe ori o foloseşte Ransom ca să meargă la poliţie, ceea ce înseamnă că nimeni altcineva nu are parte de ea. Noi le-am tot spus să descopere ei înşişi ştirile, să fie în locul respectiv chiar când se întâmplă totul şi să nu aştepte să audă de la alţii, dar, dacă povestea nu e la distanţă scurtă, nici nu putem să începem…

— Înţeleg. O să mai cumpărăm o trăsură.

— Încă un lucru, spuse Damon fără nicio emoţie. Am fost abordat de mai mulţi oameni care preferă să rămână anonimi, dar care m-au rugat să-ţi vorbesc despre ceva ce toată lumea jurnalistică are, mai puţin *„Examinatorul”*.

— Despre ce naiba ar putea să fie vorba?

— Despre portar.

— Portar? repetă Heath nevenindu-i să creadă ce aude.

— Care să ia cărţile de vizită ale celor care vin la noi.

— Măi să fie!

— E o chestiune de prestigiu…

— Spune-le, rosti Heath pe un ton scăzut şi ameninţător, că o să angajăm un portar când o să scriem un ziar care să poată să fie folosi şi la altceva decât la ştersul posteriorului în toaletele de prin curţi.

Lucy avea de înfruntat şi ea propriile dificultăţi. În

picioare, în foaier, printre oamenii care cărau mobila şi printre metri întregi de tapet, devenise ţinta unui adevărat asalt de întrebări.

— Doamnă Rayne, unde să punem masa asta?

— Doamnă Rayne, tapetul ăsta este pentru salonul de la etaj, sau pentru sufrageria de la parter?

— Doamnă Rayne, mă scuzaţi, dar vreţi să punem sofaua lângă perete sau mai aproape de centrul camerei?

— Doamnă Rayne, vreţi să zugrăvesc tavanul din sala de mese în albastru sau în crem?

— Opriţi-vă! strigă ea deodată, ridicând mâinile de parcă ar fi încercat să se apere de ei.

Trase aer în piept, se uită de la unul la altul şi vorbl repede:

— Locul mesei este între scaunele tapiţate cu catifea, din salon. Tapetul e pentru camera de la etaj, sofaua trebuie aşezată la perete iar tavanul trebuie zugrăvit cu vopsea crem.

Mica mulţime se împrăştie şi alţi doi bărbaţi apărură dinspre hol, ducând nişte pachete.

— Doamnă Rayne…

— Doamnă Rayne…

Dacă îşi mai auzea numele o singură dată, Lucy era convinsă că avea să înceapă să ţipe!

— Domnule Rayne, doriţi să-mi vorbiţi?

— Da, spuse Heath punând stiloul jos şi încrucişând braţele deasupra biroului, la loc, Bartlett.

— Da, domnule.

— Îţi aminteşti de discuţia pe care am avut-o ieri, cea despre interviuri?

— Da, domnule.

— Este un domeniu nou şi nimeni nu ştie bine cum se face, cu excepţia celor de la „*Chicago Sun*” şi, poate, a celor de la „*New York Tribune*”, dar interviurile o să devină foarte importante pentru ziarul nostru, Bartlett. Oamenilor le place să citească despre alţi oameni.

— Îmi amintesc că mi-aţi spus…

— Când te implici trup şi suflet, munca ta e destul de

satisfăcătoare, motiv pentru care te-am rugat să-i iei un interviu primarului Shurtleff.

Bărbatul mai tânăr se mişcă stânjenit pe locul lui, iar Heath îi aruncă o privire directă şi neînduplecată. Pe măsură ce se simţea mai în largul lui ca director, combinaţia dintre acea privire şi cuvintele spuse pe un ton blând, cu accentul lui din Sud, îi intimida din ce în ce mai mult pe reporteri şi pe ceilalţi angajaţi ai ziarului, chiar şi pe cei mai îndrăzneţi.

— Domnule, pot să vă explic…

— Ceea ce, poate, nu ţi-ai amintit, Bartlett, este un alt lucru pe care eu ţi l-am spus.

— Care anume?

— Oamenilor nu le place să citească ştiri răsuflate.

Heath făcu o pauză, apoi lovi masa cu palma, pentru efect, făcându-l pe Bartlett să tresară. Nu-l deranja să fie teatral, dacă asta îl ajuta să se facă înţeles.

— Fir-ar să fie, toată lumea ştie că Shrutleff a studiat la Harvard. Toată lumea ştie că a construit câteva străzi pe ici, pe colo. Toţi ştim că este membru în aproape toate societăţile istorice din ţară. Ce sens are să mai scriem iar despre toate astea? După ce am citit interviul pe care mi l-ai adus, am înţeles foarte clar că nu l-ai întrebat de ce petrece mai mult timp ocupându-se de istorie decât de parcurile de pe domeniul public, ce părere are despre actul Morrill Tariff şi ce s-a întâmplat cu săracii în urma lui sau ce crede despre atitudinea celor din oraş legată de legea reconstrucţiei. N-ai pus niciuna dintre întrebările astea!

— Dar, domnule… mai erau şi alţii de faţă.

— Şi ce-are a face asta cu orice? întrebă Heath pe un ton atât de răbdător încât era clar că nu prevestea nimic bun.

— Un domn nu poate să-l facă pe altul de râs de faţă cu egalii lui.

— Bartlett, se răsti Heath, Doamne! Asta e treaba ta, omule! Nu pricepi? Nu, sigur că nu.

Oftă, se gândi câteva clipe, apoi se uită din nou la

reporterul stânjenit. – Bine, dar o să înţelegi ce-ţi spun acum. Întoarce-te la Shurtleff şi spune-i că vrei să clarifici câteva lucruri...

— Dar...

— Dacă e nevoie, aminteşte-i direct că nu ar vrea să scriem de rău despre el. Şi, când ajungi la el, întreabă-l despre pompieri, despre actul Tariff sau despre ceva la fel de controversat. Dacă poţi să vii înapoi cu răspunsul la numai una dintre întrebările jenante pe care ţi le-am puM numai una, îţi cresc salariul cu zece procente. Am fost de3 e tul de clar?

— Da, domnule!!

— Acum du-te şi, pentru zece procente, sper să-i pui d întrebare foarte dificilă; i

Casa era aproape gata şi o suită întreagă de servitori fuseseră angajaţi, inclusiv un vizitiu, o bucătăreasă, două cameriste şi un majordom, iar Lucy avea mai mult timp liber la dispoziţie, aşa că acceptă invitaţia unei doamne pe care o cunoscuse la cumpărături de a li se alătura acesteia şi prietenelor ei la un prânz sponsorizat de *„Clubul femeilor din New England*". Se simţi foarte bine acolo, îşi făcu multe cunoştinţe şi începu chiar să meargă la alte întâlniri de salon şi adunări sociale. Cât de diferit era totul faţă de întâlnirile la care mersese în Concord! Moda, bârfele şi poveştile de iubire nu făceau niciodată subiectul discuţiilor din Boston. Acolo, femeile discutau despre literatură, politică, ascultau discursuri ale marilor figuri sociale şi se contraziceau, politicos, desigur, asupra moralei şi a schimbărilor ce aveau să vină. Lucy asculta absorbită, fascinată de dezbaterea dintre doi profesori la Harvard, de pildă, sau de monologul unui diplomat străin care vorbea câteva minute., în timp ce ele mâncau pandişpan şi beau ceai din ceşti fragile precum scoicile.

Lucy absorbea cu sete ideile şi informaţiile, bucurându-se când putea să-l surprindă pe Heath cu cât de mult înţelegea ea din problemele despre care scriau reporterii lui în ziar.

Din când în când, Heath îl invita pe Damon să li se

alături la cină, de obicei atunci când lucrau până târziu. După prima dată când apăruse însoţit de oaspetele neaşteptat, Lucy îi spusese în particular că nu era de acord şi că ar fi vrut să fie anunţată dinainte, mai ales că nu ţinea prea mult la compania lui Damon Redmond. Soţul ei îi explicase că partenerul său nu avea o soţie care să aibă grijă de el şi că, fiindcă nu ajungea la ora cinei acasă, la familia sa, era nevoit să mănânce la restaurant sau să nu mai mănânce deloc. Ei îi păruse rău pentru Damon şi se simţise puţin vinovată fiindcă nu-l dorise alături, aşa că după aceea se străduise să-l facă să se simtă cât mai binevenit cu putinţă.

Ocaziile în care cinau toţi trei erau, trebuia să recunoască, mult mai plăcute decât prima lor masă împreună la Parker House. De când se obişnuise cu maniera ei dezinhibată de-a fi şi cu interesul viu pentru ziar, Damon învăţase să li se alăture în discuţii, ei şi lui Heath. Îi povestea lucruri care să o amuze şi o făcea să râdă cu umorul lui inteligent. Se relâxă în preajma ei, deveni mai puţin reţinut şi începu să zâmbească mai mult. Nu-l înţelegea. Deşi avea o familie atât de cunoscută şi un nume distins, părea să nu aibă o casă sau rude apropiate. Era un singuratic, aşa cum fusese şi Heath înainte să se însoare cu ea. Pentru că simţea asta, Lucy se purta frumos chiar fără să-şi dea seama, iar el era mai degajat şi mai prietenos cu ea.

Deşi el n-ar fi recunoscut în veci şi nu voise să accepte recunoştinţa lui Lucy, ea şi Heath fuseseră invitaţi la una dintre seratele dansante organizate în cinstea alegerii unui nou şef al poliţiei datorită influenţei lui. În mod oficial, nu erai recunoscut ca parte a înaltei societăţi din Boston decât după un an în care locuiai acolo, deci în mod normal o astfel de invitaţie nu li s-ar fi făcut unor nouveniţi. Damon apăruse la cină într-o seară cu două invitaţii ascunse în haină şi i le întinsese lui Lucy de cum se aşezaseră la masă.

— Vai, domnule Redmond! exclamase ea, zâmbindu-i, apoi uitându-se uimită la invitaţii. Cât de frumos din partea

ta! Ce atent eşti… Nici nu ştiam că sunt transferabile! Cum ai reuşit…

— Am făcut-o din motive egoiste, recunoscu Damon ridicând din umeri şi vorbind direct, ca de obicei. Am suficientă experienţă cu astfel de serate ca să ştiu când uni dintre ele promite să fie deosebit de plictisitoare. Plănuieso ca voi doi să-mi uşuraţi povara şi să mă însoţiţi.

Lucy îl privi pe Heath şi îi zâmbi, întinzându-i invitaţiile.

— Să acceptăm darul acum, când a recunoscut că nu a dezinteresat? întrebă ea.

Soţul ei îi răspunse amuzat:

— Nu ştiu cum eşti tu, drăguţă, dar ai mei mi-au spus să nu caut la dinţi calul de dar.

Ca să aibă destul timp să se pregătească pentru serată* Lucy nu merse la discursul din acea vineri. Cu ajutorul uneia dintre cameriste, îşi spălă părul, îl clăti cu apă şi zeamă de lămâie, apoi, după mai multe exclamaţii supărate şi ceva chin din partea amândurora, reuşiră să-l prindă cu agrafe în stilul atât de la modă pe atunci, ridicat de pe frunte şi cu cârlionţi curgând la spate. Rochia era o creaţie complicată, din brocart negru şi şaten brodat cu frunze aurii şi argintii, cu trenă şi volane care foşneau la fiecare mişcare pe care o făcea, iar corsetul decoltat îi scotea în evidenţă linia perfectă a trupului şi pielea albă a umerilor. Talia, strânsă foarte mult cu şireturi rezistente, era accentuată de un cordon brodat, iar materialul din partea de jos a rochiei era strâmt sus, pe şolduri. Lucy se privi în oglindă, îşi aranjă arcadele întunecate ale sprâncenelor cu vârful degetului umezit, apoi îşi muşcă buzele ca să le înroşească.

— Nu face asta, lasă-mă pe mine să te ajut, se auzi vocea lui Heath din cadrul uşii.

Ea se răsuci ca să-i zâmbească. Era foarte chipeş aşa îmbrăcat în alb şi negru, culori care-i scoteau în evidenţă ochii albaştri-verzui şi părul auriu.

— La ce mă ajuţi? întrebă ea.

În loc de răspuns, el se apropie, îi apucă umerii goi în

palme şi o sărută atât de apăsat încât îi forţă buzele să se desfacă. Vârful limbii lui îi atinse cerul gurii, găsind cel mai sensibil loc şi mângâind acolo până când Lucy se zbătu să scape şi râse, tresărind.

— Heath! Dacă aveam nevoie de ajutorul tău, ţi-l ceream.

Se întoarse repede cu faţa la oglindă, certându-se în gând fiindcă-l lăsa să o tulbure atât de uşor. Avea obrajii prinşi şi buzele moi şi trandafirii.

— Credeam că vrei să fii mai îmbujorată.

— Da, dar nu să arăt de parcă abia am căzut din patul tău!

El râse amuzat şi se apropie mai mult, apucând-o de talie.

— Dacă aş avea timp…

— Da, ştiu, spuse Lucy, dându-i mână la o parte şi prefăcându-se enervată. – întinse mâna ca să ia pudra de pe masa de toaletă.

— Lasă-mă în pace cinci minute, ca să termin pregătirile.

Prefăcându-se supus, Heath se aşează pe scaunul ridicol de mic din apropierea ei şi îşi întinse nepăsător picioarele, uitându-se atent la ea.

— Nu ai altceva de făcut? întrebă l-ucy, oprindu-se din pudrat buclele. Stai acolo ca un motan leneş.

Tăcu şi îşi pudră nasul, uitându-se cu coada ochiului spre el.

— reşti foarte chipeş, spuse pe un ton mai blând decât înainte.

El îi zâmbi puţin, se ridică şi se îndreptă spre fereastră, de parcă l-ar fi stânjenit privirea ei.

E *atât de elegant şi de aranjat*… E pe*rfect, se* gândi Lucy, uitându-se din nou spre el, apoi întorcându-se la oglindă. Chiar dacă-soţul ei părea prea chipeş ca să fie adevărat, cicatricea de pe tâmpla lui îi amintea că, deşi semăna cu un înger, el era departe de-a fi perfect. Cicatricea îi amintea mereu că Heath fusese rănit în feluri pe care ea nu avea cum să le mai aline. Cândva, în trecut,

el construise în sine nişte ziduri de apărare peste care ea nu putea să treacă, şi nu voia să renunţe la ele, deşi acum nu-i mai foloseau la nimic. Din când în când Lucy avea impresia că Heath păstrează distanţa dintre ei chiar şi în cele mai intime momente. Dacă ar fi avut suficientă încredere în ea încât să se arate vulnerabil, dacă ar fi putut să-i arate că o doreşte şi pentru altceva decât pentru plăcere şi amuzament…

Din afară, ei doi păreau să aibă o căsnicie perfectă, Iar Lucy ştia că sunt invidiaţi de mulţi pentru prietenia şi pasiunea pe care le împărtăşeau. Relaţia lor era una liberă, îşi dădeau unul celuilalt voie să crească şi erau, într-o măsură, sinceri unul cu celălalt. Poate că n-ar fi trebuit să-şi dorească mai mult decât atât. De ce o deranja aşa de mult sentimentul de nemulţumire care creştea şi nu dădea semne că avea de gând să dispară?

Pentru că ţinea la soţul ei, ba chiar mai mult decât ar fi vrut să recunoască fie şi doar pentru sine. După ce-şi puse cerceii lungi, din onix, care atârnau până la jumătatea distanţei dintre ureche şi umăr şi îi atingeau din când în când gâtul, Lucy oftă scurt, apoi rosti:

— Sunt gata de plecare.

— Cinda.

Ochii întunecaţi ai lui Heath aveau o privire serioasă. Se apropie încet, iar inima ei bătu mai tare auzind ezitarea din vocea lui.

— Înainte să plecăm, vreau să mă ocup de ceva. M-am gândit la asta de acum câteva săptămâni, şi… E ceva ce ar fi trebuit să fac imediat după ce ne-am căsătorit.

— Nu-mi dau seama despre ce-ar putea să fie vorba, spuse ea zâmbind temător.

— Încerc să-mi cer scuze pentru că am trecut cu vederea peste…

Vocea lui se stinse când privirile li se întâlniră.

— Ce e? şopti ea.

Tăcere. Secundele trecură fără niciun zgomot, una după alta. Degetul lui mare îi mângâie obrazul, apoi, cu dosul palmei, îi atinse gâtul delicat. Ce încerca să-i spună

cu atingerile lui blânde? Heath întinse mâna şi îi apucă palma.

la un se opuse deloc. El îi sărută palma, încă privind-o în Ochi, iar pielea lui proaspăt bărbierită îi gâdilă degetele.

I Nu fi tandru! îi venea ei să strige. Nu pot să mă apăr f împotriva tandreţii tale.

Ceva rece şi alunecos i se strecură pe deget, oprindue la baza lui. Lucy îşi privi mâna, prinsă în palma soţului ei, fi văzu strălucirea unui diamant mare, în formă de pară, minunat şi luminos. Un inel de logodnă. Un simbol a ceea ce ei nu pretinseseră niciodată că ar fi simţit unul pentru altul.

— Tu… încercă ea să spună, dar vocea abia dacă i se auzi. Nu era nevoie să… – Ar fi trebuit să ţi-l dau demult.

— Dar nici nu mi-a trecut prin cap…

— Ştiu. A fost o logodnă scurtă şi nu am avut timp.

— Heath, nu ştiu ce să…

— Îţi place?

— Da, sigur.

— Dacă vrei altceva, putem să…

— Nu. E foarte frumos. Este…

Ochii îi străluceau mai ceva ca diamantul. Nu îl întrebă de ce se gândise la asta sau de ce îi dăduse inelul tocmai acum, ca nu cumva motivul lui să nu fie diferit de acela pe care ar fi vrut ea să-l audă.

— Mulţumesc.

— O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar el o prinse la jumătatea drumului, sărutând-o.

— N-am vrut să te fac să plângi.

— La ce altceva te aşteptai? întrebă ea, înecându-se de râs şi căutând o batistă în buzunarul hainei lui.

Dar înainte să apuce să-şi şteargă lacrimile, gurile li se întâlniră într-un sărut disperat, uimitor. Confuzia ei dispăru, topită de focul insistent al buzelor lui. Dorinţa puternică şi arzătoare i se răspândi în tot corpul, iar Heath aplecă mai mult capul şi o trase mai aproape de pieptul lui puternic.

Ceva cald şi tandru înflori în inima ei, desfăcându-se şi lăsând-o expusă şi dureros de vulnerabilă.

Când el se retrase puţin, ea văzu o şuviţă blondă care» căzuse pe frunte şi ridică mâna ca s-o aşeze la locul ei, ou degetele tremurând.

— Heath, şopti ea, ameţită de privirea ochilor lui albaştri.

Nu reuşi să termine ce voia să spună, aşa că îl privi fără cuvinte, dar citi întrebarea din ochii lui. În sfârşit, el era cel care nu înţelegea tăcerea ei, iar Lucy era recunoscătoare pentru asta.

— Trebuie să plecăm, spuse încet.

El dădu din cap aprobator.

Seara se dovedi cu totul altfel decât prezisese Damoni Printre invitaţi erau cei mai cunoscuţi oameni de afaceri, comercianţi, bancheri şi politicieni din oraş. Conversaţia de la cină era mai reţinută, pentru că erau şi doamne de faţă, iar adevăratele discuţii despre politică şi evenimentele sociale aveau să se desfăşoare după aceea, între bărbaţi. Cu toate astea, compania era fascinantă. Lucy vorbi când cu doamna din stânga ei, când cu domnul din dreapta. Heath stătea puţin mai departe, iar Damon şi doamna de alături, o blondă cu aer sofisticat, purtau o conversaţie chiar în faţa ei. Da, Damon părea rezervat ca de obicei, iar Lucy, hotărâtă să-l scoată din starea lui obişnuită de detaşare, făcu nişte remarci isteţe, cărora el le răspunse pe tonul prietenos şi jucăuş la care ea sperase. Mai târziu, când începu partea dansantă a serii, Damon o invită la vals, informându-l pe Heath că doreşte să primească răsplata pentru dezastrul pe care ea îl provocase în timpul cinei.

— Ce dansator bun eşti! spuse Lucy în timpul valsului, zâmbindu-i viclean.

Nimeni nu dansa la fel de bine ca Heath, însă şi paşii lui Damon erau aproape perfecţi.

— E cumva o însuşire comună tuturor celor din familia Redmond?

Faţada lui politicoasă se dizolvă într-un zâmbet

amuzat 06 şarmul ochilor ei căprui deschis. Lucy îşi dori ca el să limbească mai des aşa, fiindcă atunci când zâmbea se transforma dintr-un bărbat atrăgător într-unul atât de chipeş Câţi tăia răsuflarea.

— Am învăţat cu toţii de la acelaşi profesor. Ultimele trei generaţii de bărbaţi Redmond au fost obligaţi, mici fiind, să le lecţii de dans de la Signor Papanti, un conte italian care are o academie de dans pe strada Tremont.

— Am auzit de el.

— Nu mă mir, fiindcă e popular

— Am auzit că este foarte strict…

— Da. Îmi amintesc că, ori de câte ori intram în sala de bal, trebuia să facem o plecăciune adâncă în faţa lui, iar el stătea cu un arcuş de vioară deasupra noastră şi, dacă nu era mulţumit, ne lovea peste umeri.

Lucy râse văzându-i expresia amuzată.

— Săracul domn Redmond. Şi tefovea des?

— De fiecare dată când intram în sală.

— Ar fi trebuit să-i spui tatălui tău…

— Tata a fost un mare împătimit al disciplinei, spuse Damon pe un ton vesel, zâmbind larg. Ar fi fost în stare să mă lovească şi el, pentru că mă plângeam.

Impresionată, Lucy nu-i răspunse la zâmbet, şi văzu o emoţie străină pe chipul lui Damon. Valsul deveni mai alert, iar degetele lui înmănuşate o strânseră mai tare pe Lucy, ca să poată să o răsucească mai repede.

— Cine era femeia cu care discutai la masă? întrebă ea.

— Alicia Redmond.

— Redmond?

— O verişoară de departe. Fiindcă eu sunt ultimul fiu neînsurat al familiei, toată lumea mi-a sugerat că o căsătorie între mine şi ea n-ar fi o idee rea. Tu ce părere ai?

— Nu sunt de acord, spuse ea imediat, făcându-l să zâmbească din cauza tonului hotărât pe care-l folosise.

— De ce? I

— Nu cred că e bine să-ţi spun, fiindcă nu sunt sigură

ci accepţi cu uşurinţă comentarii legate de viaţa ta personală;

— Ba dimpotrivă, le accept, doar că lumea îmi vorbeşte foarte rar despre aşa ceva, aşa că n-am ocazia să arăt câlj de uşor le accept.

— Atunci…!

Lucy vorbi puţin mai încet. *4*

— Mie mi se pare că tu ai nevoie de o altfel de femeie. Verişoara ta nu pare o domnişoară prea interesantă. N-ai prefera pe cineva mai vesel? Nu mi s-a părut că te face să zâmbeşti.

— Nu, aşa este, spuse Damon gânditor. Dar eu n-am tot educat să consider că veselia este o calitate necesară pentru o soţie. Şi nu e atât de important să zâmbesc ca să pot să-mi fac datoria de…

— N-ai dreptate! spuse Lucy convinsă. Insist să te însori cu o femeie… O femeie naturală şi veselă, care te face să râzi şi nu se teme…

Damon zâmbi larg.

— Ce voiai să spui? O femeie care nu se teme de mine?

Ea roşi.

— N-am vrut să…

— Dar cui ar putea să-i fie frică de mine? întrebă el, tachinând-o cu blândeţe.

— Ai un fel de-a te uita la oameni.

— Un fel care-i sperie?

— Nu îi sperie neapărat, spuse Lucy, apoi se opri, văzând că privirea lui nu mai era veselă.

— Spune-mi, rosti el.

Deodată, ei i se păru că Damon îi cere ajutorul, că aşteaptă să afle un secret pe care numai ea-l ştia. Vrăjită de îndemnul întunecat din vocea lui, Lucy îl privi în tăcere.

— Te rog, adăugă el foarte încet, de parcă nu ar fi fost obişnuit să rostească acele cuvinte.

— Felul în care te uiţi la oameni, murmură ea, îi face să fie conştienţi de neajunsurile lor. Îi face să creadă că, pentru a te impresiona, trebuie să fie altfel decât sunt în

realitate, deşi nu cred că tu intenţionezi să se întâmple aşa.

— Nu.

Lumina i se jucă în părul întunecat când el clătină din cap.

— De asta cred că ar trebui să aştepţi pe cineva care nu se teme de tine. S-ar putea să fie singura femeie pe care să o poţi cunoaşte cu adevărat, aşa cum un soţ trebuie să-şi cunoască soţia.

9

Cât de neobişnuit de intimă şi de personală devenise discuţia lor! Lucy simţi că roşeşte şi se întrebă dacă nu cumva o luase gura pe dinainte.

— Mulţumesc, spuse Damon încet. Îţi sunt recunoscător că ai fost atât de sinceră cu mine.

Dansară în tăcere tot restul valsului şi abia spre final Lucy reuşi să-l privească din nou în ochi.

— Domnule Redmond... Mai am de făcut o remarcă personală.

— Spune-mi.

— Aş prefera să-mi spui Lucy când suntem între prieteni. Ştiu că pe Heath nu l-ar deranja.

Pentru o clipă, în ochii lui se putu citi o privire tulburată, plină de dor, sau nu, poate de... singurătate, pe care el o ascunse imediat.

— Foarte frumos din partea ta să-mi oferi prietenia ta, spuse încet. O să accept, dacă-mi dai voie, cu speranţa că şi tu o să o accepţi pe a mea, dar aş prefera să nu-ţi spun pe nume.

— Cum doreşti, spuse Lucy zâmbind, fără să-şi dea seama cât de greu era să-i fii prieten lui Damon Redmond şi câţi eşuaseră în încercarea de-a câştiga acel privilegiu, fără să ştie că, odată trecută pe lista prietenilor lui, el avea să-i fie credincios o viaţă.

Pentru bărbaţii ca el, prietenia era o legătură mai du* rabilă decât iubirea. Lucy nici nu-şi imagină în acel moment câtă nevoie avea să aibă de prietenia lui Damon!

El rămase neobişnuit de departe de ea tot restul

serii, însă Lucy abia dacă observă, pentru că, imediat ce Heath puse din nou mâna pe ea, îi ocupă tot timpul şi îi atrase cu totul atenţia. Dansară cu atâta uşurinţă încât ea abia simţi că atinge podelele. Când dansa cu soţul ei, muzica şi mişcarea se transformau în magie şi totul părea că străluceşte. Mâinile lor erau separate de mănuşi, dar ea îi cunoştea oricum căldura pielii. Ochii lui, albastrul-verzui cald ca mările tropicale, o mângâiau cu privirea, încet, iar din când în când el îi zâmbea. Pierdută în vraja lui, Lucy îşi dădu toată silinţa să îl tachineze fără milă, privindu-l printre genele coborâte cu sfială şi lipindu-se cu sânii moi de pieptul lui prefăcându-se că se apleacă doar ca să-i şoptească la ureche.

Pentru toţi cei care-i priveau, conversaţia lor părea nevinovată, însă, dacă i-ar fi auzit cineva, aceluia i s-ar fi înroşit urechile de ruşine. Lucy îi vorbea cu un accent sudist prefăcut, făcând observaţii neruşinate, şoptindu-i prostioare şi făcând apropouri despre pantalonaşii ei din mătase neagră, pe care, îl asigură, îi purta chiar atunci.

— Nici măcar nu ai aşa ceva în garderobă, spuse Heath, amuzat de comportamentul ei.

— Ba sigur că am. I-am comandat special, pentru că ai spus că ţie nu-ţi plac desuurile simple, albe. Am şi un corset asortat…

— Măi să fie, aproape că te cred.

— O să mă crezi mai târziu, spuse ea pe un ton cald, făcându-l să râdă.

— Ce e cu tine în seara asta?

— Nimic. Doar că m-am decis în sfârşit.

— Chiar aşa? Te-ai decis să ce?

— Este ceva personal şi nu pot să-ţi spun.

— Atunci probabil că are legătură cu mine, fiindcă altfel nu ai vrea să păstrezi secretul.

— Are foarte mare legătură cu tine, răspunse ea, apoi îi limbi într-un fel care-l făcu să-şi ţină respiraţia.

n’s

Capitolul nouă

Lucy murmura un colind şi se chinuia să întindă nişte

beteală de-a lungul balustradei care mărginea scara principală.

— Bess, îi spuse ea cameristei care stătea în capătul de sus al scărilor, dacă poţi să prinzi beteala asta acolo cu o fundă din aia mare şi roşie… Da, şi facem aşa până jos.

— Să nu cădeţi, îi atrase atenţia camerista, îngrijorată de echilibrul precar al lui Lucy şi nu foarte atentă la decoraţiuni.

— Sigur că n-o să cad, spuse Lucy încurajator. Funda aia arată foarte bine.

— Dar mergeţi cu spatele…

— Nu o să cad. Mă sprijin de balustradă.

— Doamnă Rayne, mai bine întind eu beteala şi prindeţi dumneavoastră fundele.

— Bess, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Conversaţia fu întreruptă de cineva care intră trântind uşa. Amândouă femeile se uitară spre baza scărilor. Heath îşi scutura zăpada de pe haina care-i ajungea până la genunchi. Când termină, îşi aruncă pălăria din lână cafenie într-un colţ, cu o mişcare plină de dispreţ. Se uită la cele două perechi de ochi care-l priveau nedumerite din capătul scărilor şi dădu scurt din cap în semn de salut.

— Ei bine, spuse Lucy, se pare că spiritul Crăciunului te-a ocolit anul ăsta.

Heath spuse ceva, prea încet ca să-l audă, apoi începu să urce treptele, trecând pe lângă ea fără niciun cuvânt. Se opri aproape de Bess, care se făcu mică sub privirea lui.

— Vreau o sticlă de Old Forester şi un pahar, se răsti el. Acum.

Camerista tremură speriată şi se repezi în joş pe scări.

— Heath, ce s-a întâmplat? întrebă Lucy, supărată şi enervată de felul brutal în care se purta soţul ei. Orice ar fi, nu e nevoie să mă ignori pe mine şi să sperii… Heath, unde te duci?

Îl urmă în dormitor, neputând să-şi imagineze ce s-ar

fi putut întâmpla ca să-l facă să se poarte cum se purta.

— Ai avut probleme ta ziar?

El râse fără umor.

— Se poate spune şlaşa.

— Ai venit devreme…

— Nu vreau să vorbesc despre asta şi nu vreau să răspund la nicio întrebare. Unde naiba e camerista aia? Fir-ar să fie, ai reuşit să angajezi şi pe cineva mai iute de picior?

— Te-ai certat cu Damon? întrebă Lucy răbdătoare, ştiind că Heath voia să povestească, fiindcă altfel nu ar fi făcut atâta spectacol.

Când trântea uşa, era clar că trebuie să discute ceva.

— Damon, spuse Heath cu dezgust. La dracu', bineînţeles că m-am certat cu el.

— Nu este nevoie de un astfel de limbaj, îl dojeni ea.

— Credeam că el înţelege ce încerc să fac, dar azi mi-am dat seama că nu e omul care credeam că este. După luni întregi în care am fost de aceeaşi parte şi am lucrat pentru acelaşi scop, astăzi el a stat acolo, în birou, şi mi-a vorbit ca un străin… Deschide uşa. A venit cu whisky-ul.

— N-ai vrea să-mi spui povestea mai întâi?

Sâingurul răspuns pe care-l primi fu o privire urâtă din partea lui. Lucy oftă şi merse la uşă.

— Mulţumesc, Bess.

— Doamnă Rayne, şopti camerista uitându-se la silueta înaltă şi subţire a lui Heath, care păşea de colo, colo ca o panteră agitată, sunteţi în siguranţă? Să chem…

— Totul e în regulă, spuse Lucy zâmbindu-i cu căldură şi luând tava argintie din mâinile ei. Ce-ar fi să termini tu de decorat cât discut eu cu domnul Rayne?

Bess dădu din cap, nu prea convinsă, iar Lucy împinse uşa cu piciorul şi puse tava pe masa de toaletă.

— Nu lucrează aici decât de o săptămână, Heath. Nu e obişnuită cu temperamentul tău şi o sperie, aşa că, dacă nu încerci să te controlezi…

— Arface bine să se obişnuiască, sau n-are decât să se ducă să lucreze pentru altcineva.

Heath îşi turnă băutură în pahar şi luă o înghiţitură.

— Ce a făcut Damon de te-a înfuriat aşa?

— Lui Damon nu-i pasă de ziar. Pentru el e doar un exerciţiu de gândire. Se uită la ceva, cântăreşte avantajele şi dezavantajele, apoi alege partea câştigătoare. Binele şi răul sunt doar o ecuaţie matematică pentru el. Să fiu al naibii dacă eu pot să lucrez cu un astfel de om!

— Sunt sigură că nu e chiar aşa. Damon e un om integru şi de onoare…

— Pe naiba!

Heath dădu băutura peste cap şi îşi mai turnă un pahar, înclinând nepăsător sticla. Lucy nu-l văzuse niciodată bând atât de mult într-un timp atât de scurt.

— De ce v-aţi certat?

Deodată, toată furia păru că se scurge din el, iar Heath clătină din cap şi mai luă încă o înghiţitură din licoarea aspră, apoi strânse cu putere paharul între degete. Lucy tăcu şi se aşeză pe marginea patului, nefăcând decât să-l privească. Suferea, iar ea nu putea să îl ajute dacă el nu-i dădea voie. *Cere-mi să te îmbrăţişez. Uite, sunt chiar aici, gata să te iau în braţe. Inima mea e lângă tine. Nu trebuie decât să ceri.*

Heath se ridică şi merse la fereastră, tăcut, retras în fortăreaţa lui interioară. Respiră adânc, scutură iar capul şi ridică din umeri într-un gest de neajutorare.

— Astăzi… începu, apoi tăcu, fiindcă nu putea să rostească vorbele.

Se apropie de sticlă, dar Lucy ajunse înaintea lui şi îşi puse mâna peste mâna lui.

— Nu mai bea, spuse, ridicând privirea spre el.

Heath văzu ceva în ochii ei, iar acel lucru îl făcu să lase sticla. Încet, îşi retrase mâna şi se întoarse la fereastră, nu înainte ca ea să apuce să vadă expresia chinuită de pe chipul lui. Îşi dorea cu ardoare să poată să-l consoleze.

— Ce s-a întâmplat astăzi?

— Veşti rele.

— Reconstrucţia?

— Nu ştia ce altceva ar fi putut să-l afecteze în aşa măsură.

— Fireşte.

— Heath, nu mă obliga să ghicesc. Spune-mi. pur şi simplu.

— Începuserăm în sfârşit să progresăm. Până azi, guvernul federal slăbea tot mai mult din controlul asupra Sudului. Deciseseră să înceapă cu Georgia…

— Da, se grăbi ea să umple tăcerea, ştiu câte ceva despre asta. Georgia şi alte câteva state au fost reprimite în Congres.

— Iar regimul militar fusese ridicat în sfârşit, şi eu am crezut că restul Sudului o să urmeze şi că războiul o să se termine cu adevărat, că nu o să mai fie soldaţi pe stradă, că nu o să mai avem reguli arbitrare, comisioane militare şi nemernici profitori. Ni s-ar fi dat înapoi pământurile, am fi primit drepturile noastre cetăţeneşti… Drepturi pe care le meritǎm.

Heath oftă şi îşi sprijini fruntea de cadrul ferestrei.

— Dar acum, că guvernul federal s-a retras din Georgia, toate lucrurile despre care ai vorbit o să se întâmple.

— Ba nu, spuse el sec. Astăzi, Georgia a refuzat accesul negrilor în consiliul legislativ, iar guvernul a interpretat asta ca pe un act de rebeliune.

— Heath… Nu se poate!

Lucy îl privi nevenindu-i să creadă.

— O să îi pedepsească aspru…

— Au făcut-o deja. Georgia a fost dată afară din Congres şi nu o să mai fie primită până când nu se votează al cincileai amendament. A fost reinstituit controlul militar. Ştii cât regresează tot Sudul din cauza asta?

— Dar conducătorii Georgiei aveau idee ce o să se întâmple dacă le refuză accesul în politică tuturor acelor oameni.

— Cin, toate schimbările astea le-au fost îndesate prea repede pe gât! Trebuia să fie luaţi mai uşor. Ei încearcă să-şi păstreze mândria intactă. Ani întregi n-au

avut niciun cuvânt de spus, niciun control asupra a ceea ce li se întâmpla. Nu încerc să găsesc scuze pentru ei, dar trebuie să aibă dreptul să-şi spună părerea în legătură cu deciziile care îi privesc. Georgia face parte din ţara asta la fel de mult ca şi Massachusetts sau New York, iar georgienii merită aceleaşi drepturi ca şi restul cetăţenilor, însă acum n-au să le mai primească. De fiecare dată când o să se retragă trupele federale, o să se întâmple ceva asemănător, iar Georgia o să fie iarăşi strivită în pumnul guvernului federal. N-o să se mai termine niciodată.

— Heath.

— Am plecat pentru că nu mai suportam să văd asta, continuă el, ignorând încercare ei de-a spune ceva. Frustrarea… se simţea oriunde m-aş fi dus. Era în aerul pe care-l respiram şi nu aveai cum să scapi de ea. Eram înfrânţi, dar aveam ceva speranţă că, poate, totul o să fie bine, că poate o să putem să ne refacem vieţile, că, poate, nemernicul vostru de domn Lincoln nu a minţit când a spus că o să ne ajute să reconstruim…

— Dacă ar fi trăit destul…

— Dar a murit, şi acum îl avem pe Johnson, un prost incompetent, şi pe Grant, căruia nu-i pasă de nimic atâta vreme cât nimeni nu-l deranjează de la afacerile lui. Cum 8-a terminat războiul, mii de yankei au năvălit în Sud ca să ne fure şi să ne abuzeze şi fac asta de ani de zile, fără oprire. Noi suntem singurii americani care au fost vreodată înfrânţi şi luaţi în stăpânire de inamic. Nu poţi să stai nemişcat la nesfârşit, la un moment dat trebuie să începi să te lupţi în singurul fel în care ştii cum s-o faci, şi nu contează dacă e bine sau rău, atâta timp cât nu rămâi imobil…

— Ştiu, spuse Lucy încet. Ştiu că vrei să vorbeşti în apărarea oamenilor tăi şi că vrei să ajuţi pe toată lumea să se înţeleagă, dar nu poţi să te aştepţi ca Damon să scrie în favoarea Sudului!…

— Nici nu i-am cerut aşa ceva. Nu voiam decât un editorial moderat, nimic radical…

— A refuzat să-l scrie?

— Dimpotrivă. L-a scris, dar este de acord cu guvernul federal şi a spus-o răspicat.

— Ai încercat să te înţelegi cu el?

— Ar fi mai puţin dureros dacă m-aş da cu capul de un zid din cărămidă. Nu-i dispus să discute.

— Şi, când ai văzut aşa, tu ai explodat, rosti Lucy pe un ton drăgăstos.

Heath se apropie de masa de toaletă şi îşi mai turnă un pahar de whisky, privind-o cu coada ochiului, parcă încercând s-o provoace să protesteze. Lucy tăcu, înţeleaptă.

— I-am spus că o să scriu chiar eu editorialul, dar el a spus că părăseşte ziarul dacă fac asta.

— Heath…

Lui Lucy I se făcu rău la gândul că toate planurile lui, toate speranţele, ar fi putut să dispară atât de repede.

— Nu pot să public articolul ăla aşa cum e acum, Cin, spuse el răguşit, dând peste cap al treilea pahar. Ar însemna să renunţ la tot ceea ce cred. Nici nu pot să ignor vestea. Pentru asta e ziarul, ca să discute despre probleme ca asta. Pentru asta mi l-am dorit.

Ea îşi puse mâinile în poala rochiei şi le privi, tulburată, Ce ar fi putut să facă? Ce să-i spună?

Un sunet puternic, ascuţit, o sperie. Heath aruncase paharul în şemineu, iar sticla se spărsese într-o mie de cioburi strălucitoare, făcând să zboare scântei din lemnul care ardea. Tresărind, pe jumătate speriată de furia lui, se uită din nou în jos.

— Spune-mi cum să te ajut, rosti pe un ton scăzut. Nu ştiu ce să fac.

Simţi că soţul ei se apropie, îi simţi umbra deasupra ei. Îi văzu strălucirea întunecată a cizmelor care se opriseră în faţa ei.

— Nici eu nu ştiu, rosti el gutural, cu un accent mai pronunţat din cauza ameţelii. Ştiu doar că m-am săturat de tot. Am obosit să mă lupt ca să câştig un centimetru de teren, când nu are ce să mai oprească potopul. Nu mai vreau să iau nicio decizie. Am plecat din Sud pentru că mă

săturasem să tot fiu învins. Of, Doamne, Cinda, sunt lucruri… lucruri pe care nu ţi le-am spus…

Oftând, căzu în genunchi şi îşi ascunse capul în poala rochiei ei, cu mâinile prinse în materialul bogat. Lucy încremeni. Auzi un sunet slab, spart, şi privi în jos, spre capul lui blond, speriată şi uimită. Heath Rayne cel lipsit de griji, insolent şi temperamental stătea cu capul în poala ei, strângând-o de faldurile rochiei.

Deodată, nu mai avea de ce să se îngrijoreze că nu are ce să-i spună, fiindcă un noian de cuvinte i se revărsă de pe buze, prea rapide ca să le mai poată opri. Se aplecă deasupra lui, mângâindu-i părul şi murmurându-i repede:

— Sigur că ai obosit. Lucrezi atât de mult… Sigur. Ştiu că nu mi-ai spus tot, dar nu contează.

— Am plecat pentru că nu o să se termine până când nu o să fie strivite toate sufletele din Sud. N-am putut să mai rămân acolo ca să văd asta.

— Nu, sigur că nu, îl consolă ea, fără să încerce să-l contrazică sau să-l convingă de altceva.

Mai târziu avea să încerce să-l liniştească, dar acum era prea obosit, se simţea învins şi nu voia decât câteva ore în care să nu se gândească la nimic. Îşi amintea şi ea sentimentul acela, din noaptea în care fugise la el după ce o respinsese Daniel. Heath o ajutase şi o lăsase să ia din puterea lui. Oare avea ea suficientă putere ca să-l susţină în acelaşi fel?

— Nu am avut ce să fac…

— Linişteşte-te. O să fie bine.

— Nu ştii cum era…

— Ba da. Înţeleg, spuse că, atingându-i ceafa cu degetele reci.:

— M-am întors şi i-am văzut. Erau toţi acolo. Raine era acolo. Clay fusese rănit, îi cedase spatele. Aveau nevoie de mine. Aş fi putut să-i ajut. Aş fi putut să am grijă de ei toţi. Nu aş fi pus mâna pe ea. Jur.

— Heath? întrebă Lucy, atât de aproape încât răsuflarea ei îi atinse şuviţele blonde. Cine e Raine? Despre ce vorbeşti?

El clătină din cap, prinzându-i mâna mică şi apăsându-i-o pe cicatricea de pe tâmplă. Încurcată, Lucy se întrebă ce fusese între el şi acea Raine, oricine ar fi fost ea. Iubire? Ură? Se strădui să accepte că, în trecut, el ar fi putut să iubească o altă femeie şi să-i fi dat ceva ce nu-i dăduse şi ei. Poate că acea femeie fusese această Raine. Până în acel moment, Lucy nu cunoscuse gustul cu adevărat amar al geloziei.

— Nu a recunoscut că are nevoie de mine…

Îşi şterse ochii cu mâneca hainei, frângându-i inima soţiei sale, apoi îşi ascunse din nou capul în rochia ei. Tăcută, ea îl ascultă, ruptă între speranţa că o să continue şi dorinţa să nu mai afle nimic.

— Nu a recunoscut niciodată. Niciodată.

Lucy îi mângâie tâmpla cu dosul palmei, ezitând.

— Te-am dorit de când te-am văzut prima dată, rosti el pe un ton spart şi scăzut. Ţi-am spus asta vreodată?

— Nu.

— Ploua, iar tu traversai strada. Ţi-a luat mai mult decât oricui altcuiva, pentru că încercai să ocoleşti fiecare băltoacă. Te-am dorit imediat.

— Heath…

— După ce te-am scos din râu, tu-mi tot spuneai Daniel, dar eu eram cel care te ţinea în braţe…

— Ştiam că tu eşti.

— Dar mi-ai tot…

Oftă şi tăcu, iar capul şi mâinile îi deveniră mai grele pe măsură ce se destindea mai mult. Lucy ştia că, dacă ar fi adormit acolo, ea n-ar fi reuşit să-l ridice pe pat. Gândul că avea să fie nevoită să ceară ajutor o făcu să reacţioneze.

— Heath, ridică-te şi lasă-mă să-ţi scot cizmele.

— Nu trebuie…

— Ba da, pentru că tu nu poţi să le scoţi singur.

Blestemând, Heath se îndepărtă de corpul ei cald şi primitor şi se ridică pe pat, cu un picior îndreptat spre ea, ca să-i scoată cizma. Lucy apucă încălţămintea şi încercă s-o scoată, dar el voia să o ajute, aşa că mişca din picior, îngreunând lucrurile. După ce se chinui câteva minute,

reuşi să-l descalţe de amândouă cizmele.

— Probabil că n-ai mâncat nimic toată ziua.

Se agită pe lângă el, iar Heath se întinse cât era de lung pe saltea, cu braţele în lateral.

— Nu.

— Aşa se întâmplă când umpli stomacul direct cu un litru de whisky tare, din porumb.

Se aşează alături de el şi începu să-i desfacă eşarfa de la gât.

— N-am mai văzut pe nimeni care să bea aşa ceva ca pe apă. Ţi-am spus să te opreşti.

În timp ce-l certa cu blândeţe, se chinuia să-l dezbrace.

— Scoate mâna din mâneca asta…

— Nu pot.

— Heath, încearcă…

— Nu pot. N-ai descheiat nasturii.

— Mă bucur că nu bei des, fiindcă nu mi-ar plăcea să fac sta tot timpul.

— Nu prea te pricepi, spuse el, apucându-i posesiv o şuviţă de păr, în timp ce ea îi scotea cămaşa din pantaloni.

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru lipsa mea de experienţă la dezbrăcat bărbaţi. Doamne, ce greu eşti!

Numai cu multă hotărâre şi cu mare efort reuşi Lucy să-i dea jos toate hainele; oprindu-se puţin ca să-i admire pieptul, apoi întinzând mâna după o pernă.

— Dacă reuşim să te învelim cu păturile astea…

— Cinda, spuse el cu o voce tremurată, ţi-am spus să te porţi ca soţia mea, dar voiam să spun să faci asta doar dacă… Ştii că n-am vrut să zic…

— Ştiu, şopti Lucy, tulburată de grija pe care i-o purta el.

Oare chiar se întrebase dacă ea făcea totul din simţul datoriei? Bărbat imposibil ce eşti, se gândi, cuprinsă de un val de afecţiune, cum de mă cunoşti atât de bine într-unele privinţe şi atât de puţin într-altele?

Ridică ochii, iar el îi prinse privirea. Se uită la ea cu pasiune, cu căldura cerului de vară, iar ea simţi o pulsaţie

tandră în adâncul fiinţei. Heath se răsuci şi o trase sub el cu o uşurinţă surprinzătoare.

— Ai nevoie de somn, spuse ea împingându-l, cu palmele pe pieptul dezgolit şi puternic.

— Ba nu.

O sărută cu parfum fierbinte de whisky, făcând-o să tacă. Lucy simţi sub palmă bătăile violente ale inimii lui şi cuvintele nesigure cu care intenţionase să-l refuze se destrămară ca un nor de fum. Corzile prea întinse ale stăpânirii lui de sine plesniră. Gura lui nerăbdătoare o posedă pe a ei, apoi Heath o prinse sub el şi o apucă de obraji, sărutând-o dur, cu disperare. O ţinea cu braţe prea puternice şi o iubea cu sete, ca un supravieţuitor plin de răni care vrea să trăiască, agăţându-se de unicul adevăr pe care-l cunoştea.

În sfârşit, Lucy recunoscu pentru sine că îl iubea. Simţea în tot trupul dragostea pentru el, care îi umplea pieptul şi gâtul şi o făcea să ameţească. Iubirea i se scurgea din vârful degetelor cu care îi mângâia soţului ei umerii. Cu siguranţă că el putea să simtă dragostea pe buzele şi în interiorul trupului ei. Lui Lucy nu-i venea să creadă cât durase până când îşi dăduse seama ce simte. Toată viaţa ei fusese doar un preludiu pentru acel moment.

— Am nevoie de tine, Cin, spuse el răguşit, sărutând-o din nou şi din nou, apăsat, dur, tăindu-i răsuflarea.

Plămânii ei încercară să reziste fără aer, să le ajungă o singură respiraţie adâncă, dar corsetul o strângea ca o bandă de oţel. Lipsită de apărare, strânsă în propria-i îmbrăcăminte, îi oferi lui Heath corpul ei, încercând să-i arate că e numai a lui. Nu voia să-l refuze, dar dorinţa soţului ei era prea sălbatică, prea primitivă ca să poată să fie ostoită. Lucy încercă să-şi desfacă nasturii din talie, dar nu reuşi, iar el sfâşie materialul dintr-o singură mişcare. Pentru prima dată, corsetul i se desfăcu fără să se opună.

Lucy se dezbrăcă de ceea ce mai rămăsese din partea de sus a hainelor ei şi de corsetul strâmt şi se înfiora când îi atinse pielea bronzată cu sânii dezgoliţi. Mâinile lui o mângâiară lacome, apăsându-i şi întărindu-i sfârcurile.

Respiraţia lui inegală îi atinse chipul, iar ea se întoarse cu faţa spre el, sărutându-i obrazul curat şi căutându-i orbeşte buzele. Când el o sărută, ea gemu pe jumătate înfundat, iar sunetul îi mângâie lui Heath pielea sensibilă a feţei. Se cunoscuseră deja ca soţ şi soţie de nenumărate ori, el o strânsese la piept cu pasiune şi cu tandreţe, dar nu fusese niciodată atât de sălbatic.

Restul trupului ei era acoperit cu nesfârşiţi metri de material, iar el, nerăbdător, rupse şi trase până când o eliberă de masa nedefinită de ţesături şi îi văzu pielea palidă strălucind în lumina înserării. Lucy se lipi cu totul de el, apăsându-şi şoldurile în locul umflat şi nerăbdător pe care îl simţea prin materialul pantalonilor lui.

pl – Te vreau, îi şopti cu faţa ascunsă în umărul său. Vreau li-ţi dau orice ai nevoie, orice vrei…

El o mângâie pe şold, apoi mâna îi alunecă spre locul lecret dintre coapse, care pulsa, şi îşi strecură vârful degetului în ea, mângâind-o. Lucy suspină, desfăcând coapsele l ascunzându-şi chipul în umărul său, rugătoare. Îl mângâie cu palmele umede peste muşchii spatelui, strângându-l când degetul lui o exploră mai adânc. Heath fusese mereu conştient de fragilitatea ei şi o atinsese cu grijă, de parcă l-ar fi temut să n-o rănească, însă în acel moment orice reţinere dispăruse şi toată deliberarea atingerilor sale se dizolvase. O pătrunse violent, trimiţându-i valuri de plăcere prin trup. Lucy gemu şi se mişcă sub el, primindu-l şi strângându-l în ea cu pasiune. Scufundaţi într-o mare de plăcere fără sfârşit, se iubiră, sărutându-se şi mângâindu-se. Heath îi ridică genunchii şi o îndemnă să-l cuprindă cu pulpele, apoi îi şopti numele de parcă ar fi fost o declaraţie de dragoste şi sărută lacrimile care îi curgeau pe obraji. Ele nu voiau să-şi dea în vileag secretele, dar dragostea dintre ei…

Dragostea, deşi nerostită, nu putea fi negată. Se completau, trup şi suflet, şi fiecare mişcare era o nouă descoperire, fiecare secundă, o emoţie veşnică. *Să dureze*, şoptea în întuneric inima ei. *Să dureze pentru totdeauna*.

O voce blândă îl ajunse prin ceaţa somnului,

insistentă, deşi el încerca s-o ignore.

— E şapte dimineaţa, Heath. Trezeşte-te. Nu te las să mai dormi, aşa că deschide ochii. Micul dejun e aproape gata.

Doamne. La gândul că trebuie să se ridice şi să dea piept cu toate sarcinile complicate pe care le avea de dus la bun sfârşit în acea zi, la deciziile neplăcute, la vocile ridicate şi la micul dejun care-l făcea să-i vină rău, ceva din interiorul lui se crispă neplăcut. Simţi că Lucy îl sărută cu blândeţe pe obraz şi se răsuci pe burtă, scoţând un sunet nemulţumit. Ea luă cealaltă pernă de pe pat înainte ca el să apuce să-şi ascundă capul sub ea şi spuse ceva drăgăstos, deşi el nu înţelese prea clar ce era.

Lucy se aşeză alături de el şi-i desenă o linie de-a lungul şirei spinării, apoi îl sărută pe spate şi începu să-i maseze umerii.

— Nu fi dificil, îl îndemnă ea, apăsându-i muşchii încordaţi cu mişcări ritmice, adânci. Ştii că ar fi fost mai rău dacă nu te trezeam şi ţi-ai fi dat tot programul peste cap. Trebuie să ajungi devreme la ziar, fiindcă ai munţi de mutat din loc şi o grămadă de lucruri de făcut…

— Dacă încerci să mă convingi, spuse el pe un ton nemulţumit, treaz acum din cauză că se gândise la ziar, ai face bine să alegi altă tactică, nu să-mi spui câte am de făcut.

Oftă când ea atinse un muşchi care-l durea, chiar între omoplaţi.

— Mai jos… acolo!

— Ţi-am pregătit o baie fierbinte. O să te simţi mult mai bine după ce stai în apă câteva minute. Şi ţi-am adus nişte cafea proaspăt făcută. E pe noptieră.

El scoase un alt sunet nemulţumit.

— Ce-ar fi să iei doar câteva înghiţituri cât stai în cadă? îţi aduc eu cafeaua.

El aprobă cam fără voie şi tresări din cauza unei dureri de cap care ameninţa să-l chinuiască toată ziua, apoi se ridică, gemând. Lucy îi întinse un halat din mătase, cu model în dungi albastre şi vişinii. El se îmbrăcă, apoi se

coborî din pat şi o privi cum îi leagă cordonul în jurul taliei. Când termină, Heath o trase mai aproape şi îşi ascunse capul în umărul ei, apoi se gândi cât de mult i-ar fi plăcut să adoarmă aşa, în picioare, sprijinit de pielea ei moale.

— Azi nu mă duc nicăieri, spuse cu o voce înfundată.

— De ce nu?

El deschise ochii şi se uită spre fereastră printre pleoapele îngustate. Lucy dăduse la o parte draperiile din catifea bej ca să lase să intre lumina dimineţii.

— E prea mult soare afară.

Ea râse şi îi dădu drumul din îmbrăţişare, iar el se îndreptă spre baie. Pentru că era deja îmbrăcată şi coafată, Lucy nu avea altceva de făcut decât să aibă grijă de soţul ei. În ciuda problemelor de la *„Examinator3*, care cu siguranţă puteau să fie rezolvate pe cale. amiabilă, astfel încât şi Heath, şi Damon să rămână cu orgoliul intact, ea era minunat şi delicios de fericită. Îi era greu să nu-l copleşească pe soţul ei cu o mulţime de gesturi de iubire. Voia să treacă peste zidurile în spatele cărora se ascundea el şi voia să-l înconjoare cu iubire, dar dacă ar fi rostit cuvântul şi i-ar fi cerut să i se dezvăluie, ar fi însemnat să-i ceară mai mult decât era el dispus să dea. Lucy avea de gând să-şi ţină sentimentele în frâu cât putea de mult şi să aştepte cu răbdare ca el să-i poată spune ce simţea. După tot ce spusese şi făcuse în seara dinainte, ştia că şi el ţine la ea. Îi spusese că avea nevoie de ea. Cât de plăcut fusese!

Îşi potoli exuberanţa şi adoptă o expresie aproape obişnuită, apoi luă ceaşca de cafea neagră, aburindă, atentă să nu verse nicio picătură pe farfurioară. În baie, Heath stătea cu capul sprijinit de marginea căzii, cu ochii închişi, de parcă ar fi adormit din nou. Cu grijă, ea se aşeză pe capacul closetului, iar el deschise un ochi şi întinse mâna după cafea.

Tăcută, îi întinse ceaşca, rezistând impulsului de a-şi trece degetele prin şuviţele umede şi uşor ondulate care-i căzuseră lui Heath pe frunte.

— Nu e aşa rea, spuse el cam fără voie.

Luă săpunul şi făcu spumă între palme.

— Poate că puţin mai târziu o să ţi se facă şi foame.

— N-aş pune pariu.

Ea îi zâmbi înţelegător, iar el nu o privi, atent la săpun.

— Eu… sper că n-am vorbit prea mult aseară, spuse pe un ton degajat. Nu-mi amintesc mare lucru.

Lucy ignoră gândurile despre Raine, oricine ar fi fost ea. Nu voia să se gândească la acea femeie şi, în plus, nici nu conta cine era, pentru că făcea parte din trecutul lui Heath, în timp ce ea era acum soţia lui, prezentul şi viitorul lui, şi nu avea de gând să permită nimănui să schimbe acest lucru.

— Nu, răspunse ea pe un ton la fel de calm. N-ai vorbit despre mare lucru.

— Aha.

Uşurarea lui nu era greu de ghicit. Îşi continuă tacticos baia, iar Lucy îi privi cu discreţie şi cu plăcere trupul frumos. Heath îşi săpuni şi îşi clăti pieptul. După câteva minute se opri şi luă o gură de cafea, apoi zâmbi obosit.

— Mai ştii când mi-ai spus că e o nebunie ca un sudist să conducă un ziar din Boston? E posibil să fi avut…

— N-am avut dreptate.

— Cum aşa?

— M-am înşelat amarnic.

El o privi sceptic.

— Se pare că am pierdut ceva la un moment dat. Când ai ajuns la concluzia asta?

— Imediat ce am început să citesc ziarul. Îmi plac ideile tale şi îmi place ziarul. Curând, şi alţii vor începe să gândească la fel ca mine. Ştiu că, odată ce atrageţi mai multă publicitate, o să câştigaţi şi mai mulţi bani.

El începu să zâmbească.

— Mă bucur că ai încredere în mine, dar, din păcate, ziarul o să fie distrus de un al doilea război civil.

— Atunci o să fie nevoie să găseşti o cale de

compromis. Tu şi cu Damon n-aţi avut prea multe neînţelegeri înainte…

— Ba da, şi toate au pornit de la faptul că înclinaţiile noastre politice, sociale şi morale sunt cu totul diferite.

— Sunt sigură că exagerezi…

— Nu-l cunoşti pe Damon la fel de bine ca mine, spuse Heath sobru. Dacă l-ai cunoaşte, ai fi de acord că o să ne mai certăm şi pe viitor, fiindcă discuţia nu e doar despre Georgia, ci despre credinţele lui, care sunt opuse credinţelor mele. N-o să ne înţelegem niciodată…

— Puteţi să găsiţi teren comun, Niciunul dintre voi nu vrea să ia războiul de la capăt şi cred că ar fi bine să-i aminteşti de asta. Eşti unul dintre cei mai convingători oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Ştiu că poţi să-l faci să adopte o poziţie mai moderată.

— Acum cine e cea convingătoare?

Trase dopul căzii şi întinse mâna spre un prosop, în timp ce apa se scurgea. Îşi şterse părul cu mişcări rapide şi ieşi din cadă, înfăşurându-şâprosopul peste şolduri.

— Şi dacă nu reuşesc să-i fac să rescrie editorialul? Dacă îl scriu eu, Damon o să plece.

— Atunci n-are decât să plece.

— S-ar putea să pierdem ziarul în Ijpsa. lui.

— Atunci toată lumea o să piardă, dar mie îmi pasă doar de tine. Trebuie să faci orice e nevoie ca să-ţi păstrezi mândria şi stima de sine. E ziarul tău, aşa că poţi să-l conduci cum îţi place, atâta timp cât îl ai.

El îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor, dându-i fiori.

— Trebuie să ştii că, dacă pierdem ziarul, o să fie nevoie să vindem casa.

— Asta e.

— Şi mobila.

— Nu mă interesează.

— Şi…

— Putem să amanetăm, să vindem sau să dăm la schimb tot ce avem, dar dacă îndrăzneşti să spui ceva despre inelul meu cu diamant, o să regreţi tot restul

căsniciei noastre. Este al meu şi nu-l scot de pe deget.

El zâmbi când auzi vehemenţa din glasul ei.

— Nu voiam să spun nimic despre inel, drăguţă.

Se aplecă şi o sărută, lăsând urme umede pe talia şi corsetul rochiei ei, însă ea era prea absorbită ca să protesteze.

— Ai gust de cafea, şopti Lucy când el îşi ridică buzei» de deasupra buzelor ei.

— Mi-ar mai trebui…

— Cafea sau sărutări?

— Întotdeauna e loc de mai multe sărutări…

Îi atinse încet colţul gurii cu buzele.

— Dar acum mă referem la cafea. Tu ai mâncat de dimineaţă? I

— Te-am aşteptat pe tine.

— Atunci ce-ar fi să cobori cât mă îmbrac eu? Vin în câteva minute.

— Să nu stai prea mult, spuse ea.

Se opri în prag şi îl măsură cu privirea, tulburându-l, apoi îi zâmbi sugestiv.

— O să se răcească… brioşele.

Ea plecă, iar Heath se întrebă amuzat cum reuşise ea să înveţe să spună lucruri atât de simple, dar atât de încărcate de înţelesuri. Se mai întrebă şi cum era posibil ca ea să-l dorească din nou când petrecuseră toată noaptea făcându-şi plăcere unul celuilalt.

Când Lucy ajunse în capătul scărilor, cineva tocmai bătea nerăbdător la uşa de la intrare. Majordomul apăru de pe un coridor ca să-l primească pe oaspetele matinal. Părea neobişnuit de grăbit, iar Lucy îşi dădu seama că nici el nu mâncase de dimineaţă.

— Deschid eu, Sowers, spuse ea.

— Dar, doamnă Rayne…

— Bănuiesc cine ar putea să fie. Poţi să te întorci în bucătărie.

Majordomul recunoscător dispăru fără să mai spună nimic, iar Lucy merse şi deschise uşa exact când cel din afara ei bătea din nou, insistent. Aşa cum bănuise,

vizitatorul era Damon Redmond, imaculat ca de obicei, dar cu ochii roşii şi cu urme de oboseală pe chip. Se sprijinea de tocul uşii ca şi cum ar fi avut nevoie să fie susţinut.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

— Fiecare cu părerea lui, doamnă Rayne.

— Vai de mine, rosti Lucy dându-se la o parte ca să-i facă loc să intre. Te rog să ni te alături la micul dejun.

— Mulţumesc, dar…

— Măcar bea o ceaşcă de cafea, îl îndemnă ea, iar el zâmbi obosit”.

— Există vreun om care să poată să îţi refuze ţie ceva? Nu prea cred.

Damon îi dădu haina fără să se mai opună şi o urmă în camera unde era servit micul dejun. Lucy se gândi cu milă că, probabil, şi el era la fel de tulburat ca şi Heath de discuţia din ziua precedentă. Părea că nu dormise mai mult de o oră sau două. Îi dădu lui Bess haina, îi şopti să mai pună masa pentru încă o persoană, apoi îi dădu voie lui Damon să o ajute să se aşeze la masă.

— Heath coboară şi el în câteva minute, spuse ea în timp ce Redmond se aşeza într-un scaun din faţa ei. După ce se îmbracă…

Tăcu, văzând că ochii lui întunecaţi fug spre corsetul rochiei ei. Se uită şi ea în jos şi-şi dădu seama că una dintre urmele umede ale mâinilor lui încă se mai vedea sub sânul ei. Simţi că roşeşte.

— A avut nevoie de ajutor ia baie, spuse pe un ton stânjenit.

— Sigur, răspunse Damon politicos ca întotdeauna, deşi ea văzu strălucirea întunecată din ochii lui.

— Este într-o dispoziţie foarte bună, având în vedere… tot ce s-a întâmplat.

Nu voia să mai spună nimic altceva până nu-şi dădea seama dacă Damon venise ca să ajungă la un compromis sau ca să abandoneze afacerea. El păru că se trezeşte din reverie.

— Nu puteam să aştept să vină la ziar. M-am gândit că, dacă vorbim înainte…

— Mi se pare o idee foarte bună.

— Mi-ar plăcea să cred că putem să găsim o cale d mijloc.

— E un om foarte rezonabil, domnule Redmond. Ştiil sigur că şi lui i-ar plăcea să ajungă la un compromis.

— Cu tot respectul, doamnă Rayne, spuse Damon pe uf» ton sec, ieri nu mi-a lăsat această impresie.

— Sunt sigură că mulţi îl consideră foarte… progresist…

— Eşti diplomată.

— Poate prea progresist, dar el crede cu tărie în ceea ce face şi se simte foarte responsabil pentru concetăţenii lui/ Sunt sigură că înţelegi.:!

— Nu am venit aici ca să dezbat cu tine…

— Încerc să-ţi spun, insistă Lucy pe un ton blând, că dacă o să vadă că-i înţelegi poziţia, o să fie mult mai înclinat să asculte ce ai de spus. Aşa cum ştii deja, dacă încerci să-l convingi cu argumente directe, nu o să facă decât să se încăpăţâneze şi mai tare.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Damon încet. O să încerc să ţin minte.

Deciseră în mod tacit să schimbe subiectul când Bess reveni ca să pună masa şi pentru oaspetele lor. Camerista se fâstâci puţin când aşeză tacâmurile în faţa acestuia, uitându-se atât de des la figura lui întunecată şi atrăgătoare încât Lucy aproape că o admonestă pentru că era atât de neîndemânatică. Damon nu păru să observe interesul tinerei, atent numai la Lucy, într-un fel flatant, dar care pe aceasta o tulbura puţin. Îi întinse coşul în care erau brioşe proaspăt scoase din cuptor, încurajându-l să aleagă una mai mare, şi îi zâmbi mulţumită când el luă două brioşe.

— Mă bucur că nu numai mie mi-e foame în dimineaţa asta.

— Doar pentru că am o criză personală şi mă confrunt cu potenţialul dezastru financiar nu înseamnă că pe deasupra trebuie să şi mor de foame.

Damon desfăcu o brioşă şi începu s-o ungă cu unt.

— Cât de practic din partea ta.

— Bineînţeles. Nici n-ar trebui să te aştepţi la altceva din partea unui Redmond. Cei din familia Cabot sunt direcţi, cei din familia Forbes sunt perverşi, cei din familia Lawrence sunt zgârciţi, iar cei din familia Lowell sunt reci. Noi, cei din familia Redmond, avem spirit practic.

— Cât de ridicol, spuse Lucy, zâmbind şi gândindu-se că majoritatea tradiţiilor din familiile mari ale oraşului erau doar prostii. * *

Cum ar fi putut un membru al acestor familii să aibă o viaţă doar a lui? Pentru Damon, totul fusese trasat dinainte să se nască şi până în ziua în care avea să moară, inclusiv educaţia, prietenii, afacerile, viitoarea soţie, ba chiar şi personalitatea. Ştia că mulţi erau şocaţi de decizia sa de-a cumpăra un ziar în loc să urmeze păşii fratelui său mai mare şi să intre în afacerile bancare. Lucy spera ca el să continue să se îndepărteze de modelul familiei Redmond, fiindcă avea impresia că în interiorul lui exista un Damon cu totul diferit de tânărul sobru pe care familia intenţionase să-l crească.

— Şi eu am fost educată să am spirit practic, îi mărturisi, turnându-şi frişcă în cafea şi amestecând cu linguriţa, încet. Pentru mine, totul a fost mereu organizat şi predictibil. Deciziile nu erau greu de luat, iar problemele erau simplu de rezolvat.

Clătină din cap şi râse încet.

— După aceea l-am cunoscut pe Heath şi nimic n-a mai fost la fel. Acum nimic nu e simplu. E greu să fii practic în preajma cuiva care poate să facă şi cel mai de bun simţ lucru să pară absurd.

— E adevărat că-i place să abordeze lucrurile altfel decât noi, restul, recunoscu Damon cu tristeţe. Într-un fel mult mai complicat, de fapt. Ar fi trebuit să învăţ cum să evit problemele de felul celei pe care o avem acum, dar cred că încă nu am reuşit să-l înţeleg prea bine.

Lucy nu trebui să-i răspundă, fiindcă Bess se întorsest cu o tavă de mâncare, aşa că ea duse la gură ceaşca di cafea, gânditoare. Lichidul era atât de fierbinte

încât nu reuşi să soarbă decât câteva picături. I se părea interesant că eg şi Damon întâmpinau aceleaşi dificultăţi în relaţia lor cu Heath, prea greu de înţeles pentru cineva pragmatic. Odată, şi ei i se păruse foarte important să-l înţeleagă, însă pe soţul ei nu puteai să-l încadrezi în vreo categorie, fiindcă avea atât de multe laturi complicate. Ei îi era mai simplu să-l accepte cu ambiguităţile lui cu tot şi să se bucure că avea nevoie de o femeie ca ea, constantă, echilibrată, care să-i menţină lumea ordonată.

Chiar atunci, Heath intră în cameră, oprindu-se în prag când dădu cu ochii de oaspetele neaşteptat. Lucy se uită de la el la Damon, cu răsuflarea tăiată.

— Nu mă mir că te găsesc aici, spuse Heath pe un ton sec. Nu am auzit de niciun yankeu căruia să-i fie teamă să se aventureze pe teritoriul inamic.

Damon ridică şervetul alb şi-l flutură ca pe un steag, în semn de capitulare.

— Am venit să întreb, domnule general, dacă nu cumva am putea să facem pace.

Heath zâmbi puţin, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se alături de soţia sa.

— S-ar putea. Pentru început, ai putea să-mi dai brioşele.

— Da, domnule.

Lucy răsuflă uşurată şi zâmbi. Începuseră negocierile şi curând avea să se ajungă la un compromis. Niciunul dintre cei noi nu era atât de inflexibil încât să sacrifice ziarul de dragul mândriei. După părerea lui Lucy, niciunul dintre ei nu voia să renunţe la afacere. *„Examinatorul”* însemna mai mult decât bani, mai mult decât hârtie şi cerneală, cuvinte şi articole. Era o ocazie pentru doi bărbaţi umblaţi prin lume să fie idealişti, şi niciunul dintre ei nu era dispus să renunţe la asta.

După nenumărate ore în care Lucy încercase să-i convingă pe Heath să meargă la petrecerea de Crăciun a familiei Hosmer din Concord şi nu la gala anuală a familiei Redmond, acesta cedase până la urmă. Sărbătoarea era diferită într-un oraş mic. Mai puţin strălucitoare, sigur, dar

tradiţională şi specială, cu decoraţiuni frumoase, din conuri de brad şi beteală, cu fiecare cameră mirosind a scorţişoară, cu tocurile uşilor împodobite cu vâsc şi panglici colorate. Oricine era prins sub ele trebuia să ofere un sărut.

Oamenii din Concord dădeau cu toţii petreceri în cinstea sărbătorilor de iarnă, iar prietenii de-o viaţă să adunau ca să mănânce, să bea şi să vorbească. Pe mese erau pâine irlandeză cu stafide, cu glazură şi cu cireşe, boluri de punci, budincă, fructe confiate şi ceşti delicate de lichior de ouă deasupra căruia era presărată nucşoară.

Ştiind că avea să-şi întâlnească prietenii mai vechi, pe care nu-i văzuse de luni întregi, Lucy îşi alesese cu grijă toaleta. Purta o rochie verde din catifea, cu mâneci lungi şi ascuţite, şi un cordon brodat cu fir auriu. Crinolina era neobişnuit de îngustă, doar pe jumătate cât se purta în mod obişnuit, iar materialul în plus era adunat la spate şi forma un fel de trenă. Heath aprobase din toată inima acel nou model de rochie. Crinolinele mai convenţionale erau atât de mari încât ocupau o întreagă canapea şi nu-i permiteau nimănui să se apropie la o distanţă mai mică de un braţ.

Heath o conduse pe Lucy spre uşa de la intrare a familiei Hosmer, unde doamna Hosmer îi primi cu surprinzătoare căldură, se miră de rochia lui Lucy şi îi ceru unuia dintre fii ei să aducă nişte lichior pentru cei doi oaspeţi, timp în care domnul, HoSmer îl trase pe Heath la o parte şi-l prezentă celorlalţi invitaţi.

— Lucy, spuse doamna Hosmer cu o privire mai blândă decât oricând înainte, nu am auzi nicio veste de la tine de când ai plecat la Boston. Cum ţi se pare oraşul?

— Eu şi soţul meu credem că e foarte aglomerat, dar n «place, răspunse aceasta uitându-se în urma domnului Hosmer şi a lui Heath.

— Cred că aşa este, mai ales că soţul tău conduce un ziar. Niciunul dintre noi nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, înţelegi…

— Înţeleg, spuse Lucy zâmbind puţin. Şi eu m-am

mirat să aflu că a cumpărat ziarul.

— Chiar aşa? întrebă gazda pe un ton care spunea clar că nu o crede. Se pare că a devenit destul de influent în Boston, în ciuda trecutului său.

— Da? răspunse Lucy luând ceaşca de lichior pe care i-o adusese fiul doamnei Hosmer. Ce drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta!

— Te-ai descurcat mai bine decât ne-ai făcut să credem.

Replica o luă prin surprindere pe Lucy.

— Nu am intenţionat să amăgesc pe cineva, spuse ea atent, iar cealaltă femeie avu delicateţea să roşească.

— Sunt sigură că nu, draga mea.

Se uită peste umăr, la cuplul care tocmai intrase.

— Doamne, spuse ea, sunt chiar cei mai frumoşi tineri din Concord! Sally, ce-ar fi să… Vai!

Doamna Hosmer deveni stacojie şi privi de la Lucy la Daniel şi la Sally. Lucy se întoarse şi îi privi cu un aer calm, găsind că nu era chiar atât de tulburător să-l revadă pe Daniel după atâta timp.

— Crăciun fericit! spuse ea zâmbind puţin. Sunteţi un cuplu foarte frumos.

— Lucy! exclamă Sally, cu buclele aurii mişcându-se vesel când se apropie s-o îmbrăţişeze. Cât de elegantă eşti! Abia dacă-mi vine să cred ce rochie modernă ai, şi părul…

— Nu te prosti, Sally, spuse Daniel absent, aruncându-i lui Lucy o privire posacă.

Ea abia reuşi să se abţină şi să nu zâmbească. Daniel nu se schimbase.

— Arătaţi bine amândoi, spuse ea, uitându-se de la Sally Cea blondă şi drăguţă la chipul lipsit de expresie al lui Daniel.

Era chipeş şi elegant, iar mustaţa îi crescuse şi era acum răsucită la vârfuri. Deşi stilul era prea bătrânesc pentru cineva atât de tânăr, lui i se potrivea perfect. Era îmbrăcat într-un costum „ditto”, cu haina, vesta şi pantalonii fabricate din acelaşi material. Calm şi sigur de sine ca întotdeauna, el îi zâmbi rezervat şi o măsură din

cap până în picioare. Se schimbase. Deşi nu mai simţea pentru el decât o afecţiune distantă, Lucy se bucură că arăta bine şi că era aranjată impecabil. – Se întrebă dacă el îşi mai amintea de scena teribilă dintre ei doi, când ea era ocolită de toată lumea şi îl rugase să nu-i întoarcă spatele. „Nu o vreau pe femeia care ai devenit”, îi spusese el. Pe atunci, Lucy nu înţelesese ce voia el să spună, dar acum ştia.

Cât trecuse de atunci! Lucy se bucura atât de mult că nu se măritase cu Daniel încât simţi că ameţeşte. Era un bărbat bun şi blând, cu emoţii echilibrate şi un caracter civilizat, dar, dacă ar fi ajuns să se mărite cu el, n-ar fi trăit niciodată tot ce trăise cu Heath – pasiunea lui agresivă şi tandră în acelaşi timp, afecţiunea lui dură şi grija pe care i-o purta, felul în care o tachina, aşteptările, ambiţiile şi secretele lui.

Expresia lui Daniel se schimbă puţin în timp ce o privea, ca şi când şi-ar fi amintit zilele demult trecute. Lui Lucy i se părea ciudat să-l vadă aici şi să se gândească că, odată, îl iubise, dar că acum distanţa dintre ei nu mai putea să fie traversată decât în amintiri.

— Vă căsătoriţi curând? îl întrebă ea.

— Mai târziu anul acesta, în primăvară, răspunse el pe un ton scăzut.

Ea dădu din cap. Întotdeauna răspunsul era acelaşi. „Mai târziu”. Pe ea o păcălise timp de trei ani cu astfel de promisiuni. Simţi un fior de milă pentru Sally.

— Ai face bine să-i ceri să se ţină de cuvânt, spuse ea, iar tânăra cu bucle blonde râse timid, fără să înţeleagă implicaţiile şi avertismentul subtil al acelor cuvinte simple.

Pe de altă parte, Daniel pricepu şi roşi puţin.

— Aşa am de gând, spuse Sally râzând, iar Lucy zâmbi, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Simţea nevoia să-l găsească pe Heath. Aruncă o privire într-un salon decorat în galben şi verde palid. Cineva o apucă de mijloc, o trase în camera goală, şi o voce plăcută îi mângâie auzul.

— Vă iubiţi şi mai mult după atâta vreme în care aţi

fost despărţiţi. Ce frumos!

Lucy se linişti, recunoscându-l pe cel care o capturase.

— M-ai speriat.

Heath o lăsă să se întoarcă spre el, iar ea văzu aerul autoironie şi iritarea din ochii lui. Nu-i luă prea mult ca să-şi dea seama care era cauza.

— M-ai văzut cumva vorbind cu Sally şi cu Daniel?

— Daniel era? Nu mi-am dat seama din cauza cârligului de sub nas.

— Nu-i nevoie să-ţi baţi joc de mustaţa lui.

Heath îi dădu drumul imediat.

— Te rog să mă scuzi. Am uitat că ţie ţi-a plăcut întotdeauna mustaţa aia.

— Ce Dumnezeu te-a apucat?

Fără să aştepte răspunsul, ea se îndreptă spre uşa întredeschisă.

— O să vadă lumea că am dispărut şi nu vreau să creadă…

El o prinse de braţ cu o mişcare uşoară şi o răsuci spre el.

— Vreau să ştiu despre ce aţi vorbit.

Lucy îl privi surprinsă.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de furios.

— Nu-mi spune că n-ai văzut cum se uita la tine.

— N-am nicio vină că mă privea aşa, protestă ea, încercând fără succes să scape din strânsoarea lui.

— Şi tu, care te-ai uitat la el cu ochii tăi marii… Ţi se tăiase răsuflarea!

— Nu e adevărat!

— Imaginea perfectă. Un Crăciun în New England, cu doi iubiţi din copilărie care împărtăşesc amintiri vechi…

— Fii rezonabil!

— Aţi fi fost un cuplu frumos. Vă potriviţi destul de bine.

— Mie nu mi se pare, spuse ea repede, punând o mână pe pieptul lui.

— Cum aşa?

Gelozia din ochii lui nu păru să dispară.

— Nu-mi place deloc genul ăla de bărbat. E prea scund, în primul rând. Nu mi-am dat seama înainte cât de scund este. Şi părul lui… E prea închis la culoare. Mie-mi place părul mai deschis.

Heath începu să-i dea drumul, un semn care o încurajă să continue.

— E prea tăcut, prea previzibil… prea simplu. Aş muri de plictiseală după cinci minute în compania lui. Nu-i place să se certe sau să blesteme, nu bea niciodată prea mult şi nu-şi pierde cumpătul. Nu e genul căruia să-i placă pantalonaşii din mătase neagră.

— Are o familie respectabilă, pe care toată lumea o iubeşte”.

— Nu mă interesează ce gândesc ceilalţi.

Heath o trase mai aproape, abia stăpânindu-şi supărarea. O strânse de umeri, dar nu suficient de tare încât să lase vânătăi. Genele groase şi aurii coborâră peste ochii de azur când el se uită la buzele ei.

— L-ai dorit de când erai doar o copilă, spuse supărat.

— Până când m-am maturizat şi mi s-au schimbat gusturile.

— E un adevărat domn.

— Da, şi ăsta e cel mai mare defect al lui.

Fără să se gândească la uşa pe jumătate deschisă şi la posibilele priviri indiscrete, el o trase în sus, obligând-o să se ridice pe vârfuri, şi o sărută. Presiunea blândă a buzelor lui crescu până când ea le desfăcu pe ale ei, exclamând înfundat şi cedând cererii lui nerostite. Prin venele lui Lucy curgea un foc întunecat iar ardoarea lui dulce îi ajungea până la suprafaţa pielii, făcând-o să roşească şi să-l răspundă cu atâta pasiune încât orice gând coerent dispăru şi toate barierele pe care ea le construise ca să se apere se topiră. Gura lui alunecă într-o atingere catifelată de-a lungul gâtului ei, spre umăr, şi Heath o muşcă încet, trezind la viaţă nervii sensibili de sub pielea delicată. Lucy aproape că-şi pierdu echilibrul când el îşi

strecură mâna pe sub rochia ei, apucându-i în palmă sânul gol. Sfârcul i se trezi la viaţă sub atingerea lui, strângându-se dureros.

— Heath, şopti Lucy, numai pe tine te vreau. Nimeni altcineva… Nimeni…

— Te-am adus aici pentru că aşa ai vrut tu, spuse el încet, pe un ton aspru. Mie nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă n-am mai călca niciodată în Concord.

— Dar eu am crescut aici. Trebuie să mai vin în vizită din când în când.

El o sărută într-un loc sensibil de pe gât, iar ea îşi sprijini fruntea de umărul lui.

— Nu e un orăşel rău.

— Tu ai fost cel mai bun lucru din el. Numai pentru tine am stat aici atât de multă vreme.

Ea zâmbi tulburată.

— Nu mă minţi?

— După ce s-a întâmplat la râu şi după cele două zile în care ai stat la mine, am decis să aştept ca să văd cât de legată erai de Daniel.

— Ai făcut mai mult decât să aştepţi.

— Nu puteam să te las în pace.

— Lipsa ta de stăpânire de sine nu a fost o scuză ca să-mi distrugi logodna!

El o sărută pe buze de mai multe ori, cu săruturi mici, mai dese spre colţurile gurii.

— Regreţi vreodată că am făcut asta?

Ea îşi arcui spatele, împingându-şi sânul în palma lui, încercând să se apropie mai mult.

— N-ai fi întrebat dacă n-ai fi ştiut că n-am niciun regret.

Heath îi zâmbi, retrăgându-şi cu tristeţe palma de sub rochia ei.

— Răspunde-mi oricum!

Recăpătându-şi deodată energia, ea se răsuci şi scăpă din braţele lui, râzând şi ferindu-se. Se ascunse în spatele unei mese mici şi rotunde şi apucă uşor de marginea ei, provo cându-l:

— Îţi cam place să dai ordine, aşa e?

— Îmi place şi când tu le urmezi.

Se aplecă spre una dintre laturile mesei, apoi se repezi în cealaltă parte, ca să o prindă. Deşi ar fi putut s-o oprească fără prea mare efort, el o lăsă să scape şi zâmbi amuzat când o văzu cum fuge triumfătoare spre cealaltă parte a camerei.

— Eu nu ascult ordine decât dacă vreau, îl informă Lucy, ascunzându-se într-un colţ când îl văzu că se apropie.

— Răspunde-mi la întrebare, îi ordonă el cu o figură ameninţătoare. Regreţi vreodată că te-ai măritat cu mine şi nu cu Daniel?”

Ea se lipi cu spatele de perete. Ochii îi străluceau de veselie, dar refuză să spună vreun cuvânt.

— Cu cât mă faci să aştept mai mult, doamnă Rayne, cu atât e mai mare pericolul să fiu nevoit să te pedepsesc.

Lucy îi oferi un zâmbet larg şi neruşinat.

— Parcă mi te şi imaginez, încercând să ajungi la mine prin toate hainele astea…

— Drăguţă, dintre toate lucrurile care mi-au stat vreodată în cale, hainele tale au fost întotdeauna pe ultimul loc.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa soţiei tale? exclamă ea, ferindu-se de el şi râzând când Heath o prinse de talie şi-o răsuci spre el.

Amuzamentul le fu întrerupt brusc atunci când din prag se auzi o voce:

— Lucy?

Doamna Hosmer îi privea dezaprobator. Nu îi plăcuseră niciodată astfel de lucruri şi nu voia să le accepte în casa ei. Erau un exemplu rău pentru fii familiei şi îi ofensau doamnei sensibilitatea.

— Lucy, tocmai a sosit tatăl tău şi te caută. Sunt sigură că ar fi destul de supărat dacă nu l-ai saluta imediat.

— Sunt convins că ar fi devastat, îi şopti Heath la ureche, iar ea se chinui să nu izbucnească în râs.

— Mulţumesc, doamnă Hosmer, răspunse ea,

scăpând din braţele soţului ei şi aruncându-i o privire plină de reproş, aşa cum se cuvenea.

— Mergem să-i vorbim chiar acum.

— Vom face întocmai, spuse şi Heath, zâmbind sec până când doamna Hosmer îi aruncă o privire supărată şi ieşi din încăpere.

Atunci expresia lui se schimbă:

— Hai să-i arătăm tatălui tău ce influenţă nefastă am eu asupra fetiţei lui.

— N-o să ne creadă. Te-a adorat întotdeauna pentru că i-ai salvat fiica din dizgraţie.

— Dar fiica lui? Ea ce părere are?

— Ea crede că…

Lucy se opri şi se uită la el peste umăr.

— Ea crede că nici n-ai observat că s-a oprit sub vâsc.

El râse încet şi o făcu să se înfioare. O privi în ochi şi ridică mâna ca să rupă o crenguţă de vâsc de deasupra uşii, apoi o ascunse în buzunar.

— Pentru mai târziu, îi spuse zâmbind.

Capitolul zece

Heath încă nu se obişnuise cu vremea exagerat de rece şi blestema clima de fiecare dată când ieşea din casă. Frigul iernii din Nord i se strecura în oase, iar vântul îi ajungea la piele chiar şi prin multe straturi de îmbrăcăminte. Lucy trăise în Massachusetts toată viaţa ei şi era obişnuită cu asprimea iernii, care nu i se părea cu nimic mai bună sau mai rea decât altă dată, însă pentru Heath ea era aproape de nesuportat. Pe măsură ce se apropia luna ianuarie, frigul se înteţea. Până la urmă ajunse să fie imposibil să ieşi din casă mai mult de câteva minute. Heath insista ca toate camerele să fie încălzite şi toate şemineele să ardă mereu, ceea ce pe Lucy o supăra, fiindcă ea fusese crescută în spiritul economiei, mai ales în ceea ce privea încălzirea. Oricum, de dragul lui şi ca el să nu-şi piardă cumpătul, se chinui să înveţe să arunce cărbune şi lemne, fără să clipească.

Într-una dintre săptămânile cu vreme deosebit de rea, în care grămezile de omăt cenuşiu de pe marginea

străzilor din Boston se topiseră pe alocuri, apoi îngheţaseră când se făcuse iarăşi frig, ajunsese să fie foarte dificil şi neplăcut să te deplasezi, iar în unele locuri din oraş era de-a dreptul imposibil. Heath veni acasă de la ziar foarte înfrigurat şi cu părul ud din cauza viscolului.

— Nu porţi pălărie, spuse Lucy încruntându-se şi ajutându-l să-şi scoată haina.

— Astăzi am uitat de ea, răspunse el tremurând. Mare greşeală.

— Foarte mare, aprobă soţia sa, scoţându-i fularul şi privindu-l cu îngrijorare. De ce eşti ud?

— Strada Washington e prea îngheţată ca să se poată merge cu trăsura pe ea. Am mers pe jos până la colţ. E frig ca în fundul unuia care sapă fântâni.

— Ai mâinile şi faţa îngheţate, exclamă ea, încercând să le încălzească frecându-le cu palmele ei mici.

Efortul inutil îl făcu pe Heath să zâmbească scurt.

— Nu doar mâinile şi faţa îmi sunt îngheţate.

Ea era prea îngrijorată ca să râdă şi îl conduse nerăbdătoare la etaj, insistând să-l dezbrace de hainele ude şi să-i dea imediat un halat încălzit. Heath rămase multă vreme în faţa şemineului, bucurându-se de căldură ca un motan înfrigurat.

Luară cina în dormitor, la o masă mică din faţa focului. Lumina flăcărilor trimitea umbrele departe, în colţurile camerei. Lucy îi povesti despre discursul pe care-l ascultase în acea zi. El bea coniac şi o asculta în tăcere, părând foarte îngândurat. Degetele lui lungi strângeau paharul şi-l mângâiau încet. În astfel de momente, mişcările lui aveau o graţie languroasă, care pe Lucy o fascina. Ar fi putut să-l privească ore întregi.

— Apoi Gowen a spus… Heath, mă asculţi?

— Te ascult, o asigură el lent, aşezându-se mai bine în fotoliu şi ridicând piciorul gol pe unul dintre mânere. Cu dificultate, îşi luă privirea de la chipul ei în lumina lumânărilor şi se concentră la conversaţie.

— Ce a spus Gowen?

— A vorbit despre cum trebuie să apărăm industria

navală a ţării şi să întărim forţele marine.

— Foarte bine, fiindcă aspectul a fost neglijat de la război încoace.

— Şi a mai spus că în anii cincizeci, când navele erau construite din lemn, am avut un avantaj, dar acum, că se fac din fier, britanicii ne-au luat-o mult înainte. Gowen crede

Că ar trebui să dăm mai multe fonduri industriei navale şi a punem o taxă pe toate materialele pe care le importăm pentru construcţia vapoarelor.

— Continuă, spuse el încet, sprijinindu-şi bărbia în palmă şi uitându-se la ea.

— Dacă vrei să ştii ce a mai spus, eu… am notat câte ceva. Ai putea să citeşti ce-am scris.

Ridică din umeri cu nepăsare prefăcută.

— Sau pot să-ţi povestesc eu. Nu contează.

— Ai notat, repetă Heath devenind deodată foarte curios.

Se întrebă ce punea la cale soţia lui, aşa că făcu un efort conştient ca să nu zâmbească din cauza aparentei ei lipse de interes pentru subiectul notiţelor.

— Mi-ar plăcea să citesc.

Bineînţeles că acela era răspunsul pe care şi-l dorea Lucy, care se ridică imediat şi se îndreptă spre masa de toaletă.

— Aici arh notiţele… s

Deschise un sertar din care scoase câteva foi subţiri.

t

— Sunt doar nişte mâzgăliturі.

Îi întinse hârtiile, apoi imediat o asaltară părerile de rău. Îi venea să ia notiţele înapoi înainte ca el să apuce să le citească. Nu ştia de ce-i venise să scrie despre discurs. Dimineaţă i se păruse o idee bună, dar acum îi părea rău că o pusese în practică. Heath povestea mereu despre reporterii lui, despre realizările şi greşelile lor, iar ea voia să vadă dacă era în stare să scrie un articol. Se întrebă nefericită dacă nu cumva eforturile ei aveau să-l dezamăgească. Numai teama că o să se simtă şi mai prost

decât se simţea deja o făcu să nu spună nimic. Îşi duse mâinile la spate, prea agitată ca să stea jos.

La jumătatea primei pagini, Heath se uită brusc spre ea.

— Astea nu sunt deloc câteva mâzgălituri, Cin.

Ea ridică din umeri cu indiferenţă prefăcută şi se uită în altă parte, iar el continuă să citească. După ce termină.

l

Heath puse articolul pe masă, cu grijă. Pe chip i se citea p expresie ciudată, pe care ea nu reuşea s-o descifreze.

— E perfect. N-am nici măcar o singură sugestie. Cât ţi-a luat să-l scrii?…

— Doar o oră sau două.

Scrisese toată după-amiaza, dar nu voia să recunoască.

— Structura, lungimea, stilul… Sunt exact aşa cum…

Se opri şi îi zâmbi nelămurit.

— Ştii cât de mult ne chinuim eu şi cu Damon la să-i facem pe reporterii noştri să scrie aşa?

Simţindu-se tare mândră de ea la auzul laudelor lui, ea făcu un efort să nu zâmbească larg, prosteşte.

— Am vrut doar să fac o încercare.

— Mi-ar plăcea să i-l arăt lui Damon.

— Ca să-l publicaţi în „*Examinatorul*”?

— Da, aşa aş vrea.

— Nu cred că e destul de bun, se opuse ea.

— Nu e cazul să fii modestă, spuse el sec. E suficient de bun.

— Crezi? întrebă ea zâmbind fericită. Dacă vrei, atunci dă-i-l lui Damon, dar nu-i spune cine la scris. Semnează-l cu nişte iniţiale inventate şi, dacă nu îi place, nu trebuie să ştie nimeni adevărul.

— Nu-i spun cine l-a scris, o asigură el, dar probabil că o să bănuiască.

— Încerci să nu mă superi, sau chiar ţi-a plăcut?

— Chiar mi-a plăcut.

Heath se uită la notiţe, încă uimit de precizia şi

claritatea cu care scrisese soţia lui. Era mândru de ea.

— De fapt, mi-e şi ruşine să recunosc că mă mir.

— Ruşine?

— N-ar fi trebuit să mă mir că tu ai talent la scris.

Se ridică şi se apropie de ea, ridicându-i bărbia spre el. Ştia, oare, cât este de diferită de fata cu care se însurase? Cu un an înainte, în ochii ei se putea citi ceva special, ceva care-l atrăsese împotriva voinţei lui. Acum, acel strop de magie se transformăse în ceva mult mai puternic. Dumnezeu să-l apere din clipa în care ea avea să înveţe să-şi folosească forţa.

— Cât de minunată eşti! spuse el zâmbindu-i lent. Te rog să faci ceva pentru mine, Lucy.

— Ce?

— Să nu cumva să crezi că eşti doar partenera mea de joacă.

— E periculos să fac asta?

El aruncă o privire cu subînţeles spre pat.

— Mă tem că, aprecifridu-ţi unele talente, le-am trecut cu vederea pe celelalte.

— Atunci, ce spui, pot să te consider pe tine doar partenerul meu de joacă?

El zâmbi din colţul gurii.

— Întotdeauna.

Trase de băiatul ei şi îi mângâie sânii cu buricele degetelor, conştient de sunetul slab pe care-l scoase ea drept răspuns.

— Te-ai săturat să vorbeşti? şopti el, apoi îi prinse lobul urechii între dinţi. Atunci hai în pat să ne jucăm, Cinda. Vreau să te învăţ ceva nou în seara asta.

Ea îl urmă, vrăjită de promisiunea zâmbetului său păcătos.

Articolul lui Lucy apăru în ziar. Nu după multă vreme, Heath o încurajă să mai scrie încă unul. Al doilea se dovedi mult mai dificil decât primul, dar ea descoperi că soţul ei abia aştepta să-i răspundă la întrebări, aşa că îi veni din ce în ce mai uşor să-i ceară ajutorul. Se aşeza alături de ea şi-i dădea sugestii despre cum ar fi putut să-şi

îmbunătăţească munca, iar ea reuşea să se abţină şi să nu se supere când paragrafele ei preferate nu ajungeau să fie publicate. Îşi dădu seama cât de bine se pricepea el la jurnalism şi cum if transforma perspectiva de-a rescrie un articol într-o plăcere, nu într-o corvoadă. Nici nu era de mirare că Damon îi lăudd într-atât calităţile de redactor. *m*

Heath avea darul să explice clar, iar acesta era un talent valoros. Majoritatea scriitorilor nu reuşeau să exprime exact ce voiau să transmită, dar el nu era aşa. Heath ştia exact ce vrea să spună şi ştia exact ce voia să înţeleagă ceilâlţi. *„Examinatorul"*, în opinia lui, trebuia să reflecte acelaşi principiu, să fie curajos şi direct. Voia ca reporterii lui să fie îndrăzneţi şi le cerea să scrie despre lucruri despre care alţi jurnalişti, de la alte ziare, nici măcar nu auziseră. Majoritatea jurnalelor aveau doar articole care să umple spaţiul din jurul editorialului, dar ziarul lui punea foarte mare preţ pe eforturile reporterilor săi şi nu aştepta ca ştirile să se întâmple, ci îi trimitea pe aceştia să le caute, să le scrie, să le definească. Numai câţiva dintre angajaţi înţelegeau cu adevărat ce voia Heath de la ei şi aceia munceau din greu ca să-i facă pe plac.

Lucy, care locuia cu el, avea un avantaj faţă de restul. Ea înţelegea mai multe despre el, despre ce simţea soţul ei pentru limbaj şi pentru munca lui, lucruri pe care ceilalţi reporteri nu aveau cum să le ştie. Un jurnalist era considerat, în mod tradiţional, martorul vremurilor sale, dar ea ştia că Heath dorea să fie mai mult decât atât, deşi n-o spusese niciodată cu voce tare. El voia să fie cel care influenţa evenimentele, pe oameni şi deciziile lor, prin puterea simplă a cuvintelor din ziar, iar cauzele în care credea el nu erau simplu de susţinut. De aceea, principalul lui obiectiv era ca *„Examinatorul* să ajungă cel mai informat şi mai puternic ziar din oraş. Lucy credea în acest vis al lui şi avea de gând să facă tot posibilul ca să-l ajute pe soţul ei să obţină ce-şi dorea. Mai important, ea avea legături cu persoane foarte influente din Boston, la care nici Heath, nici Damon nu aveau acces. Nu îi cunoştea pe marii jucători, dar se împrietenise cu soţiile acestora.

Lucy îşi dovedi de mai multe ori valoarea ca sursă de Informaţie, ca, de pildă, în ziua când nimeni nu reuşise să scoată niciun cuvânt de la un oarecare senator, legat de propunerea de preluare a feribotului din Boston de către primărie. Lucy aflase toate detaliile de la soţia acestuia, la o întâlnire a clubului din care făceau parte amândouă, în timp ce luau ceaiul împreună.

Cu ajutorul doamnelor cu care se împrietenise, ea reuşi să afle cine, ce pune la cale şi cine, unde merge, transmiţându-i apoi discret informaţia soţului ei. Reporterii de la *„Examinatorul"* începură să apară unde te-ai fi aşteptat mai puţin, exact la timp ca să afle cele mai noi veşti, iar articolele lor erau din ce în ce mai des considerate mai informate decât ale oricăror altor jurnalişti. Oricum, Lucy păstra pentru sine cele mai interesante poveşti, despre care scria chiar ea.

Îi plăcea să împartă cu Heath din munca lui şi se bucura să afle că; Urieqjri, puteau să comunice doar la nivel intelectual. Din experienţa ei cu alţi bărbaţi, Lucy aflase că lor nu le plăcea să descopere inteligenţa unei femei, însă Heath nu se simţea deloc ameninţat şi îi făcea plăcere să schimbe idei cu ea. De fapt, soţului ei părea să-i placă totul la ea, chiar şi ocazionalele momente de iritare sau temperamentul ei vulcanic. Uneori chiar se străduia să o enerveze, să o facă să nu mai fie atât de diplomată şi o provoca să se certe cu el. Îi plăcea să o irite, ca apoi s-o tachineze şi s-o recucerească. Cheia tuturor pasiunilor ei era la el şi Heath se asigura că Lucy trăieşte fiecare zi cu aceeaşi poftă ca şi el. Amintirile de dinainte de căsătorie se estompaseră şi ajunseseră să fie o palidă reflexie a vieţii ei alături de el. Ce ştia ea despre iubire pe atunci? Ce ştiuse, de fapt, despre orice altceva?

În a douăzeci şi şasea zi a lui ianuarie, Virginia, care acceptase al cincilea amendament, fusese din nou primită în Uniune. Vestea provocă foarte multă activitate în birourile tuturor ziarelor de pe strada Washington. Toată lumea vorbea despre jurământul de încredere destul de îndoielnic pe care îl ceruse senatul tuturor oficialilor şi

despre dreptul la vot, despre alegeri pentru funcţiile publice şi despre şcoli. După aceea, în februarie, statul Mississippi respinsese amendamentul şi totul se întorsese cu susul în jos, iar pe străzi avuseseră loc foarte multe incidente de violenţă împotriva negrilor. Erau multe ştiri de scris.

Heath începu să lucreze ore suplimentare şi să vină acasă epuizat în fiecare noapte. Niciuna dintre rugăminţile lui Lucy nu-l înduplecă să încetinească ritmul în care muncea şi să se odihnească. Părea neobosit şi îndemna pe toată lumea să îi urmeze exemplul ba chiar începuse să tipărească o ediţie de duminică a ziarului şi adăugase două pagini la ediţia din timpul săptămânii. Toată lumea se bucură când numărul abonaţilor crescu la când mii de cititori, ajungând la acelaşi nivel cu *„Jurnalul”*.

Heath şi Damon erau foarte fericiţi pentru că ziarul lor progresase atât de mult. Nu mai încercau doar să supravieţuiască, ci deja erau competitivi. În oraş se glumea că patronii de la *„Herald”* începeau să se uite peste umăr, temându-se de *„Examinator”*.

Lucy se bucura pentru succesul soţului ei, dar în acelaşi timp o îngrijora ritmul în care lucra acesta, în fiecare oră în care era treaz. La final de săptămână o ducea pe ea la evenimente sociale şi refuza să doarmă prea mult, de parcă somnul i-ar fi fost la îndemână oricând. Chiar şi Damon recunoscuse la ultima lui vizită că nu putea să ţină pasul cu Heath. Treptat, programul lui atât de încărcat începu să-şi arate dezavantajele. Se enerva mult mai repede decât înainte şi era răguşit mai tot timpul, din cauză că era mereu plecat prin frig, iar accentul lui plăcut fusese înlocuit de o asprime care parcă nu mai dispărea. Când văzu cât e de tras la faţă şi de slab, Lucy puse piciorul în prag.

— Cin, spuse Heath intrând în dormitor şi aranjându-şi cravata, eşti pregătită? O să întârziem…

Se opri când o văzu încă îmbrăcată în halat, stând pe marginea patului.

— În seara asta eu nu merg, spuse încăpăţânată.

El făcu o grimasă nerăbdătoare.

— Drăguţă, ţi-am explicat deja că nu avem de ales. Este o cină a *Associated Press* şi acolo o să fie nişte oameni cu care trebuie să vorbesc…

— Mi-am spus şi că Damon o să fie acolo. Poate să vorbească el cu ei.

— Nu avem timp să fie certăm…

— Atunci hai să n-o facem.

Se uită la el şi nu mai reuşi să-şi ascundă lacrimile. Era la fel de chipeş şi de bine îmbrăcat ca întotdeauna, dar strălucirea şi vitalitatea îi dispăruseră din cauză că muncea prea mult, iar ochii albaştri îi erau încercănaţi. Avea o expresie aspră şi obosită. De ce era atât de nemulţumit? De ce încerca să se sinucidă, muncind atât? Oare făcuse ea ceva? Oare îl îngrijora vreun lucru despre care nu putea să-i spună ei? r \ s

— Nu-mi place să ies în oraş la fiecare sfârşit de săptămână, spuse, cu vocea tremurând. N-am mai avut timp să fim pur şi simplu împreună:

— Nu o să fie aşa mereu, spuse el încet. Acum trebuie să fac unele lucruri, şi…

— Dar nu trebuie să le faci singur! ţipă ea. Nu ai încredere în nimeni altcineva să preia din munca ta. Eşti arogant dacă-ţi imaginezi că numai tu poţi să faci lucrurile bine!

— Lucy…

Când o văzu cu ochii în lacrimi, el oftă şi-şi frecă tâmplele.

— Bine. Încă vreo câteva săptămâni, după care o să încerc să las şi altora din responsabilităţile mele.

Ea nu se arătă mulţumită, ba dimpotrivă, îi veni şi mai tare să plângă.

— Nu ştiu cât timp poţi tu să o mai ţii aşa, dar mie mi-a ajuns!

Blestemând încet, el îşi scoase pantofii, haina şi cravata, o luă în braţe şi se aşeză pe marginea patului cu ea în poală. Lucy se ghemui la pieptul lui, ascunzându-şi chipul înlăcrimat pe umărul său. El era cald şi o făcea să

se simtă în siguranţă, iar inima îi bătea sacadat sub palma ei.

— O să fie bine, îi spuse, strângând-o în braţe. Nu mai mergem în seara asta. Rămânem acasă.

— Nu mai sunt la fel de fericită cum eram înainte…

— Ştiu, drăguţa mea. O să repar lucrurile. De acum înainte totul o să fie bine.

— Nu mai râzi la fel de mult ca înainte.

— O să râd. Începând de mâine.

— Îţi consumi toată energia pentru ziarul ăla, şi la mine vii doar când eşti epuizat.

— Doamne, spuse el, zâmbind şi sărutându-i părul şi urechea. Îmi pare rău. Nu plânge aşa, scumpa mea…

Îi murmură, o strânse în braţe şi o mângâie până când ea se opri din plâns. Lucy se simţi ceva mai uşurată când se întinseră împreună pe pat. Totul era bine atâta timp cât el o ţinea în braţe.

— Rămâi cu mine, spuse ea strângându-l mai tare când simţi că se mişcă. Nu pleca. Hai să ne odihnim o vreme şi să mâncăm de seară aici.

Pentru că era încă devreme, se aşteptase că el să spună nu. Soţul ei avea mereu de citit câte un ziar sau câte un articol înainte de culcare, dar în acel moment se lăsă foarte uşor convins şi nu protestă când ea micşoră flacăra lămpii. Când se întoarse alături de el, Heath scoase un sunet adormit şi o trase aproape, apoi puse capul pe pieptul ei. Lucy se bucură să-l simtă deasupra ei şi îi mângâie părul auriu, uitându-se pierdută la flăcările din şemineu. Trupul lui deveni din ce în ce mai greu, pe măsură ce se heath se destindea. Până la urmă adormi, dar somnul îi era altfel decât de obicei. Nu se mişca deloc, dormea adânc, era epuizat. Căzuse într-un somn care-l consuma. Nici măcar nu se mişcă atunci când la uşa dormitorului se auzi o bătaie uşoară.

— Da? răspunse Lucy pe un ton scăzut, privind spre uşă. Ce este?

Bess băgă cu grijă capul pe uşă.

— Doamnă Rayne, vizitiul…

— Mulţumeşte-i pentru efort şi spune-i că în seara asta nu avem nevoie de el, rosti Lucy fără să zâmbească. Spune-i să bage trăsura la adăpost, apoi asigură-te că nu ne mai deranjează nimeni în seara asta.

Ştia că nu era nevoie să vorbească aşa cu Bess, dar camerista nu se supără.

Da, doamnă Rayne.

Uşa se închise la loc iar camera rămase în întuneric, luminată numai de cărbunii înroşiţi din şemineu. Nu se auzea prea mult zgomot. Doar lemnele din foc pocneau din când în când „acompaniate de respiraţia adâncă a lui Heath. Lucy rămase trează până după miezul nopţii, ca şi cum soţul ei nu s-ar fi odihnit bine decât dacă ea îl veghea. Poate că, într-o zi, avea să poată să râdă de tensiunea şi nesiguranţa pe care o simţise în acele ore, de felul în care se lăsase pradă temerilor lipsite de raţiune şi-l strânsese în braţe de parcă ar fi încercat să-l apere de lumea care-i aştepta afară. Poate că, într-o bună zi, avea să-şi amintească de toate emoţiile din acea seară şi să râdă, însă nu în acel moment. Nu atunci.

— Ai febră, insistă ea, mergând în urma lui în timp ce el se îmbrăca şi se pregătea să plece.

— S-ar putea să am, da, răspunse el pe un ton sec, îşi şterse cu un prosop obrazul proaspăt ras, apoi se întoarse în dormitor.

— E iarnă şi toată lumea face temperatură din când în când, dar asta n-o să mă împiedice să lucrez.

Lucy scoase un sunet exasperat.

— Dacă aş fi ştiut că o să fii aşa de încăpăţânat, te-aş fi legat de pat în timp ce dormeai!

El îi zâmbi larg şi se întinse. Avea mai multă energie decât avusese de săptămâni bune.

— Mă bucur că am rămas acasă ieri seară. Puţină odihnă în plus era exact ce-mi trebuia.

— Încă îţi mai trebuie. Dacă tu crezi că o singură noapte de somn bun o să şteargă săptămâni întregi în care ai abuzat de tine însuţi, te înşeli.

Văzându-l atât de nepăsător, Lucy se enervă şi nu

găsi altă soluţie decât să se răstească la el. Cum altfel ar fi putut să-l convingă?

— Dacă nu vii acasă devreme în seara asta şi nu te ţii de cuvânt…

— Nu mă bate la cap, drăguţă.

O sărută pe nas şi ieşi din dormitor, îndreptându-se spre scară.

Lucy strânse pumnii, străduindu-se să păstreze un ton rezonabil şi să nu ţipe la el.

— Nu iei micul dejun? reuşi să întrebe pe un ton suficient de controlat.

Vocea lui răguşită ajunse până la ea de jos, din foaier:

— N-am timp, Cin. Ne vedem diseară.

În ciuda faptului că ziua lui începuse bine, buna dispoziţie a lui Heath dispăru la numai o oră după ce ajunse la birou. Se aşeză la masa de lucru ca să citească, şi o durere mică de cap, pe care n-o simţise până atunci, înflori într-o migrenă de toată frumuseţea, care părea să îi ajungă la fiecare os, până în călcâie, dar el o ignoră şi continuă să se concentreze la cuvintele de pe hârtie până când acestea începură să-i joace în faţa ochilor. Lucră cu greu până la prânz, când la uşa sa se auzi ciocănitul cunoscut al lui Damon. Cu fiecare bătaie, migrena lui Heath creştea.

— Nu-i nevoie să dărâmi uşa, spuse el uitându-se urât.

Damon păşi timid în birou.

— Iartă-mă. Văd că nu vrei să fii întrerupt în dimineaţa asta, dar am de discutat cu tine câteva idei pentru editorialul din ediţia de mâine.

— Nu-mi amintesc să fi avut ceva împotriva vreunuia. Am ales-o pe…

Heath se opri şi se frecă la ochi.

— Despre ce naiba era vorba? Despre Hiram Revels?

— Nu, asta a fost ieri.

Damon îl privi cu ochii lui reci şi curipşi, iar pe Heath îl cuprinse enervarea.

— Acum o să scriu despre revoluţia cubaneză,

continuă acesta mai rar, şi o să-l laud pe secretarul Fish pentru că nu l-a lăsat pe preşedinte să-i declare beligeranţi pe cubanezi. Mă gândeam să includ şi un paragraf despre nemernicii care conduc Spania. S-ar putea să suscite ceva simpatie pentru cubanezi.

— Foarte bine-Scrie-l aşa. s

— Bine.

Damon porni spre uşă, apoi se opri şi îi spuse pe un ton scăzut:

— A reuşit soţia să te ţină acasă seara trecută?

— Evident, răspunse Heath cu vocea sa răguşită.

— Bravo ei. Nu prea te-ai odihnit în ultima vreme. Nu te teme, n-ai pierdut mare lucru aseară. Mă descurc şi eu să conduc ziarul, să ştii. Dacă ai slăbi hăţurile, aş putea să te mai ajut din când în când.

Heath îl privi de parcă nu l-ar fi auzit bine. Febra îi făcea ochii să strălucească şi să pară atât de albaştri încât Damon încremeni.

— Dumnezeule!

Pentru cineva atât de greu de tulburat cum era Damon, acea exclamaţie scurtă era echivalentul unui ţipăt speriat.

— Nu te simţi bine. Chem pe cineva care să te conducă acasă.

— Nu fi prost. Am nevoie doar de nişte… apă.

Heath îşi lăsă capul pe braţe.

— Mă face prost, spuse Damon ca pentru sine. Minunat.

Ieşi din biroul mic şi se întoarse în mai puţin de cinci minute. Heath îşi sprijinea obrazul de suprafaţa rece a biroului şi încerca să-şi recapete puterea. Ar fi jurat că trecuse o oră de când stătea acolo.

— Am chemat trăsura, spuse Damon. Probabil că o să fie nevoie să mă mai ajute unul sau doi dintre reporteri ca să te car până la ea, aşa că, dacă eşti amabil…

— O să merg singur, răspunse Heath ridicând capul şi privindu-l fix pe partenerul său, cu ochii lui neobişnuit de albaştri.

— Ai nevoie de ajutor.

— Nu în faţa lor.

Damon ştia că Heath se referă la personalul *„Examinatorului”*, în faţa căruia nu voia să pară decât invincibil. El era tentat să-l contrazică, dându-şi seama că, dacă insista, l-ar fi convins. Era periculos să-l lase să plece singur, dar Damon începea să înţeleagă mândria sudiştilor şi le admira prostia plină de eleganţă. În plus, Heath nu l-ar fi iertat niciodată dacă nu l-ar fi lăsat să iasă singur.

— Bine. Poţi să încerci să ieşi fără ajutor, spuse Damon cam fără voie. Dar o să merg alături de tine în caz că ţi se face rău şi, dacă Doamne fereşte cazi peste mine, o să mă răneşti destul de grav încât să pot să te dau în judecată pentru daune fizice.

Heath spuse ceva jignitor despre yankei şi se ridică, apucând marginea biroului când simţi că se învârte camera cu el.

— Rebel încăpăţânat, nu se putu abţine Damon să şoptească. Ce ţi-ai făcut?

Speriată de ciocănitul insistent, Lucy se grăbi în foaier. Ajunse acolo exact când Sowers deschidea uşa.

— Heath! ţipă ea, îngrozindu-se când îl văzu că se oprijină de tocul uşii, palid.

Damon era alături de el, îl susţinea.

— N-am nimic, spuse Heath.

— E bolnav, adăugă Damon scurt, făcându-i semn majordomului să-i ajute. Am trimis după medicul familiei mele. Ajunge şi el în câteva minute.

— Am nevoie doar de odihnă…

— Ai naibii sudişti, spuse Damon, pu ştiu deloc când e momentul să se dea bătuţi.

Deşi afirmaţia fusese rostită în stilul lui caracteristic, rece şi fără intonaţie, în tonul lui aproape că se simţea afecţiune.

Toţi trei îl duseră pe Heath în dormitor şi îl culcară pe pat, iar Sowers coborî să-l aştepte pe medic. De obicei, Lucy s-ar fi simţit foarte stânjenită la gândul că trebuia să-l dezbrace pe soţul ei în prezenţa altcuiva, dar acum nu

ezită să-i dea jos haina. Şi cizmele, dându-şlabia târziu seama că Damon o privea atent. Heath tremura, aşa că, speriată, ea îl înveli şi-i şopti ca să-l aline, mângâindu-l pe umeri.

— Doamnă Rayne?

Recunoscu vocea lui Bess şi răspunse fără să ridice privirea:

— Adu nişte pături, Bess.

— Vreţi şi cărămizi fierbinţi, înfăşurate în cearşaf?

— Da, dar grăbeşte-te, spuse Lucy, apoi îşi muşcă buzele.

Camerista plecă într-un suflet, iar Heath îşi sprijini obrazul de palma lui Lucy, închizând ochii şi adormind înfricoşător de repede. Ei îi veni să plângă. Pielea lui era foarte fierbinte, cum de tremura atât de tare? Se uită la Damon, iar în ochii ei se putea citi vinovăţie şi nefericire.

— A muncit prea mult, şopti. Ar fi trebuit să-l opresc.

— N-aveai cum, răspunse Damon încet. Am încercat cu toţii, dar omul ăsta are un demon pe umăr, şi nu-l are de ieri, de azi. Nu aveai cum să-l opreşti.

Uimită, Lucy îl privi mai atent. Ce voia să spună? Oard Heath îi mărturisise ceva ce ea nu ştia, sau pur şi simplu Damon ghicise vreun motiv ascuns pentru care soţul «muncea în ritmul acela neobosit? Dar înainte ca Damon st poată să-i spună ceva, sosi medicul.

Oricât de blânzi şi de încredere ar fi părut, doctorii e în spăimântaseră mereu pe Lucy. Simpla lor prezenţă însemna că lucrurile mergeau foarte prost. Erau nişte oameni direcţi întotdeauna, chiar şi atunci când nu era nevoie şi, pentru ea, simplul fapt că ei vedeau atâta durere în fiecare zi, îl făcea să fie foarte diferiţi de restul lumii. Doctorul Evans, cel după care trimisese Damon, era mai amabil decât mulţi alţii şi se purta ca un bunic, părând să înţeleagă temerile lui Lucy. O asigură că nu e nimic în neregulă cu Heath, doar că are febră şi este epuizat, îi prescrise tonice şi odihnă la pat, apoi plecă în grabă, ceea ce pe ea o făcu să se simtă mult mai bine. Îl conduse la uşă, apoi se întoarse spre Damon, care aştepta în salonul

de la parter.

— Cum se simte? întrebă el.

— Mult mai bine decât mă temeam, răspunse ea rar. Are nevoie de odihnă. Nici nu ştii ce uşurată mă simt şi cât îţi sunt de recunoscătoare pentru…

— N-ai pentru ce.

Lucy nu se lăsă păcălită de tonul lui indiferent. Poate că Damon încerca să-şi ascundă sentimentele, dar ea văzuse îngrijorarea din privirea lui când îl duseseră sus pe Heath.

— Îţi sunt recunoscătoare, îi repetă, dorindu-şi să spună mai mult, dar temându-se să nu-l facă să se simtă stânjenit.

— Trebuie să mă întorc la ziar.

— Pot să-ţi ofer ceva de mâncare sau de băut înainte să pleci? întrebă ea, dându-şi seama că trecuse ora prânzului. Nişte ceai?

— Nu, mulţumesc. Am multă treabă.

— O replică demnă de soţul meu.

Remarca ei îl făcu să zâmbească.

— Probabil că dragostea lui pentru muncă e contagioasă.

Lucy râse încet.

— Atunci ai grijă. Nu vrem să te îmbolnăveşti şi tu.

— Nu.

Zâmbetul întunecat din privirea lui deveni dulce-amar când se uită la ea.

— Te rog să-i spui soţului tău ceva din partea mea, doamnă Rayne. Spune-i să nu-şi facă griji pentru ziar. O să păstrez eu ordinea în locyl lui.

— Ştiu că are încredere în tine.

— Dar tu ai?

Expresia de pe chipul Lui Damon se înăspri, iar tânărul o privi cu un aer ironic şi trist. Lucy nu înţelegea prea bine de ce voia el să afle aşa ceva şi avea impresia că nici el nu prea ştie.

— Şi eu am încredere în tine, spuse ea încet. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să urc în camera lui Heath. Te

conduce Sowers.

Nedumerită, Lucy urcă treptele fără să se uite înapoi. Intuiţia îi spunea că nu are de ce să se teamă de Damon Redmond, dar el o trata cu o politeţe atât de grijulie încât parcă s-ar fi temut să nu-i dezvăluie un secret bine păstrat. Nu voia ca ea să-i fie recunoscătoare, deşi o urmase toată ziua, ca o umbră discretă, şi se ocupase de tot ce era nevoie, ba chiar aşteptase până când fusese sigur că nu mai putea să o ajute cu nimic.

În acea noapte Lucy avu un somn agitat, atentă la orice mişcare a lui Heath, şi se trezi de mai multe ori ca să-i dea din tonicele prescrise de medic şi ca să-l învelească, fiindcă el tremura. Obosită şi agitată, reuşi să aţipească abia spre dimineaţă. Se trezi şi descoperi că cearşafurile erau umede şi reci, şi că părul soţului ei era ud de la rădăcină la vârfuri. Cămaşa de noapte i se lipi de piele, rece în aerul dimineţii”.

— Heath? îl înveli, încercând să-l încălzească până când avea st vină cineva care să schimbe cearşafurile. El mişcă puţin capul pe pernă şi genele dese i se ridicară de peste ochii luminoşi.

— Nu, spuse el încercând să dea păturile la o parte; E cald…

— Ştiu, spuse ea blând, punându-i o mână pe frunte.

Avea pielea fierbinte ca flăcările şemineului.

— Stai liniştit, te rog. Pentru mine.

El răspunse ceva neclar şi închise ochii, după care se întoarse cu spatele la ea. Din fericire, Bess, care fusese măritată cândva, nu era prea sensibilă la lucruri personale şi avu o atitudine pragmatică şi eficientă. Lucy îi era recunoscătoare pentru că o ajutase să se ocupe de confortul soţului ei şi să schimbe aşternuturile.

— Doctorul a spus că starea lui o să se îmbunătăţească peste o zi sau două, îi spuse ea cameristei când intrară împreună în cameră, ducând în braţe aşternuturi curate.

— Foarte bine, răspunse Bess, uitându-se nesigură la Heath.

Agitaţia lui de mai devreme dispăruse ca prin farmec şi acum dormea adânc, ca într-un leşin.

— Soţului tău i s-a întâmplat vreodată aşa ceva? întrebă Lucy, palidă şi supărată, dar, cumva, foarte calmă.

— Da, doamnă Rayne.

— Şi presupun că febra e întotdeauna mai mare a doua zi?

— Nu întotdeauna.

Se priviră în ochi, iar Lucy citi adevărul pe chipul cameristei. Febra lui Heath era mai gravă decât văzuse aceasta vreodată.

— Cred că mai târziu o să încercăm să-l tentăm să mănânce o supă simplă, spuse Lucy rar, ignorând vocea din mintea ei care îi spunea că medicul se înşelase şi că Heath era, de fapt, foarte grav bolnav.

Nu, îşi spuse ea, el avea să fie bolnav doar câteva zile Şi după aceea avea să-şi revină. Dar febra nu cedă nici în llua următoare, ba chiar crescu, iar Heath deveni incoerent. Delira, transpira şi tremura, iar Lucy îl spălase, schimbase Cearşafurile şi-i dăduse medicamente de atâtea ori, încât i le părea că făcea acelaşi trei lucruri de o veşnicie. Trimise din nou după doctorul Evans, care de data asta rămase la ei mult mai multă vreme. După ce-l examină pe Heath, el o luă pe Lucy deoparte şi îi vorbi încet, cu o expresie gravă pe chip.

— Dacă febra nu dispare curând o să fie nevoie să-i facem împachetări cu gheaţă. E periculos să aibă temperatura atât de mare.

Puseră gheaţă într-un material impermeabil şi îl împăturiră în el, însă nimic din tot ce încercau nu reuşea să-i scadă febra.

Lucy stătea singură cu Heath în dormitorul întunecat, uitându-se la un străin a cărui minfe delira încontinuu şi ale cărui buze rosteau nume pe care ea nu le recunoştea, vorbind pe tonul unui om care-şi pierduse minţile. Bărbatul care suferea atât şi tremura aşa de violent nu era Heath, soţul ei cu părul auriu şi cu ochii albaştri. Numai în scurte momente reuşea să-l recunoască,

iar acele momente erau dureros de rare. Îi vorbea, dar el nu o auzea. Punea întrebări, dar nu înţelegea răspunsurile ei. Părea să se fi întors în timp, într-o perioadă în care nu o cunoştea, iar pe ea o durea faptul că el nu-i rostea niciodată numele.

Damon o trimisese pe una dintre angajatele familiei lui ca să o ajute pe Lucy să aibă grijă de Heath. Cu toate astea, ea pleca rar de lângă patul lui, fiindcă nu voia să-l lase cu o necunoscută. Trebuia să fie obligată să mănânce şi să doarmă, dar cum ar fi putut să adoarmă ştiind că în fiecare clipă soţul ei aluneca din ce în ce mai departe de ea?

Adesea, Heath vorbea ca şi cum s-ar fi crezut în închisoare, în timpul războiului. Prima dată când se întâmplase asta, Lucy tocmai îl ştergea pe frunte de sudoare. Se uită la el. O privea pierdut. Tresări, crezând că o recunoscuse.

— Apă, şopti el.

Ea îl sprijini ca să se ridice şi tremurând îi duse o ceaşcă la buze. Heath bău cu sete şi scoase un sunet dezgustat, înecându-se de parcă ar fi băut otravă.

— Meritäm mai mult decât mizeria asta, spuse cu răsuflarea tăiată. De orice parte a baricadei am fi, nu suntem animale.

Fără să înţeleagă ce se întâmplase, ea îi luă ceaşca şi făcu un pas înapoi, şocată de ura din glasul lui. Heath tremura incontrolabil.

— Nu ne daţi pături… Nu vedeţi că oamenii ăştia mor aici? Yankei netrebnici! Ne luaţi mâncarea şi o vindeţi ca să vă îmbogăţiţi, şi ne lăsaţi grăsime şi resturi…

Credea că Lucy era un gardian din închisoare.

— Hârtia, rosti pierdut. Ziarele.

— Ce e cu ziarul? întrebă ea, crezând că se referă la *„Examinator”*.

— Mai am nevoie de hârtie. Îţi dau mâncare în schimb. Facem un târg.

Îi cerea să-i dea hârtie ca să poată să scrie ce i se întâmplase în timpul războiului. El continuă să delireze, iar

Lucy începu să plângă.

— Heath, spuse ea cu lacrimile şiroindu-i pe chip, sunt eu, Lucy. Te iubesc. Nu mă vezi? Nu ştii cine sunt?

Sunetul plânsetului ei ajunse la urechile lui şi, pentru câteva clipe, el se opri, confuz, agitat.

— Nu, spuse. Nu plânge.

— Nu pot să mă abţin.

— Te rog, Raine. Fac orice pentru tine. Nu pleca. Raine… Ştii că am nevoie de tine. Nu…

Lucy păli, simţindu-se de parcă ar fi primit o palmă. Iar Raine. Durerea din vocea lui Heath îi sfâşia inima. Căută o cârpă uscată şi se şterse pe faţă, apăsând materialul la colţurile ochilor, ca să absoarbă lacrimile.

— Mama, am şaptesprezece ani, rosti el încet. Sunt bărbat de-acum. Ştiu ce crezi, mama, dar o iubesc.

Deodată, scoase un fel de râs sugrumat.

— E atât de frumoasă… Nu poţi să spui că nu-i aşa, nu?

Lucy se aplecă deasupra lui şi îl şterse pe frunte cu o cârpă umedă.

— Raine, spuse el, dând materialul la o parte şi prinzând-o de încheietură, fir-ai tu să fii! Nu-l iubeşti! Doamne!

Degetele lui se încleştară pe încheietura ei, până când ea îşi trase mâna din strânsoare, speriată. Tot trupul lui tresări şi Heath scoase un strigăt, apoi duse mâna la tâmplă.

— N-am venit ca să-ţi fac rău. N-aş putea niciodată să-ţi fac rău.

Doamne, gândi Lucy, dă-mi putere să rezist…

— Doamnă Rayne, a venit domnul Redmond.

Lucy se spăla pe faţă. Se opri şi luă un prosop cu care să se şteargă. Femeia pe care o trimisese Damon tocmai îi luase locui la căpătâiul lui Heath.

— Ar trebui să mă schimb, murmură, uitându-se în jos, la rochia de pe ea.

Era murdară şi obosită şi îşi simţea părul lipit de faţă şi de gât.

— A spus că nu vrea să stea mult, rosti Bess. E vorba de ziar.

— Atunci presupun că n-am timp. să mă schimb. Găseşte-mi repede un pieptăn.

Amorţită, Lucy făcu un efort ca să-şi aranjeze părul şi să-şi pună hainele în ordine, apoi coborî în salon. Damon se ridică de cum o văzu. Era îmbrăcat într-un costum apretat, negru, şi era aranjat şi ferchezuit, ca întotdeauna. Lucy avu un sentiment ciudat de confort când dădu cu ochii de el. Era atât de sănătos şi de calm încât prezenţa lui păru să reducă aura de coşmar care plutea deasupra casei lori Pe chipul lui nu se citi niciun pic de şoc sau de tulburare la vederea ei, ci numai linişte.

— Îmi pare rău că te deranjez.

Ea dădu scurt din cap.

— S-a mai schimbat ceva în starea lui? întrebă încet.

— Nu. E la fel.

— Ai nevoie să te ajute cineva din familia ta. Să trimit vorbă cuiva?

— Nu ai cui, în afară de tata, iar el nu ar putea să mă ajute. N-ar face decât să se simtă prost, iar eu nu vreau să-l văd acum.

Lucy se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să îl refuze altfel. Poate că era un păcat să nu-şi vrea tatăl alături şi, oricum, nu era frumos să recunoască aşa ceva de faţă cu Damon. Se gândi la Lucas, mulţumit şi absorbit de afacerea sa, la părul lui argintiu şi la capul aplecat deasupra registrelor contabile. Tatălui ei nu-i făcuse niciodată plăcere să aibă de-a face cu emoţiile profunde, indiferent dacă erau ale lui sau ale altcuiva. Nu ştiuse niciodată ce să facă atunci când ea plângea şi îi plăcuse cel mai mult să-i dea sfaturi sau s-o dojenească din când în când şi să-i dea bănuţi sau dulciuri când se purta frumos. N-ar fi ştiut cum să o ajute într-o astfel de situaţie. Îşi drese glasul şi spuse stânjenită:

— Bess mi-a spus că vrei să discutăm despre ziar.

— Da. Heath a luat acasă un articol, ca să se uite peste el. Ai idee unde ar fi putut să-l pună?

— Probabil la el în birou. Dacă eşti amabil să aştepţi puţin aici, o să încerc să-l găsesc.

— Ţi-aş fi recunoscător.

La vederea biroului soţului ei, frumos aranjat, cu plicurile tăiate îngrijit şi cu cărţi peste tot, Lucy zâmbi trist. Ultima dată când îl văzuse stând acolo, intrase ca să-l certe că lucrează până târziu, iar el o întrerupsese luând-o în braţe şi sărutând-o cu pasiune. Ar fi dat orice ca s-o sărute din nou.

Ce n-ar fi făcut ca el să se uite la ea şi să-i spună pe nume!

Căută prin sertare după articol, bucuroasă că avea ceva de făcut şi putea să uite câteva clipe despre frustrare şi oboseală. În al doilea sertar din dreapta găsi un teanc de plicuri mici, legate cu sfoară şi ascunse în spate. Cel de deasupra îi era adresat lui Heath, cu scrisul unei femei.

Simţindu-se vinovată, fiindcă nu mai căutase niciodată prin biroul lui, Lucy se uită la scrisori. Politicos ar fi fost să le ignore şi să uite că le văzuse. Roşi, apoi păli, apoi aruncă o privire prin încăpere, înainte să le ridice şi să le ascundă în buzunarul rochiei. Avea de gând să arunce numai o privire, doar ca să afle cine i le trimisese. *Sunt soţia lui şi am dreptul să aflu*, îşi spuse. *Nu ar trebui să existe secrete între noi, iar el cu siguranţă ştie totul despre mine*! Cu toate astea, conştiinţa o apăsa când închise sertarul şi reîncepu să caute articolul. Când îl găsi, se întoarse în salon şi i-l dădu lui Damon, foarte conştientă de umflătura din buzunar.

— Mulţumesespuse acesta, parcă privind-o altfel decât înainte.

Oare citise vinovăţia de pe chipul ei? Oare. Îşi dăduse seama că ea găsise ceva în biroul lui Heath? Poate că expresia nu i se schimbase, totuşi. Poate că i se păruse ei.

— Dacă ai nevoie de ceva sau dacă pot să te ajut cumva, spuse el, te rog să-mi spui.

— Aşa o să fac, răspunse Lucy, deodată grăbită să-l vadă plecat.

Era o neruşinată, dar acum, că deja făcuse ceva

greşit, putea măcar să afle ce descoperise de fapt. Abia aştepta să rămână singură ca să citească scrisorile.

După ce plecă Damon, Lucy trase draperiile de la uşa salonului şi închise ochii o secundă, ca să nu mai simtă usturimea. Nu-i venea să creadă că face aşa ceva. Soţul ei zăcea sus, grav bolnav, iar ea era la parter, citindu-i corespondenţa. *N-ar trebui să fac aşa ceva*. *N-ar trebui*, *dar am nevoie să ştiu*. Desfăcu repede sfoara cu care erau legate plicurile şi începu să se uite printre ele. Toate erau scrise de aceeaşi mână, a aceleiaşi femei. Oare era mâna lui Raine?

Nu. Se linişti după ce scoase prima scrisoare şi se uită la numele cu care era semnată. Amy, sora vitregă a lui Heath. Rândurile erau inegale, scrise cu litere atent formate, ca ale unui copil, trădând tinereţea celei care trimisese scrisorile. Prima dintre ele era datată cu an înainte, în iunie 1868 şi vorbea despre plantaţia Price şi despre cei care locuiau acolo. Numele de Clay, fratele vitreg al lui Heath, era menţionat cel mai des, dar era şi o referire scurtă la Raine, însă nimic care să-i dea măcar o idee despre cine era aceasta. Nerăbdătoare, Lucy băgă scrisoarea la loc în plic şi o scoase pe următoarea. Le citi una după alta, uitându-se mai atent doar la acele fraze sau propoziţii care-i atrăgeau atenţia.

„Astăzi, mama mi-a spus că nu mai am voie să-ţi mai rostesc numele, dar eu şi Raine vorbim despre tine, în secret. Ea spune că-i lipseşti, chiar şi după tot ce s-a întâmplat”.

„Pe Clay îl doare rău spatele şi nu se simte bine deloc”.

„Mama e supărată mereu. Spune că n-ar fi trebuit să plece niciodată din Anglia şi nici să se mărite cu tati. Acum, că el a murit, ea ar vrea să se întoarcă acolo. Săracul Clay! Ştie că mama n-are de ales, că e forţată să rămână aici ca să-l ajute pe el. Doctorul Collins a spus că trebuie să rămână la căldură”.

„Raine mi-a arătat prima floare pe care i-ai adus-o tu. A păstrat-o presată, între paginile *Bibliei* ei”.

„Raine şi Clay s-au certat iar…”

„Uneori îmi place Raine, dar se enervează foarte repede. Acum nu mai vrea să aibă de-a face cu Clay. Cred că mama are dreptate când spune că nu-i e o soţie bună”.

Lucy îşi ţinu răsuflarea când citi ultima frază. Raine era soţia lui Clay? Atunci probabil că se măritase cu el, deşi ştia că Heath o iubeşte. Dar de ce să-l fi ales pe Clay în locul lui Heath? Pentru moşie? Pentru bani? Poate pentru că Heath nu era un copil legitim? Da, probabil că acela fusese motivul.

„Le-am spus lui Clay şi lui Raine despre scrisoarea ta. Clay a râs când a aflat că te-ai însurat cu o yankee şi a spus că aşa-ţi trebuie. Raine a fost supărată o vreme, dar după aceea s-a înfuriat. Cred că încă te mai iubeşte. De ce te-ai însurat cu o yankee? E foarte bogată? Aici sunt multe fete bune de măritat, care au nevoie de soţi. Cred că ţi-ar fi fost mai bine cu una dintre ele”.

„Raine nu mai împarte patul cu Clay. Acum doarme în camera în care stăteai tu când veneai în vizită”.

„Cred că Qay e pe moarte”.

Tăcerea fu întreruptă de vocea lui Bess:

— Doamnă Rayne?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy, stânjenită să-şi audă vocea atât de tăioasă. *, – Se simţea ca o hoaţă prinsă asupra faptului şi, ca să ascundă vinovăţia, se enervă.

— Vă cheamă domnul Rayne.

Lucy se ridică imediat, iar scrisorile îi căzură din poala rochiei. Le privi supărată.

— Le strâng eu, spuse Bess.

— Nu, le adun eu mai târziu. Lasă-le, te rog.

Îşi duse mâna la gură, apoi ezită, privind spre scară. Se temea. De ce o chema Heath acum? Oare Dumnezeu îi dădea ocazia să-l mai audă rostindu-i numele încă o dată, înainte să… Scutură din cap. Nu voia să se gândească la aşa ceva.

Privirea lui Bess o făcu să se mişte din loc. Strânse din dinţi, apoi făcu un pas înainte, şi altul, iar până la urmă urcă treptele, lăsând teama în urmă. Era calmă şi aproape

că nu-i mai păsa. Inima i se oprise din bătut, suspendată în mijlocul pieptului, ca o pendulă.

Femeia trimisă de Damon o aştepta la uşa dormitorului; cu o expresie solemnă şi tristă.

— Se simte mai rău, spuse ea.

— O să mă ocup eu de el. Lasă-ne, te rog.

Heath se mişcă puţin şi gemu când o văzu apropiindu-se.

— Lucy. O vreau pe Lucy.

Ea îşi puse cu tandreţe palma pe obrazul lui.

— Sunt aici.

El nu o recunoscu şi continuă să o strige pe nume. Lucy se aplecă şi îi vorbi încet, întrerupându-i litania cu vorbe drăgăstoase, până când el se linişti. Ea rămase cu mâna pe obrazul lui şi se aplecă deasupra sa până când tot corpul începu s-o doară. Obosise şi se săturase de tot. Nu mai voia să fie mereu speriată şi lipsită de speranţă. Obosise să fie singură, îşi dorea soţul înapoi, şi se săturase să se tot teamă că nu-l va recăpăta niciodată.

Treptat, lăsă capul în jos, până când ajunse să-l sprijine pe braţ, apoi închise ochii şi în spatele pleoapelor îi apăru un întuneric colorat. Imagini din trecut îi plutiră prin faţa ochilor. Adormi şi îl visă pe Heath râzând şi flirtând cu ea, făcând dragoste cu ea, ascunzându-şi capul în poala rochiei ei şi făcându-i o confesiune la beţie, zâmbindu-i în lumina lumânărilor, ţinând-o în braţe când plângea. După aceea braţele lui se topiră, dispărură, iar ea se luptă ca să-i rămână alături, dar el aluneca din ce în ce mai departe în întuneric, iar ea nu-l mai găsi. Rămasă singură, se zbătu în întuneric, căutând printre umbre şi încercând să-l atingă, dar fără să reuşească. Soţul ei dispăruse. Îl pierduse fără să apuce să-i spună cât de mult îl iubea.

Deschise ochii şi tresări, cu inima bătând să-i sară din piept. Avusese un coşmar. Clipi şi se ridică, apoi se uită la Heath. Genele lui aruncau umbre lungi pe pielea palidă. Îl atinse pe obraz, apoi pe gât, ca să-i ia temperatura. Pulsul de sub degetele ei era regulat, iar pielea avea o

temperatură normală. Oare încă mai visa, sau el chiar scăpase de febră? Tremurând din tot corpul, nevenindu-i să creadă, Lucy se asigură că pulsul îi era într-adevăr stabil şi că soţul ei respira, că nu mai avea febră. Se convinse, uită de toată oboseala, de toate durerile şi simţi cum o copleşeşte bucuria. Era din nou al ei.

I

S, – r;

f % …

r

Capitolul unsprezece

— Heath, ce faci?

Lucy se opri în mijlocul dormitorului. Intrase să îl vadă imediat cum ajunsese acasă şi rămase uimită să-l găsească aproape complet îmbrăcat, după săptămâni întregi în care stătuse doar în pat. El se întoarse spre ea, încheindu-se la butoniere şi privind-o cu ironie.

— Mă îmbrac, nu asta se vede?

— N-ar fi trebuit să te ridici din pat.

— Am stat acolo două săptămâni, am înghiţit sticle întregi de tonic şi am dormit mai mult de paisprezece ore pe zi. Am mâncat toate mâncărurile de spital pe care mi le-aţi adus, aşa că mi se pare că am dreptul să cobor din pat câteva ore.

Se uitară unul la altul, el, cu o privire hotărâtă, ea, speriată şi îngrijorată. Lucy îşi dădu seama că oricât ar fi insistat sau s-ar fi rugat de el, tot nu ar fi putut să-l convingă, aşa că ridică mâinile într-un gest de neajutorare.

— Tu ai ales întotdeauna să-ţi testezi limitele, dar acum e prea curând…

— De data asta, alegerea nu e a mea. Nu pot să mai fac pe invalidul, fiindcă au apărut probleme la ziar.

— Domnul Redmond poate să se ocupe de…

— Damon a venit ieri în vizită, cât ai fost tu la club. În ultima vreme a avut ceva probleme…

Heath făcu o grimasă dezgustată, apoi adăugă:

— Mai ales pentru că a fost nevoit să-mi ţină şi mie locul.

O să vină şi azi, ca să ne gândim cum să facem cu ziarul până când o să pot eu să mă întorc la birou.

— Nu ştiam că a venit ieri pe aici, spuse ea, simţindu-se exclusă.

— N-aveai de ce să ştii, răspunse el încet.

Ea trase aer în piept.

— Aha, spuse, apoi râse tulburată, încercând să ascundă durerea pe care i-o provocaseră cuvintele soţul ei. Vrei să spui că e treaba ta. N-am vrut să fiu indiscretă… Probabil că ai impresia că încerc să te ţin sub papuc.

— N-am spus aşa ceva.

Dar ştiau amândoi că era adevărat! încet, Lucy se apropie de masa de toaletă şi se aşeză în faţa oglinzii, prefăcându-se că trebuie să-şi aranjeze părul. Avea sprâncenele încruntate. *Probabil că nu mai suportă să fie nevoit să stea în pat şi să nu aibă niciun pic de intimitate*. *Dar*, *oare*, *aş fi putut să fac ceva diferit în tot timpul ăsta*? *Aş fi putut să nu fiu intruzivă*, *îngrijorată*, *să nu-l bat la cap*? Doar dacă l-ar fi iubit mai puţin. Aproape că-l pierduse, iar acum se temea să-i lase singur –, prea mult timp. Vo [a să profite de toate clipele alături de et şi să-i cunoască fiecare gând. Voia să-l aibă numai pentru ea. Dacă nu se stăpânea, posesivitatea ei ar fi putut s-o transforme într-o scorpie geloasă. Trebuia să-l lase să fie şi singur, ca să nu-l îndepărteze.

Heath îi spusese odată că toate cerinţele şi aşteptările ei puteau să fie prea mari pentru unii oameni. Lucy iubea cu toată inima şi avea nevoie mereu de cel la care ţinea, şi trecuse mult timp de când se simţise încrezătoare în dragostea lor. Intuiţia îi spunea că trebuie să profite de orice ocazie ca să se apropie de Heath şi să caute noi şi noi căi de-a întări legătura dintre ei, dar adevărul era că ar fi fost mai bine să îi dea libertate, aşa cum îşi dorea şi aşa cum avea nevoie.

Se întoarse şi-l privi, zâmbind forţat.

— Să le cer să pună masa pentru încă o persoană?

El îi zâmbi la rândul lui, nu prea fericit.

— Te rog.

După ce soţul ei ieşi, Lucy continuă să se uite la locul în care stătuse el. Heath Rayne, directorul unui mare ziar din Nord, arăta şi vorbea foarte diferit de bărbatul cu care se măritase ea, era mai puţin vesel decât atunci când îl cunoscuse şi devenise mai autoritar. Aerul lipsit de griji fusese înlocuit cu o aură formidabilă de putere şi responsabilitate. Chiar şi blondul strălucitor al părului său devenise mai întunecat pe timpul iernii, făcându-l să pară mai în vârstă decât cei douăzeci şi şapte de ani pe care-i avea. Acum părea mai misterios, mai puternic, mai enigmatic şi mai puţin abordabil decât păruse vreodată.

Lucy oftă, supărată. Era prima dată când îşi dădea seama cât se schimbase el, nu doar în exterior, şi că ea nu avea decât să încerce să îl accepte aşa cum era. De ce nu îi spusese nimeni că bărbaţii se schimbă după căsătorie?

Se aşteptase ca lui Heath să-i facă plăcere să fie îngrijit, iar faptul că presupunerea ei fusese greşită era o dovadă că-l cunoştea foarte puţin. Soţul ei suportase cu greu atenţia şi mila ei. Uneori, când îl atingea sau îl săruta pe obraz ca să se asigure că se simte bine, el nici măcar nu îi răspundea. Palid, tăcut şi controlat, îşi acceptase odihna la pat cu stoicism, cel puţin până în acel moment.

Ca răspuns la întrebările pe care i le pusese Lucy, doctorul îi spusese că felul în care se purta soţul ei era absolut normal şi că îi va lua câteva săptămâni ca să revină la felul lui plăcut de-a fi, dar ea era sigură că schimbările din comportamentul lui Heath, stările de neînţeles pentru ea, tăcerea cu care nu era obişnuită, erau doar în parte urmări ale bolii lui. Cealaltă cauză era mult mai tulburătoare. Probabil că în timpul delirului el ajunsese la o concluzie care-l tulburase profund şi despre care ei nu voia să-i spună nimic, ba chiar părea că încearcă din răsputeri să evite subiectul.

Raine. Deşi niciunul dintre ei nu îi spusese numele, el plutea între ei şi îi împiedica să vorbească aşa cum vorbiseră înainte. Lucy nu era sigură că Heath îşi amintea ceva din delirul în care fusese prins atâta timp. Oare ştia că vorbise aşa des despre Raine? Oare bănuia măcar?

Poate că lui Lucy i-ar fi fost mai uşor dacă soţul ei n-ar fi tratat-o cu atâta indiferenţă. Dormeau în camere separate, în paturi separate şi, deşi ar fi putut foarte bine să-şi reia obiceiul de-a dormi împreună, Heath nu dăduse niciun semn că ar fi vrut să schimbe situaţia. Lucy plănuise să se întoarcă în dormitorul mare la un moment datwânsă toate planurile i se năruiseră în ultimele câteva zile. Trecuse prea multă vreme, iar acum ar fi fost dificil şi stânjenitor să se întoarcă în patul lui. Oare era nevoie să-l seducă doar ca să ajungă în poziţia care i se cuvenea? Cu siguranţă că nu. Atunci de ce se temea că el o s-o refuze? Nici ea nu ştia sigur, dar alese calea laşului. Avea de gând să aştepte până când el îi va spune că o doreşte din nou. Încrederea ei în sine era rănită şi nu voia să rişte să fie umilită şi mai mult.

Damon îi vizita adesea, ca să discute cu Heath despre ziar. Chiar dacă observase că lucrurile nu mergeau bine între ei doi, nu spuse nimic. Era preocupat de „*Examinator*", care devenise mai important decât orice altceva. Pentru că Heath nu era acolo ca să-i îndrume şi să-i motiveze, angajaţii erau mai neatenţi atunci când îşi scriau articolele. Damon era un conducător dur, cu aşteptări mari, sarcastic şi nerăbdător cu slăbiciunile celorlalţi. Recunoştea chiar el că nu avea răbdarea lui Heath sau capacitatea să-i determine pe reporteri să dea ce aveau mai bun în ei.

Toată lumea se bucură când Heath reveni la lucru. Când paşii lui răsunară în redacţie, toţi izbucniră în urale şi începură să-i pună întrebări, la care el răspunse doar ridicând mâinile ca să se apere şi zâmbind larg.

— La mine în birou. Vorbesc cu voi pe rând. În ordine alfabetică, dacă aţi auzit de aşa ceva până acum.

Damon ridică din sprâncene când Heath trecu pe lângă biroul lui.

— Mă aşteptam să revii cu ceva mai mult fast. i

Heath se opri şi îl privi, zâmbindu-i prieteneşte.

— Crezi că ar fi trebuit să ţin un discurs?

— În niciun caz. Mă bucur că te-ai decis să-ţi mişti

trupul indolent din pat şi să revii la treabă, fiindcă în ultimele săptămâni nu prea ţi-ai câştigat salariul.

— După ce am citit ediţia de ieri şi am văzut cum te descurci în lipsa mea, am decis că e momentul să revin.

— Crezi că tu ai fi putut tu să scoţi o ediţie mai bună? întrebă Damon cu o expresie atât de condescendentă încât i-ar fi făcut mândri pe ceilalţi membri ai clanului Redmond.

— Ba bine că nu! Mă dureau ochii de cât am căutat măcar un cuvinţel despre echipa Red Stocking din Cinncinati.

— Nu mi s-a părut o ştire faptul că o echipă de baseball trece în liga profesionistă…

— Şi pleacă în turneu timp de opt luni, din New York până pe Coasta de Vest. Am citit în *„JurnaF*, care are o rubrică dedicată sportului.

— Baseball-ul nu e un sport de viitor.

— Cum să nu? Baseball-ul este un sport american. O să îl pun pe Bartlett să scrie un articol de o pagină despre echipa asta.

— Şi săptămâna viitoare eu o să merg pe patine cu rotile, spuse Damon nemulţumit.

— Oricât de snob ai fi tu, să ştii că oamenilor le place să citească despre sport.

— Încă o teorie despre ce le place oamenilor să citească. Dacă ai de gând să scrii despre sport, hai să scriem despre crichet, care e un joc pe placul domnilor.

Heath făcu o grimasă, prefăcându-se indignat.

— Tipic pentru tine, un adevărat locuitor al Bostonului. Nu ştiu cum ai reuşit să conduci ziarul ăsta în lipsa mea.

— Dacă vrei să ştii, m-am bucurat de linişte fără tine aici, îl informă Damon, apoi se uitară urât unul la celălalt, bucuroşi că lucrurile reveniseră la normal.

Toţi ceilalţi redactori prezenţi în cameră se simţiră energizaţi de schimbul dintre cei doi. Nu era nimic mai plăcut decât să lucrezi cu Rayne şi cu Redmond. Separat, fiecare dintre ei ar fi dus ziarul la o extremă. Fără influenţa lui Damon, Heath ar fi fost tentat să se aventureze în

dezastre mult prea creative, iar fără Heath, Damon ar fi scris despre cele mai banale şi mai neinteresante subiecte, împreună, însă, conduceau un ziar ca nimeni alţii, cu iniţiative îndrăzneţe, dar şi cu suficientă moderaţie încât să nu-şi piardă cititorii.

Obosită după o zi lungă în care asistase şi participase la nesfârşite discuţii despre evenimentele actuale, Lucy tăcu mai mult decât de obicei în timpul cinei. Heath, în schimb, era foarte preocupat de evenimentele care aveau legătură cu „Examinatorul Rezultatul dispoziţiilor lor atât de diferite fu o masă ca de afaceri, în urma căreia Lucy se retrase în salon, ca să citească, iar Heath merse în bibliotecă, să lucreze.

Gând ceasul de deasupra şemineului bătu ora douăsprezece, Heath puse în sfârşit creionul jos şi începu să aranjeze materialele de pe birou, apoi se ridică şi ieşi din bibliotecă. Când trecu pe lângă uşa salonului, văzu cu coada ochiului puţin din materialul vişiniu al rochiei soţiei sale. Dintr-un impuls, intră în încăpere, apoi zâmbi când văzu că Lucy adormise, ghemuită pe divanul micuţ. Revista pe care

O citea îi căzuse pe podea şi mâinile i se odihneau în poală. Părea tânără şi foarte vulnerabilă. Heath se apropie de ea şi zâmbetul îi dispăru.

Trecuse atât de multă vreme de când o ţinuse în braţe! Deodată, simţi o dorinţă atât de puternică încât aproape că

1 putu simţi gustul pe limbă. Îi venea s-o strângă la piept până când o strivea. Ştia că ea nu înţelesese de ce, în ultimele săptămâni, el simţise nevoia să pună distanţă între ei. Adevărul era că fusese orgolios. Nu voia să depindă de nimeni, iar faptul că ea îi dominase fiecare moment din timpul bolii fusese greu de acceptat. Ca să nu îşi descarce supărarea pe ea, Heath se retrăsese. Poate că o rănise, dar era mai bine decât să o fi supus dispoziţiei sale proaste.

O umbră de regret apăru în ochii lui albaştri. Se apropie de ea şi îi mângâie absent şuviţele care-i

alunecaseră din coafură. Faptul că în ultimele săptămâni se ocupase şi de el, şi de ea însăşi era o dovadă a forţei ei, iar lui îi plăcea asta, deşi mulţi bărbaţi l-ar fi considerat nebun pentru că o încuraja să fie independentă. Uneori, Heath se îndoia că face bine lăsând-o să poarte pe umeri atâtea responsabilităţi. Oare făcuse bine că o expusese astfel, luându-i apărările care o însoţiseră toată viaţa? Oare chiar era ea mai fericită acum, faţă de cum ar fi putut să fie dacă lucrurile ar fi stat altfel?

— Lucy, fată dragă… Nu prea ţi-am uşurat povara, nu-i aşa?

Ea dormea adânc şi nu-l auzi. Heath zâmbi, apoi se aplecă şi o apucă pe după umeri şi de sub genunchi. Trupul ei era destins şi incredibil de cald. Lucy scoase un sunet şi clipi de câteva ori.

— Nu te speria, Cin… Eu sunt. Te duc sus.

Înţelegând doar pe jumătate ce-i spusese el, Lucy îşi sprijini capul pe umărul lui şi adormi la loc, ascunzându-şi chipul şi oftând obosită. Heath o duse în dormitor şi, blând, ignoră comentariile ei nemulţumite când o puse în picioare şi începu să îi descheie rochia. Lucy aplecă din cap şi se şterse la ochi, căscând. Gestul ei copilăros îl înduioşă pe Heath şi îi distrase puţin atenţia de la dorinţa pe care o simţea pentru ea.

Aveau la dispoziţie tot restul vieţii, iar el putea să o mai aştepte o noapte. După ce îi descheie corsetul şi aruncă invenţia blestemată pe podea, o ridică din nou în braţe şi o întinse pe pat, zâmbind când Lucy se ascunse sub aşternut şi adormi la loc.

Privirea lui rămase aţintită asupra ei cât timp îşi scoase hainele. Era atât de natural s-o vadă în patul lui încât îşi spuse că fusese un prost că n-o adusese înapoi mai curând. Gol, se strecură lângă ea şi o trase aproape, punând o mână pe abdomenul ei şi pe cealaltă sub perna pe care se odihnea ea. Căldura trupurilor lor care se atingeau sub cuverturi îi dădea un sântiment de confort care nu se compara cu nimic altceva. Se gândi că un bărbat ar trebui să se însoare măcar pentru asta, dacă

pentru nimic altceva. Să dormi cu aceeaşi femeie în fiecare seară, să-i cunoşti parfumul, trupul, felul în care respiră… Lucruri de care ajungeai să fii dependent. El, care nu-şi dorise niciodată să capete prea multe obiceiuri stabile, acum avea destule, şi toate în legătură cu Lucy.

Se obişnuisejca ea să-l aştepte la uşă atunci când se întorcea acasă di ia ziar şi, în rarele ocazii când nu se întâmpla aşa, era confuz şi nervos, de parcă ar fi fost trecută cu vederea o sarcină foarte importantă. Îi plăcea rutina din casa lor, adora plăcinta cu măr pe care o mâncau la desert în fiecare duminică, lumânările mereu aprinse pe masă, la cină, felul răbdător în care ea îl asculta atunci când el povestea despre ziar. Îi plăcea s-o tachineze spunându-i că este o împătimită a manierelor. Grija ei pentru etichetă era o trăsătură dobândită datorită educaţiei din New England, pe care n-avea s-o piardă niciodată. Într-o bună zi, aveau să-şi crească acolo copiii, iar el abia aştepta s-o vadă ocupându-se de ei, învăţându-i să pronunţe corect cuvintele şi spunându-le să stea cu spatele drept. În schimb, el avea de gând să le dea fiicelor lui bani pe ascuns, ca ele să-şi cumpere panglici şi funde, şi să-şi înveţe băieţii cum să blesteme ca nişte adevăraţi sudişti.

O strânse mai aproape şi îşi ascunse faţa în părul ei moale şi parfumat. Lucy cea dulce, practică şi pasională, care încă nu ştia cât este de atrăgătoare şi câtă nevoie avea el de ea. O mângâie posesiv şi se simţi reconfortat de senzaţia familiară a trupului ei alături de al lui. J

j 3

Lucy se răsuci şi se întinse, bucuroasă şi mulţumită să descopere unde se află. Nu-şi amintea prea multe din seara dinainte. Ştia că adormise în salon şi că Heath o adusese în braţe aici, sus. Dacă el n-ar fi plecat de dimineaţă, înainte să se trezească ea… Dar era aici, înapoi în patul lor, unde îşi amintea bine de tandreţea soţului ei. Nu se îndoia că în acea seară aveau să-şi reia relaţia trupească. Roşi, apoi se întoarse cu faţa în aşternut şi zâmbi în pernă, imaginându-şi toate lucrurile pe care

aveau să le facă după o perioadă atât de lungă de abstinenţă. Voia să facă totul cu el. Singura întrebare era cu ce să înceapă. Ce gânduri neruşinate! mai rămase în pat câteva minute, respirând parfumul lui masculin de pe perne şi dorindu-şi să vină mai repede seara. Prima parte a zilei trecu încet, dar tot timpul Lucy avu senzaţia neliniştitoare că urma să se întâmple ceva, iar teama n-o părăsi nicio clipă, chiar dacă ştia că nu există niciun motiv raţional ca să fie speriată. De ce i se părea totul atât de diferit în acea zi? Curând după amiază, neliniştea ei îşi găsi o explicaţie. Bess intră grăbită în salon, ca să-i spună că Heath tocmai pusese piciorul pe treptele de la intrare. Lucy lăsă ţesătura pe care o avea în mână şi se repezi spre uşă, ştiind că soţul ei n-ar fi avut de ce să vină acasă dacă n-ar fi fost vorba despre o urgenţă.

— Cin, tocmai am primit o telegramă, spuse el fără alt preambul. N-am prea mult timp ca să-ţi explic şi trebuie să plec cât mai repede.

— Să pleci? Unde să pleci?

— În Virginia.

Se uită neliniştit prin foaier, apoi o luă de braţ şi o trase în sus pe scări.

— Hai să mergem în dormitor. Poţi să mă ajuţi să împachetez cât vorbim.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy cu răsuflarea tăiată, chinuindu-se să ţină pasul cu el.

— Lucrurile stau tare prost acolo. Fratele meu vitreg, Clay… Ei bine, ieri, s-a stins în sfârşit…

— Heath, îmi pare atât de rău! Când o să fie înmormântarea?

— L-au înmormântat în dimineaţa asta.

— Atât de repede? N-a fost destul timp ca să pregătească totul aşa cum trebuie.

— Îmi imaginez că n-au făcut o ceremonie prea fastuoasă, spuse Heath pe un ton poşomorât.

Îi dădu drumul când ajunseră în dormitor.

— Fir-ar să fie! Unde ţinem valizele cafenii?

Lucy se grăbi spre uşă şi o strigă pe Bess.

— Bess, adu geamantanul cafeniu, de piele, cu iniţialele domnului Rayne, te rog. E în debaraua de sub scară.

Se întoarse spre Heath.

— Nu-ţi ampacheta aşa cămăşile, o să se mototolească. Lasă-mă pe mine” şi, te rog, nu mai blestema atât. Doamne, câte ai de gând să iei la tine? Nu stai prea mult, nu?

— Nu ştiu cât stau, răspunse el supărat.

Începu să-şi aranjeze cravatele.

— Telegrama a venit din partea surorii mele vitrege, Amy. Se pare că Victoria, mama ei, a decis să o lase să se ocupe de tot şi să plece imediat în Anglia.

— La numai o zi după moartea fiului ei? Fără fiica ei? Nu mi se pare o decizie raţională.

— Exact. Asta e Victoria. N-a fost niciodată o fiinţă raţională şi nu i-a păsat nici cât… Nu i-a păsat de nimeni, niciodată, nici măcar de propria ei fiică. Singurul pe care l-a iubit a fost Clay, iar acum, că el nu mai este, n-o reţine nimic în America. Familia ei e în Anglia şi probabil că o s-o primească înapoi. Între timp, Amy e singură, cu o plantaţie în paragină, pe care trebuie să o vândă, şi cu o mie de decizii de luat.

— Singură? Dar cum rămâne cu Raine?

Heath încremeni, iar în cameră se lăsă tăcerea. O privea uimit, cercetător şi supărat, de parcă ar fi încercat să treacă de ochii căprui deschis şi să-i pătrundă-n minte. Chiar atunci dădu buzna Bess, trăgând valiza după ea cu amândouă mâinile.

— Pune-o lângă pat, te rog, spuse Lucy foarte încet, privindu-l pe Heath fără să tresară şi ştiind că el încearcă să-şi dea seama cât de mult aflase ea.

— Ce ştii despre Raine? întrebă el direct, după ce camerista ieşi.

Deci nu intenţiona să fie subtil.

— Ai vorbit despre ea în somn, de câteva ori.

Cum poţi să-mi faci aşa ceva? Cum poţi să încerci să păstrezi secretă iubirea dintre voi? Voia să ţipe la el,

deodată furioasă. De ce nu eşti sincer cu mine? Nu-i veni să creadă când se auzi vorbind pe un ton calm, puţin curios:

— Înţeleg că este cumnata ta? Sau ai cumva vreun secret întunecat pe care nu eşti dispus să-l discuţi cu mine?

— E cumnata mea, răspunse Heath scurt, întorcându-se la cravate.

— Şi răspunsul la întrebarea mea? Nu e şi ea cu Amy?

— Se poate. Vrei să împăturești tu pantalonii ăştia? Da, Raine e cu Amy, dar probabil că o să se ducă să stea la rudele ei, aşa că numai de sora mea trebuie să avem grijă.

— Nici nu intenţionam să am grijă de altcineva, spuse Lucy cu răceală, dându-şi seama că Heath o privea din nou curios şi nedumerit în timp ce ea îi împăturea cu prea multă grijă pantalonii.

— Ce-ai de gând să faci? O să vindeţi plantaţia şi după aceea…

— E mică, Cin, şi nu a avut niciodată o mamă. Victoria a fost un părinte de nimic. Cred că aş putea să rog pe cineva din familia Price să o ia, dar tata ajunsese un paria printre ai lui şi, la cum sunt vremurile, nu cred că Amy o să fie primită cu braţele deschise. Poate că ar fi bine să găsesc un internat…

— Acolo? întrebă Lucy, făcându-i-se milă de fată.

Heath nu ştia, dar ea citise toate scrisorile surorii lui vitrege şi o cunoştea destul de bine din ele, iar acum îi părea rău pentru ea. Probabil că era înfricoşător să fii singură la o vârstă atât de fragedă.

— Dar cu cine o să-şi petreacă sărbătorile? Are pe cineva în Sud sau e singură?

— Ce altceva aş putea să fac? întrebă Heath lipsit de expresie.

Lucy oftă şi mai împături o pereche de pantaloni, încruntată.

— Mă întrebi de parcă n-ai şti care e cealaltă soluţie. Ştii foarte bine că ar fi mult mai simplu să îi găseşti un

internat aici. Un loc mai la îndemână, unde să poţi să o supraveghezi. E sora ţa, iar eu n-o să mă împotrivesc dacă o să vrei să vină în vacanţă pe la noi.

Ar fi însemnat să aibă încă un motiv de îngrijorare, iar Lucy prefera să nu mai intervină încă o persoană între ea şi Heath, dar cum ar fi putut să îi refuze lui Amy o părticică oricât de mică din viaţa lui? Oare avea ea vreun drept să stea în calea lor? Sigur că nu. Dacă nu ceda cu eleganţă, el ar fi ajuns s-o urască pentru că se arătase lipsită de compasiune.

— De ce să n-o aduci aici? spuse încet, dându-şi seama din privirea lui că Heath îşi dorea mult să facă exact asta.

— Mulţumesc, rosti el.

Lucy ridică din umeri şi se uită în altă parte, bucuroasă că soţul ei adoptase o atitudine pragmatică în ceea ce privea compromisul pe care-l făcea ea. În acel moment n-ar fi suportat ca el să-i fie excesiv de recunoscător. Nu când era atât de supărată.

— N-o să fiu plecat mai mult de o săptămână, Cinda.

— Nu m-ar deranja să vin cu tine.

Ştiind că el avea s-o refuze, spusese cuvintele mai mult ca să fie dificilă. Nu spera cu adevărat ca el să fie de acord, dar s-ar fi sufocat dacă tăcea. De ce nu putea să fie blândă, binevoitoare şi înţelegătoare? De ce îşi dădea voie să fie furioasă pe el, în loc să-l consoleze?

— E destul de rău că trebuie să plece unul dintre noi. Tu rămâi, ocupă-te de tot ce-i de făcut aici.

— Şi ziarul?

— Nu-mi place că trebuie să-l las, spuse el supărat.

Fir-ar să fie! N-aş vrea, dar trebuie să mă bazez din nou pe ajutorul lui Damon.

— O să ai nevoie de o cămaşă de noapte, spuse ea pe un ton sec, uitându-se cu un ochi critic prin valiză. Ştiu că nu-ţi place să dormi îmbrăcat, dar, fiindcă pleci la drum…

— Nu ştiu dacă am vreo cămaşă de noapte.

— Ai, răspunse ea scurt. Una singură, pe undeva. Am văzut-o odată, când căutam nişte batiste.

Se opri, apoi adăugă cu grijă:

— Mă mir adesea de lucrurile pe care le găsesc prin casă.

Tăcere. Lucy aranjă din nou conţinutul valizei, cu meticulozitate, ştiind că el o priveşte bănuitor. Se uită la el şi ridică puţin sprâncenele, într-o expresie întrebătoare. Jocul de-a şoarecele şi pisica era ceva nou între ei. Heath părea pregătit să îi pună câteva întrebări directe şi să încheie discuţia, dar, în loc de asta, preferă să caute într-un sertar, din care scoase câteva perechi de ciorapi pe care le aruncă pe pat.

— Dacă ai nevoie de ceva în lipsa mea, spuse el, familia Marksham e chiar vizavi, iar David îmi e dator cu o favoare. Mergi la ei dacă ai vreo problemă.

— De ce nu la familia Redmond?

— Damon o să fie ocupat cu ziarul.

— Dar înainte, când ai fost bolnav, mi-a spus că, dacă am vreodată nevoie de…

— Nu te duce la el, o întrerupse el pe un ton tăios. Nu te certa cu mine. Nu te duce să-i ceri ajutorul lui Damon şi să nu cumva să faci altfel decât îţi spun.

Pe Lucy o înfurie tonul lui. Continuă să împacheteze furioasă, îi ascultă instrucţiunile furioasă şi rămase furioasă până când veni clipa să-şi spună la revedere. Atunci, când trăsura aştepta în curte şi ei erau la uşă, servitorii se retraseră, iar Lucy simţi cum furia i se topeşte ca prin minune. Privindu-i reverele hainei, conştientă de distanţa dintre ei, se gândi că ea trebuia să facă primul pas, să nu-l lase să plece fără niciun cuvânt.

— N-ai fost de mult în Virginia, spuse pe un ton crispat.

— De trei ani.

— Dacă o să vrei să rămâi?

Vorbise pe un ton sec, dar în glasul ei ascundea o îngrijorare reală…

— Acolo, femeile nu ştiu să prepare plăcintă cu măr ca în New England…

Lucy zâmbi, cu inima strânsă.

— Ăsta nu e un motiv destul de bun.

— Adevărul este că am făcut o alegere când m-am însurat cu tine. Înainte s-o fac, m-am asigurat că asta e ce vreau, spuse el.

— La fel şi eu.

Se gândiră amândoi la noaptea de dinainte şi la ce ar fi putut să însemne seara aceea, dacă ar fi putut să o petreacă împreună.

— Momentul nu e tocmai potrivit, remarcă Heath.

— N-ai mai plecat niciodată de lângă mine, rosti ea fără să-l privească. Nu atât de multă vreme.

— Nici acum n-aş pleca, dacă aş avea de ales.

— Să te întorci curând.

— Da, doamnă.

O apucă de umeri şi se aplecă să o sărute. Voia să fie un sărut plin de afecţiune, dar, când buzele ei fremătară sub ale lui, Heath scoase un sunet gutural şi o strânse în braţe. Speriată de scânteia subită dintre ei, Lucy încercă să ssi retragă, dar el o ţinu pe loc şi o forţă să desfacă buzele; Plăcerea, dulce şi irezistibilă, o copleşi aproape imediat. Îi mângâie spatele, lipindu-şi sânii de pieptul lui, iar el o sărută apăsat, cu buzele catifelate. Lucy înghiţi în sec şi respiră repede, scurt, iar plămânii i se umplură de aer fierbinte. Tot trupul îi era aprins şi uşor în braţele lui. Tremura de dorinţă şi voia să fie cât mai aproape de el. Chiar şi după ce Heath îi dădu drumul din braţe, ea avu în continuare impresia că trupurile lor sunt legate de un curent invizibil care îi trăgea unul spre celălalt.

Soţul ei murmură ceva, pe un ton nemulţumit, apoi plecă repede, închizând uşa neobişnuit de uşor. Lucy merse la fereastră şi se uită după el, în timp ce trăsura se îndepărtă şi dispăru în zare.

Heath lipsi aproape două săptămâni. În tot acest timp, Lucy nu îl văzu pe Damon, deşi primi un bilet scurt în care el îşi exprima compasiunea şi o încuraja să-i spună dacă are nevoie de ceva. Lucy nu ştia de ce Heath nu dorise ca ea să îi vorbească partenerului său. Poate că era gelos? Cu siguranţă ştia că între ea şi Damon era doar

prietenie. Atitudinea lui o pusese însă pe gânduri.

Se pregăti cu hărnicie pentru sosirea lui Heath şi a lui Amy. Cameristele făcură curăţenie şi pregătiră câteva camere, ca tânăra să poată să-şi aleagă dormitorul pe care-l prefera. Oricât de multe lucruri erau de făcut, Lucy tot se surprinse visând şi întristându-se din când în când.

Singurătatea o apăsa, iar zilele şi nopţile treceau greu, dându-i suficient timp să se gândească la viaţa ei din ultima vreme şi la toate lucrurile pe care ar fi putut să le facă altfel. Ajunsese şi la câteva concluzii legate de sine şi de căsnicia cu Heath. Avea de gând ca, de atunci înainte, să fie mai sinceră cu el şi chiar să-i spună că-l iubea. Nu avea de ce să aştepte să-i spună el cuvintele, dat fiind că, probabil, el ar fi fost în stare să nu le rostească încă cincizeci de ani de atunci înainte.

Era aproape sigură că o iubeşte. Împărţiseră prea multe lucruri şi deveniseră mult prea apropiaţi, trupeşte şi sufleteşte, ca să nu o iubească. În dimineaţa în care plecase chiar îi spusese că nu vrea s-o lase. Acel moment şi toate celelalte îi spuneau lui Lucy că, probabil, soţul ei simţea pentru ea la fel cum simţea ea pentru el, dar ar fi vrut să poată să-i vorbească „despre iubirea ei, aşa că se hotărî ca, odată ce el va reveni din Virginia, să nu-şi mai ascundă sentimentele. v – Heath trimise vorbă că vor ajunge în Boston sâmbătă la amiază, iar Lucy petrecu întreaga dimineaţă pregătindu-se. Era atât de emoţionată şi atât de bucuroasă încât tremura, aşa că o chemă pe Bess ca să o ajute să se îmbrace şi să se coafeze. ROchiş ei din catifea avea o nuanţă frumoasă de trandafiriu şi un Corset strâmt, care-i scotea în evidenţă formele, iar mânecile erau decorate cu dantelă. Îşi împletise părul în două cozi prinse la ceafă, şi îmblânzise cârlionţii de pe frunte cu puţină colonie.

Lucy îşi ciupi obrajii până când ajunseră de aceeaşi culoare cu rochia şi se învârti de mai multe ori prin faţa oglinzii, prea agitată ca să citească sau să coasă. Până la urmă, una dintre cameriste, o fată abia trecută de adolescenţă, bătu la uşă. Lucy deschise cu atâta forţă încât

o făcu pe aceasta să sară înapoi, speriată.

— Au venit?

— Acum a oprit trăsura, doamnă Rayne.

— Atunci hai să coborâm. Nu uita să-i iei mai întâi domnişoarei Price haina şi abia după aceea domnului Rayne.

Lucy îşi simţea inima bătând tare în piept. Sowers o aşteptă şi deschise uşa abia când ea ajunse pe ultima treaptă. În primele clipe, nu văzu decât multe rochii şi pelerine, apoi toată atenţia i se îndreptă spre Heath.

— Cinda, spuse el.

Se opri ca să o privească, zâmbindu-i din colţul guriij Timpul pe care-l petrecuse în Sud părea să fi făcut miracole. Era din nou cuceritorul pe care şi-l amintea din primele luni în care se cunoscuseră, cu mersul plin de vitalitate şi cu privirea veselă. Soarele îi bronzase pielea şi îi deschisese culoarea părului. Lucy uitase cât de chipeş era soţul ei. Cum de avea Sudul un efect atât de puternic asupra lui? Era vorba de oameni? De soare? De vreme?

— Bine ai venit acasă, reuşi ea să spună.

— Ce-ai mai făcut? rosti el cu un accent mult mai pronunţat decât înainte, pe tonul sacadat care ei îi plăcea atât de mult.

Mi-a fost dor de tine, spunea privirea lui, iar mesajul tăcut o făcu să se intimideze.

— Bine, răspunse ea începând să-i zâmbească.

Deodată, o mişcare din apropiere îi atrase atenţia şi se întoarse, pregătită să îi ureze bun venit surorii lui vitrege. O tânără blondă şi înaltă, subţire, atrăgătoare şi modestă apăru în faţa ei. Amy. Avea figura mult mai blândă decât a lui Heath, dar asemănarea era evidentă, şi se uita la ea timid, nesigură.

Alături de ei era însă şi o altă femeie, iar Lucy o recunoscu imediat.

Dar cum se poate? De ce?

Furie şi neputinţă, indignare… avea să simtă toate acele emoţii mai târziu. În acel moment, Lucy era prea şocată ca să aibă vreo reacţie. Simţi cum păleşte şi cum îi

amorţeşte tot trupul. Era mai bine decât să fie furioasă şi mult mai bine decât să se teamă. Cu cât Raine putea să citească mai puţine pe chipul ei, cu atât mai bine.

— Îmi cer scuze că nu te-am anunţat din vreme, spuse Heath pe un ton voit egal. Am adăugat pe cineva anturajului nostru, în ultimul moment. Lucy, ea este Amy, sora mea, iar ea este Laraine Price, cumnata mea.

— Amy, doamnă Price, îmi pare bine să vă cunosc. Condoleanţe, murmură Lucy automat.

Raine se apropie de ea cu paşi atât de uşori încât rochia păru că-i pluteşte pe podea. Subţire şi extraordinar de frumoasă, avea genul de graţie care le făcea pe toate celelalte femei să pară neîndemânatice şi stingherite. Ochii de un albastru palid, înrămaţi de gene lungi şi răsucite, aruncau umbre lungi pe pielea ei albă. Părul şaten deschis îi era frumos coafat în bucle lungi până la umeri. Era destul de scundă, însă era atât de subţire încât părea înaltă.

— Soţia lui Heath…

Îi luă lui Lucy mâna între palmele ei reci şi albe şi o strânse cu blândeţe.

9

— Nu ne-a spus că eşti atât de drăguţă. Te rog să-mi spui

Raine…

Lucy se mârâ-gând simţi tremurul din mâinile celeilalte femei. Se pare că era emoţionată, supărată sau amândouă, deşi nu s-ar fi spus. Avea chipul liniştit şi zâmbea cu dulceaţă. Nu semăna deloc cu femeia pe care o descria Amy în scrisorile ei.

— Amy, continuă Raine după ce-i dădu drumul lui Lucy şi se întoarse spre tânăra tăcută din spatele ei, nu te teme de noua noastră soră. Vino şi mulţumeşte-i pentru ospitalitate.

Ascultătoare, Amy se apropie, cu privirea coborâtă şi cu mâinile împreunate. Se temea de străini sau, poate, doar de Lucy. Era clar că se întreba cât de amabilă trebuie să fie cu soţia yankee a fratelui ei.

Deodată, Lucy uită cu totul de Raine, de Heath şi de gelozie şi se uită la fata înaltă şi timidă, simţind multă compasiune pentru ea. Amy tocmai îşi pierduse tatăl şi fusese părăsită de mama ei, iar acum era într-un ţinut necunoscut şi de temut, în Nord. *Pare foarte singură şi speriată. Nici eu n-aş vrea să mă împrietenesc cu o străină dacă aş* fi în *locul ei*.

— Îmi imaginez că eşti tare obosită, spuse Lucy pe un ton egal, iar Amy o privi temătoare.

Avea ochii de aceeaşi culoare cu ai lui Heath, nu la fel de adânci şi cu gene ceva mai deschise la culoare, dar profunzi şi atenţi.

— Aşa este. Nu-mi place să călătoresc.

— Nici mie, răspunse ea, în timp ce tânăra îi măsura rochia elegantă.

Lucy nu putu să nu observe că Amy şi Raine aveau rochii învechite, deşi curate şi bine păstrate

— Heath mi-a spus că eşti micuţă, comentă Amy. A zis că trebuie să porţi mereu pantofi cu tocuri.

— Amy!

Remarca fetei primi imediat o dojană din partea lui Raine.

— Chiar port tocuri, zâmbi Lucy. Tot timpul.

— E micuţă, îi spuse Amy lui Heath, iar el îi zâmbi larg.

— Ţi: am spus.

— Îmi cer scuze, spuse Raine părând stânjenită. Se poartă ca un copil.

— Eu n-aş îndrăzni să spun despre nimeni care e mai înalt ca mine că-i copil, rosti Lucy, simţind-o pe Amy că zâmbeşte puţin.

Era atât de agitată încât mai târziu nu-şi putu aminti ce se întâmplase în următoarele minute. Ştia că rămăsese politicoasă şi calmă, ba chiar reuşise să mai zâmbească de câteva ori cât timp cele două musafire fură conduse în camerele lor. Heath dispăruse, ca să se spele şi să se schimbe, iar Lucy încercase din răsputeri să se adune înainte să intre în camera lor ca să discute cu el.

După câteva minute hotărî să urce, dar se opri în faţa uşii deschise a lui Amy, fiindcă o văzu pe fată stând pe marginea patului şi uitându-se în gol, cu privirea aţintită spre tapetul de pe perete.

— Amy? rosti Lucy, uimită de încremenirea tinerei. Ai nevoie de ceva? Poate nişte ceai caid…

— Nu, mulţumesc, răspunse aceasta pe un ton reţinut. E o cameră frumoasă.

Încăperea era decorată în nuanţe de galben palid, iar tapetul avea flori pastel.

— Mă bucur că îţi place.

Încet, Lucy intră şi se îndreptă spre fereastră, întrebându-se dacă Amy se bucura de companie sau dacă o deranja prezenţa ei.

— Sper că nu e prea cald aici. Lui Heath îi place să încălzească fiecare cameră destul cât să te sufoci în casă, dar, dacă vrei puţin aer curat, fereastra…

— Nu, e în regulă, spuse Amy înfiorându-se. În Massachusetts e tare frig.

— O să-ţi placă mai mult la primăvară.

— Heath a spus că o să caute o şcoală cu internat pentru mine. /

— Nu-ţi surâde ideea?

Amy o privi fără să clipească.

— Nu mă deranjează. Îmi place să citesc şi să merg la cursuri

Era încurajator.

— Aici, în Massachusetts, sunt unele dintre cele mai bune şcoli de fete din ţară, spuse Lucy cu căldură. În Wellesley există chiar şi un seminar. Peste câţiva ani, dacă vrei să-ţi continui educaţia, ai putea să mergi la facultate, cum fac bărbaţii.

Ultimele ei cuvinte îi atraseră atenţia lui Amy.

— Eşti feministă? întrebă ea, evident interesată de idee.

— Poate, în unele feluri, recunoscu Lucy. Cu siguranţă sunt de părere că femeile ar trebui să aibă voie să înveţe. Nu cred să ar trebui să fim tratate ca şi cum

minţile noastre ar fi inferioare.

— Mama şi Raine spun că un bărbat nu se însoară cu o femeie despre care crede că e mai inteligentă decât el.

— Asta spune cu siguranţă ceva despre fratele tău murmură Lucy. i

— Poftim?

— N-am spus nimic, Amy. Mă gândeam că ar trebui să vorbesc cu Heath.

— Despre Raine?

Ochii aceia albaştri, cu privirea lor isteaţă, îi aminteau lui Lucy de Heath.

— Despre multe lucruri, răspunse ea. N-am vorbit de două săptămâni şi avem multe de discutat.

— Să ştii că el n-a ştiut că vine şi Raine cu noi, spuse Amy fără să se lase păcălită de cuvintele ei. Niciunul dintre noi n-a ştiut. În dimineaţa în care trebuia să plecăm, ea ne-a spus că rudele din Goochland nu vor s-o primească şi că nu are pe nimeni în Henrico.

Iar acum e chiar unde îşi doreşte să fie, gândi Lucy, simţind cum o cuprinde un val de furie. Ce uşor de păcălit erau bărbaţii! Era suficient să laşi să curgă câteva lacrimi şi să te arăţi neajutorată, în dulcele stil din Sud. Probabil că fusese ridicol de simplu pentru Raine, iar acum Lucy o adăpostea chiar sub propriul acoperiş! Părea o farsă bine pusă la cale.

— Ce-ar fi să dormi puţin? îi sugeră ea calm lui Amy, observând umbrele de sub ochii acesteia. O să vin să te trezesc înainte de cină.

Fata dădu din cap cu un aer serios. Lucy ieşi din încăpere şi închise uşa în urma ei.

Heath o aştepta în dormitor, îmbrăcat în haine curate şi cu părul proaspăt spălat, strălucitor şi încă umed. Bronzul pielii lui era un contrast neaşteptat pentru albul cămăşii. Se uitară unul la celălalt fără să zâmbească şi în spaţiul dintre ei parcă începură să treacă semnale invizibile. El era tensionat, iar ea era furioasă. Amândoi aveau de gând să-şi susţină cu încăpăţânare punctul de vedere, iar în aer se simţea supărarea şi neputinţa

amândurora. Nu făcuseră dragoste de săptămâni întregi şi toate canalele de comunicare dintre ei, odată larg deschise, erau acum ferecate. Dorinţa şi furia construiseră un fel de barieră de netrecut.

— Aş vrea să vorbim jos, în bibliotecă, spuse Lucy pe un ton crispat. De acolo e mai puţin probabil să fim auziţi.

— Asta înseamnă că ai de gând să ţipi, spuse el sec.

— Sper să nu se va ajunge la asta, dar, dacă nu ci să mă asculţi altfel, atunci o să ţip, şi dacă te decizi să mă iei peste picior, atunci o să ies pe uşă şi nu o să mă întorc până când ea n-o să plece din casa asta.

De pe chipul lui dispăru orice urmă de umor.

— O să am grijă să nu te supăr, doamnă Rayne, dacă o să faci şi tu la fel pentru mine. Să coborâm?

Începea să se însereze, iar în bibliotecă era o lumină trandafirie care se amesteca frumos cu lumina lămpilor. Heath îşi turnă ceva de băut, observă mâna întinsă a lui Lucy şi, schiţând un gest din colţul gurii, îi turnă şi-ei din băutură, îndoind-o cu apă. Ea se bucură de efectul întăritor al licorii, din care bău până când reuşi să nu mai tremure, închjse ochii şi aşteptă ca focul lichid să-i ajungă în stomac, apoi îl privi pe soţul ei. În ochi îi jucau o mulţime de emoţii.

— Cum ai putut să o aduci aici?

— Ţi-aş fi spus că vine cu noi, dacă aş fi apucat, dar în dimineaţa în care am plecat…

— Am auzit despre problemele ei cu familia. Mi-a spus Amy, rosti Lucy. Păcat. Eu şi rudele lui Raine avem multe în comun. Nici eu nu o vreau la mine acasă.

Heath lăsă capul pe spate şi bău ultimul strop de whisky cu o mişcare masculină şi elegantă. După aceea o privi fix pe soţia lui.

— N-o să stea mult. Când a plecat Victoria, a vrut să le ia cu ea pe Amy şi pe Raine, dar ele au refuzat. Mama mea vitregă are familie, acolo şi ei le-ar fi primit. Amy ştia că eu o să vin s-o iau la mine, iar Raine… Cred că nu voia să se mute în altă ţară, dar nu s-a gândit prea mult la ce o să facă după aceea.

Lui Lucy îi venea să-l sugrume. Ba s-a gândit foarte mult, Raine ştia exact ce face şi ştia că o să te revadă pe tine. Vrea să afle dacă poate să te recâştige, idioiule!

— Acum, continuă Heath, se gândeşte serios să plece în Anglia. O să stea la noi câteva zile, până când îi găsim lui Amy o şcoală, şi după aceea o să plece la Victoria.

— De ce n-a rămas în Sud până când se hotăra ce-o să facă?

— Nu avea unde să stea şi mie mi s-a părut că e mai bine pentru Amy dacă vine şi Raine cu noi. Eu şi cu tine suntem ca nişte străini pentru ea, iar cumnata mea e singura familie pe care…

— Nu mă lua cu aşa ceva, îl întrerupse Lucy, răsucindu-se pe călcâie şi mergând spre fereastră. Nu ai adus-o aici pentru binele lui Amy. În plus, ai fi putut să te ocupi ca Raine să rămână câteva zile la un hotel.

— Da, cu siguranţă aşa s-ar fi cuvenit şi ar fi fost bine să fac. Să las o tânără văduvă singură într-un hotel…

— Ştim amândoi că n-ai adus-o acasă fiindcă eşti vreun mare domn.

— Atunci spune-mi de ce crezi tu că am adus-o, spuse el pe un ton exagerat de amabil.

Lucy îşi lipi fruntea de fereastra rece şi înghiţi în sec.

— Când erai bolnav şi aveai febră, începu ea, iar în cameră nu se mai auzi deodată niciun alt sunet în afara glasului ei, credeai că eşti în alte vremuri, înainte de război şi cândva în timpul lui. Ai vorbit din când în când despre bătălii, despre părinţii şi prietenii tăi… dar mai ales despre ea. Despre Raine.

Râse forţat.

— Mi-e scârbă de numele ăsta, atât de des l-am auzit. Ai implorat-o să nu se mărite cu Clay. Ai vorbit despre cât de frumoasă era şi ai spus… ai spus că o iubeşti.

Se întoarse încet spre el. Chipul lui Heath era lipsit de expresie, ca al unei statui.

— De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea? întrebă Lucy pe un ton scăzut şi chinuit.

— N-a fost niciodată nevoie.

— Ce s-a întâmplat între voi? De ce s-a măritat cu Clay? «– Pentru că el făcea parte din familia Price. Era un copil legitim. Familia Price era mare şi avea multă influenţă pe atunci, înainte de război. Eu nu eram decât un fiu nelegitim. Ţineam unul la celălalt, însă a fost o greşeală să i-o prezint fratelui meu. N-a durat mult până când s-au logodit.

Doamne! Dacă” putea s-o ierte pentru aşa ceva, însemna că o iubeşte cu adevărat. Lucy se simţi indignată de o aşa nedreptate. Cum s-o mai vrea el pe Raine, după ce-l tratase în felul acela?

— Nu mi se pare că eşti prea supărat că l-a ales pe Clay în locul tău, se.u. se tăios.

— La început anvfost supărat, răspunse Heath zâmbind cu tristeţe. Da, am dat vina pe ea, am blestemat-o şi m-am gândit la o mie de feluri în care s-o fac să plătească, dar, cu timpul, sentimentele mele s-au schimbat, iar acum înţeleg de ce-a făcut ce-a făcut. Nu am ştiut niciodată cât de lipsite de putere şi de dependente sunt femeile… Raine a luat singura decizie pe care putea s-o ia. Nu avea cum să facă altfel. Era clar că fratele meu, cu banii şi numele lui, putea să aibă grijă de ea într-un fel în care eu n-aş fi putut niciodată.

— Îi găseşti scuze. Nu trebuia să-l aleagă pe Clay. Numele lui, banii, familia… Toate astea n-ar fi trebuit să conteze…

— Nu credeam că o s-o consideri vinovată pentru ce-a făcut. Tu te-ai fi măritat cu Daniel din acelaşi motive pentru care ea l-a ales pe Clay.

— Nu-i adevărat! spuse Lucy surprinsă. E o mare diferenţă. Eu l-am iubit pe Daniel.

— Chiar aşa?

Heath se ridică şi zâmbi obosit.

— Nu mai contează acum. În închisoare am înţeles tot. Am aflat multe acolo, inclusiv cum e să fii neputincios. Nu aveam niciun control asupra lucrurilor care mi se întâmplau. Acceptam ce mi se dădea şi profitam atât cât puteam de orice situaţie, dar eram oricum neputincios,

pentru prima dată în viaţa mea. La fel a fost şi Raine şi la fel ai fost şi tu.

— Eu nu mai sunt neputincioasă!

— Nu, nu mai eşti. Tu te-ai schimbat, dar Raine, nu. Ea o să fie întotdeauna neajutorată.

— De ce o aperi? Vrei cumva să ai grijă de ea pentru tot restul vieţii?

— Nu. O să găsească în curând pe cineva care să aibă grijă de ea, fiindcă asta ştie să facă cel mai bine. Nu-ţi cer decât să o suporţi câteva zile, nu pentru totdeauna.

— Presupun că tu o să mergi la serviciu ca de obicei, nu?

Heath dădu scurt din cap, iar Lucy făcu o grimasă dispreţuitoare.

— Aşa mă şi gândeam. Spune-mi, eu ce să fac cu Amy şi cu Raine? Ce să-i spun lui Raine? Cum s-o privesc şi cum să-i vorbesc civilizat? De fiecare dată când o văd îmi amintesc cum ai vorbit despre ea timp de două zile, cât ai avut febră!

— Aminteşte-ţi şi asta, spuse el pe un ton scăzut şi ameninţător. Între mine şi Raine nu e nimic şi n-a mai fost de ani întregi. Aminteşte-ţi că ea a trecut prin iad în ultimii ani. Aminteşte-ţi că, în timp ce tu stăteai lângă borcanul cu bomboane din prăvălia tatălui tău şi flirtai cu clienţii, ea se temea că yankeii o să-i incendieze casă, o s-o violeze sau o să-i ia viaţa. Soţul ei a murit, iar ea şi-a văzut prietenii şi vecinii omorându-se unul pe altul în numele reconstrucţiei, în timp ce tu discuţi despre asta la cafea sau la desert, din când în când. Când o să începi să-ţi plângi de milă, aminteşte-ţi de toate astea.

— Ce norocoasă e că te are pe tine s-o aperi de mine! răspunse Lucy privindu-l cu răceală.

Heath înjură şi îşi trecu mâna prin păr, apoi se întoarse cu o mişcare bruscă şi-şi mai turnă un pahar.

— Poate că nici n-o să fie atât de greu să găsim un subiect de discuţie. Noi două avem multe în comun, nu-i aşa, Heath?”

Îl privi până când el lăsă paharul din mână şi se uită

la ea întrebător.”*

— Ce vrei să spui? v.

— Eu şi Raine te avem pe tine în comun, Heath.

Oare vocea aceea scăzută şi otrăvită era a ei?

— Dar cât de multe avem în comun? Cât de bine te cunoaşte? La fel de bine ca mine? Aţi fost vreodată amanţi?

El o privi de parcă n-ar fi recunoscut-o.

— La naiba cu tine pentru că mă-ntrebi aşa ceva.

— Aţi fost. amanţi?

— Dacă asta contează pentru tine, n-ai decât să te duci naibii!

— Aţi fost? şopti ea.

— Nu, spuse el, respirând sacadat şi părând mai jignit decât îl văzuse ea vreodată. Nu. N-am fost nici atunci şi nu suntem nici acum.

— Poţi să nu te mai uiţi la mine aşa indignat. Tu ai început, când ai adus-o aici. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, aşa că nu da vina pe mine pentru că pun întrebări.

— Eşti incredibilă, spuse el pe un ton scăzut.

Nu era un compliment.

— Mă mir că te-am crezut vreodată slabă.

— Ai prefera pe cineva mai… neajutorat?

Chiar şi ea îşi dădu seama că întrecuse limita. Heath se întoarse cu spatele şi strânse pumnii, atât de furios încât văzu roşu în faţa ochilor. Speriată, Lucy îl ocoli şi se opri lângă uşă, apoi se uită spre spatele lui rigid.

— Nu vreau să dureze la nesfârşit, Heath. Pot s-o tolerez aici câteva zile, dar atât. Dacă ajungem să concurăm ca să vedem cine rămâne ultima în casă, află că ea o să câştige, fiindcă eu n-o să pot să rezist prea mult.

— În ce naiba te-ai transformat?

Într-o femeie care te iubeşte. O femeie care se teme că o să te piardă.

— Încerc din răsputeri să fiu sinceră cu tine, spuse ea.

— Ba pe naiba! De ce nu recunoşti că eşti geloasă? Dacă eşti atât de nesigură şi ai atât de puţină încredere în

mine, atunci nu te cunosc pe cât credeam. Mi se părea că înţeleg destul despre tine ca mariajul nostru să funcţioneze.

— Mariajul nostru funcţiona foarte bine înainte s-o aduci pe ea aici. Crezi că e rezonabil să-mi ceri aşa ceva? Crezi că e cinstit?

— Nu, spuse el sec. Nu cred asta.

Lucy tăcu o clipă, uimită.

— Atunci nu înţeleg de ce îmi ceri să tolerez aşa ceva.

Heath tăcu multă vreme, iar când vorbi, glasul îi era scăzut şi egal, făcând-o să se simtă ca un copil prea emotiv.

— N-o să pot să-ţi explic întotdeauna motivele pentru care fac ce fac, dar nici nu-ţi cer ca tu să-mi explici mereu motivele tale. Cine a spus că între noi lucrurile o să fie cinstite? Nu aşa funcţionează o căsnicie. N-avem niciun contract şi singurele garanţii pe care pot să ţi le ofer sunt acelea pe care ţi le-am dat când ţi-am pus inelul pe deget.

Capitolul doisprezece

Lucy se gândi că, dată fiind situaţia. se descurca destul de bine să facă pe gazda primitoare. Se asigurase că manierele şi casa ei erau. ireproşabile şi că în exterior nu se întrezărea niciun semn al lipsei de armonie dintre ei patru. Conversaţiile erau minunat de politicoase, uneori atât de politicoase încât părea că joacă toţi într-o piesă de teatru ieftină. Lucy avea să-şi amintească mereu cu dezgust de acea săptămână. Trebuia să recunoască, totuşi, că învăţase destule în acele zile. Aflase multe, inclusiv despre cât de mari eraiudiferenţele dintre femeile din Sud şi cele din Nord.

Amy şi Raine erau mereu delicate şi fermecătoare, iar Lucy se minuna de fiecare dată când vorbeau, pe jumătate dezaprobându-le, pe jumătate invidioasă. Nu doar atât, dar aveau şi talentul să te determine să le flatezi şi să le complimentezi, o artă pe care chiar şi Amy, abia o adolescentă, o stăpânea aproape la perfecţie. Oricum ar fi început conversaţia, ele deveneau, mai devreme sau mai târziu, subiectul ei. Nicio femeie din Nord nu ar s-ar fi

uitat vreodată cu ochii mari la un bărbat, ca apoi să-i spună „Ce gâscă sunt!” sau „Nu ştiu mare lucru”, dar Raine aşa făcea, iar asta o enerva pe Lucy, deşi era nevoită să recunoască farmecul celeilalte femei. „J

Deşi nu putea să spună că-i înţelegea pe bărbaţi, Lucy era sigură că oricare dintre ei, oricine ar fi fost, ar fi găsit-o atrăgătoare pe Raine. Oare Heath admira astfel de comportament la o femeie? Ar fi dezamăgit-o să afle că da.

Pe ea de ce o încurajase să-şi folosească mintea, dacă voia o femeie căreia să nu-i placă să discute despre lucruri importante? De ce o provoca să-l contrazică, dacă voia pe cineva care să zâmbească şi să fie de acord cu tot ce spunea el? Oare fusese o probă pe care ea n-o trecuse?

Heath nu i se păruse niciodată mai greu de înţeles. Tot ce ştia despre el, atitudinile sale, simţul umorului, lucrurile în care credea, toate păreau acum diferite, odată cu sosirea celor două femei din trecutul lui. Cu ele se purta altfel decât cu ea. În mod obişnuit, discuţiile fără importanţă îl enervau. De ce le tolera acum? –…

Nu mai discutau despre politică şi despre „*Examinator*”, pentru că Raine şi Amy nu voiau să audă ce se mai întâmplase prin ţară, ci să vorbească despre lucruri mărunte de acasă, din Sud, de parcă lumea s-ar fi învârtit în jurul comitatului lor mic din Virginia. Heath nu părea deranjat, le asculta cu indulgenţă, râdea când ele imitau pe câte cineva şi le complimenta oricând se ivea ocazia. Lucy nu avea o părere prea bună despre astfel de cuvinte rostite din obişnuinţă şi se bucura că soţul ei nu încerca să se poarte şi cu ea în felul acela. Ar fi însemnat să-i insulte inteligenţa. Asistă în tăcere la nenumărate conversaţii lipsite de importanţă şi se întrebă ce gândea Raine, ce ascundea în spatele ochilor ei argintii.

Lucy ştia că, mai devreme sau mai târziu, ele două vor avea ocazia să vorbească între patru ochi. Se întrebă şi sâmbătă, şi duminică dacă Raine avea să se schimbe în lipsa lui Heath. Oare va continua să facă pe frumoasa din Sud, sau o să aleagă să-şi arate adevăratele intenţii?

Luni dimineaţa, Heath plecă devreme spre birourile

de pe strada Washington, iar Amy se scuză de la masa în jurul căreia erau aşezate toate trei, pentru micul dejun, lăsându-le pe Lucy şi pe Raine singure.

Lucy îşi mai puse puţin zahăr în cafea şi amestecă încet în ceaşcă, măsurând-o din priviri pe cealaltă femeie. Raine arăta minunat în rochia ei trandafirie de dimineaţă. Printre buclele perfecte era împletită o panglică de catifea. Îi zâmbi discret. Aveau să-şi vorbească pentru prima dată între patru ochi.

— Se pare că am fost părăsite, spuse Lucy, aşezând linguriţa pe masă şi luând o înghiţitură de cafea.

— Mă bucur că suntem numai noi două. Vreau să-ţi

J

mulţumesc din nou pentru bunătatea pe care ne-o arăţi, mie şi lui Amy. Nu dorim să vă creăm neplăceri.

Lucy zâmbi ca răspurfs la apropoul delicat.

— Te rog să nu-ţi faci griji. Nu aţi creat absolut nicio neplăcere. – Ba nu e deloc aşa, spuse Raine, apoi râse melodios. Musafirii nepoftiţi deranjează întotdeauna, însă eu o să plec curând în Anglia, şi atunci o să-ţi recapeţi casa şi soţul.

Lucy se crispă. Raine insinua că ar fi putut să-i submineze poziţia ca soţie a lui Heath.

— Sunteţi binevenite în casa mea, şi nu mă deranjează dacă soţul meu dor & ştie să petreacă timp cu vreuna dintre surorile sale, spuse Lucy, accentuând puţin cuvântul „surori”.

După câteva secunde în care o lăsă pe Raine să se gândească la ce-i spusese, continuă pe un ton degajat:

— Cât de încântătoare trebuie să fie ideea că o să locuieşti în Anglia!

— Aş vrea eu să fie aşa, dar un sudist în orice altă parte decât în Sud e o imagine foarte tristă. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, şi la cum îl cunosc pe Heath, pur şi simplu nu înţeleg ce caută el aici, în New England.

Privirea ei limpede o măsură pe Lucy.

— Ar fi trebuit să-l vezi când a ajuns pe plantaţie… S-a uitat în jur, a respirat adânc şi după aceea ne-a spus cât

se bucură că simte soarele din nou. Săracul, nu l-am văzut niciodată atât de nefericit. Era de-a dreptul deprimat, dar, după câteva săptămâni în Virginia, aproape că-şi revenise, îmi amintesc de ceva ce-mi spunea mama mereu. Sudiştii nu sunt făcuţi să locuiască în alte părţi. Nu-mi dau seama ce-a fost în mintea lui Heath când s-a mutat în Nord. Oamenii de aici nu-i înţeleg pe cei ca el. Nu spun că tu nu ştii cum să-i faci pe plac. E nebun după tine. Dacă există cineva care poate să-l facă fericit în Nord, aceea eşti tu.

— Până acum ne-a mers bine, răspunse Lucy, căreia îi era greu să nu vorbească pe un ton defensiv. Îşi croieşte drum aici. Realizările de la *„Examinatorul”* sunt extraordinare.

— Ah, ziarul ăla… Se poate spune că trăieşte visul tăticului lui, dar sper ca într-o zi să-şi urmeze propriile vise.

— Pare destul de mulţumit de viaţa lui.

Raine se uită în jos, sfioasă.

— N-am vrut să spun că n-ar fi aşa. Sigur că este fericit. Sigur.

Tonul ei avea o notă care o irită pe Lucy peste măsură. Cumnata lui Heath vorbise aşa cum i-ai vorbi unui copil supărat, pe care vrei să-l împaci. Probabil că măcar puţin din ce simţea i se citi lui Lucy pe chip, fiindcă Raine zâmbi satisfăcută.

Încercă să găsească nişte cuvinte potrivite, care să-i arate că ea, Lucy, era măritată cu Heath şi că intenţiona ca lucrurile să rămână aşa. *Eu sunt soţia lui. Nu poţi să schimbi asta, oricât ai vrea şi, dacă l-ai cunoaşte la fel de bine ca mine, n-ai fi renunţat niciodată la el ca să te măriţi cu Clay*. Acest gând îi dădu din nou încredere în ea însăşi.

— Mi se pare normal să-ţi faci griji pentru Heath, spuse ea. Eşti cumnata lui…

— Şi îl cunosc de ani întregi.

— Dar nu ştii cum trăieşte acum. Are tot ce-şi doreşte şi îşi urmează propriile visuri, nu pe ale altcuiva. Are idealuri noi. Visurile vechi au murit demult.

Raine nu mai zâmbea.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Lucy nu-şi imaginase vreodată că bătălia cea mai aprigă din viaţa ei avea să se dea în faţa unei mese sau că armele ei aveau să fie cuvintele alese cu grijă.

— Multe lucruri din viaţa lui Heath s-au schimbat.

— O să rămână mereu sudist, insistă Raine cu blândeţe.

— Da, dar nu e numai sudist. A avut atât de mult succes aici fiindcă poate să se schimbe. Acum face parte din New England.

În ciuda faptului că discuţia era atât de serioasă, lui Lucy aproape că-i venea să zâmbească ascultându-se. Heath ar fi murit de râs dacă le-ar fi auzit.

— Poate că pe tine te face fericită să gândeşti aşa, spuse Raine tremurând. Poate chiar e adevărat ce spui, dar tu nu ştii ce-şi doreşte el. Dacă acum e între două lumi, atunci eu ştiu în care dintre ele îi e locul şi ştiu că într-o bună zi o să se întoarcă acolo.

— Iar eu b să-i fiu alături, spuse Lucy, privind-o fără să clipească. O să-i urmez peste tot, oriunde s-ar duce.

— Tu n-ai ce să cauţi acolo unde-i e lui locul şi nu te-ai adapta nici dacă ai rămâne acolo o sută de ani.

Deodată, Raine îşi pierdu controlul şi începu să vorbească pe un ton plin de dispreţ, care o făcea să pară foarte tânără.

— Cum l-ai convins să se însoare cu tine? Nu semeni deloc cu femeile alături de care a crescut el. N-a fost niciodată interesat de cele ca tine…

— Până când nu s-a decis să se însoare.

Raine rămase fără cuvinte. O privi multă vreme pe Lucy, apoi de pe chipul ei dispăru orice expresie, de parcă ar fi tras un oblon.

— Te rog să mă ierţi, Lucinda. Nu am vrut să spun tot ce am spus. Nu ştiu ce-i cu mine. Am fost foarte… supărată de când a murit Clay. Nu sunt în apele mele.

Lucy dădu din cap, ridicându-se. Încet, Raine îi urmă exemplul.

— Hai să uităm de discuţia din dimineaţa asta. Sper

că nu o să spui nimănui ce-am vorbit, adăugă aceasta.

— Dacă nu e nevoie, n-am să spun.

Raine îşi muşcă buzele. Părea învinsă şi pierdută.

— Iartă-mă pentru ce am spus. Orice prost poate să vadă vă fi eşti o soţie bună lui Heath.

— Nu e nimic de iertat, răspunse Lucy, dându-şi seama cu dezgust că nu putea decât să fie politicoasă cu Raine când se arăta atât de stingheră.

Ah, dacă ar fi putut să spună ce gândea cu adevărat!

— Ai trecut prin multe. Nu pot decât să-mi imaginez cum ar fi să-mi pierd soţul.

Făcu deliberat o pauză înainte să adauge:

— De fapt, numai gândul la asta mă face să apreciez şi mai mult ceea ce am.

— Mă bucur să aud că-l apreciezi pe Heath. E un bărbat foarte special. Eu aşa am considerat întotdeauna.

— Amy spune că şi tu ai fost măritată cu un bărbat foarte special.

— Da. Clay a fost un om valoros.

Pe chipul ei nu se citea nicio emoţie.

— Cândva, Clay şi Heath semănau, dar războiul i-a schimbat pe amândoi. Clay a apucat într-o direcţie, Heath, în cealaltă. Amândoi ne-au surprins.

Înfiorată de răceala din privirea celeilalte femei, Lucy dădu din cap şi se răsuci pe călcâie. S-ar fi înfiorat şi mai mult dacă ar fi văzut zâmbetul care-i înflori lui Raine pe buzele moi imediat ce ea plecă din salon.

În acea noapte, Lucy recunoscu pentru sine că situaţia avea să fie mai dificilă decât îşi imaginase. Dorea cu disperare să fie singură cu Heath, dar nu aveau nici timp, nici ocazia să facă asta. Musafirele lor îl ţineau ocupat mai tot timpul, iar ea abia dacă schimbase zece vorbe cu el de când se întorsese de la ziar. Când se retraseră cu toţii în camerele Jor, Lucy ieşi din cadă, îmbrăcă un halat şi intră în dormitor cu intenţia să-i vorbească soţului ei. Ajunse la timp ca să vadă figura subţire a lui Raine în semiîntunericul de pe coridor. Din camera lui Heath se auzeau sunetele înfundate ale

sertarelor prin care căuta ca să se pregătească de culcare. Fără să-şi dea seama că Lucy o priveşte şocată, Raine deschise cu grijă uşa dormitorului lui.

Pe Lucy o traversă un val de indignare. Ce credea femeia aceea că face? Ce încerca să obţină? Era deja prea mult! Niciodată, în toată viaţa ei, nu-şi dorise atât să lovească pe cineva, dar în acel moment jinduia să-şi înfigă degetele printre buclele lui Raine şi să tragă.

— Raine, spuse ea.

Tonul scăzut şi aspru o făcu pe aceasta să încremenească în prag.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Vai, spuse ea roşind violent şi uitându-se nedumerită înjur. Doamne; eu… Nu mă descurc deloc pe aici. Sunt atâtea camere şi… Cred că am greşit dirfecţia. Îmi pare atât de rău…

Uşa se deschise brusc, iar Heath apăru în prag, îmbrăcat în pantaloni, cu picioarele goale şi cu cămaşa desfăcută. I se vedeau pieptul şi abdomenul plat. În ochii lui se putu citi surpriză când o văzu pe Raine, apoi privirea îi fugi către Lucy.

— Ce se petrece?

— Raine a uitat că dormitorul ei e în cealaltă direcţie, spuse ea încet. Presupun că e greu să te descurci cu atâtea uşi în jur. Plus că avem o casă foarte mare.

Se uită la cealaltă femeie.

— Camera ta e în direcţia aceea, Raine. Data viitoare nu uita că trebuie să faci dreapta când ajungi la etaj.

Raine roşi, murmură nişte scuze şi se grăbi spre camera ei, lăsând în urmă un parfum floral delicat. Lucy aşteptă până când silueta graţioasă dispăru, apoi se uită acuzator la Heath. El oftă scurt.

— Nu începe.

Trecu pe lângă el şi intră în dormitor, apoi se îndreptă cu nasul în aer spre măsuţa de toaletă, apucă o perie grea din argint şi începu să se pieptene cu atâta forţă încât îşi zgârie pielea capului. Heath se aşeză pe pat şi o privi fără să spună nimic, admirându-i trupul îmbrăcat în

mătase, apoi uitându-se din nou la chipul ei.

— Presupun că o să-mi spui că nu are simţul direcţiei, rosti ea strângând din dinţi.

Trânti peria pe măsuţă şi îşi împărţi părul în câteva şuviţe, pe care apoi începu să le împletească…

— Toată situaţia asta e ridicolă, iar eu sunt o proastă fiindcă o accept.

Heath spuse ceva foarte încet, iar ea îi aruncă o căutătură urâtă.

— Ce-ai spus?

După ce o privi cu ochii lui albaştri şi reci, el vorbi pe un ton care-i dădu fiori:

— O să plece amândouă peste câteva zile. Am făcut o listă de şcoli pentru Amy, iar săptămâna viitoare o să înceapă cursurile la una dintre ele…

— Nu Amy e problema. Nu pe ea vreau s-o văd plecată.

— Raine o să plece în Anglia imediat ce o ducem pe sora mea la şcoală.

— De ce nu chiar acum?

— Vrea să o ştie pe Amy instalată…

— Ţi-aş fi recunoscătoare, îl întrerupse Lucy supărată, dacă ţi-ai face la fel de multe griji şi pentru ceea ce vreau eu.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de sensibilă.

— Vreau să-mi spui ce se petrece între voi şi de ce insişti să rămână aici când ştii ce părere am despre asta!

— Nu e nimic între noi! se răsti Heath, supărat. Pentru Dumnezeu, de ce o tot împingi spre mine? Am impresia că mă provoci să…

— Să ce?

— Lucy, rosti ei, atent să nu ridice tonul. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Înţeleg că nu eşti fericită deloc şi văd că ne faci amândurora viaţa grea. Te cunosc destul de bine şi ştiu că tu nu eşti aşa de obicei. Eşti una dintre puţinele femei cu bun simţ dintre câte cunosc, dar iată-te acum, complet înnebunită fără niciun motiv.

— Fără niciun motiv! exclamă ea supărată. Cum poţi

să-mi spui că nu am niciun motiv?

— Bine, spuse el cu blândeţe, atunci te rog să mă ajuţi să înţeleg.

— Ai înţelege mâi bine dacă ai fi auzit ce conversaţie am avut cu ea de dimineaţă.

Privirea lui deveni mai aspră.

— Despre ce aţi vorbit?

— Despre tine, bineînţeles, răspunse ea scurt. Numai despre tine. Pşspre unde, şi cu cine, e locul tău.

— Ce ţi-a spus? s

Deodată, pe Lucy o cuprinse teama că lucrurile pe care le spusese Raine de dimineaţă erau adevărate şi, dacă erau, atunci ea nu se simţea în stare să i le spună în faţă lui Heath. Oare avea dreptate? Oare el n-o să poată să renunţe la visul din trecut tocmai acum, când era atât de *7* aproape de el? Dacă se hotăra că nu poate să fie fericit în altă parte şi se întorcea în Sud? Lucy ştia ce efect avea asupra lui Sudul. Plecase din Boston palid şi obosit şi se întorsese cu totul transformat. Poate că era adevărat, şi locul lui chiar era printre ai săi, în lumea în care se născuse şi crescuse.

— Ce ţi-a spus? repetă el pe un ton sec

Lucy simţi că nu poate să-i facă faţă, lui şi întrebărilor lui. Avea nevoie să se retragă, să se mai gândească.

— N-ai decât s-o întrebi. Eu sunt obosită şi am nevoie de odihnă.

Se ridică de la măsuţa de toaletă şi se îndreptă spre uşă, fiindcă nu mai suporta să stea în aceeaşi cameră cu el. Heath se mişcă atât de repede încât ea nici nu-l auzi. O răsuci cu faţa spre el şi o apucă de umeri.

— Termină, spuse, scuturând-o puţin. Vorbeşte cu mine.

— Nu am ce să-ţi mai spun. Nu pune mâna pe mine! Mă duc să mă culc.

— O să te culci, doamnă Rayne, dar aici, în camera asta.

— Nu vreau!

Lucy încercă să se elibereze din mâinile lui, furioasă. El

O mai scuturǎ o datǎ, scurt, cu forţă, strângând-o tare.

— Potoleşte-te, viespe mică, nu te mai agita atât. Nu ştiu cât mai rezist înainte să-ţi dau o mamă de bătaie.

— Şi asta o să le rezolve pe toate!

Lucy se înecă. Simţea un gust metalic în gură.

— Dă-mi drumul!

Orbită de o ceaţă vişinie, îşi dădu seama că pierduse controlul. Tremurând violent, încercă să-l lovească, dar era neputincioasă ca un copil în faţa puterii lui. Umilinţa şi furia

I se adunaseră în piept şi o împiedicau să respire.

— O aduci aici, şi vrei să mă bucur! Nu pot! Nu trebuie să suport aşa ceva. Nu! Asta e casa mea, eu sunt soţia ta şi nu o vreau aici! Mă auzi?

Ridică mai mult tonul şi vocea îi deveni ascuţită.

— S-o dai afară de aici. Vreau să plece!

Prin ceaţa furiei, îşi dădu seama că Heath era tulburat de vehemenţa ei. Oare la ce se gândea, se întrebă ea, privindu-l prosteşte, deodată epuizată. *Că mi-am pierdut minţile. Îl îndepărtez. Nu ştiu cum să mă opresc. Ce să fac? Ce urmează acum?*

Heath avea privirea întunecată şi tulbure. Pe chipul ei se putea citi teamă, de ce, nu ştia, dar încercă să o liniştească fără să ezite. O trase la piept şi o strânse în braţe, ca şi cum ar fi apărat-o de un vânt puternic. Lucy se zbătu, dar el o ţinu mai bine, lipită de pielea lui caldă. Ea se înfioră şi se destinse, respirând parfumul lui masculin. Abia atunci înţelese cât de mare nevoie avea de acea atingere simplă, de protecţia pe care i-o oferea trupul lui. Nimeni altcineva în întreaga lume nu putea să-i dea ce-i dădea el.

— Heath…

— Taci, stai cuminte, spuse el, iar ea simţi atingerea plăcută a obrazului său neras pe tâmpla ei fierbinte.

Îl îmbrăţişă, iar panica începu să se topească. Fără

cuvinte, se sprijini de el, dându-şi seama că Heath n-avea de gând să-i dea drumul până când nu-i spunea ce o doare. Era o uşurare să-l lase pe el să preia controlul şi să aibă grijă de ea, măcar o vreme. Când simţi că e pregătită să vorbească, Heath slăbi puţin strânsoarea.

— Tu ai fost puternică pentru mine atunci când am avut nevoie de tine, spuse pe un ton scăzut şi calm. Lasă-mă să fiu şi eu puternic pentru tine acum. Spune-mi de ce ţi-e frică şi eu o să-ţi spun de ce n-ai niciun motiv să te temi.

Ea abia dacă-ştia cu ce să înceapfi.

— Nici nu te cunosc când eşti cu ele. Te transformi într-un… într-o fiinţă condescendentă, iar ele te privesc ca pe un zeu şi te ascultă de parcă tu ai şti tot…

— Îmi pare rău, răspunse Heath, apoi zâmbi, văzând uimirea şi indignarea de pe chipul ei.

Ar fi trebuit să se aştepte ca felul în care se purta cu Raine şi cu Amy să i se pară ciudat lui Lucy, care nu ştia cum fuseseră ei crescuţi. În Virginia, înainte de război, el nu ştia că femeile şi bărbaţii puţeau să se poarte şi altfel. Un bărbat trebuia să menţină aparenţa că ştie tot, iar o femeie se prefăcea natural că îl crede. Unei femei din Sud nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-i rănească unui bărbat orgoliul, indiferent ce părere ar fi avut despre el. Totul era plăcut, comod şi foarte la îndemână.

Se întrebă cum ar fi putut s-o facă pe Lucy să înţeleagă că valorile lui se schimbaseră, că ajunsese să-şi dorească sinceritate din partea femeilor. Odată, o pierduse pe Raine, femeia de care credea că e îndrăgostit şi, după ce se terminase totul, iar el apucase să se gândească, îşi dăduse seama că nu voia o femeie pe care s-o trateze ca pe un copil şi nici nu voia să fie venerat. Voia o femeie care să-i fie parteneră.

— E greu de explicat, rosti încet. Aşa se vorbeşte în comitatul Henrico. Bărbatul trebuie să joace un anume rol, iar femeia, un altul. Chestie de obişnuinţă.

— Mi se pare că-ţi place cam prea mult.

El râse gutural.

— Te temi că o să-ţi cer să-mi cruţi prgoliul de acum înainte? Dimpotrivă. Deja a început să mă deranjeze că trebuie să mă port aşa cu ele.

— Mie nu mi se pare.

El o mângâie încet pe spate.

— Dar e adevărat. În ultimul an m-am obişnuit să mi se spună verde în faţă când încep să mă cred prea important. Dacă nu m-ai ţine tu în frâu, aş ajunge să fiu îngrozitor. Şi aşa o să fie nevoie să munceşti mult după ce pleacă ele.

— Am auzit că locul sudiştilor e numai în Sud.

— Locul meu este aici.

— Nu ţi-e dor de cei ca tine…

— Cei ca mine? repetă el, apoi râse cu blândeţe, deşi Lucy nu-şi putu imagina de ce. Nu, nu mi-e doar de oamenii din Sud. Tu eşti genul de femeie pe care mi-o doresc. Damon e genul de partener de afaceri cu care-mi place să lucrez. Avem prieteni buni şi vecini care-şi văd de treaba lor. Nu cred că se poate mai bine de-atât.

— Dar te-ai întors din Virginia mai fericit şi mai puternic decât erai când ai plecat…

— Nu uita că am plecat din Boston după ce abia trecusem de o boală gravă. Puţin soare nu-i strică nimănui.

— N-a fost numai soarele. Când ai intrat în casă, zâmbeai şi… străluceai, iar eu am fost sigură că e din cauză…

— Mă bucuram că mă întorc la tine, prostuţo. Abia aşteptam să te văd, chiar dacă eram sigur că o să te enervezi când o să dai cu ochii de Raine.

— Tot nu o vreau aici.

— Îţi jur că o să plece foarte curând şi nu o s-o mai vezi niciodată. Între timp, nu uita că n-ai de ce să te temi de ea.

Lucy dădu puţin din cap şi încercă să se retragă.

— Aşteaptă, spuse el apucând-o de sub coate şi ţinând-o pe loc, deşi ea apucase să facă un pas înapoi. Unde vrei să te duci?

— În celălalt dormitor. Te rog să nu te opui.

Pe el îl irită încăpăţânarea ei.

— Dormi aici.

— Nu… Ştiu ce s-ar întâmpla dacă aş dormi aici, şi nu vreau asta. Nu acum.

— Cin, au trecut săptămâni, luni…

— Nu e vipa mea! Ai fost bolnav şi după aceea…

— Calmează-Nu te acuz de nimic. În ultimele luni nu ne-a fost prea bine şi nu e vina nimănui. Circumstanţele ne-au stat în cale de fiecare dată, dar acum n-avem de ce să dormim separat şi eu nu vreau să mai aştept.

Vocea îi deveni blândă, ademenitoare.

— Ai uitat cum era. Lasă-mă să am grijă de tine în noaptea asta. Lasă-mă să-ţi aduc aminte. Totul o să ţi se pară mai bine, promit.

— Nu pot, spuse ea nefericită. Mă simt goală, secată. Nu am ce să-ţi ofer în noaptea asta şi nu vreau ca prima dată după atâta timp să fie aşa. N-ar fi plăcut şi n-ar fi bine.

— Lucy…

— Te rog, dă-mi voie să fiu singură în noaptea asta.

El îi dădu drumul cu regret.

— Să fiu al naibii dacă o să mă rog de tine.

— Nu vreau să te rogi de mine. Vreau doar să fiu singură.

Heath o urmă până la uşă şi puse mâna pe toc, oprind-o să iasă. Ea se uită în ochii lui turcoaz şi îşi strânse braţele în jurul taliei, stânjenită de criza pe care o făcuse şi temătoare că el n-o va lăsa să plece.

— Mai ştii cum a fost după ce ne-am mutat în Boston? spuse el, apoi o privi într-un fel care, parcă, îi fură toate apărările lui Lucy şi îi atinse inima. O vreme, lucrurile au mers bine între noi. Foarte bine.

— Aşa e, spuse ea, fascinată de expresia care se citea pe chipul lui.

— Orice problemă am fi avut, tu nu m-ai respins niciodată ca să te răzbuni pentru ceva ce am spus sau am făcut.

— Nu! Sigur că nu… –!

— Nu te-aş lăsa să pleci acum, Cin, dacă aş crede că încerci să mă pedepseşti în vreun fel.

Citi răspunsul direct pe chipul ei revoltat şi dădu din cap, mulţumit. Luă mâna de pe tocul uşii, apoi răsuci clanţa şi îi deschise.

— Du-te. Ai mai câştigat nişte timp.

Recunoscătoare, ea plecă, strângându-şi halatul pe trup şi îndreptându-se spre dormitorul de alături.

— Aici erai! spuse Lucy, intrând în bibliotecă şi zâmbind.

Amy căuta entuziasmată printre cărţile din rafturi. Se opri când o văzu. Avea pe braţul stâng un teanc de cărţi.

— Raine doarme şi nu ştiam unde te-ai ascuns tu.

— M-am gândit să caut nişte cărţi…

— Îţi place să citeşti, aşa e?

— Îmi plac romanele, spuse Amy, iar Lucy râse încântată.

— Dă-mi să văd ce-ai ales. Câteva dintre favoritele mele*! „Înzăpeziţi”*, *„Mâna ascunsă”*, *„La răscruce de vânturi* …

— Asta e preferata mea!

— Ai citit *„St. Elmo”*? Nu? Stai s-o caut. Trebuie neapărat s-o citeşti. E vorba despre o iubire pasională şi despre o fată săracă ajunsă bogată. Văd că te-ai uitat numai la cărţile de pe rafturile de aici…

— Celelalte par plicticoase.

— Da, spuse Lucy strâmbând puţin din nas. Acelea sunt rafturile lui Heath. Aici sunt cărţile mele.

— Ai atâtea cărţi noi, spuse Amy admirativ, uimită, privind rândurile de volume frumos legate.

— Când eram mai mică, tata mă certa fiindcă dădeam atâţia bani pe cărţi, în loc să cumpăr lucruri mai practice.

Lucy zâmbi şi se aşeză în scaunul de la biroul soţului ei.

— Slavă Domnului că Heath nu spune nimic, indiferent câte cumpăr.

— Clay spunea că citesc prea mult. Noi. nu puteam să ne permitem să cumpărăm cărţi. Aveam nevoie de bani

pentru… alte lucruri”. – Pentru medici? întrebă Lucy pe un ton scăzut, gândindu-se la toate scrisorile în care Amy vorbea despre problemele lui Clay şi despre cum acesta era mai mereu bolnav.

— Şi pentru servitori. Nu puteam să ne descurcăm fără ei, spuse Amy, aşezând cărţile pe biroul lui Heath şi sprijinindu-se de marginea lui. Eram doar eu, Clay, Raine şi cu mama pe plantaţie şi niciunul dintre noi nu se pricepea să muncească. L-am plătit pe băiatul vecinilor ca să ne ajute. Era leneş, dar, dacă-l împingeai de la spate, făcea treabă bunăv

— Îmi pare rău, spuse Lucy, întinzând mâna şi atingând-o pe fată.

— Pentru ce?

— Îmi pare rău că v-a fost greu, că nu ai avut cărţi şi…

— Pe atunci nu mi se părea greu. Nu ştii cât de dificil e un lucru până când nu te gândeşti la el după ce a trecut. Sigur, ar fi fost mai uşor dacă era şi Heath acolo ca să ne ajute… dar n-a fost.

Probabil că atunci se mutase el în Nord. Lucy simţi nevoia să îl apere.

— Nu e el genul care să întoarcă spatele cuiva care are nevoie de ajutor, spuse. Poate că, dacă ar fi încercat cineva să-l facă să înţeleagă…

— Nu a fost vina lui. El a vrut să ne ajute. A venit la plantaţie după război, dar nu l-au lăsat ei să rămână.

Amy o privi surprinsă.

— Nu ţi-a povestit?

— Nu chiar, recunoscu Lucy, încercând să găsească o cale ca s-o facă pe Amy să-i spună mai mult.

Dacă reuşea s-o convingă, era sigură că ar fi aflat foarte multe.

— Ştiu că Heath, Clay şi Raine au avut ceva probleme…

— Şi mama a fost implicată. Ea nu l-a plăcut niciodată.

Ştii de ce, nu?

— Pentru că era… pentru că era fiul alteffemei? întrebă Lucy, ezitând.

— Chiar aşa. Eu şi Clay făceam parte din familia Price. Mama spunea mereu că noi eram copiii adevăraţi. Şi…

Amy se uită în jur, apoi vorbi pe un ton mai scăzut.

— Spunea că Heath este o greşeală. Îi spunea chiar şi în faţă de multe ori.

— Şi el ce făcea?

— Zâmbea, fiindcă ştia că o înfurie… Nu putea să-l sufere, îi trebuiau zile întregi ca să se calmeze după ce tati îl aducea pe Heath în vizită.

— Şi tu şi Clay ce simţeaţi pentru el?

— Eu l-am plăcut întotdeauna. Clay nu-l plăcea, dar nu se certau niciodată. Cel puţin nu înainte să apară Raine.

— Ea cine era? întrebă Lucy, cu grijă să nu pară prea nerăbdătoare sau prea curioasă. O vecină de-a voastră?

— Nu tocmai, dar familia ei locuia în cdmitat. Raine făcea parte din familia Stanton şi era a doua dintre patru surori, cea mai frumoasă. Aşa spuneau toţi. Îi plăcea să flirteze şi să tachineze, dar nu o interesau băieţii din comitat.

Lucy se aplecă spre fată, ascultând-o cu atenţie, încurajată de interesul ei, Amy începu să vorbească mai liber.

— După aceea a murit mama lui Heath, iar el a venit să locuiască la noi. Avea şaptesprezece ani. Mama ar fi preferat să moară decât să-l aibă sub acelaşi acoperiş cu ea, dar tati n-a băgat-o în seamă, fiindcă-l iubea foarte mult pe Heath, aşa că ea a trebuit să-l suporte. Toate prietenele ei o înţelegeau şi tuturor le părea rău pentru ea. Şi oricum nu trebuia să-l vadă prea mult, fiindcă el era mai mereu plecat cu prietenii lui.

— Nu era prea ascultător, nu?

— Cred că nu, recunoscu Amy. Heath era… sălbatic. Intra mereu în bucluc şi fermeca pe toată lumea ca să-l ierte, apoi o lua de la capăt. Toţi îl plăceau, dar nimeni nu

voia să-l aibă drept ginere… înţelegi de ce. Raine spune că Heath ar fi putut să fie unul dintre cei mai căutaţi tineri din comitat dacă ar fi avut o familie cum trebuie. Ştia să călărească, să tragă cu puşca şi să blesteme mai bine decât oricare altul, şi era iute la minte. Din câte ştiu, toate fetele îl plăceau. Raine spune că era cel mai chipeş din comitat, însă toate domnişoarele se temeau să nu fie văzute prea des în compania lui, fiindcă le-ar fi ruinat reputaţiile.

Lucy ascultă în tăcere. Heath fusese mereu un străin, chiar şi în Virginia. Nu se mai mira de felul hotărât în care-şi croise el drum în Nord. Sigur că nu voia să se întoarcă în Sud. Nici acolo nu simţise că aparţine.

— Cum au ajuns Heath şi Raine… începu Lucy, apoi îşi dădu seama că nu poate să continue.

Fraza care conţinea numele lor, unul lângă altul, i se oprise în gât. Nu-i plăcea gândul că el şi cu Raine ar fi putut să fie împreună, dar voia să afle ce se întâmplase între ei. Amy păru să înţeleagă exact care era întrebarea.

— Din clipa în care Heath a pus ochii pe ea, n-a mai lăsat-o în pace. Familiei ei nu-i plăcea că o curtează, dar aveau patru fete de măritat, iar el avea o moştenire destul de mare. Într-o zi, Raine a plecat cu Heath la plimbare, când una dintre surorile ei i-a spus că n-are curaj să iasă cu el. Raine n-a vrut să ne spună exact ce s-a întâmplat, dar recunoaşte că ia începutul după-amiezii abia dacă scotea o vorbă, iar la final acceptase să se mărite cu el. După aceea l-a cunoscut pe Clay, şi, sincer, pe vremea aia el şi Heath semănau mult, numai că el făcea parte din familia Price, iar Heath…

— Era nelegitim, spuse Lucy scurt. Probabil că i s-a părut un târg bun.

— L-a iubit pe Clay, răspunse Amy defensiv. Era chipeş şi amabil şi…

— Sunt sigură că aşa era, încercă Lucy să-şi repare greşeala. Îmi pare rău, am spus-o altfel decât intenţionam. Te rog, continuă… voiai să-mi spui ce s-a întâmplat după ce s-au cunoscut Raine şi Clay.

— S-au căsătorit. Heath a încercat să-i oprească, dar nu a reuşit. Atunci s-a certat cu Clay şi i-a spus ceva urât. Orice ar fi fost, de atunci ei n-au mai fost prieteni, iar după nunta lor Heath a devenit atât de rău încât nimeni nu mai putea să-l stăpânească. Bea şi făcea tot felul de nefăcute. Până la urmă, tăticul l-a trimis peste hotare, sperând să-l transforme într-un dom. Imediat după aceea a început războiul.

— Dar după război? De ce nu l-au lăsat să rămână la plantaţie?

— Clay a fost de vină. Se rănise la spate şi era mereu bolnav. Credea că, dacă o să vină Heath să stea cu noi, o să îi ia locul la plantaţie şi o să i-o fure pe Raine, iar mama nu voia să-l vadă pe Heath. Raine… a stat pe verandă şi s-a certat cu Heath, i-a spus în toate felurile, el s-a înfuriat şi…

— Şi? întrebă Lucy, îngrozită şi fascinată în acelaşi timp.

Amy roşi.

— A râs de ea fiindcă s-a măritat cu Clay pentru avere şi pentru plantaţie, i-a spus că averea era în acţiuni care nu mai aveau valoare, iar plantaţia ajunsese în paragină. A râs de ea, atâta tot. Raine a apucat un bici de călărie uitat pe verandă şi l-a lovit cu el. De acolo are cicatricea de pe tâmplă, de lângă ochi…

— Dumnezeule, şopti Lucy, ducând mâna la gură.

Toată gelozia pe care o simţise din cauza lui Raine se transformă într-un val de milă pentru Heath. Tresări. Să fii rănit astfel de cineva pe care-l iubeşti, mai ales dacă erai atât de mândru ca Heath… N-ai fi putut să treci niciodată peste aşa ceva. Raine lăsase urme adânci şi dureroase. Lucy îşi dorea ca ele să nu fie doar pe pielea lui, dar se temea că n-are cum să afle adevărul despre asta.

— Amy părea fericită” după ce aţi vorbit, spuse Lucy oprindu-se din ce făcea, adică din cititul unei scrisori compuse de soţul ei.

— Stăteau împreună la biroul lui, iar ticăitul blând al ceasului le amintea că se apropia miezul nopţii. Focurile din şeminee fuseseră stinse, iar casa întunecoasă se răcea.

Cu toate astea, Lucy se simţea bine aşa, lucrând la lumina lămpii alături de soţul ei.

— O să meârgă la *Academia Winthorp*. Are recomandări bune, atât academici cât şi… de alte feluri. Am fost asigurat că e genul de loc în care cineva ca Amy o să se descurce foarte bine.

— Când spui „cineva ca Amy” te referi la o sudistă dezrădăcinată?

El zâmbi şi o trase cu tandreţe de o buclă de păr castaniu. Nu putuse să reziste.

— Da, la asta mă refer.

— Crezi că ar fi preferat să plece cu mama ei?

— Nu. Absolut deloc.

Lucy lăsă din mână scrisoarea şi trecu absent cu degetele peste ea.

— Când o s-o duci la academie, să-i spui că e binevenită aici oricând vrea.

— O să mă asigur că ştie. Vreau să facem un târg. Dacă mâine o duci tu la cumpărături şi îi iei orice are nevoie, poimâine eu o duc la şcoală. După aceea o să rămânem numai noi doi şi, Doamne, mi-e şi frică s-o spun, totul o să revină la normal.

Lucy bătu cu degetele în biroul de lemn, apoi îşi împreună mâinile în faţa ei.

— Între timp, spuse Heath ridicându-se şi trăgând-o cu el, e încă devreme…

— De fapt, răspunse Lucy râzând forţat şi încercând să scape de el, e foarte târziu, iar mie mi-e atât de somn încât aş putea să adorm în picioare.

— Ştiu eu cum să te trezesc.

Heath aplecă puţin capul, dar ea se răsuci repede pe călcâie.

— Nu acum, te rog.

Nu putea. Nu cu Raine sub acelaşi acoperiş. I s-ar fi părut că dragostea lor e pângărită de prezenţa cumnatei lui Heath. Avea nevoie să ştie că a plecat definitiv şi că niciunul dintre ei nu are niciun motiv să-şi mai amintească de ea.

Heath rămase nemişcat şi buna dispoziţie i se topi văzând cu ochii. Acum avea un aer nemulţumit şi părea plin de resentimente.

— Cât o să mai dureze? întrebă încet. Până când o iau razna?

— Nu am poftă să…

— Ştiu bine că nu ai poftă, dar eu am, iar asta nu e numai problema mea, e şi a ta.

Supărată de atitudinea lui, ea îşi încrucişă braţele la piept şi se uită urât la el. În ultima vreme se enerva foarte repede. Se întrebă de ce nu putea bărbatul ei să se abţină?

— Nu pot să mă forţez să simt ceva ce nu simt, Heath.

— Atunci prefă-te că simţi, se răsti el. Sau nu aşa ai făcut mereu?

Lucy rămase şocată de cruzimea cuvintelor lui. Îşi dădu seama că îi păruse rău imediat ce rostise vorbele, se vedea pe chipul lui, dar, înainte ca Heath să mai adauge ceva, ea răspunse cu răceală:

— Dacă eşti atât de nerăbdător, atunci, sigur, hai să terminăm odată. Ce-ai zice s-o facem chiar aici? Te rog, poftеşte, dar să te grăbeşti.

Se priviră un moment lung. Niciunul dintre ei nu era dispus să renunţe.

— N-o să te mai întreb, spuse Heath până la urmă, pe un ton tăios. Nu o să te mai deranjez. Când te decizi că vrei să fii cu mine, sau când 6 să fie lună plină, sau orice naiba aştepţi tu, atunci să mă anunţi.

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se întoarse spre ea:

— Şi, poate, atunci o să mă gândesc dacă te mai vreau.

Lucy rezistă impulsului să bată din picior în urma lui.

Dacă soţul ei aştepta ca ea să facă vreun pas după ce el îi vorbise în felul acela, ei bine, avea de aşteptat multă vreme!

X –…

v

Uitându-se pe geam, Lucy îşi dădu seama că se apropia primăvara. Întotdeauna venea greu şi niciodată nu zăbovea prea mult. Trebuia să te foloseşti de intuiţie ca să-ţi dai seama că a venit. După ce devenea clar că n-o să mai ningă şi n-o să mai plouă cu gheaţă tot restul anului, nu mai dura mult şi venea o vară fierbinte, care trimitea pe toată lumea la Cape Cod, la scăldat, la cules de scoici şi alge. Zâmbi când şi-l imagină pe Heath la malul apei. Ochii lui erau la fel de albaştri ca oceanul. La vară, avea de gând să-l ademenească pentru câteva zile la Cape Cod. Încă nu-şi petrecuseră nicăieri luna de miere şi acela ar fi fost locul perfect. Mulţumită, aruncă o privire spre uşă, fiindcă din prag se auzeau paşii uşori ai lui Raine.

— Sper că o să iei micul dejun înainte să pleci, spuse Lucy, descoperind cât de uşor îi era să fie amabilă cu Raine când ştia că aceasta avea să dispară din viaţa ei în mai puţin de jumătate de oră.

— Poate nişte cafea, spuse Raine aşezându-se cu seninătate la masă. Nu-mi place să călătoresc cu stomacul plin.

— Ai, cu siguranţă, o călătorie lungă de făcut.

Raine nu răspunse, ci se uită la Lucy printre genele ei dese.

— Sunt sigură, continuă aceasta pe un ton plăcut, turnând cafea din serviciul de argint, că lui Heath îi pare rău că a trebuit să plece fără să te conducă, dar trebuie să recupereze timpul pe care l-a pierdut cu Amy ieri.

— Ştiam că trebuie să plece foarte devreme, aşa că neam luat la revedere aseară.

Felul în care vorbise o făcu pe Lucy să se gândească la o despărţire lungă şi tandră. Iritată, îşi reaminti că Raine avea să plece curând. Oare limbile ceasului încremeniseră, sau chiar atât de greu trecea timpul de obicei?

— Îţi dorim amândoi tot binele în Anglia…

— Şi eu vă doresc vouă numai bine, spuse Raine, iar ochii ei reci şi cenuşii străluciră cu o lumină misterioasă.

Luă ceaşca pe care i-i întindea Lucy şi continuă:

— Îmi eşti dragă, Lucinda. S-ar putea să nu mă crezi, dar aşa este. Nici nu e greu, fiindcă ştii să te faci plăcută. Înainte să te cunosc credeam că, dacă l-ai cucerit pe Heath, trebuie să fii alunecoasă precum untura de gâscă. M-am înşelat, Heath s-a însurat cu tine pentru că eşti veselă şi zâmbeşti frumos… Astea au fost singurele lucruri calde pe care le-a găsit în locul ăsta rece, printre oamenii reci de aici. L-ai prins la momentul potrivit şi în locul potrivit. Ăsta a fost norocul tău. Dar mie tot mi-e milă de tine. Voi doi nu vă potriviţi, iar asta n-o să se schimbe niciodată.

— S-a însurat cu mine dintr-un singur motiv. Pentru că-l fac fericit. Asta e ce nu o să se schimbe niciodată.

— Presupun că, în timp, vom vedea dacă am sau nu dreptate.

— Nu ai dreptate.

— S-ar putea să n-am.

Raine se ridică, lăsând cafeaua neatinsă.

— Oricum ar sta lucrurile, îţi doresc mult noroc, Lucinda, îmi pare rău pentru tine. Eu înţeleg mai mult decât oricine altcineva ce simţi pentru el.

Încremenită, Lucy se uită pe fereastră, ignorând-o pe Raine până când aceasta ieşi, tăcută.

În ziua de după plecarea ei, i se păru că mariajul lor avea să revină repede la normal. Aşa cum făceau înainte ca Heath să se îmbolnăvească, duminica merseră la biserică şi îşi vizitară1 prietenii şi cunoştinţele pe care nu le văzuseră de mult. Deşi Heath nu era deloc religios şi se lăsa convins cu greu-Lucy găsea mereu o cale să-l determine s-o însoţească.

În acea după-amiază, congregaţia ieşea din biserica de pe Arlington, iar în aer plutea mirosul prânzului de duminică, păstrat la cuptor în timpul slujbei, ca să poată fi mâncat la ora două.

— Slavă Domnului că s-a terminat! spuse Heath ca pentru sine”.

Slujba durase mai mult în acea dimineaţă şi fusese plină de foc şi pară, iar lui i se părea că durase nici mai

mult nici mai puţin decât cinci ore. Petrecuse tot timpul chinuit de bucuria de-a sta atât de aproape de Lucy, conştient de parfumul ei delicat, de moliciunea trupului ei. Gânduri care n-aveau nimic de-a face cu slujba îi invadaseră mintea. Se simţea mai păcătos decât fusese când intrase în biserică de dimineaţă.

J

Scandalizată, Lucy se uită în jur, ca să se asigure că nu-i auzise nimeni. Ieşeau din biserică alături de restul lumii, printre două coloane albe.

— Taci din gură! O să te audă cineva.

— Nu-mi place să mi se ţină predici de parcă aş fi un copil de şcoală tras de urechi…

— Nu ştiu ce părere au ceilalţi, dar noi doi sigur ar trebui să fim traşi de urechi, şopti Lucy pe un ton acuzator. N-am trecut pe la biserică de luni întregi.

— Ceea ce a fost…

— Să n-o spui! îl imploră ea, apoi zâmbi repede când se apropiară de familiile Treadwell şi Nicholson.

Se opriră ca să schimbe câteva politeţuri.

— Bună ziua. Ce după-amiază plăcută! Nu găsiţi?

— Ba da, a fost o predică foarte frumoasă.

Imediat ce porniră mai departe spre trăsură, expresia binevoitoare a lui Heath dispăru.

— Nu ştiu de ce trebuie să ne tot amintească de când n-am mai fost aici…

— Dacă am merge în fiecare duminică, nu s-ar mai întâmpla aşa ceva.

— Sau dacă n-am mai merge niciodată.

Nu părea deloc stingherit, iar Lucy râse exasperată, apoi îi dădu drumul la braţ.

— Încep să cred că ar trebui să-ţi spunem „Păgânul”, nu Heath.

El o privi şi zâmbi îngereşte, cu părul lui blond şi ochii albaştri.

— Nu te uita aşa la mine, spuse ea, încruntându-se deşi îi venea să râdă. Deja îmi fac griji că o să le dai un exemplu prost copiilor noştri.

— Iartă-mă că nu sunt prea îngrijorat pentru copii.

Zâmbi batjocoritor.

— Nu cred că e cazul să ne facem griji pentru ei, doar dacă nu cumva te gândeai să foloseşti o metodă de contracepţie despre care eu nu ştiu.

— Nu pot să cred că eşti atât de necizelat încât să spui astfel de lucruri duminica! rosti ea pe un ton rece şi demn, făcându-l să râdă.

— Ţi-e teamă că n-o să ajung în Rai?

O privi cu un zâmbet provocator şi cu farmecul lui obişnuit.

— Cineva trebuie să se teamă pentru tine, şi e clar că n-o să fii tu acela. Nu mai râde, vorbesc serios!

— Mă încântă aerele de pioşenie pe care le ai duminica, spuse Heath zâmbind discret. Bine, dacă vrei să venim la biserică în fiecare săptămâna, atunci aşa o să facem, deşi nu cred că o să obţinem mare lucru din asta.

Cuvintele lui o îmbunară puţin.

— Perfect. Eu nu mă aştept la vreun miracol» dar mă gândesc că rău nu poate să ne facă.

Heath o ajută să urce în trăsură, iar ochii îi străluciră când o apucă de talie. Nu avusese de gând să-i promită că vor veni la biserică, darcând ea spusese „copii”, inima lui aproape că încetase să mai bată. Gândul că o să aibă fii şi fiice cu Lucy îl umplea de bucurie. Poate că ar fi fost nevoit s-o împartă cu ei şi i-ar fi părut puţin rău, dar, dacă ar fi avut copii împreună, ar fi fost cu siguranţă o familie pe cinste!

— Lunea, spuse Damon supărat, vorbind de parcă ar fi blestemat, ar trebui scoasă din calendar.

El şi Barţletţ, unul dintre cei mai tineri reporteri ai ziarului, se uitară prin-redacţia lipsită de-energie. Câţiva angajaţi scriau încet la birourile lor, în timp ce alţii căutau prin cărţi sau aşteptau să se întoarcă trăsura, ca să poată să plece şi ei în căutare de ştiri.

Bartlett oftă, plictisit.

— M-aş bucura să avem parte chiar şi de veşti proaste.

— În breasla asta, veştile proaste sunt veşti bune. Dar cum să faci rost de o poveste bună, lunea? Nu se poate. Ar fi prea mult dacă mi-aş dori un dezastru natural? Un uragan micuţ? Dumnezeu ştie că, într-un stat cum e Massachusetts, ar trebui să avem parte măcar de un scandal politic.

Se întoarse spre celălalt.

— Cum a rămas cu interviul ăla? A vrut doamna Lowell să-ţi povestească despre balul de caritate pe care-l organizează?

— Nu, domnule…

— Ştiam eu că n-o să vrea! spuse Damon mulţumit. Orice ar spune Heath, ştiam că n-o să vrea. Familia Lowell urăşte publicitatea. Mama îmi spunea mereu că o doamnă apare în ziar numai de trei ori: când se naşte, când se mărită şi când moare. Dacă stai să te gândeşti, cam aşa şi este.

Bartlett nu ştia ce să răspundă.

— Presupun că aveţi dreptate.

— Domnule Redmond!

Joseph Davis, asistentul redactorului care se ocupa de ştirile locale, se repezi spre ei, aproape împiedicându-se de unul dintre reporteri.

— Domnule Redmond!

— Da? De ce te agiţi aşa? Nu-mi spune că ai vreo ştire bună de tipărit!

— Portarul mi-a spus să vă spun că a venit cineva să-l vadă pe domnul Rayne.

— Spune-i că Rayne nu e disponibil, dar, dacă e amabil să ne lase o carte de vizită…

— Nu e un bărbat, spuse Davis cu răsuflarea tăiată. E doamna Rayne.

Ochii întunecaţi ai lui Damon străluciră. Fără să spună niciun cuvânt, îi lăsă pe Bartlett şi pe Davis în urmă şi se grăbi spre uşă. Portarul, demn, îmbrăcat în livrea, se dădu la o parte. În spatele lui era Lucy. Omul închise uşa în urma lui Damon, ca să nu-i deranjeze. Într-o rochie verde smaragd şi cu o pălărie micuţă, aşezată cochet într-o

parte, soţia lui Heath arăta ca o pasăre micuţă, exotică, pe fundalul cenuşiu al pereţilor din jurul lor. Damon îşi dădu imediat seama că se întâmplase ceva grav. Deşi zâmbea, chipul ei era crispat.

— Domnule Redmond, îmi pare rău că-ţi întrerup programul.

El îi luă una dintre mâinile subţiri şi-i sărută dosul palmei.

— Nu ştiu nicio altă întrerupere care ar fi putut să fie atât de plăcută. Nu ai mai fost la noi, aşa e? Spune-mi, ai de gând să începi să ne aduci tu însăţi articolele?

— Ei bine. nu. Eu…

Se uită la el şi râse.

— Nu trebuia să ştii că eu sunt autoarea. Ţi-a spus Heath?

— Sigur că nu, dar am ştiut imediat. Când le citesc, aproape că te aud vorbind. Eşti foarte talentată la cuvinte. Acum, înainte să te copleşesc cu complimente, spune-mi cu ce pot să te ajut.

— Aş vrea să vorbesc cu soţul meu.

— Din păcate, în acest moment nu e la birou.

— Dar unde este?”

— Pe afară, rezolvă câte ceva, caută ştiri…

Damon tăcu, iar Lucy-aplecă din cap şi strânse în mâini poşeta micuţă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el blând.

Ea ridică privirea şi zâmbi stingherită.

— Nu cred, nu. Probabil că sunt supărată fără niciun motiv, dar… am auzit un zvon la club, astăzi, şi trebuia să-l întreb pe soţul meu dacă e adevărat. Nu ştii când se întoarce? îmi dau seama că e o prostioară, dar am simţit nevoia să-l găsesc imediat. E foarte important pentru mine…

— Ce zvon? o întrerupse Damon pe un ton calm şi binevoitor.

Ea ezită, deschise gura, apoi o închise la loc.

— Doamnă Rayne, dacă te-a deranjat suficient încât să te facă să vii până aici, atunci sigur e vorba despre ceva

ce trebuie lămurit imediat. S-ar putea chiar să pot să te ajut eu.

— O să crezi că e ridicol…

— Nimic din ce te supără pe tine n-ar putea să mi se pară ridicol. Te rog, spune-mi.

— A fost o surpriză. N-am ştiut nici ce să răspund atunci când am aflat. Cred că m-am făcut de râs, fiindcă am spus ceva foarte neclar, nici nu ştiu ce, şi după aceea am plecat chiar din mijlocul întâlnirii…

— Ce ai aflat?

— Probabil ştii că doamna Laraine Price, cumnata lui Heath, a locuit la noi câteva zile, săptămâna trecută…

— Da, spuse Damon sec. Am auzit ceva despre asta.

— Ei bine, ea a plecat în Anglia acum două zile. Nu mai este în Boston, dar doamna Cummings, una dintre doamnele de la club, mi-a spus că ştie pe cineva care a văzut-o pe Raine ieri.

— Nu are sens. Nimeni n-o cunoaşte pe doamna Price. Cum ar fi putut să fie recunoscută?

— Săptămâna trecută a mers la cumpărături împreună cu mine şi cu sora mai mică a lui Heath. Le-am prezentat câtorva persoane. La *C.F. Hovey* te întâlneşti mereu cu câte cineva cunoscut. Probabil că acela căruia i s-a părut că o vede pe Raine e unul dintre cei cărora le-am prezentat la magazin. E ridicol, aşa cum ţi-am spus! Raine n-ar avea de ce să fie aici. Nu cred niciun cuvinţel. Heath nu m-ar minţi, dar…

— Dar te-ai gândit să vii să-l întrebi oricum?

— Da.

Ceva din felul în care se purta Damon, atât de atent, de politicos, o făcu pe Lucy să se întrebe dacă nu cumva el îi ascundea ceva.

— Am o sugestie, spuse acesta, zâmbind fermecător şi, poate, puţin forţat. Ce-ar fi să mergi acasă şi să-l aştepţi acolo pe Heath? Eu o să mă asigur că vine devreme astăzi, şi atunci puteţi să discutaţi…

— De obicei nu pleacă de la birou la ora asta, nu-i aşa? îl întrerupse Lucy.

— Depinde…

— Nu-i aşa? repetă ea pe un ton nerăbdător.

El o privi în ochi, apoi răspunse cam fără voie:

— Are treabă în după-amiaza asta.

O bănuială oribilă îi încolţi lui Lucy în minte şi crescu precum flacăra unui chibrit abia aprins.

— Unde este?

Capitolul treisprezece

Nu-l văzuse niciodată pe Damon atât de stingherit.

— Nu ştiu.

— Damon, spuse ea, folosindu-i prenumele în mod deliberat.

Avea un ton scăzut şi insistent, tensionat.

— Mi-ai spus că suntem prieteni şi eu am crezut că pot să contez pe tine. Nu-ţi cer să mă ajuţi sau să mă sfătuieşti. Vreau doar să nu-mi stai în cale. Ştii unde este şi, dacă nu vrei să-mi spui-şu tot o să-l găsesc, chiar dacă e nevoie să umblu pe toate străzile din oraşul ăsta…

— Nu se poate. E periculos.

— O să-l găsesc singură, dar nu e corect ca tu, prietenul meu, să nu-mi spui.

— Nu e corect nici să te târguieşti aşa cu mine.

— Mă lupt ca să nu-mi pierd soţul, aşa că regulile nu se mai aplică. Poate, când o să te însori, o să înţelegi mai bine cât de departe ai fi dispus să mergi… De dragul tău, sper să nu se întâmple asta. Acum spune-mi unde e Heath.

— Doamnă Rayne, nu pot să-ţi spun.

— Înţeleg, spuse ea pe un ton egal, cu o privire hotărâtă în ochi. Atunci trebuie să plec. Poţi, măcar, să-mi sugerezi de unde să încep să caut? Aproape de port? Pe lângă piaţă? La…

— Dumnezeule, Lucy, nu face asta. Ar putea să ţi se întâmple cele mai îngrozitoare lucruri şi nu mi-aş ierta dacă…

— Dacă mi se întâmplă ceva, eu cu siguranţă nu te-aş considera pe tine vinovat, şi presupun că nici Heath n-ar face asta. Am multe străzi de umblat, aşa că trebuie să plec. La revedere.

— Aşteaptă.

Damon o privi cu un amestec de uimire şi indignare, fiindcă nu crezuse că era în stare să-l manipuleze şi să-l convingă să-i facă pe plac în felul acela atât de necinstit. Ştiau amândoi cât de responsabil s-ar fi simţit dacă ea ar fi plecat singură şi i s-ar fi întâmplat ceva. El, crescut ca un domn, ştia întotdeauna ce trebuie să spună sau să facă, dar Doamne, ce atitudine să ai într-o astfel de situaţie?

— E la *Parker's*, spuse până (a urmă, detestându-se pentru ce făcea, la prânzul.

Lucy dădu încet din cap, zâmbind amar.

— Sigur. Întotdeauna „à la carte". Ar fi trebuit să-mi dau seama.

El o prinse de mână când ea tocmai se răsucea ca să plece.

— Aşteaptă, Lu… adică, doamnă…

— Mă duc la *Parker's*. N-are rost să încerci să mă opreşti.

— Nu rezolvi nimic dacă te duci acolo.

— Vreau să văd cu ochii mei dacă e cu ea.

— Aşteaptă să vorbeşti cu el, nu-l încolţi.

— Problema asta nu te mai priveşte.

El o eliberă şi îşi trecu degetele prin părul negru, încercând să-şi dea seama ce avea de făcut.

— Aşteaptă aici. Chiar aici. Las pe cineva să se ocupe de ziar şi mă întorc în câteva secunde. Merg cu tine. Nu te mişca din loc şi nu pleca singură.

Dispăru pe uşă şi trecu în viteză prin redacţie, dădu câteva ordine grăbite, apoi ieşi din nou pe coridor. Acolo nu mai era decât portarul, din nou la postul lui.

— Unde este? întrebă Damon speriat.

— Mă tem că nu ştiu, domnule Redmond. A plecat de cum aţi intrat înapoi în redacţie.

Blestemând cu foc, Damon ieşi pe stradă. Trăsura ziarului tocmai oprea în faţa clădirii. După ce îl scoase pe reporterul neajutorat din vehicul, el urcă şi îl informă de vizitiu că merg la *Parker House* şi că e cazul să se grăbească…

Heath ridică o sprânceană şi se uită rece la Raine, cu ochii lui albaştri-verzui. Ea îl privi fără stinghereală. Ovalul perfect al chipului ei strălucea, palid şi curat, pe fundalul vişiniu al tapetului din restaurant. Chelnerul se mişcă tăcut în jurul mesei – Uiţiplându-le din nou-paharele cu apă, fără să scape nicio picătură pe faţa de masă albă ca laptele. Imediat cum bărbatul se îndepărtă, Heath vorbi pe un ton scăzut:

— Dacă ar depinde numai de mine, ai putea foarte bine să locuieşti în Boston. Ai putea să stai şi pe strada noastră, şi tot n-ar conta. Nu mă interesează. Probabil că nu sunt prea blând, dar pur şi simplu nu-mi pasă.

— Nu poţi să mă convingi că în inima ta nu a mai rămas nimic pentru mine.

— Vrei adevărul? Poate că sunt câteva cicatrice, dar nimic mai mult.

— Nici măcar furie? întrebă ea, privindu-l cu atenţie. Mie greu să cred.

— Am fost furios foarte mult timp, dar după aceea am început să înţeleg de ce ai făcut-o, de ce te-ai măritat cu Clay, de ce n-ai vrut să mă întorc acolo după război…

— Dar te voiam acolo! Te voiam!

Tonul ei avea o notă de disperare.

— Am vrut atâta vreme să pot să iau înapoi ziua aceea, să pot s-o retrăiesc! Aş lua înapoi tot ce am spus! N-am vorbit serios. Nu trebuia să te rănesc şi nu asta am intenţionat, dar aveam atâtea lucruri la care să mă gândesc… Nu era loc şi pentru sentimentele tale. Noi toţi am fost nevoiţi să fim egoişti. Şi tu ai fost!

— Şi eu am fost egoist, repetă Heath încet.

— Atunci înţelegi…”

— Am înţeles şi te-am iertat acum multă vreme.

— Atunci de ce nu putem să fim împreună acum? întrebă ea nedumerită.

— În primul rând, pentru că sunt însurat.

— Nu-ţi cer să-ţi laşi soţia. N-am nevoie de verighetă. Nu te vreau decât pe tine. O să rămân aici şi o să te primesc oricând ai nevoie de mine. Braţele mele o să fie

mereu deschise…

— Nu am nevoie de ele. După ce mi-a trecut supărarea, când n-am mai fost furios, nici nu te-am mai vrut.

Heath făcu o pauză, fiindcă nu-i plăcea că e nevoit să fie atât de direct, dar Raine nu-i dădea de ales.

— Nu m-am mai gândit deloc la tine.

— Nu cred asta.

— Nu contează ce crezi, atâta vreme cât părăseşti oraşul în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Credeam că pe tine nu te interesează dacă plec sau nu…

— Soţiei mele îi pasă, şi doar asta contează. Dacă trebuie să te duc eu însumi şi să te urc pe următorul vapor care pleacă din port sau în următorul tren care pleacă din gară, atunci aşa o să fac. Poţi să trăieşti oriunde altundeva în lume. Oriunde, numai nu în Massachusetts.

— Şi cu tine cum rămâne? Lucinda n-o să poată să te facă fericit prea multă vreme. Curând o să ai nevoie de cineva care te înţelege, cineva din locul unde ai fost crescut, cineva cu care să poţi să vorbeşti despre zilele de dinainte de război. Cu ea nu ai o istorie, un trecut. Cu mine ai.

Heath ar fi putut să-i răspundă într-o mie de feluri. Ar fi putut să încerce s-o convingă de multe lucruri, despre cât de puţin însemnau zilele dinainte pentru el, despre cât de bine îl înţelegea Lucy şi despre cât de fericit ştia să-l facă. Ar fi putut să-i spună despre cum viaţa de aici îi plăcea, despre cât de împlinit şi de mulţumit era, dar Raine nu avea nevoie să înţeleagă decât un singur lucru, iar el nu ştia să-i spună decât într-un singur fel.

— O iubesc, Raine.

— Odată m-ai iubit şi pe mine.

— M-am simţit atras de tine şi am ţinut la tine, dar n-a fost dragoste. Nu a fost ceva real.

x Pentru mânz nimic altceva n-a fost mai real.

— Atunci îmi pare rău pentru tine şi sper ca, într-o bună zi, să găseşti pe cineva. Pentru noi doi nu există nicio

speranţă. Raine, pe ea am căutat-o toată viaţa mea. Acum, că am găsit-o, nimeni altcineva n-ar putea să fie decât pe locul doi.

— Pe locul doi? Faţă de ea?

— Da. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Heath… Heath, nu înţeleg.

Încăpăţânarea ei începu să dispară, iar genele dese clipiră nedumerite.

— Ce vezi la ea? Ce-a făcut ca să te prindă în capcană? Este…

Raine se străduí în zadar să găsească un motiv pentru care el o prefera pe Lucy.

— E mai frumoasă decât mine? Asta crezi? îţi place că vorbeşte cu tine despre ziar?

Mila din privirea lui nu era prefăcută.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi explic ceva ce nu poţi să vezi, să atingi sau să simţi. N-ai înţelege. Nu e vorba că a făcut sau că a spus ceva. Nu are legătură cu felul cum arată, deşi Dumnezeu ştie că nu-i găsesc niciun cusur. Uneori, oamenii nu trebuie să facă vreun lucru anume ca să-i iubeşti. Îi iubeşti pur şi simplu şi n-ai ce face.

Ea se uită la faţa de masă şi nu-i răspunse, dar el înţelese tăcerea ei şi ştiu că a doua zi dimineaţă ea avea să plece din Boston.

Trăsura lui Damon ajunse la *Parker House* în acelaşi timp cu aceea a lui Lucy. El sări din vehicul şi se repezi la uşa ei.

— Lucy, deschide. Dă-mi voie să-ţi vorbesc un minut. Te rog.

Ea acceptă ca el să urce în trăsură, iar vizitiul îi deschise cu un aer dezaprobator. În penumbra tăcută dinăuntru, Damon se aşeză alături de ea şi se întrebă tăcut ce să facă în continuare. Ce ar fi putut să-i spună?

— Nu intra în restaurant, rosti până la urmă, simţindu-se ca un idiot rămas fără cuvinte când văzu durerea din privirea ei.

— Nu vreau să intru, răspunse ea pe un ton spart. Mă tem că, dacă îi văd pe Heath şi pe Raine împreună, n-o să

am de ales şi o să fiu nevoită să…

— Sunt împreună înăuntru, crede-mă pe mine. Nu e nevoie să intri şi să faci o scenă.

— Damon, de ce e cu ea? şopti Lucy. De ce nu mi-a spus? Nu ştiu ce să fac.

Căută cu neîndemânare prin geantă după o batistă şi începu să plângă. Lacrimile erau prea mult pentru el şi, după ce îi întinse batista lui, o ascultă câteva clipe cum hohoteşte, simţindu-se mai neajutorat decât se simţise de ani buni. Cu grijă, o luă în braţe şi o mângâie încet, protector, pe spate.

Închise ochii numai o clipă şi îşi dădu voie să-şi imagineze dureros că lucrurile stăteau altfel între ei.

Era un joc periculos, aşa că regretă imediat gestul pe care-l făcuse, fiindcă ea se lipi de umărul lui. N-ar fi putut să o îndepărteze, aşa cum nu putea să-şi oprească inima în loc. Se gândi la cât de mult însemna pentru el prietenia lui Heath. Se gândi la onoare. Se gândi la fericirea lui Lucy. Nu putea să facă decât un singur lucru.

— Vreau să-ţi spun ceva, rosti pe un ton calm. Chiar acum, un trecător ar putea să creadă că noi doi suntem într-o situaţie mult mai compromiţătoare decât sunt Heath şi Raine.

Uimită, ea se retrase şi îl privi cu ochii mari.

— Ceea ce ar trebui să ne amintească, mai spuse el, să nu ne luam după aparenţe.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nu este exact cum pare a fi. În loc să tragi o concluzie pripită;, ar fi mai bine să-i laşi pe soţul tău să-ţi explice de ce a făcut ce a făcut. Merită şansa asta şi nu cred că ar trebui să treacă prin furcile caudine din cauza unei neînţelegeri.

— Un lucru ştiu, şi-l ştiu destul de bine, spuse Lucy, ştergându-şi obrajii uzi cu un colţ de batistă. M-a minţit. În fiecare clipă în care a fost alături de mine şi nu mi-a spus că Raine e încă aici, m-a minţit.

— Şi eu aş fi făcut la fel, dacă aş fi crezut că altfel o să te pierd.

Venind din partea lui Damon, afirmaţia o lăsă pe Lucy fără cuvinte.

— N-ai face asta. Tu eşti un domn. Nu cred că ai minţi… nu-i aşa?

Ei oftă.

— Problema este că, atunci când ai aşteptări atât de mari de la oameni, Lucy, ei nu reuşesc mereu să se ridice la standardele tale. Eu aş spune că Heath face mai puţine greşeli decât majoritatea bărbaţilor.

— Vrei să spui că ar trebui să-l iert, chiar dacă m-a minţit?

— Priveşte lucrurile aşa… De ce ar risca el să-ţi spună că Raine e încă în Boston, când avea toate motivele să creadă că n-ai să afli? Ce nu ştiai nu avea cum să te rănească.

— Încerci să-i justifici lipsa de onestitate!

— Încerc să-ţi explic de ce nu ţi-a spus. Credea că poate să se ocupe el însuşi de problemă şi să te protejeze, ca tu să nu afli niciodată…

— N-am nevoie să mă apere aşa.

— Atunci spune-i. O să te asculte…

— De unde ştii? întrebă ea deodată, suflându-şi nasul viguros.

— Nu am cunoscut niciodată un bărbat care să-şi asculte soţia mai mult decât te ascultă el pe tine.

— Încearcă doar să-mi facă pe plac.

— Nu e adevărat, Lucy…

Damon se opri, apoi râse puţin.

— O să mă omoare dacă află că ţi-am spus, dar ai nevoie să ştii şi nu e cinstit să păstrez secretul. Lucy, Heath nu voia să rămână în Massachusetts mai mult de câteva luni. Numai pentru tine a rămas. Tu eşti motivul pentru care a cumpărat casa din Concord şi, până la urmă, „*Examinatorul*”. Pentru tine a decis să locuiască în New England şi să nu se mai întoarcă în Sud.

— Poftim? Nu se poate.

— Sunt dispus să jur pe un teanc de *Biblii*. A venit la mine înainte să plece din New England şi mi-a spus că nu

se mai întoarce, că nu a găsit ce căuta, iar eu am crezut că n-o să-l mai văd niciodată. Avea aerul cuiva care şi-a pierdut rădăcinile. Mulţi veterani ajung aşa şi încep să umble din loc în loc. Unii merg pe şinele de tren şi sar din vagon în vagon tot restul vieţii lor.

— Heath n-ar fi ajuns aşa.

— Nu, dar expresia lui avea ceva… Era neliniştit, fără căpătâi… Nu pot să-ţi explic. Ar fi trebuit să-l vezi ca să înţelegi la ce mă refer. Când l-am întâlnit după aceea, aerul ăsta dispăruse. S-a întors după o lună şi mi-a spus că a cumpărat o casă în Concord şi că a decis cu cine o să se însoare. Avea o idee care mi s-a părut ridicolă, cum că noi doi ar trebui să cumpărăm „Examina*torul", care e*ra în declin.

Damon râse încet.

— Eu nu sunt prost când vine vorba despre bani, Lucy, şi nu aveam prea mulţi atunci, aşa că intenţionam să am grijă ce fac cu ei, der al naibii să fiu dadă Heath nu m-a convins. După aceea a apărut aici, cu tine. – Stai puţin… ai zis că s-a hotărât cu cine se însoară chiar după ce a cumpărat casa din Concord?

— Era la sfârşitul lui mai. Mi-a spus şi cum te cheamă.

— Dar asta era înainte să facem cunoştinţă, spuse Lucy uimită.

Îşi aminti acel ianuarie când el o scosese din râul îngheţat. Heath cumpărase casa din Concord cu o vară înainte.

— Nu mă văzuse decât traversând strada şi de câteva ori prin fereastra prăvăliei noastre, şi tu spui că se hotărâse deja…

— Probabil că i-a plăcut ce-a văzut.

Damon zâmbi lent.

— Încerc să-ţi spun că tot ce a făcut, a făcut pentru tine. Tu eşti motivul pentru tot. Că veni vorba, tu eşti motivul pentru care eu sunt redactor şef al „*Examinatorului*". Dacă nu erai tu, Heath nu m-ar fi convins să cumpărăm ziarul.

Damon o privi întrebător.

— Te simţi mai bine acum? Nu? Atunci să-ţi mai spun un lucru. Doar un prost ar fi în stare să creadă că Heath ar alege vreodată pe altcineva în locul tău. Din punctul lui de vedere, nicio femeie de pe lume nu e mai bună decât tine. Îţi poartă semnul.

— De ce pari atât de convins?

Damon păru că-şi alege cu foarte mare atenţie următoarele cuvinte. A

— De când te-a cunoscut pe tine, s-a schimbat.

— Cum aşa?

— Trăia foarte… neglijent. Bea mult, tot timpul. Şi…

Damon se opri şi o privi cu ochii lui întunecaţi şi adânci.

— Folosea şi arunca femeile de parcă ar fi fost pachete de ţigări King Bee.

Lucy roşi.

— King Bee…

— Douăzeci la un bănuţ. Preferatele celor care aleg cantitatea, nu calitatea. Una după alta. Văd că te-am făcut să te simţi stânjenită, dar sper că înţelegi ce vreau să spun… L-ai văzut vreodată uitându-se la o altă femeie?

— Nu când e cu mine, dar…

— Nu se uită nici când tu nu eşti cu el. Aş pune viaţa gaj că ţi-e cu totul credincios. Am fost alături de el când au trecut pe lângă noi femei frumoase, şi niciodată nu le-a aruncat măcar o privire. Tu eşti motivul.

— Încerci să mă linişteşti, dar…

— Nu încerc deloc să te liniştesc, ci să-ţi spun că n-am văzut niciodată pe cineva mai… îl las pe el să-ţi spună asta, fiindcă eu deja am întrecut măsura. Spune-mi, ce ai hotărât? Intri sau te întorci acasă?

— Nu sunt sigură.

— Dacă te duci acasă, vorbesc eu cu el când se întoarce la ziar şi îi spun că ştii despre Raine. Mai departe cred că te descurci.

Ea dădu din cap şi se uită la el. Privirea lui era prietenoasă, iar Lucy nu bănui ce se ascundea în spatele

ei.

— Damon… îmi pare rău pentru ce ţi-am spus azi. M-am folosit de prietenia noastră…

— Dacă a funcţionat, atunci foarte bine, spuse el, apoi ridică din umeri.

— Cel puţin am reuşit un lucru…

— Care?

— Să ne spunem pe nume.

Zâmbetul ei nevinovat îi făcu plăcere, dar îl şi răni. De dragul ei, n-avea s-o trateze niciodată altfel decât ca pe o soră, iar că, îndrăgostită cum era. de Heath, n-avea să bănuiască niciodată sentimentele lui. Damon se bucura, deşi simţea nevoia să-i mărturisească iubirea pe care o simţea.

— Nu-i aşa, Damon? întrebă ea, iar el zâmbi autoironie.

— Aşa e, Lucy.

Deschise uşa trăsurii şi o salută scurt, apoi sări pe trotuar.

Era târziu deja, iar Heath tot nu se întorsese. Lucy luă cina într-o tăcere descurajată şi urcă la etaj ca să-şi facă o baie. Se scufundă până la umeri în apa fierbinte, închise ochii şi îşi lăsă gândurile se zboare. În orice stare avea să vină Heath şi la orice oră ar fi ajuns, ea era hotărâtă să-i vorbească. Trebuia să ajungă la o înţelegere, fiindcă nu mai putea să suporte incertitudinea. Avea de gând să afle ce simte el şi să-i spună despre sentimentele ei.

Se spălă pe cap şi îşi acoperi părul cu un prosop, apoi ieşi cu grijă din cadă. Fiindcă nu reuşi să-şi găsească halatul, îşi înfăşură un alt prosop în jurul pieptului şi-i îndesă unul dintre colţuri între sâni. Intră în dormitorul încălzit şi îngenunche în faţa şemineului, ca să-şi usuce părul. Căldura flăcărilor era plăcută şi o ademeni să se apropie mai mult. Începu să îşi descurce şuviţele cu o perie moale, oprindu-se adesea ca să se ajute cu degetele.

Continuă aşa până când îşi dădu seama că vreo câteva dintre şuviţe i se încurcaseră în grilajul cu model

complicat. Exclamând nerăbdătoare, trase de fier şi-l îndepărtă de foc, apoi încercă să descâlcească firele captive. Nu reuşi. Era prinsă în genunchi, pe podea, cu părul în grilaj. Trase mai tare şi îşi rupse câteva fire, iar printre buze îi scăpă un blestem. Situaţia era atât de iritantă încât aproape că o făcu să râdă. Scoase o chicoteală şi aplecă mai mult capul, apoi strigă după ajutor:

— Bess! Bess, mă auzi? E cineva… Nu-mi vine să cred! Bess!

— Cin? Ce naiba faci?

Lucy se întoarse când auzi vocea joasă, masculină, şi oftă resemnată. Venise Heath. Planul ei era să poarte o conversaţie demnă cu el. Se imaginase cu un aer regal, calm şi iertător, vorbindu-i despre problemele pe care le aveau, şi în loc de asta era pe podea, pe jumătate dezbrăcată şi înconjurată de un morman de prosoape umede.

— Îmi uscam părul şi mi s-a prins în grilajul de la şemineu, spuse.

Se simţea atât de prost încât începu să râdă. Heath nu păru la fel de amuzat. Avea o expresie dură şi indescifrabilă, închise uşa şi ajunse lângă ea din trei paşi. Cu o mişcare elegantă se aplecă şi îi luă mâinile de pe grilaj.

— Dă-i drumul. Îl descurc eu.

— Nu cred că ai ce să-i mai faci, îi spuse Lucy pe un ton vesel. Nu e chiar atât de mult păr acolo. Dacă ai cu ce să-l tai…

— Taci din gură.

Cu mare efort, ea se opri din râs şi redeveni serioasă. Îl privi cum îi eliberează părul din prinsoare, câte două şuviţe odată.

— Mă doare spatele, rosti ea. Sunt aici, în genunchi, de cel puţin zece minute, şi părul ud e greu.

Când văzu că el nu-i răspunde, tăcu, uitându-se cu atenţie la mâinile lui, până când într-adevăr începu s-o doară spatele.

— Heath, am amorţit.

— Sprijină-te de mine.

— O să-ţi ud hainele.

9

El îi ignoră protestul lipsit de convingere şi se aşeză lângă ea, af>oi o cuprinse cu braţele şi continuă să-i descurce părul d.în grilajul de la şemineu. Lucy nu avea ce altceva să facă decât să se sprijine cu spatele de pieptul lui. Heath. Încet, îşi lăsă capul pe umărul lui. Din când în când simţea cum obrazul neras îi atinge tâmpla, în timp ce mâinile îi desfăceau şuviţele cu nemaipomenită grijă. Mirosea a săpun şi a materiale scumpe, a cerneală de tipar şi a parfumul lui masculin. Combinaţia era una pe care ea o asocia numai cu el şi care îi dădea o stare de adânc confort.

— Am vorbit cu Damon, spuse Heath.

Lucy deveni mai atentă, dar din cauza poziţiei în care era prinsă nu putu să-l privească în ochi.

— Ţi-a spus tot?

— La cum îl cunosc, probabil că nu chiar tot. Dar mi-a spus suficient.

— Heath, vreau să te întreb câte ceva…

— Sunt sigur, dar vreau să te întreb eu pe tine ceva, înainte.

— Poţi să mă întrebi orice vrei. Vreau să ne vorbim sincer şi deschis.

— Şi eu vreau asta. Să ştii că nu te-am minţit niciodată.

— Mi-ai ascuns ceva ce ar fi trebuit să ştiu. Nu e chiar o minciună, dar nu e nicio dovadă de sinceritate.

— Adevărul, spuse Heath încet, este că nu aveam cum să-ţi spun. Ai fi putut să faci o criză de nervi dacă aflai că Raine e încă în Boston. De cele mai multe ori îmi dau seama ce reacţii o să ai, dar asta nu e valabil şi în ceea ce o priveşte pe ea. Atunci când mi-a trimis biletul şi am aflat că nu vrea să plece înainte să-mi vorbească, m-am gândit că e cel mai bine să mă ocup singur de asta. Cin, ştiu cum ţi se pare, dar sper că nu crezi cu adevărat că eu şi

Raine…

Se opri brusc, iar Lucy ştiu care era întrebarea lui.

— Nu, spuse simplu şi simţi cum el se relaxează, uşurat. Nu cred că m-ai înşela vreodată, chiar dacă ai fi îndrăgostit de o altă femeie. Eşti un bărbat prea onorabil şi prea…

— Nu sunt îndrăgostit de ea.

— Nici nu credeam că eşti.

— N-am fost niciodată.

— Oricum, n-ar fi trebuit să-mi ascunzi că e aici.

— Mi s-a părut că e cea mai bună cale ca să rezolv problema.

— Înţeleg asta, spuse Lucy cu grijă, dar, când am aflat că e în Boston, deşi eu credeam că a plecat, câteva minute mi-a fost teamă că nu pot să am încredere în tine. Dacă nu putem să fim sinceri unul cu celălalt… atunci căsnicia asta e o farsă.

— Nu spune asta.

Heath îi eliberă şuviţele de păr şi îi puse mâinile chiar sub sâni, aproape desfăcându-i prosopul când o trase spre el.

— Trebuie să ai încredere în mine. Eu sunt singurul căruia îi pasă mai mult de tine decât de el însuşi.

Ea îi acoperi mâinile cu mâinile ei şi inima începu să-i bată mai tare când auzi încăpăţânarea din glasul lui.

— Vreau să poţi să ai încredere în mine la fel cum vrei să am eu în tine, spuse ea. Mai mult decât orice altceva, asta voiam să-ţi spun azi. Hai să uităm ultimele săptămâni şi de mâine să începem din nou.

— Şi… gata? Fără perturi sau…

— Preferi să ne certăm?

— Mă aşteptam la aşa ceva, da.

— Nu şi din cauza asta. Nu avem niciun motiv ca să ne certăm, fiindcă amândoi ne dorim acelaşi lucru, nu?

Îi mângâie mâinile şi tot trupul i se înfioră de plăcere pentru că era aproape de el.

— Aşa se pare”, spuse Heath, părând puţin surprins.

— Vreau să ştiu un singur lucruv De ce a rămas

Raine? înainte să plece i-am spus că nu o să renunţ la tine.

— Voia să afle dacă perioada de dinainte de război mai înseamnă ceva pentru mine.

— Tu ce i-ai spus?

— Că nu.

— Sper că te-a crezut.

— Sunt sigur că m-a crezut, fiindcă i-am mai spus încă un lucru.

— Care anume?

— I-am spus că te iubesc pe tine.

Simţi fiorul care o traversă pe soţia lui şi îşi lipi obrazul de creştetul ei.

— Fata mea frumoasă… Credeam că ştii de mult, dar ar fi trebuit să ţi-o spun oricum. M-am îndrăgostit de tine acum un an, de prima dată când te-am luat în braţe.

Lucy simţi o lacrimă pe obraz.

— Vreau să-ţi spun ceva despre mine.

— Ce anume?

— Eu sunt genul de femeie care are nevoie să audă cuvintele astea mai des.

— Te iubesc, repetă el, zâmbind puţin.

— În fiecare zi şi în fiecare noapte. Mai spune-mi o dată, te rog.

El îi repetă cuvintele la ureche, pe gât şi de-a lungul umerilor, în timp ce îi desfăcea prosopul din jurul corpului.

— Au!

Lucy duse mâna la cap. O parte din părfeil ei era încă prins în grilaj. Imediat, Heath îi schimbă poziţia şi blestemă, revenind la şuviţele captive. În ciuda pasiunii ei şi a nerăbdării lui Heath, Lucy începu să râdă.

— Dacă nu te grăbeşti, o să chelesc.

— Nu-mi vine să râd, Cin.

Grimasa lui o făcu să râdă şi mai tare.

— Nu pot să mă abţin… De atâta vreme vreau să… Şi acum totul e bine, dar trebuie să aşteptăm ca să desfaci…

El o sărută, aşa cum îşi dorea de săptămâni întregi, până când râsul ei se stinse, transformat într-un val de

pasiune. Lucy scoase un sunet uşor, scăzut şi rugător, iar el îi apăsă buzele mai tare. Îi desfăcu până la capăt părul şi scoase un sunet mulţumit, apoi se ridică şi o luă în braţe. O sărută în drum spre pat, reuşind să nu se împiedice şi să nu cadă.

Lucy îl trase după ea pe saltea, cu braţele subţiri pe umerii lui puternici, cu trupul delicat arcuindu-se spre el. Trase cu disperare de nasturii cămăşii lui, fiindcă voia să-i simtă pielea caldă alături de a ei. Împreună, începură să scoată hainele care-i separau. Deodată, Heath râse gutural, amuzat de nerăbdarea soţiei sale, şi îi prinse obrajii în palme ca să o sărute apăsat. Gurile lor dansau, buzele le erau lipite, trupurile, îmbrăţişate strâns.

— O să preţuiesc întotdeauna iubirea dintre noi, şopti Lucy, întorcând capul şi continuând să-l dezbrace. Apropierea de tine, dragostea pe care o simt…

El îi sărută gâtul, umed, neruşinat.

— Înainte nu făceam dragoste. Înainte de tine. Am ştiut că o să fie altfel de prima dată când ne-am sărutat.

— Ai ştiut dintr-un sărut?

— Cred că trebuie să-ţi amintesc despre sărutul ăla.

Cumva, Heath reuşi să se dezbrace de tot, apoi o strânse în braţe şi îi şopti lucruri care o făcură să roşească. Începură să se mişte mai încet, languros, bucurându-se unul de celălalt. Ştiau că între ei nu aveau să mai existe obstacole şi nu se grăbeau. Tremurând, Lucy îşi împleti degetele în părul lui auriu, în timp ce el îi săruta sânii. Heath îi cuprinse cu buzele unul dintre sfârcuri şi trase cu blândeţe, apoi îi linse pielea şi trase din nou. Ea eră moale şi fără vlagă, dar în acelaşi timf) simţea fiecare mângâiere şi fiecare atingere, fiecare dintre respiraţiile lui deasupra pielii ei.

Voia să-i spună cât îi place, dar cuvintele îi scăpau. În loc de asta, îl mângâie pe spate, făcându-l să tremure. Heath zâmbi şi o sărută sub sâni, acolo unde pielea îi era sensibilă şi subţire, apoi linse curbura delicată şi parfumată. Îi desfăcu genunchii, iar ea nu se împotrivi, tensionată şi nerăbdătoare să-l simtă înăuntrul ei.

— Nu încă, rosti el încet, strecurându-şi mâinile sub ea.

Se rostogoli pe spate şi o luă după el. Lucy se trezi deasupra, cu trupul moale lipit de pieptul lui. Înţelegând invitaţia din privirea lui, se aşează mai bine şi se apropie până când ajunse cu gura în dreptul buzelor lui. Părul ei îl învălui, strălucitor, iar Heath i-l dădu la o parte de pe frunte şi i-l strânse la spate, apoi o sărută şi-l lăsă să se desfacă în jurul lor ca o perdea de mătase. Lucy se mişcă nerăbdătoare deasupra lui, dar el o apucă de şolduri şi o ţinu pe loc.

— Stai cuminte, spuse gutural, cu degetele strângându-i rotunjimile. După cât m-ai făcut să aştept, eu decid cum, când şi unde.

Ea zâmbi şi-i oferi buzele ca să-i fie sărutate.

— Nu trebuie decât să-mi spui ce vrei, şopti, cu gura lipită de a lui. Nu fi timid.

Îl sărută în colţul buzelor.

— Cum?

Îl sărută din nou.

— Când?

Şi un ultim sărut pe gât.

— Şi unde?

El o întoarse pe spate, apoi se ridică de pe pat, lăsând-o singură.

— Heath? întrebă ea nedumerită, deschizând repede ochii.

Îi vedea numai silueta profilată pe lumina flăcărilor din şemineu.

— Heath…

— Îţi răspund la toate întrebările deodată.

Îi simţi palmele calde aşezându-i-se pe genunchi. Heath îi desfăcu larg pulpele şi o mângâie în jos pe coapsă până când ea căzu înapoi pe perne, neajutorată, fără să poată să se mai gândească la nimic altceva. Se aplecă peste ea şi o ţinu pe loc, apoi o sărută în cel mai intim cotlon al trupului ei. Lucy încercă involuntar să strângă picioarele ca să se apere, simţindu-se vulnerabilă, dar el îi

prinsese gleznele şi i le ţinea departe una de cealaltă. Îi linse pielea încinsă şi o mângâie încet pe şolduri, cu mişcări circulare. Lucy îi rosti numele în şoaptă, o umbră de cuvânt. Simţi cât de mult îi plăcea lui s-o aibă alături, atât de neajutorată şi de încrezătoare, ştiind că niciun alt bărbat n-o va mai avea astfel.

O vreme nu-şi mai auzi decât bătăile propriei inimii, apoi extazul o cuprinse într-o îmbrăţişare violentă.

Încet, Heath se ridică şi o sărută deasupra triunghiului de păr creţ, iar ea, în ciuda a ceea ce tocmai se întâmplase, roşi până în vârful urechilor. Ochii lui străluciră când o văzu atât de stingherită şi se apropie ca să o sărute pe gât. Cât de intim era cu ea, de parcă nicio părticică a trupului ei n-ar fi trebuit să-i rămână necunoscută! Nici nu visase că un bărbat ar vrea s-o cunoască atât de bine. Nu-şi imaginase că, într-o bună zi, el o să ajungă să fie stăpânul gândurilor, al inimii şi al trupului ei. Sau poate că ştiuse? Cine ar fi putut să spună când începuse iubirea dintre ei? La prima privire? La primul sărut? După prima promisiune? Nici nu conta. Îl privi emoţionată şi zâmbi cu blândeţe.

— Te iubesc, Heath. Te iubesc.

El se ridică, sprijinindu-se pe braţe, iar lumina flăcărilor din şemineu se jucă peste pielea plină de cicatrice. Foc şi aur, forţă şi eleganţă, o uimea şi o bucura că e doar al ei. O pătrunse încet, aşteptă puţin când simţi că trupul ei se încordează. Curând însă, ea ridică şoldurile şi-l primi mai adânc. Momentul păru a se întinde la nesfârşit. Se mişcau împreună, într-un ritm perfect, plin de adoraţie. Muşchii lui Heath se încordară şi, cu o ultimă zbatere, el îşi răspândi căldura în trupul ei. Se îmbrăţişară strâns, parcă nevrând să se despartă. Lucy îi mângâie părul auriu şi îi sărută tâmplele, pielea sărată, obrajii, buzele. Heath zâmbi şi se rostogoli pe spate, mulţumit, trăgând-o după el ca să poată să-l sărute în voie.

Lucy se ghemui mai aproape, sub cuverturi.

— Acum îmi pare şi mai rău după nopţile pe care nu le-am petrecut împreună.

Îi puse mâna pe talie.

— Mie nu-mi pare rău. Am avut amândoi de învăţat câte ceva atunci, răspunse Heath.

— Vrei să spui că nu ţi-a fost dor de mine? întrebă ea, prefăcându-se indignată.

— Liniştеşte-te, spuse el, apoi râse şi o strânse mai aproape. Sigur că mi-a fost dor de tine. Am petrecut aproape toate nopţile uitându-mă la tavan sau plimbându-mă prin cameră, dar aveam nevoie să fiu singur ca să-mi dau seama ce prost încăpăţânat am fost când am lăsat mândria să intervină între noi.

— Mândria?

— În săptămânile după boală… când miram dat seama ce mult depind de tine, orgoliul mi-a fost rănit/

Tonul lui se schimbă, deveni uşor stânjenit.

— Am fost învăţat de mic că un bărbat trebuie să aibă grijă de tot şi să păstreze mereu controlul. Ca, deodată, să ajung la mila cuiva, mai ales a ta… N-ar fi trebuit să mă răzbun pe tine, dar simţeam că trebuie să păstrez distanţa până când îmi reveneam.

— Poate că am fost prea insistentă, dar mi-era frică pentru tine. Nu mi-a fost niciodată atât de frică…

— N-ai fost prea insistentă. Ai fost exact aşa cum trebuia să fii. Ştiu prin ce ai trecut şi ştiu ce ai făcut. Dumnezeu mi-e martor că nu sunt atât de prost încât să nu apreciez felul în care te-ai transformat, femeia care ai devenit. Pe de altă parte, orgoliul masculin e uşor de rănit, Cin.

— O să încerc să nu uit, spuse ea cu un aer exagerat de solemn, apoi ţipă când el întinse mâna ca s-o gâdile.

— Obrăznicătură ce eşti! Eu încerc să-ţi vorbesc despre ceva serios şi nu primesc decât obrăznicie.

— Heath…

Se aşează deasupra lui şi îşi puse capul pe pieptul său.

— Aş vrea să fi fost aşa de la început. Acum abia dacă mi vine să cred cât de furioasă am fost pe tine şi cât de teamă mi-era să… să fiu cu tine.

— Nu ne cunoşteam pe atunci, iar eu ar fi trebuit să

am mai multă răbdare. Până la urmă, i te luasem lui Daniel…

— Mi-ai făcut o favoare.

— Aşa este, dar tu nu ştiai.

— Înfumuratule, îl alintă ea, sărutându-l pe piept.

— O să mă simt mereu puţin vinovat pentru felul în care te-am luat de lângă el. Ar fi trebuit să o fac altfel. În dimineaţa aia de după incendiul de la Emerson… Ştiam că, dacă pot să te aduc într-o postură compromiţătoare, cineva sigur avea să ne vadă. A fost o coincidenţă, faptul că au venit exact Daniel şi Sally ca să te caute.

— Să nu te simţi vinovăt din cauza asta.

— Dar să-ţi fac aşa ceva, când tu veniseşi ca să vezi dacă mă simt bine… Şi nu a fost un accident că te-am sedus, Cin, Mi-am propus să fac asta, iar tu nici nu ştiai ce se întâmplă…

— Ştiam ce fac, spuse ea calm, făcându-l să tacă, uimit. Nimeni nu m-a obligat să vin singură după tine. Cât despre ce a urmat… Nu se poate spune că m-am opus. Te doream şi, dacă nu se întâmpla atunci, oricum s-ar fi întâmplat mai târziu.

— Mă faci să-mi pară rău că nu te-am compromis imediat după ce ne-am cunoscut. Aş fi făcut-o dacă m-ai fi încurajat chiar şi în cel mai mic fel.

— Neruşinatule! Mă aşteptam să apari de nicăieri şi să mă surprinzi pe jumătate dezbrăcată.

— De fiecare dată când te vedeam, după aceea, mă gândeam la cum arătai îmbrăcată doar cu cămaşa mea şi cu pantalonaşii tăi delicaţi.

— Am ştiut întotdeauna.

Lucy zâmbi în întuneric.

— Mă priveai într-un fel care mă făcea să roşesc şi să-mi amintesc de zilele pe care le petrecuserăm împreună. Chiar dacă nu te-aş mai fi văzut niciodată după aceea, nu te-aş fi uitat vreodată. Cred că m-aş fi întrebat mereu cum ar fi fost să fiu cu tine. Tu ai fi fost curios?

— M-ar fi bântuit tot restul vieţii.

Lucy îl luă pe după gât şi îi şopti, cu buzele lipite de ale lui.

— Nu e ciudat cum ne-a unit soarta?

— Să nu crezi că e vorba de soartă, drăguţă. Te-am vrut de la început, şi unii bărbaţi găsesc mereu o cale să obţină ce-şi doresc, chiar şi când soarta le e potrivnică.

Lucy îl credea. Heath Rayne era exact genul acela de bărbat. *I*

SFÂRŞIT